

„Жесток сюжет... книга, която
ще четете до два след полунощ.“

Космополитън

„Безумно ефективен,
безпощадно четивен роман“

Дейли телеграф

УБИЙСТВЕН БИЗНЕС

ДЪГЛАС КЕНЕДИ

Издателска къща КОМПАС

ДЪГЛАС КЕНЕДИ УБИЙСТВЕН БИЗНЕС

Превод: Димитър Добрев

chitanka.info

„Жесток сюжет... книга, която ще четете до два след полунощ.“

Космополитън

„Безумно ефективен, безпощадно четивен роман.“

Дейли телеграф

Авторът на „Мъртво сърце“ и „Снимката“ запраща читателя по склона на една история за падение, шантаж и убийства в бизнес средите на Манхатън.

Един вълнуващ и заплетен трилър, който повишава адреналина и разкрива най-мрачните страни на големия бизнес.

Дъглас Кенеди, един от най-блестящите майстори на новия трилър, е роден в Ню Йорк. Автор е на два вече филмирани романа. Преведен е на 16 езика.

На баща ми Томас Дж. Кенеди-младши и на брат ми Роджър.

„Истинският път върви по въже, което не е опънато нависоко, а едва над земята. Изглежда сякаш е предназначено да препъне някого, а не да вървиш по него.

Отвъд определена точка няма връщане. Този точка трябва да бъде достигната.“

Франц Кафка

ЧАСТ ПЪРВА

1.

Днес бизнесът вървеше добре. Въртях се, набирах телефони, придумвах, *приключих*.

До седем вечерта — преди да приключа за деня — последвах съвета, който ми даде един от първите ми шефове, и изброих най-важните неща, свършени през последните десет часа. Ето какви бяха най-съществените от тях. Първо — заковах разпространение на двойна страница с Мулти Майкро; второ — най-накрая успях да си уредя среща с шефа на маркетинга от Айкън. И трето — Айвън Долински — главният ми външен продавач за Трите щата^[1] — ми се обади от Стамфърд много развълнуван и каза, че GBS са на път да се обвържат с многостранично приложение... сделка, която от седмици го притискам да приключи.

Както казах, нелоша работа за деня — работа, която ми дава възможност да достигна априлската си квота цели девет седмици преди плана. Разбира се, в работата тук съществуват променливи величини. Дали Ед Фишър — шефът Господ на маркетинга в Айкън — най-накрая ще купи работата ми и ще започне да ми подхвърля сериозен бизнес? Дали Айвън наистина ще успее да приключи тази продажба с GBS — или това ще се превърне в още една от неговите поредни хвалби (вече има три такива зад гърба си и това започва да ме тревожи). И макар че говорих с Адтел за първостепенна позиция при разпространение на техния нов Sat Pad DL бележник, аз бях малко разочарован, когато шефът на техните медийни продажби, Джо Доулинг, пусна зелена светлина само за един-единствен брой. Особено след като по-голямата част от телефонния ни разговор се състоеше в това, че аз пусках стръв, инициативи, подсладители — всичко, за да го накарам да се съгласи за повече пространство.

— Джо, обажда се Нед Алън.

— Кофти момент, Нед — отговори той с грубия си канарски вой.

— Тъкмо тръгвах към вратата.

— Тогава ще свърша набързо.

— Казвам ти, трябва да бягам...

— Джо, знаеш, че при деветдесет и пет бона за двойна страница ние все още сме с трийсет процента по-евтини от конкуренцията...

— Даа, да, да. Но техният тираж е с трийсет и пет процента по-висок от вашия.

— Само ако вярваш на данните им. Видя ли статистиката на ABC миналия месец? Нашият тираж се е вдигнал със седем процента за третия месец в поредица...

— Те все още имат милион и двеста хиляди срещу вашите седемстотин и осемдесет, което, според мен, е значителна разлика в тиража.

— Виж какво, Джо, знаеш не по-зле от мен — когато стане дума за маркетингова ниша — подобни цифри не означават nada^[2]. Имам предвид, какво като имат милион и двеста! За висококачествен продукт като Sat Pad DL ти трябва от средно до високо място на пазара, каквото ние можем да ти предложим. Ти просто тръгни само с тях и ще се прицелиш в най-ниската основа на сделката. Добре, добре, знам, че имат добра статистика — но и китайците я имат. Един милиард души. Твърде зле е обаче, че само хиляда от тях могат да си позволят да си купят нещо повече от кофа ориз. И тук е същата ситуация.

Джо Доулинг въздъхна шумно и изпъшка:

— Нед, и миналия месец ми пееше тази песен...

— А миналия месец ти не ухапа. Но сега ние наистина правим бизнес. Двойно разпространение. Страхотно начало за нашите взаимоотношения.

— Колко пъти трябва да ти казвам — това не са взаимоотношения... това е еднократно.

— Знам, знам — но всички взаимоотношения започват с нещо еднократно. След като веднъж я уговориш да си легнете, знаеш, че следващото нещо е любовта и женитбата. И когато видиш резултатите от края на счетоводството ни...

— Тогава може би ще има още една еднократна сделка. Но не се обвързвам с нищо повече...

— Даже с оферта за двадесет и пет процента отстъпка и гарантирано предно място за цялото пролетно тримесечие?

— За това вече сме говорили. Твоят човек Айвън ми предложи същата сделка миналата седмица.

— Айвън ти е предложил двадесет процента. Но като негов шеф аз мога...

— Какво? Да ми примамиш задника с пет процента подсладител? Друг път!

— Сметни си го, Джо. Говорим за почти двадесет и два бона, които ще спестите в първокласно медийно пространство...

— Сметнал съм го, Нед. И съм взел решение.

— Виж какво — за априлския брой ще поместим илюстрация в четири цвята.

— Нед, този разговор е история...

— К'во ще кажеш за следващата седмица? В града ли си?

— Далас.

— По-следващата?

— Нед...

— Ти обичаш френската кухня, можем да отидем в Лутес?

— Откога „Компютърен свят“ може да си позволи Лутес!

— Откакто станахме играчи.

— Все още сте на трето място.

— Работим здраво, Джо. Е, какво ще кажеш за една седмица след другия петък?

— Ти си трън в задника, Нед.

— Но ефикасен. Другия петък?

Още една дълга въздишка от Джо боулинг.

— Обади се на секретарката ми — отсече той и затвори.

Гепих ги! Е, нещо такова. Както казах, тук говорим за променливи величини. *Обади се на секретарката ми* като че ли е най-старият начин за отказ. Но в случая с Джо Доулинг мисля, че в края на краищата това означаваше, че той иска да седне с мен. Несъмнено, перспективата да се натъпче в Лутес също е добра инициатива. В крайна сметка обяд в ресторант по сто кинта на глава — заобиколен от най-големите тузари в града — не можеше да не накара един тип от Канарси да се почувства така, сякаш най-накрая е улучил висшата лига (мамка му, аз самият съм едно пощальонче, устремено нагоре, израснало в един говнян селски край в Мейн). Но Доулинг знае също, че приемането на поканата ми е свързано с определена цена. Съгласявайки се да яде скъп хляб с мен, той изтъква факта, че

барьерата е паднала и че между нас може да се играе нова игра. Дали ще реши да играе тази игра, зависи изцяло от успеха на обяда.

В продажбите, нали разбирате, всичко се свежда до една дума: *убеждаване*. И, приемайки обяда, Доулинг показва, че има желание да седне и да се подложи на моята убедителност — и да открие дали мога да го уговоря за продължително търговско обвързване. Ще иска да види как го омагьосвам, да провери стила ми. Дали съм хитра акула, която го въвлеча в разговор за всичко друго, освен за бизнес, докато пристигне кафето? Или ще бъде свръхнапрегнат тип, който започва да го атакува още преди хлябът да е пристигнал на масата? Той ще прецени дали съм от онези продавачи, които желаят да продадат старата му майчица на арабите, ако това ще доведе до добри резултати... или се държа като някой благороден търговец, който благоволява да прави бизнес с такъв тъпанар като него? Най-многозначително ще оценява подхода ми. Прекалено много уважение, и той ще ме намрази заради това, че съм изпортил играта си. Прекалено малко, и ще си помисли, че не го вземам за нищо друго, освен за едно бруклинско *pouveau*^[3].

Както казах, всичко това се свежда до цял сноп променливи величини. Но именно променливите правят играта интересна. И именно променливите ме държат буден в три сутринта, разтревожен за това дали утре е денят, когато всичко това ще започне да избухва. Когато добре наточеният ми зъбец най-накрая изгуби силата си, спре на място от единствената дума, от която се ужасявам най-много в живота си:

Не.

Досега (а само в този бизнес съм от четири години) съм успявал да избегна този кошмар, от който се страхува всеки продавач: загубата на силата да убеждаваш. Настоящият ми шеф, Чък Зануси, резюмира това много красиво:

— Нали знаеш, Нед — каза ми той на един обяд и реди около осемнадесет месеца, — всяка проклетата книжарница в тази страна е претъпкана с книга след книга за това как да приключиш тази сделка и да бъдеш най-тежкият пич в отдела си. Но забрави за всички бизнес гуру, запей онези говна в твоите зони на влияние. В края на деня продаването се свежда само до едно нещо: да накараш някого да каже *да*. Това е то. Това е целта на упражнението, шибаната същност на

нещата. Да. Успехът е *да*; Провалът е *не*. Толкова е просто. Всъщност, както го виждам аз, всичко в живота се свежда до уговаряне на хората да ти дадат своето *да*. Освен ако не си изнасилен, ти не чукаш без да получиш *да*. Не получаващ работа без *да*. И определено не запазваш работата си без една камара посрани *да*. Разбираш ли, това правиш всеки ден: ти доставяш много *да* на тази компания. И мога да допълня, че го правиш доста добре... ето защо те повишавам с една степен.

Точно тогава той ми предложи поста, на който съм и до днес — регионален мениджър по продажбите за Североизтока на третото най-голямо списание за компютри в Америка.

Списанието се нарича „Компютърен свят“ — и единствената причина, поради която сме на трето място зад конкуренцията, е, че сме нови в играта. Само на пет години — но, несъмнено, истинската нова звезда на пренаселения пазар. Не приемайте думите ми на доверие. Само преценете тези цифри: двете заглавия пред нас — РС Глоуб и Компютър Америка — притежаваха по общо тридесет и четири процента пазарен дял, когато ние се появихме на пазара през деветдесет и втора. Разбира се, тогава всеки анализатор предричаше, че за осемнадесет месеца ние ще се отправим към моргата. Ние вече говорим за два милиона читатели на утвърдените заглавия, на кого му трябва трето, няма място за парвенюта, тра-ла-ла...

Да за малко вяра. Вижте ни сега. Тираж от седемстотин и осемдесет — някакви си петдесет хиляди зад момчетата от номер две — Компютър Америка. По дяволите, преди две години ни делеше половин милион. Сега те кървят повече от един хемофилик, а ние сме заглавието, което е във възход. Видяхте ли онази история за нас в Адуик миналата седмица? Феноменът „Компютърен свят“ — главният мотив, заради който нашето списание е посочено като владетел на най-голямата маса читатели, отдръпнали се от конкуренцията през последните десет години. Искате ли да знаете защо? Редакторско качество и чиста визуална класа. Имам предвид, когато дойде до мащаб на оформлението и графиките, ние сме Венити феър^[4] от списанията за потребителя. Добре, приемам гледната точка на Джо Доулинг — ние сме на значително разстояние зад РС Глоуб що се отнася до тиража. Но, както вече му казах, те са само едно мазе на улица Филен срещу нашето лъскаво Пето авеню. Имам предвид, че ако се интересувате само от масовата клиентела, непременно хвърлете по-

голямата част от медийния си бюджет за две от големите брошури на РС Глоуб. Но ако се опитвате да достигнете до по-интелигентния корпоративен и индивидуален консуматор... Е, нека да погледнем нещата направо, днес на пазара имате само един избор — и той е...

Съжалявам, съжалявам — тук натискам нещата твърде силно. Както обича да ми казва жена ми Лизи, понякога има часове от денонощието, през които не трябва да преследвам *да*. Това е един вид маниакален бизнес, продажбите — той изисква непрестанни резултати. Разгледайте само месечните и годишните ми квоти. „Компютърен свят“ издава двадесет броя годишно. Средният обем на книгата е около 320 страници — от които аз отговарям за седемдесет страници реклама. Средно продаваме страница за тридесет и пет хиляди долара (въпреки че първокласни позиции като задната корица могат да струват до тридесет процента повече). И тридесет и пет пъти по седемдесет е равно на два милиона и четиристотин и петдесет милиона долара. Моята месечна квота. Умножете тази цифра по дванадесет и ще получите почти двадесет и девет и половина милиона долара — цифра, която ми изкарва ангелите всеки път, когато си помисля за нея.

Слава, Богу, аз не съм единственият човек в нашия офис, който живее в ужас от тази двадесет и девет и половина милионна планина. Като регионален мениджър по продажбите за Североизтока аз ръководя десет души персонал, всеки от които има собствен, индивидуален месечен план за продажбите. Има половин дузина служители от „Телепродажби“, които прекарват по цял ден, работейки на телефоните, опитвайки се да сключат малки сделки. Те са хлябът и солта ми. Те притискат продавачите на дребно и средните софтуерни компании, както и всички онези безпарични оператори, които пълнят класификационната секция в края на списанието. Много от големите клечки в редакцията се смеят на прякорите, които закачаме на онези от класификатора. *Бизнесът на мама и тате*, който продава скенери за отстъпка от цените на продуктите, или софтуерни собственици на заложни къщи, които предлагат *Пари заради старите спомени*. Но, повярвайте ми, всички тези дребни клиенти, които купуват по една осма от страницата, са важен компонент от цялостната ни пазарна стратегия. И те представляват двадесет процента от мястото, което трябва да запълним всеки месец.

Моят екип в „Телепродажбите“ работи в близък контакт с четиримата ми външни продавачи — Айвън Долински за Трите щата, Фил Сирио в Петте града, Денис Мадуро в Масачузетс (Бостънската област вероятно е ключовият пазар за производство на софтуер на Североизток) и Дунг Блухорн, който покрива останалата част от Нова Англия. Върху тези хора се прилага постоянен натиск да печелят големите риби за по половин и цяла страница и да оплитат здраво всички медийни продавачи и маркетинголози на основните играчи в нашия регион Ад-Тел, Айкън, Инфо-Ком и чудовището, от което всички ние си искаме по парченце — GBS (Глоубал бизнес системс — най-големият производител на компютърен хардуер на планетата).

Говорейки точно, аз не трябва да продавам нито страница реклама — но го правя, когато някой тип като Джо Доулинг откаже да играе с някой от моите представители. Моята работа е стратегията. Аз съм треньорът, те са играчите. Аз координирам всички кампании, които провеждаме; аз направлявам напредъка на моя екип по продажбите. Аз окуражавам, стимулирам, заплашвам. Защото ако те не достигнат квотите си, аз получавам още по-силен удар. Не говоря само за това, че Чък Зануси ще ми издърпа ушите — говоря и за финансовия удар, тъй като премията ми зависи от това колко работа върши отделът ми. Основната ми заплата е шейсет хиляди годишно — почти на границата на бедността за администраторите в Америка. Ако екипът ми се изкачи на онази двадесет и девет и половина милионна планина, тогава аз получавам още шейсет в края на годината (продавачите също получават стимулираща премия за всеки долар, който внасят). Обаче ако достигнем по-малко от определената годишна квота, тогава цифрата на премията се свива съобразно с резултата.

Но откак аз поех работата като регионален мениджър по продажбите преди осемнадесет месеца, ние не сме получавали недостиг при изпълнение на квотата. И когато ни дадат коледните премии следващия петък, дванадесети декември (дата, която съм отбелязал със звездичка в календара си), аз основателно очаквам да видя думите шестдесет хиляди долара, написани върху чека ми... което ще ми помогне да спя по-добре, тъй като сега живея само от хвалби и обещания. Дължа някъде към двадесет хилядарки по петте си кредитни карти. Плащам по триста двадесет и пет долара месечна лихва върху двадесет и пет хиляди краткосрочен заем, който взех

преди пет месеца. Просрочил съм с един месец плащането на годишната такса от хиляда и осемстотин долара за членството си в централния тенис клуб. Току-що ангажирах седемдневен коледен престой в хотела „Четири сезона“ в Невис (смайващи пет хиляди и шестстотин само за стаята и за полета — но, както постоянно говоря на Лизи, това е първата ваканция, от която се нуждаем вече три години). А зъболекарят, доктор Мортимър Гордън, миналата седмица ме уведоми, че ме чакат три хиляди и двеста долара за смяна на стар мост, който най-накрая си изживял живота след двадесет и една години (резултат от инцидент с велосипед на единадесетгодишна възраст, който ми струваше горен преден зъб). За нещастие направата на мост не се покрива от медицинската осигуровка на компанията. И макар че зъболекарската работа е, от финансова гледна точка, почти последното нещо, от което се нуждая точно в този момент, док Гордън казва, че нямам друг избор, освен да си поставя новия мост сега (старият е толкова опасно разхлабен, че може да падне във всеки момент — например посред обяда с Джо Доулинг в Лутес).

С други думи от тази шестдесетхилядна премия ще ми остане малко ресто. Но поне за пръв път от три години насам ще бъда на чисто. И голямото Новогодишно Решение за деветдесет и осма е: *Никога не си насаждай пак задника в такова лошо финансово положение.*

Телефонът на бюрото ми извънтя. Вдигнах поглед от списъка с изпълнените задачи за деня и натиснах копчето на говорителя.

— Тук е Нед Алън.

— Колко пари ми спечели днес, Алън?

Беше шефът ми, Чък Зануси.

— Много — но всичките ги издухах.

— О, така ли? За какво?

— Животът се състои от важни дреболии: ново ферари, четири билета до корта за Никс...

— Аз получавам ли един от билетите? — попита Чък.

— Мислех, че си почитател на Нетс.

— Нали знаеш, някои шефове биха те уволнили за такава забележка.

— Но ти имаш страхотно чувство за хумор, Чък...

— То е необходимо в бизнеса. — Изостави шеговития тон. — Е, кажи ми...

Линията започна да пращи.

— Къде си? — попитах аз.

— Във въздуха между Чикаго и Ла Гуардия^[5].

— Не знаех, че днес се насочваш към Чикаго. Мислех, че ще долетиш направо от Сиатъл.

— Така и направих — докато не ми се обадиха да спра в Чикаго...

— Кой се обади?

— Ще стигнем и до това. Сега ми кажи...

— Мисля, че накрая успях да убедя Големия Буда, Джо Доулинг, да седне на масата.

— Нещо твърдо?

— Една страница за април.

— Това ли е всичко?

— Но той иска да обядва с мен по-следващата седмица.

— Предполагам, че това вече е нещо.

— Това е повече от нещо, Чък. Това е истински пробив. Ад-Тел все хитрува, откак Доулинг пое работата преди осем месеца. А Айвън ги преследва като призрак от ада.

— Но ти приключи сделката — не Айвън.

— При Айвън всичко е наред.

— Той ме притеснява. От месеци не е направил никакъв удар.

— Два месеца, това е всичко.

— Достатъчно дълго е — отбеляза Чък.

— Все още достигахме квотата.

— Само защото всички останали го покриват.

— Преди Айвън беше печеливша карта и пак ще бъде. И той е на ръба да приключи голяма сделка за две страници с GBS...

— Ще повярвам, когато видя мастилото върху договора.

— Хайде, знаеш какво му се струпа на главата...

— Да, да, да.

— Обичам състрадателните издатели.

— Покрих му задника, когато мина през подобен лош период преди две години.

— Той и тогава се измъкна. Даже надвиши квотата си с двадесет и два процента. Момчето пак ще се измъкне.

— Разчувстван съм от вярата ти в човечността, Нед. Това е толкова шибано оптимистично...

— И защо беше това отклонение в Чикаго?

— Утре.

— Какво?

— Ще ти кажа утре. На закуска. В осем сутринта, в „Уолдорф“.

— Нещо ново?

— Утре.

— Значи има нещо?

— Може би.

— Какво искаш да кажеш с това може би?

— Може би означава може би, това е всичко.

— Лошо е, нали?

— Нед, ще се справим с това.

— Наистина трябва да е лошо.

— Не е лошо.

— Тогава какво е?

— То е... интересно.

— О, страхотно!

— И ще бъде разкрито на закуска. Бъди там.

Затворих телефона. Започнах да барабаня с пръсти по бюрото. Захапах долната си устна. Копнеех за една цигара — и съжалих, че ги бях отказал преди шест месеца. Интересно. Това не ми харесваше. То можеше да означава само едно — промяна. А промяна — особено в голяма мултинационална организация като тази — обикновено беше синоним на неприятност.

Нали разбирате, „Компютърен свят“ е само едно от дузината интернационални заглавия, собственост на групата Гец-Браун. Те са компания, основана в Америка, която притежава верига от аудио-, видео- и компютърни списания в Германия, Великобритания, Франция, Япония, както и в САЩ. Те също така имат много успешен отдел, който планира и провежда основните панаири за търговия с компютри по цял свят. Това е надеждна, непревзета мултинационална компания — и силно корпоративна. След като веднъж се присъединиш към

Семейство Гец-Браун, ти си защитен член на организацията докато си производител.

— Нека споделя с теб официалната и неофициалната страна на Гец-Браун — каза Чък Зануси на интервюто ми за работа през деветдесет и трета. — Официалната линия е следната: ти влизаш в една от най-доходните издателски компании в цял свят. Искаш да узнаеш колко е доходна? Вземи това: преди тринадесет месеца Беар-Стърнз купиха цялата световна организация за един милиард и седемстотин хиляди долара, после, седем месеца по-късно, я продадоха на сегашните ни японски собственици, Йокимура, за два милиарда. Не е лошо като ресто за половингодишна временна собственост... Сега неофициалната линия — начинът, по който или оцеляваш, или умираш — се свежда до два прости въпроса — можеш ли да *потвърждаваш* и да *изпълняваш*? Може да си неточен когато дойде до омайване на клиентите, но в офиса трябва да си играч от отбора. Ако вземеш да си играеш на моята пишка е по-голяма от твоята, ще изхвърчиш, преди да си успял да си закопчаеш дюкяна. Втора точка: докато правиш пари за компанията, задникът ти е на топло. Всичко се свежда до продуктивността и до това дали можеш да изпълняваш квотата си месец след месец.

Откак влязох в „Компютърен свят“, аз винаги съм изпълнявал квотата си... и съм бил награждаван с редовни повишения по служебната стълбица. По дяволите, през първите ми две години в „Телепродажби“ бях печалбар номер едно в списанието — вкарвах осемнадесет процента повече пари от всеки друг търговски представител. А след като ме назначиха за териториален мениджър по продажбите, екипът ми последователно надмина всички други регионални отдели, когато ставаше дума за събиране на приходи от реклама.

Защо тогава нещата изведнъж трябваше да станат... интересни? И защо Чък — мистър *Бърз стрелец* — беше толкова дяволски потаен за онова, което ставаше в Чикаго?

Станах и погледнах през стъклените стени на офиса си. Това не е точно офис — по-скоро кутийка два на два, забутана в задната част на невзрачна административна сграда от бели тухли на Трето авеню и Четиридесет и шеста улица, построена през шейсетте. Поне имам прозорец, който ми дава панорамна гледка към мрачния евтин хотел на

Лексингтън авеню (от онези долнопробни вертепи, които привличат купища туристи от Източна Европа). През стъклените стени на офиса си мога да наглеждам работата: малък зайчарник от кутийки, в които моите хора от „Телепродажби“ са изцяло свързани с телефона по време на предписаните осем часа на ден. С изключение, разбира се, в края на офиса — на Деби Суарес — която, както винаги, още е тук в седем вечерта, бърборейки по миля на минута в слушалката си, докато обработва някой нещастен, нищо неподозиращ глупак, направил грешката да я остави да развихри търговските си наклонности.

В „Компютърен свят“ Деби е известна като Автомата Суарес — заради способността ѝ да говори по-бързо от всеки друг на планетата. Тя също така е и необикновен шпионин — знае всичко нужно за всеки в списанието. Фактът, че е с размерите на розова кукличка Кюпи — около четири фута и десет инча, къса тъмна къдрава коса, големи зелени очи, със структура на боксьор от категория муха — превръща нейния Ниагарски водопад от думи в нещо още по-изумително.

Когато излязох от офиса си и се приближих до нейната кутийка, я чух как препуска с напълно отворени клапи.

— Знам, знам, знам, знам, но вижте, къде си мислите, че ще намерите по-добър пазар? Не, не, не. Те са ви казали това, но тогава ще останете без нищо. Казвам ви нищо, нищо. Мислите, че щях да ви говоря това в седем часа във вторник вечерта, когато можех да си бъда у дома при детето си, ако не мислех, че мога да направя нещо за вас? К'во имам предвид с това да направя нещо? Четири четвърт страници за шест месеца. Давам ви сделката на седмицата. Петстотин петдесет и две. Разбира се, разбира се разбира се, това е тридесет и пет на страница. Пълна страница. Но четвъртинките са десет на парче. Защо? Вие питате защо? Вървете по дяволите — вие знаете защо. Никога четвърт страница не е една четвърт от цената на пълна страница. Винаги ще плащате десет процента повече... освен сега, когато ви предлагам шест четвъртинки точно за това, за което молите. Това е осемстотин седемдесет и пет за брой — и вие спестявате... хей, бързайте с изчисленията. Но сега умножете по шест с този ваш калкулатор... точно така, говорим за седемстотин и петдесет, които все още са в джоба ви. Искам да кажа, това отстъпка ли е, или какво? Да, да, да, разбира се, че ви даваме възможност накрая да одобрите разположението. Но вижте, това не е оферта, с която можете да

преспите. Пускаме този брой утре на обяд. Имам още трима, които чакат за тази страница... Вие какво? Давам ви обещание, това е обещание. Откъде да знаете, че е обещание? Я се разкарай...

Завъртях се в съседната кутийка, слушайки с удоволствие тази маниакална реч. Деби беше великото ми откритие — безспорната търговска звезда за годината в „Компютърен свят“. Наех я да запълни мястото в „Телепродажби“, овакантено от мен, след като получих повишение. Имаше и други подходящи кандидати — но онова, с което Деби наистина ме спечели, не беше само експлозивният ѝ, многословен глад за мястото (Вие ми дайте работата, мистър Алън, и няма да съжбялявате. И когато казвам, че няма да съжбялявате, наистина имам предвид, че няма, няма, няма да съжбялявате.) Става дума и за миналото ѝ — тъмните подробности от живота ѝ, които тя не беше споменала в автобиографията си, но които разкри с малко, нежно подпитване от моя страна. Как израснала в отвратителен квартал в Източен Ню Йорк. Как баща ѝ изчезнал завинаги в Сан Хуан, когато тя била на четири. Как забременяла на седемнайсет и овдовяла на деветнайсет, след като пропадналият ѝ съпруг раздразнил своите работодатели наркотрафиканти, прибирайки приходите от сделка с кокаин. Как се върнала в гимназията и се озовала на секретарска работа и накрая успяла да се измъкне от Източен Ню Йорк, намирайки си малък едностаен апартамент в Стювесант таун, където сега живееше със старата си майка и синчето си Раул. Как знаела, че може да продаде всичко на всеки — нуждаела се само от някой като мен да ѝ даде старта.

— ... е, ще стане ли, или какво? Както казах, сега е седем и осемнадесет, бизнесът вече затваря. И елате утре... да, точно така, у-ха, да, да, да, без конкуренция покрай вас, с одобрение за броя, петстотин петдесет и две... тук на едно мнение ли сме?

Наблюдавах как всичките ѝ лицеви мускули се стегнаха, а очите ѝ се затвориха внезапно — като на човек, който не може да гледа изтеглянето на лотарията. После изведнъж раменете ѝ се отпуснаха и лицето ѝ придоби изражение на уморено облекчение.

— Добре, мистър Годфри — имате я. Утре ще се обадя, тогава ще се оправим с финия печат. Приятна вечер.

Тя затвори слушалката и притисна чело в дланите си.

— Приключи ли? — попитах я.

— Приключих — отговори тя, а гласът ѝ звучеше изтощено като на спринтьор, току-що стигнал до финала.

— Кой беше?

— Дастскрийн — номер едно в Компютър дастшийлд екуипмънт.

Тя поклати глава, после вдигна поглед и ми се усмихна изтощено. Знаех какво си мислеше. *Пребивам се, късам си гласните струни, държа се така, сякаш това е въпрос на живот и смърт. И какво ми плащат? Колкото за една нищо и никаква реклама на четвърт страница за някой тип, който прави брошури за монитори.*

И аз свих рамене, сякаш исках да кажа: *Добре дошла в продажбите.* Но, Исусе, как добре познавах това чувство след приключване на сделката — усещане за изчерпване, за загуба. Спечелил си, и все пак какво си спечелил? Ти си някой, който продава рекламно място в едно списание. В огромния спектър на човешките стремежи онова, което правиш, е нищожно, може би даже не струва нищо. Но, както винаги казвам на новите си продавачи, истинската цел на упражнението — причината, поради която изразходваш толкова усилия, придумвайки, ласкаейки и убеждавайки клиента — е себеутвърждаването. Защото когато приключиш — когато получиш онова да — следва искрица на триумф. Уговарял си някого за нещо. Твоята гледна точка е надделяла. Потвърдил си стойността си. Макар и само за днес.

— Няма нищо лошо, че си хванала Дастскрийн — отбелязах аз. — Те са в бизнеса от десет-двайсет години. Добър продукт, добра разпространителска мрежа, малко по-напред от конкуренцията. За теб те трябва да са един добър, сигурен клиент. Давай, Деби...

Тя грейна.

— Благодаря, мистър Алън.

— Никога ли няма да започнеш да ме наричаш Нед?

— Когато вече не сте ми шеф.

— Имаш предвид когато ти завъртиш шоуто тук?

— Няма да е в този живот.

— Правило номер едно в продажбите, Деби: Не се подценявай. Как е майка ти?

— Горещо-долу. Миналата седмица ангина ѝ беше наистина лоша. Все пак ако се задържи така до 5 януари, ще трябва да я пратя в болница...

Пети януари беше първата годишнина на Деби в „Компютърен свят“ — също така и денят, който, според правилата в застрахователната политика на компанията, тя можеше (освен децата и съпруга) да прибави един близък член на семейството си към своя здравен план. Знаех, че тя отброява дните, докато нейната незастрахована майка (която през последната година боледуваше много често) най-накрая ще бъде защитена от осигурителната мрежа на компанията.

— Тя още ли гледа Раул след училище?

— Нямаме избор — сви рамене Деби. — С моята заплата няма да взема да плащам на гледачка... а на шест той е твърде голям за дневен център. Знаете ли, че за първи клас го приеха във Фейбър? — каза тя, споменавайки академията Фейбър, едно от най-добрите частни училища в града (и само на три преки от апартамента ѝ в Стювесант таун).

— Да, чух. Това е фантастична новина. Трябва да е надарено хлапе.

— Той е най-добрият. Даже ще му позволят да започне от януари, вместо да го карат да чака до септември. Кое е добре за мен — щото сега това PS40 е *guana*. Разбира се, първи клас във Фейбър струва девет хиляди долара годишно — и те няма да могат да му дадат стипендия. Така че тази премия наистина ми е необходима.

— Трябва да си изкарала повече от девет бона, нали?

— Тринадесет хиляди и четиристотин долара — уточни тя; — Онзи ден ги пресметнах.

— Без майтап? — казах аз и двамата се разсмяхме.

— Наистина ли ще ни платят премията другия петък? — попита тя.

— Деби, питаш ме вече за трети път.

— Извинявайте.

— Няма нужда да се извиняваш. Просто престани да се тревожиш за това. Както ти казах и преди, това е проста операция... а Йокимура наистина уважават ангажиментите си. Особено към служителите си. Те са японци, за бога! По-скоро биха си направили харакири, отколкото да не ти платят премията. Довери ми се.

— Доверявам ви се, мистър Алън. Това ми е първата година тук и тази премия, това наистина е от значение...

— Виж какво. Когато утре се видя на закуска с Чък Зануси, ще го помоля да потвърди това... каква цифра спомена ти...?

— Тринайсет и четиристотин.

— ... добре, тринайсет и четиристотин е точната сума, която ще получиш на дванадесети. Той обикновено носи със себе си списъци с всички суми в отдел *Продажби*.

— Ще закусвате с мистър Зануси? Мислех, че той още е в Сиатъл, че оправя онзи проблем с мистър Роланд.

Тя наистина заслужаваше да работи в ЦРУ. До ушите на Чък беше стигнало, че Бил Роланд — териториален директор по продажбите за Северозападния Пасифик — станал много близък с някой си мистър Джак Даниълс^[6]. Носеше се и непотвърден слух, че, след като най-накрая си уредил делови обяд с директора по маркетинг на Майкроком, той се напил до безсъзнание още преди десерта. Лоша търговска стратегия — особено във важен пазар като Сиатъл. Ето защо Чък полетя натам — макар че, естествено, Чък каза на всички в службата, че просто прави обичайната си четиримесечна визита в Сиатъл. Това бе типичната стратегия на Чък — да се държи така, сякаш нищо не се е случило, после да се справи с проблема, преди някой да разбере, че това е било истински проблем.

— Чуваш ли как вървят нещата в Сиатъл? — попитах аз.

Деби започна да оглежда ноктите си — наскоро лакирани в тон, който вероятно можеше да се нарече електрическо розово.

— Бил Роланд е история — каза тя.

Аз подсвирнах тихичко.

— Кога е станало това?

— Вчера сутринта.

— Спокойно ли го е приел?

— Мисля, че всъщност наистина го е приел с облекчение. Особено след като мистър Зануси му предложил шест месечни основни заплати и настаняване в някоя клиника за осем седмици, ако напусне на часа. Той точно това и направил. Наистина много свястно от страна на мистър Зануси, не мислите ли? Имам Предвид, това пиене... то изглежда е продължавало от месеци. Като че ли бракът на мистър Роланд тръгнал наистина на зле, дъщеря му — мисля, че е на около шестнайсет — избягала с някакъв рокер, пък и, нали знаете, в офиса в Сиатъл винаги има голямо напрежение... така че мистър

Роланд започнал да удря по едно уиски още сутринта, сипвал си го в кафето...

Погледнах я изумен.

— Откъде, по дяволите, знаеш всичко това?

— Имам си източници.

— Сигурно си имаш някоя подводница и в чикагския офис, нали?

Друг поглед към онези електрическо розови нокти.

— Може би — измънка тя.

— Тогава какво ще кажеш да им звъннеш и да разбереш защо Чък Зануси днес е бил извикан там на съвещание.

Сега беше ред на Деби да се шокира.

— Изпратили са го в Чикаго?

— Да.

— Но аз мислех, че ще лети направо тук от Сиатъл...

— И аз така си мислех. Но той ми звънна от самолета на средата на пътя между О'Хеър^[7] и Ла Гуардия, каза ми, че са го помолили следобед да бъде в чикагския офис. Не каза защо. Не каза и кой му се е обадил за съвещанието — но можеш да се обзаложиш, че е била някоя важна клечка от Гец-Браун или Йокимура.

— Мистър Зануси не каза ли нещо за това какво ще става на съвещанието?

— Само че било интересно.

— Mierda.

Деби също разбираше, че в корпоративния живот *интересно* беше дума, натоварена с много значения дума, която не предвещаваше нищо добро за бъдещето. Тя отново вдигна слушалката и нервно набра десетцифрен номер.

— Може ли да говоря с Мария Сзабо, моля — каза тя, след като й отговориха. Докато чакаше връзка, Деби дъвчеше телефонния кабел. — Мария... Деби от Ню Йорк. Как си? Да, да, да... бизнес както обикновено. Но слушай, днес виждала ли си из вашия офис нашия издател, мистър Зануси? Там ли беше?... Кой друг беше там?... Не ме будалкаш, нали? Всичките? Мамка му... Казваш ми, че става нещо... но никой не е изпуснал нищо, а? Нито даже секретарката му? Добре, добре. Но виж какво, ако чуеш нещо друго, веднага ми се обади. И аз ще направя същото, ако чуя някакви новини тук. Разбра ли? Благодаря, скъпа...

Тя остави слушалката и ме погледна тревожно.

— Беше приятелката ми Мария — от „Телепродажби“ в Чикаго. Мистър Зануси пристигнал в офиса днес по обяд и направо отишъл на съвещание с мистър Херцберг, мистър Гец, мистър Ватанабе...

— Исусе! — възкликнах аз. — Исусе Христе... — Моа Херцберг беше главен изпълнителен директор. Боб Гец беше шеф на борда на директорите. А Хидео Ватанабе беше главен самурай в нашата родителска компания Йокимура. Не можеше и да се молиш за по-страхотна сбирка от корпоративни тузари.

— Приятелката ти Мария спомена ли и за някой друг?

— Да. Някакъв европейски тип с двама лакеи.

— Какво имаше предвид с това европейски тип?

— Не знам. Каза, че приличал, е, ами, на европеец.

— Имаш предвид не американец!

— Предполагам.

— Мария каза ли дали той говори английски?

— Да... но с онзи акцент?

— С европейски акцент?

— Така мисля.

— Ами лакеите с него? Бодигардове ли са били?

— Каза, че носели куфарчета.

— Адвокати — досетих се аз.

— Какво става, мистър Алън?

Имах много добра представа, но знаех, че ако ѝ кажа, тя няма да спи нощес. Така че вместо това ѝ пуснах най-добрата си търговска усмивка — онази усмивка *не се тревожи, с мен си в безопасност*, която поражда надежда и доверие... която маскира факта, че (както при всички, покрай които минаваш по улицата в тези дни) наистина не знаеш дали земята под краката ти все още е твърда.

— Приеми го така, Деби — казах аз. — Ще бъде интересно.

[1] Област, обхващаща територията или част от територията, на три щата — Б.пр. ↑

[2] nada (исп.) — нищо. — Б.пр. ↑

[3] Nouveau (фр.) — новобогаташ, парвеню. — Б.пр. ↑

[4] Vanity Fair — луксозно, първокласно списание за мода и светски клюки — Б.пр. ↑

[5] Ла Гуардия — летище за вътрешни полети в Ню Йорк — Б.пр. ↑

[6] Джак Даниълс — известна марка уиски — Б.пр. ↑

[7] О'Хеър — американско летище — Б.пр. ↑

2.

Докато изляза от офиса, стана седем и половина — един час в Ню Йорк, когато да съзреш свободно такси е почти толкова обичайно, колкото да видиш блуждаещ лос по Трето авеню; когато отчаяно закъснели за театър и изтощени служители се хвърлят на пътя на всяка минаваща жълта кола, молейки всички тези свободни от смяна шофьори да направят един последен курс заради тях.

Падаше лек снежец — което означаваше, че перспективата да намериш такси бе смалена от никаква до по-малко от никаква. И така, вдигнал яката на палтото си, аз се насочих на север по Трето в продължение на девет преки, после свих на запад по Петдесет и шеста улица. На път успях да догоня Денис Мадуро (пътуващ търговец от Масачузетс) някъде на I-290 на юг от Уорсестър.

— Шефът ме вика — информира Мадуро, когато чу гласа ми.

— Само защото ти не ми се обади, Денис — отговорих спокойно.

— Знаеше, че през целия следобед бях в офиса с Джак Драбъл от „Инфоком“.

— Е, и?

Продължителна въздишка.

— Вече не сме там.

— Проблемът?

— Той все още не иска да се обвърже с онова многостранично приложение за юни.

Моментално разбрах защо гласът на Денис, звучи толкова обидено. Многостраничното приложение е специална шестстранична рекламна секция, на която се опитваме да наблягаме във всеки брой. И тя струва (при най-високия удар) двеста и десет хиляди от рекламни постъпления. Това се приемаше за най-висок успех на нашия търговски екип... а Денис дебнеше „Инфоком“ от месеци, надявайки се да ги пипне.

— Защо се дърпа? — попитах аз.

— Не качва по-високо от сто и осемдесет...

— С това не можем да си изкараме и хляба.

— ... а освен това иска и четири цвята на всички страници.

— Крадец. Трябва ли ти помощ?

— Днес бях толкова сигурен, че ще пипна копелето. А после той ми изважда тези говна с четирите цвята...

— Денис, *Трябва Ли Ти Някаква Помощ В Тази Работа?*

Дълга, упорита пауза.

— Да — изрече най-накрая Денис.

— Дай ми директния му телефон — скръцнах със зъби аз. След като казах на Денис, че ще му се обадя на другия ден, веднага набрах номера на Джак Драбъл. Бедният Денис — винаги мрази да ме моли за услуга, както не може да понася и факта, че, на тридесет и две, аз съм с шест години по-млад от него... и съм му шеф. И като всеки продавач той чезне от отчаяние, когато не може да приключи сделка.

Телефонът звънна четири пъти. Не исках да говоря директно с Джак Драбъл точно в този момент — рискувах, разчитайки на факта, че той вече си е отишъл у дома. И рискувах правилно — свързах се с телефонния му секретар.

— Джак, обаждат се Нед Алън от „Компютърен свят“. Не съм те виждал от събирането на Амком през октомври, но чувам страхотни неща. Слушай, за онази многостранична притурка — Грийнап компютърс те конкурират за това място... ако искаш, можеш да провериш при колегата си в Грийнап... но аз наистина, честно, искам да го дам на теб. Е, хиляда и осемстотин става — знаеш, че ти отстъпваме с трийсет хиляди от максималната си такса. Но четири цвята на всяка страница? Не става. Просто сметките не излизат. Но — и това е повече от онова, което предлагаме на момчетата от Грийнап — ще направим цветоотделката на първата и на задната страница от притурката ти. И, разбира се, ти ще вземеш мястото, което искат Грийнап. После онази малка подробност за годишното ни зимно търговско събиране. Тази година е във Вейл. От тринадесети до шестнадесети февруари. Ние плащаме, ти караш ски, идва и жена ти. Но искам отговор утре до девет сутринта. Ще се видим по пистите, Джак.

Пъхайки телефона в джоба си, аз изпитах онова наркотично бучене, което винаги ме връхлита, след като направя добър удар. *Ще се видим по пистите, Джак. Структурирай всеки удар като филмов сценарий, посъветва ме веднъж Чък Зануси. Удари ги с някаква бърза*

експлозия, привлечи интереса им, дай им причина да се тревожат заради това накъде са тръгнали нещата, после ги закови с изненадващ край. Запомни: както писането, и това е занаят. Може би дори изкуство.

Когато стигнах до Парк авеню, снегът се стелеше тежко. Тъй като съм прекарал голяма част от детството си в Северна Нова Англия, на мен ми е приятно да се скитам през снега. Харесва ми тишината, която той налага над обичайния манхатънски рев; начинът, по който магически прогонва хората от улиците и те кара да се чувстваш самотен, сякаш бродиш през горите на Мейн.

Не ме разбирайте погрешно — не изпитвам носталгия по онези зими в Далечния изток. Не копнея за вълнени ризи, кожени ботуши и ушанка от еленова кожа. Откак станах на шестнайсет, можех да си мисля само за пътя с посока Юг, надалеч от Мейн. Минаха още шест години, преди най-накрая да успея да тръгна по този път. Това беше преди повече от десетилетие — и нито веднъж, след заминаването не съм почувствал желание да се върна и да се подчиня на *Повика на Дивото*. Сега аз съм градско момче — и след десет години в Ню Йорк все още се чувствам запленил от маниакалния му ритъм — от неговата сила, от неговата арогантност, от атмосферата на надменно безразличие. И прекосявайки Парк авеню, аз заставам наред едно от неговите малки островчета в уличното движение, вперил поглед на юг към този епически каньон от административни сгради — коледното сбирнище в Хелсмли, предлагащо тиха благословия на всички онези, които се състезават на тази детска площадка на амбицията. Това е любимата ми гледка в Ню Йорк, изгледът към парка. Защото тя подчертава факта: аз най-накрая съм там, където искам да бъда.

Продължих на запад по Петдесет и пета, после се шмугнах в преддверието на хотел „Сейнт Риджис“ и се насочих към фоайето, покрито с плюш. В съблекалнята подадох палтото си и продължих към мъжката тоалетна, където възрастен прислужник с отпуснати рамене се обърна към мивката, докато аз си източвах мехура. След като си измих ръцете, той церемониално ми подаде кърпа. Между две мивки имаше табла с одеколони и парфюми. Напръсках се с малко Армани. Веднъж четох някъде, че този одеколон излъчва аура на изтънчена сила. Знам, знам — това е доста мазна търговска миризма. Но подобна миризма издига продукта. Особено ако се стремиш към възвисения

върх на пазара от млади администратори — с други думи, към типове като мен.

Застаряващият прислужник — италиански имигрант с перманентно сълзящи очи и малка като на костенурка главичка, сгушена между раменете му — ми подаде гребен и четка. Прокарах гребена през косата си (още влажна от топящия се сняг), после се обърнах и извих глава, опитвайки се да огледам малкото петънце оредяваща коса на темето ми. Когато казвам малко, наистина имам предвид малко — плешивината не е по-голяма от десетаче. Все пак тя ми напомня, че навлизам в онова все по-бързо спускане към средната възраст. Всички ми казват, че все още приличам на двадесет и пет годишно момче — вероятно защото фигурата ми прилича на умерено здраво плашило (шест фута и два инча, сто шестдесет и шест фунта, талия тридесет и четири инча)^[1]. Досега не съм показвал видими белези на застаряване (освен тази микроскопична плешивина). В сравнение с почти всеки друг тип, който познавам от продажбите, аз съм ходеща реклама за здравословен начин на живот. Всеки път, когато екипът по продажбите от „Компютърен свят“ се събира на своите двегодишни конференции — или присъствам на големи компютърни изложби, организирани от групата Гец-Браун — аз съм изумен от това колко отровени и свръхнапрегнати изглеждат всички останали. Търговските пътници са очевидно с тридесет фунта наднормено тегло (от пътната диета с бърза храна... и откритието, че двойно разбърканият млечен шейк или половината дузина бири могат да им осигурят временно въглехидратно облекчение, когато не успеят да сключат сделка). Жените от „Телепродажби“ от друга страна като че ли страдат от анорексия или пък са фанатизирани и пристрастени любителки на упражненията, изхвърлящи целия си натрупан стрес и разочарования в здравния клуб, и имат бицепси, с които биха могли да засрамят и някой културист. А регионалните мениджъри по продажбите са или закleti никотинови маняци, или натрапчиви дъвкачи на моливи, или ХБН (хора без нокти).

Няма съмнение, че играта в продажбите може да нанесе противен удар върху здравето ти. Освен ако не си изработиш стратегия за справяне с тежестите ѝ. Като да играеш тенис два пъти седмично. Да поддържаш диета с малко мазнини и малко натрий. И никога да не пиеш по време на обяда (освен, разбира се, ако съм с един от няколкото

клиенти, които ще хвърлят шестцифрено число в бизнеса само ако се натръскам с тях). И научавайки как да се отърсиш от стреса — онези глупости за това как да го превърнеш в позитивна енергия, които четеш в най-различни книги за бизнес усъвършенстване... виждаш, че най-важното е да сключиш нова сделка винаги когато се чувстваш крайно неспокоен.

Всъщност в живота си аз контролирам повечето от тези крайности. С едно голямо изключение: трябва да преценя как да престана да харча крайно големи суми пари.

Прислужникът в тоалетната извади малка дървена кутия изпод мивката. Плъзна я към мен, стъпи върху нея и започна да четка раменете ми.

— Хубав костюм, сър — изгъгна той.

Определено трябва да е — приемайки, че е Черути и ми струваше 1200 долара. Ако надникнете в гардероба ми, ще допуснете, че костюмите са моята слабост. Имам близо дузина — и всичките маркови. Купувам си също и най-добрите английски обувки, както и обичайните скъпи аксесоари. Но не съм пристрастен към модата или някакъв напорист администратор, който наистина вярва, че скъпият костюм те превръща в корпоративен воин. За мен да изглеждаш изтупан, е просто съществена част от играта в продажбите. Това винаги ти дава предимство пред клиента и така винаги привличаш вниманието на типовете от висшия мениджмънт. Но нищо повече. Постоянно се срещам с типове, които се хвалят със своите премени — дърпат френските си ръкавели, за да покажат ролекса си за пет хиляди долара, или те отегчават с това, че е дошъл денят да си купят Порше 911. Аз се правя на крайно впечатлен, но тайничко си мисля: победителите не се мерят по техните часовници за пет бона. Победителите се мерят само по едно нещо: способността им да сключват сделки.

Дадох на прислужника десет кинта — щедър бакшиш, знам... но можете ли да си представите да работите в тоалетна? Винаги чувствам вина към някой доведен до такова раболепно положение. Може би защото дълбоко в душата си винаги съм се страхувал от подобно ниско положение — след като прекарах две лета в колежа, работейки в закувалня за бързи закуски; работа, убиваща мозъка, в която

прекарвах по цял ден, повтаряйки един въпрос: *искате ли пържени картопки с шейка?*

Прислужникът премигна шокирано, когато видя десетте кинта. После, пъхайки ги в джоба на жилетката си, ми каза:

— Наистина прекарайте една приятна вечер, сър.

Отидох в бара. Целият беше в черен мрамор, със сребърни огледала, с дълъг извит цинков тезгях и разкопано украсени столове. Заведението беше претъпкано с костюми — повечето мъже между трийсетте и четирийсетте; членове на деловата класа администратори, всичките безупречно пригладени, насищащи въздуха със своите пури Дънхил Робусто, за да се изтъкнат.

Открех тиха ъглова масичка и тъкмо си бях поръчал чисто мартини, когато телефонът ми звънна. Отговорих бързо — тъй като клетъчните телефони (макар и да не са забранени в бара на Сейнт Риджис) се приемат като проява на лошо възпитание в подобна снобска дупка.

— Аз съм. — Едва успях да различа гласа на Лизи от бръмченето по линията.

— Тръгнала ли си? — попитах, погледнах часовника си и забелязах, че закъснява.

— Още съм залепнала на една среща в Роял таун.

С кого си?

— С един бъдещ клиент. Милър, Бийдъл & Смарт. Средно голяма брокерска къща от Уолстрийт, опитваща се да разшири бизнеса си.

— Звучи забавно.

— Ако ти харесва да търгуваш със застаряващи пубертети.

— Искаш ли да тръгна надолу и да те посрещна там? То е на колко... само на десет преки.

— Тук трябва да оправя някои неща за около половин час. А после...

— Да?

— Е, имам голяма новина — изрече тя с подигравателно драматичен глас.

— Колко голяма? — попитах аз, включвайки се в играта.

— Такава, че да разтърси Земята. Голяма, че да ти спре дъхът.

— Неизвестността ме убива.

Тя спря за ефект.

— Успях да запазя маса в Патруун.

— Това не е ли заведението, за което четох миналата седмица в Ню Йорк?

— Не, това е заведението, за което аз ти казах да прочетеш в Ню Йорк...

— Някаква евтина закусвалня, нали? С огромни хамбургери?

— Новата любима дупка на манхатънските големи брокери, ако вярваш на всичко, което четеш:

— Никога не вярвам на нищо, което чета в Ню Йорк. Но Джина вярва. Това нейна идея ли беше?

— Имаш шестима за досетливост. Разбира се, според Джина Йан също си умираше да хапне там.

Джина работеше заедно с Лизи в Мосман & Кийтинг, средна фирма за публичен рилейшънс^[2]. Съпругът ѝ, Йан, водеше колоната *Из града в Дейли Нюз*. Те също бяха добре платени членове на нюйоркската бързо забогатяваща класа — и, за наше взаимно удивление, обичаха да показват наяве своите безвкусни привилегии винаги когато е възможно.

— Ще Дойдат при нас в Патруун, след като се отбият в някаква галерия в Сохо^[3] на откриването на някакво фантастично шоу от този фантастичен аборигенски художник, който рисува с пръсти...

— ... и се обзалагам, че галерията ще бъде пълна с фантастични хора. Лу Рийд ще бъде там, нали?

— Разбира се. Заедно с Тим Робинс и Сюзан Сарандън. Може да се отбие и Гор Видал.

— Да не споменаваме Джон Ф. Кенеди...

— Шарън Стоун...

— И онзи стар и винаги готов Далай лама.

Разсмяхме се.

— Както и да е, Джина е изпълнена с благоговение — каза Лизи. — Защото в Патруун на масата им уж чакал списък с резервации за пет седмици напред... който аз успях да надхитря само преди тридесет минути.

— Смя ли да попитам как?

— Аз съм най-умната жена от публичен рилейшънс в Ню Йорк, ето как.

— Не мога да не се съглася с това.

— Виж какво, трябва да се връщам на тази среща. Патруун е на Източна Четиридесет и шеста, номер сто и шестдесет. Масата е резервирана за девет и петнайсет. Чао.

И затвори.

Остави на Лизи да гепи маса за четирима в най-шикарния ресторант в града. И освен това, ако Лизи си науми нещо, тя неизбежно постига резултати. Защото, също като мен, тя е човек, за когото резултатите означават всичко.

Тя също е селянче от пущинака. Да сте чували за Ютика, Ню Йорк? Малко петънце посред снежния Североизток. Такова място, където буквално има шест белоснежни месеца в годината и където най-доброто светско удоволствие е пътят към града. Баща ѝ бил сержант в местната полиция, депресиран тип, склонен към адски мрачни настроения, които давел в евтина местна бира. Майка ѝ била типична домакиня, която винаги имала усмивка на лицето си, докато се занимавала с хиляда и една домашни подробности, но също така била голям любител на валиума и на ирландската бира.

— Не бяхме точно най-щастливото семейство — призна ми тя малко след като се запознахме. — Щом чуках седемнайсет, нямаше за какво да си мисля, освен как да се пръждосам.

Определено разбирах подобни чувства — не бях се връщал у дома откак напуснах Брунзуик през есента на осемдесет и седма. Не че вече имах дом, в който да се върна. Баща ми почина, а мама се омъжи повторно за някакъв професионален състезател по голф и се премести в Аризона.

Не бяхме точно най-щастливото семейство. Не — ние определено не бяхме. Ние бяхме хора, които изглеждаха умерено доволни и никога не признавахме никакви трудности на домашния фронт. Татко беше осъден да живее живот на военен — момче от Индианаполис, което видяло в морската пехота начин да се измъкне от сушавия Среден запад. Записал се на осемнайсет — и до смъртта си, двадесет и девет години по-късно, морската пехота била за него *Големия Бял Баща*, който му давал наставления и се занимавал с всичките му насъщни нужди. Бил малко палав в гимназията (както обичаше да ни казва), но морската пехота му дала *дисциплина, насока и гордост*. Записвайки се на осемнайсет, той бързо израснал до младши лейтенант, после прекарал четири години обучение за машинен

инженер. Две години в подкрепяните от Чичо Сам учебни заведения в Сан Хосе, където се запознал с мама (тя била английски майор) — ето, както той винаги обичаше да ни казва, как морската пехота му намерила и съпруга. Оженили се една седмица след като завършили през шейсет и втора. Роб се появил следващото лято; аз съм видял бял свят през януари шейсет и пета. Детството ни беше наниз от временни жилища в различни военновъздушни бази из цялата страна: Сан Диего, Кий Уест, Пенсакола и накрая единадесет години в Брунзуик, Мейн — където баща ми беше начело на въздушните операции. Това се оказа последният му пост. Умря на втори януари осемдесет и седма. Беше само на четиридесет и седем — жертва на доживотната си привързаност към цигарите.

Точно както не мога да си представя баща си без Уинстън между зъбите, така не мога да си спомня някога родителите ми да са се карали. Нали разбирате, татко беше наистина обсебен от идеята за *редовен живот*. *Играй играта добре и играта винаги ще се отнася добре към теб* — още един от любимите му изрази, който също така обобщаваше и убедеността му, че играчът в отбор, доброто момче, винаги бива награждаван за своята вяност и служба. Но освен че беше добър офицер, той се трудеше упорито да бъде и добър баща и глава на семейството. Разбира се, щом станах тийнейджър, започнах да усещам, че има нещо гнило в брака на моите родители — че мама не е особено развълнувана от постоянното си положение на домакиня, че животът в базата я ограничава и че тя и татко вероятно са се разлюбили преди доста години. Но кодът за дълга на моя старец гласеше, че семейството трябва да бъде заедно. Гласеше също, че той никога не може да покаже предпочитание към един от синовете... макар да беше съвсем ясно, че Роб е неговото златно момче — не само защото той продължи пътя на баща ми в морската пехота след като завърши гимназия, но и защото, за разлика от мен, той сякаш не мечтаеше за свят, отдалечен от реалностите на живота в базата.

Една вечер, когато бях на шестнайсет, татко влезе в стаята ми и ме завари да чета Ескуайър в леглото.

— Ако искаш Плейбой, ще те абонирам за него — каза той. — Но Ескуайър... Исусе, че там няма нищо друго, освен гъзарски писания и гъзарски костюми.

Поради което, разбира се, аз си умирах по него. То представляваше столичния свят, към който се стремях. Виждах се как водя нюйоркски живот, ям в онези модерни ресторанти, които рекламираше Ескуайър, обличам се с онези костюми от по шестстотин долара, които украсяваха страниците му, разговарям на градския, клюкарски език, който изглежда беше втора природа на авторите му. Не защото наистина копнеех за тези неща — а защото те ми се струваха най-важните компоненти на истинския успех.

Разбира се, татко знаеше това — както знаеше, че мама ме насърчава да простра амбициите си отвъд Брунзуик и Морската пехота на САЩ.

— Разбери го от мен — каза ми тя, когато се мъчех с молбите за постъпване в колеж, — по целия широк свят има само един човек, който може да те спре да стигнеш там, където искаш да бъдеш — и това си самият ти.

И така, поставих си висока цел и подадох молба за Боудуин — елитен либерален колеж по изкуствата, разположен на миля от военновъздушната база. Израснал в Брунзуик, за мен Боудуин представляваше едно друго, отбрано царство, в което копнеех да вляза, но от което бях отхвърлен.

— Това е писмото, в което ми съобщават, че съм резерва — казах аз, показвайки на баща си писмото за приемане в Боудуин през пролетта на осемдесет и трета. Той долови нотката на разочарование в гласа ми.

— Резерва в Боудуин не е чак толкова зле, нали?

— Все още не означава, че съм приет, тате. И според мистър Челенър...

— Кой е мистър Челенър?

— Колежният ми съветник. Както и да е, той каза, че вероятно щях да бъда приет, ако не се нуждаех от финансова подкрепа.

Незабавно съжалих за глупостта си. Баща ми ме погледна така, сякаш неочаквано го бях изритал по топките. *Дисциплина... насока... гордост* — кредото на баща ми. И без да искам, аз бях пробил това сложно, отбранително достойнство — и чувството му за дълг към своя син.

— Колко струва една година в Боудуин? — попита той тихо.

— Няма значение, татко.

— Колко?

— С пълен пансион около седемнадесет...

Той подсвирна тихо и заби поглед в пожълтения линолеум на пода в кухнята.

— Това е една адска камара мангизи — промълви той най-накрая, запалвайки своя Уинстън.

— Знам, тате.

— Но сметката не излиза, сине. Разбираш ли го?

— Естествено, че разбирам — излъгах. — Както казах, няма значение.

— Това са глупости, сине — прекъсна ме той и на лицето му се изписа маска на поражение. — Има значение. Знаеш го и аз го знам. Това наистина има значение.

И ето как приключих в един достъпен, много второкласен клон на Мейнския университет във Фармингтън — където бях почти единственият, който не специализираше селскостопански науки. Естествено, мразех да се завра в това никакво градче, заобиколен от хора, пищеци дипломни работи за бруцелозата^[4]. Повярвайте ми, след Фармингтън, Брунзуик приличаше на същински космополит. Винаги когато се виждах с баща си обаче, аз скривах колко ненавиждам този селяшки университет, както и това, че още съжалявам заради факта, че именно липсата на пари е била най-съществената причина, препречила пътя ми към Боудуин... и към света, който той представляваше.

Но той знаеше. Винаги когато се прибирах у дома за уикенда и мама повдигаше въпроса *Как е училището?*, по лицето на татко се изписваше онова потиснато изражение и той запалваше друга цигара. Според него той ме беше провалил — и собственото му сложно чувство за гордост не му позволяваше да види, че аз не го ценя по-малко заради това, че е на армейска заплата. И така в нашите отношения пропълзя една болезнена дистанцираност — скована резервираност. Даже когато му поставиха диагнозата за рак на белите дробове (в края на първата ми година), той избегна всичките ми опити да се сближим отново.

— За какво, по дяволите, плачеш, сине? — попита той една вечер към края на боледуването си, когато — шокиран от това колко е отслабнал и се е съсухрил — аз се разридах. Когато сълзите ми спряха, аз се опитах да подхвана по-оптимистична нотка. Тя прозвуча глухо.

— Слушай, като се справиш...

Той ме прекъсна.

— Няма да го бъде — пресече ме с преднамерено нелюбезен тон.

— Така че хайде да не дърдорим за неизбежното, нали? Както и да е, след няколко месеца, когато завършиш, ти ще бъдеш толкова далеч от Мейн, че няма да има значение дали съм жив, или мъртъв...

— Това не е вярно...

— Познавам те, Нед. Знам какво искаш... и какво мислиш, че трябва да докажеш. И поради тази причина знам също, че, за разлика от мен, твоите сметки ще излизат.

Разбираше ме по-добре, отколкото подозирах. Също както разбираше, че *сметките* ни определят. Дават ни чувство за стойност. Подхранват нашите амбиции. Хранят нашата несигурност. Прецакват ни. Карат ни да ставаме от леглото сутрин. Дават ни основание да се борим през деня.

Мартинито ми пристигна. Вдигнах чашата, допрях устни до заскрежения ръб и оставих джинът да потече към гърлото ми. Точно когато той вцепеняваше гласните ми струни, телефонът ми отново звънна.

— Нед Алън на телефона.

— Ти никога ли не преставаш да работиш? — попита гласът от другата страна.

— Джак Драбъл?

— Може би.

— Както казваше баща ми, *Само победителят отива на вечеря*.
Още си в офиса, а, Джак?

— Да. Когато ми се обади, тъкмо ставах от бюрото си.

— Осем и петнадесет. Ти си гордост за „Инфоком“.

— А пък ти се опитваш да ми лижеш задника.

— Няма нужда, човече. Аз си седя тук в бара на Сейнт Риджис, пийвам си адски сухо мартини, имам среща за вечеря с красивата си съпруга, а Грийнап са готови да грабнат тази многостранична притурка в девет нула нула утре сутринта, ако ние с теб не се свалим преди това. Така че — без да се обиждаш, Джак — но на кого му е притрябвало даже да ти поглежда задника, когато животът е толкова сладък?

— Едно седем пет.

— Сега ти обиждаш моята интелигентност. Сделката е едно и осем... и като входна награда ще ви направим две цветни страници.

— Плюс уикенда във Вейл, нали?

Гепих ги.

— Само на едно и осемдесет.

— Какво са пет бона?

— Разликата между това да се звериш под колорадското слънце вместо да си седиш на дупето в красивия Уорсестър, Мас^[5]. Приемай или се отказвай.

— Утре ще ти се обадя.

— Няма продажба. Обади се тази вечер, търкувай тази вечер. Едно и осемдесет. Давай, давай...

— Добре, добре, добре. Вътре съм.

— Умен ход, Джак — казах аз, поемайки едра глътка мартини. И когато оставих чашата, се замислих: *Прав си, тате. На мен сметките ми излизат.*

О, Иисусе, как обичам да продавам...

[1] Т.е. — височина — приблизително 185 см.; тегло — приблизително 62 кг; обиколка на талията — приблизително 86 см. — Б.пр. ↑

[2] Public relations — отношения с обществеността; терминът се възприема без превод и на български. — Б.пр. ↑

[3] Сохо — артистичен и снобски квартал в Манхатън, Ню Йорк — Б.пр. ↑

[4] Бактериална болест по хората и добитъка — Б.пр. ↑

[5] Масачузетс — Б.пр. ↑

3.

— Онзи там не е ли Ралф Лоурън? — попита Лизи.

— Добър удар — кимна Джина.

— Ами виждаш ли онези двамата в ъгъла? — обади се Йан, обърна погледите на всички ни напред и кимна към двама добре облечени мъже, които бърбреха на една предпазливо издадена маса. — По-важният, с раирания костюм — това е Грейдън Картър.

— Онзи Грейдън Картър? — уточни Лизи.

— Единствения! — отговори Йан.

— Писал ли си някога за Венити феър? — попитах аз Йан.

— Бих искал — рече той и допълни: — А типът с Грейдън е известният Дейвид Халберщам.

Джина бързо кимна, но Лизи изглеждаше озадачена.

— Кой е Дейвид Халберщам?

Тя веднага съжали за откровеността си, тъй като Йан поде с подигравателен глас.

— Лизи, ако живееш в този град, просто трябва да знаеш кой е Дейвид Халберщам.

Жена ми дръпна кичур от косата си — адско издаване (но само за мен), че се чувства притеснена.

— Чувала съм името му — промърмори тя.

— Та той е един от най-значимите журналисти през последните трийсет години — продължи да я дразни Йан. — Бивш журналист в *Ню Йорк таймс*, автор на *Най-добрите и най-умните и на Петдесетте...*

— ... и фантастичен тип — допълних аз, усмихвайки се широко на Йан. — Нека да се досетя — ти си се запознал с него на събиране във вилата на Тина Браун в Хемтънс, където също така си говорил за външна политика с Джоан Дидиън...

— Всъщност — смръщи се Йан — аз говорих с Тони Робинс за политиката в Близкия изток. Той ми каза, че ви бил много близък личен приятел.

Добре и аз се разсмях.

— Как върви животът във вестника? — попита Лизи.

— Малко прилича на живот по време на Френската революция — изрѣмжа приглушено Йан. — Всеки ден новият редактор праща по някого на гилотината. Е, като че ли не иска моята глава. Засега.

— Това е, защото ти си една от най-големите им звезди — поясни Джина.

— Ти си предубедена, скъпа — позасмя се Йан. — Всеки, който може да свърже едно изречение на кръст и да бѣбри със знаменитостите, може да води клюкарска колонка.

— Добре ли се чувстваш? — попитах аз. — Имам предвид, че тези внезапни пристѣпи на скромност могат да се окажат опасни за здравето ти...

Йан вдигна поглед към небесата.

— С такива приятели...

— Както и да е, ти няма да водиш клюкарската колона още дълго — намеси се Джина. После, обръщайки се към Лизи и към мен, допълни: — Чухте ли, че предложиха на Йан един страхотен договор на хонорар?

— Колко страхотен? — попитах аз.

— Не е лош — отговори уклончиво Йан.

— Не е лош ли? — възмути се Джина. — Става дума за петдесет хиляди долара за шест портрета.

— У-ха — възкликна Лизи.

— Ти, скромно копеле — казах аз и вдигнах чашата си към Йан. — Това е невероятна новина.

— Е, все още не е Ню Йоркър — избѣбри Йан.

— Всичко с времето си, скъпи — вдигна ръка Джина. — Всичко с времето си.

— Кой е първият ти обект? — попита Лизи.

— Поетът лауреат на Генералния щаб — Том Кланси.

— Много популярно момче, мистър Кланси — отбелязах аз.

— Вие, търговците, го обичате — допълни Йан с намигване.

— Да не споменаваме таблоидните журналисти — контрирах го аз с усмивка.

Джина погледна към Лизи:

— Не ти ли се струва, че ние сме излишни?

— Момчетата ще си останат момчета — сухо изрече Лизи.

— Продавачите не обичат да се състезават — отбелязах аз.

— Освен ако не ги срещнеш на тенис корта — каза Йан. — Казвам ти, Лизи, мъжът ти има убийствен инстинкт.

— Предполагам, защото съм усъвършенствал играта си на обществени кортове, а не в кънтри клуба на тате.

Незабавно съжалих за закачката. Йан се отдръпна, а Лизи ме стрелна с поглед, който казваше: *Извини се бързо*.

Коего и направих.

— Само се шегувам, приятелю — казах притеснено.

Но, разбира се, това не беше съвсем шега. Защото една част от мен завиждаше на големите възможности на Йан през неговото детство. Също като жена си той излъчваше аура на превъзходство и увереност; самоувереност, която навремени граничеше с арогантност. Йан и Джина бяха израснали в елитното манхатънско царство. Бяха посещавали училища като Чепин и Колиджийт. Бяха израснали, използвайки мамините кредитни карти в Блумингдейл и Барни. Бяха ги изпращали на летни лагери във Върмонт и Ню Хемпшир. Имаха татковци, които бяха старши партньори в лъскави правни фирми или в брокерски къщи на Уолстрийт, които лесно можеха да си позволят да платят обучението им в Браун и Смит. Бяха прекарвали младежките си години в Дъблин и Флоренция. След колежа се бяха завърнали в града, напълно уверени в убеждението си, че ще могат да влязат сравнително лесно в професионалната област, която си изберат. Не само защото имаха всички необходими връзки; те имаха онова най-ценно качество от притежанията на коренящите манхатънци: онзи *entitlement complex* — убеждението, че са помазани като двама победители в живота и че успехът е тяхната естествена среда.

Да погледнем нещата: колкото и да осмиваше положението си на наемен кон за клюки в Дейли нюз, Йан се беше установил на тази доста популярна работа на преждевременната възраст от двадесет и шест години. Сега, на тридесет, той без усилие правеше стъпката към журналистиката в списанията. Несъмнено след няколко години щеше да нацели Венити Феър и Ню Йоркър. Щяха да последват договори за книги. Щеше да стане прочут писател — член на литературната гилдия, с портрети в Ню Йорк таймс, щеше да бъде интервюиран от Марли Роуз, седейки на ъгловата маса заедно с Дейвид Халберщам и Грейдън Картър. Защото по природа Йан възприемаше успеха като

нещо, което му се полага, като свое наследствено право. Докато аз винаги възприемах ъгловата маса, както и успеха, като нещо, за което трябва да се боря. Често се чудех: ако най-накрая успея да стигна до тази маса, дали ще се чувствам достатъчно сигурен, за да седна на нея?

Това беше проблемът да си хлапе от малък град в Ню Йорк — независимо от това колко добре се справяш в Готъм^[1], дълбоко в душата си ти винаги се възприемаш като самонадеян селяндур. Още гледаш нагоре и се чудиш на всичките тези високи сгради, опитвайки отчаяно да излъчваш бляскава изтънченост, чудейки се постоянно дали изтънченото ти поведение не е прозрачно като плексиглас.

— Вижте кой седи в левия ъгъл — стресна ни Джина, опитвайки се да отклони разговора след нетактичната ми забележка.

Йан погледна в тази посока и каза:

— О, да. Той е. — После ме погледна с иронична усмивка и допълни: — Е, този тип винаги е притежавал частен тенис корт.

— Едгар Бронфман Джуниър? — попита Лизи.

— Наистина си добра в тази игра — похвали я Джина.

— Тя е най-добрата — коригирах я аз.

Лизи сви рамене.

— Просто чета клюкарските колони като всички останали.

Аз се усмихнах — защото този коментар беше типичен за Лизи. Макар да беше опитен играч в манхатънската игра *Познай кой е*, това всъщност не определяше характера ѝ. Тя виждаше в играта онова, което ѝ трябваше — нищо повече от основен компонент в работата ѝ. Информацията беше основната валута, с която тя търгуваше.

Малко след първата ни среща тя ми обясни същността на работата си:

— В пбблик рилейшънс са важни само две неща: кого познаваш... и кого познаваш.

— Не трябва ли да сключваш и сделки?

Тя прокара пръсти по главата ми и ми се усмихна лукаво.

— Ти приключваш — уточни тя, — аз влияя.

Говорим за удара на прелъстителната продажба. Не е чудно, че аз бях омагьосан веднага. Като погледна назад, запознанството ми с Лизи стана по същото време (през пролетта на деветдесет и трета), когато нюйоркският ми късмет започна да се променя. До този момент си погребвах живота като *Администратор по наемане на работа* в една

голяма комерсиална трудова агенция в Мидтаун. Това бе една от многото служби, водещи до задънена улица, на които се озовавах откак най-напред попаднах в града шест години по-рано.

Говорейки професионално, бях започнал да се чувствам като неудачник — неспособен да стигна по-далеч от досадните безперспективни служби, предлагани на задните страници на *Ню Йорк таймс*. Най-напред самото ми установяване в града ми изглеждаше като триумф. Намерих си невзрачен, в работнически стил, апартамент с една спалня за осемстотин и петдесет долара месечно на Седемдесет и пета, между Първо и Йорк (напълно в този дух на ниския наем — вана в кухнята). После се хванах на първата работа, която успях да намеря „Телепродажби“ в Братя Брукс — (т.е. тъпанарят, който приема глупавите ти поръчки по телефона). Определено нямах кариеристични цели. Не знаех какво точно искам да правя когато израсна. Всичко, което знаех, беше: *Ню Йорк* е центърът на космоса. Място, което всеки като мен (въоръжен както с безгранична амбиция, така и с безграничен работохолизъм) може най-накрая да завладее.

Човече, не заслужавах ли да ме изритат по хлапашкия задник! Както разбрах много бързо, едно момче от Мейн с диплом от третокласен държавен университет и без връзки не можеше да превземе Манхатън точно за една нощ. Вярно, опитах се да нахлуя на Уолстрийт — но конкуренцията за места беше брутална и онези, които влизаха през задните вратички, или онези от добрите училища винаги печелеха. Момчета като мен, от друга страна, бяха хванати в адския капан на служителите от средното ниво.

Макар че бях отчаян да намеря някаква административна работа, аз продължавах да подскачам от по-ниска към още по-ниска длъжност, като винаги се надявах, че тя може да ме доведе до повишение. Даже когато приемах телефонни поръчки при Братя Брукс, не преставах да се опитвам да си проправя път към мениджърския отдел на организацията — само за да ми кажат, че, при моето отчаяно ниско входно положение, ще трябва да работя няколко години, преди да бъде обмислено повишението ми.

Но аз не исках да прекарам три години, вързан за слушалката, задавайки на клиентите въпроси като: *Какво искате — пуловер с висока яка или отворен?* Знаех, че имам умения, талант — нещо, което

най-накрая щеше да ми позволи да разцъфтя в Ню Йорк. Проблемът беше: все още не бях разбрал какъв е този талант.

Така че продължих да се нося — сменяйки онази идиотска работа за серия други, включително и една глупава служба в издателския отдел на Пето авеню.

След седем тъпи месеца бумащина продължих напред — станах служител по пласмента в една трудова агенция на центъра. След три месеца на тази наелектризираща работа се запознах с Чък Зануси. Той беше помолил агенцията да му намери нова секретарка. Аз бях натоварен със задачата и ние прекарахме около седмица, разговаряйки редовно по телефона, докато той преглеждаше подобрите кандидати. Трябва да съм го впечатлил с енергичния си стил — защото по време на последния ни разговор той ме попита:

— Защо умно момче като теб работи такава безнадеждна работа?

— Търся начин да се измъкна. Бързо.

— Мислиш ли, че можеш да продаваш?

— Повярвайте ми — излъгах, — мога да продавам.

— Тогава ела да се видим.

Само след седмица в „Компютърен свят“ обаче започнах да разбирам, че това абсурдно надутото твърдение всъщност е било вярно. От момента, в който вързах първата си сделка (една осма страница на софтуерна компания за защита на дискретността, наречена *Заклучи го вътре*), аз разбрах, че съм открил моя талант, моята професия, моето призвание. Открих, че всяка продажба е една малка победа, изпълнение (да не споменаваме още няколкото долара в джоба ми). Колкото повече пространство продавах, толкова повече от нюансите на търговията започнах да научавам; как да придумвам, да говоря сладко-сладко, да впримчвам.

— Мисли за всяка сделка като за прелъстяване — посъветва ме Чък Зануси скоро след като постъпих в „Компютърен свят“. — Целта е да свалиш клиента — но да го направиш по такъв начин, че той да не разбере, че му смъкваш гащите. Ако вземеш да пипаш грубо, да му се лигавиш на главата, той ще ти каже да се разкараш. Запомни: оперативната дума в прелъстяването е *финес*.

Спомних си този съвет две седмици по-късно, когато се мотаех из конгресния център Джавитс. Присъствах на първото си индустриално-търговско изложение — СОФТУС — национален

маратон по придумване в софтуерната индустрия. Обикаляйки край хилядите щандове, пръснати около главната конгресна площадка, аз забелязах един щанд на компания, наречена „Майкро хелп“ — която се намираше високо в хит списъка от компании, които Чък Зануси ми възложи скоро след като постъпих в компанията.

— Тези типове от „Майкро хелп“ имат страхотен продукт, наречен Uninstaller — каза Чък. — Но проблемът е, че се колебаят, когато стане дума да рекламират при нас. Прочети каквото можеш за Uninstaller и закови шибанияците.

До този момент „Майкро хелп“ отказваха да отговарят на обажданията ми. Ето защо бях толкова доволен да се натъкна на един от техните търговски щандове — и да забележа, че представителката им е направо убиец. Дълги крака. Високи скули. Кехлибарено черна коса, подстригана късо по модата, издокарана в красиво черно костюмче. Много заета с телефона, докато приближавах към щанда.

— Здравейте — каза тя, приключи разговора и протегна ръка. — Лизи Хауърд. С какво мога да ви помогна?

Ръкостискането беше здраво, без излишни формалности; зад изтънченото лустро в гласа ѝ се усещаше акцент от северната част на щата Ню Йорк.

— Нед Алън, „Компютърен свят“ — обявих аз, отвърщайки на твърдото ръкостискане. — Познавате ли нашето списание?

— Може би отговори тя с кокетен блясък в очите.

— Щом сте в софтуера, трябва да ни познавате. Ние сме едно от най-големите компютърни списания в Америка.

— Третото по големина — уточни тя.

— Значи ни познавате?

Още една от немирните ѝ дяволити усмивки.

— Може би.

— Е, аз определено знам всичко за вас.

— Наистина ли?

— О, да — отговорих, опитвайки се да не обръщам внимание на сарказма. — „Майкро хелп“. Производители на Uninstaller 4. Най-сигурният, най-лесният начин да освободите пространство на диска. Проектиран специално за Windows 3.1 и NT 4.0, Uninstaller 4 е най-добрият приятел на вашия хард диск. Изтрива ненужните файлове и приложения, които заемат ценно пространство на диска.

— Много впечатляващо — одобри Лизи.

— Всъщност — продължих аз — Uninstaller 4 е по-сигурен от всяко друго почистващо устройство за Windows. По-точен от приложения към програмата деинсталър. И по-бърз от...

— Е, наистина сте прочел рекламната ни брошура.

— Част от работата ми. А друга част от нея е да ви убедя да рекламирате в „Компютърен свят“.

— Но PC Globe е най-големият играч на пазара — и ние винаги сме поддържали връзки с тях.

— Знаете ли, Лизи, проблемът с главните играчи е, че винаги са убедени, че са единствените; че не дължат на клиента и най-малко уважение.

— Само уважение?

— И, естествено, отстъпка.

— Каква отстъпка?

— Да кажем така, най-високата ни ставка за цяла страница, в средата на списанието, е тридесет и пет. Но за нов клиент като „Майкро хелп“ ние сме в състояние да отстъпим на...

— Трийсет — довърши тя.

— Бих искал, но не мога да отсека двацет процента от...

— Трийсет и едно и пет.

— Това все пак са десет процента. Тридесет и две и пет от друга страна...

— Продадено.

— Какво? — попитах стъписан аз.

— Продадено — повтори тя.

— Какво е продадено? — изпелтечих аз.

— Рекламата на „Майкро хелп“. Цяла страница. В юлския ви брой, ако това е възможно...

— Лично ви уверявам, че ще излезе тогава.

— Добре. Само едно нещо: макар че не гоним първа позиция, ако ни заровите край класификациите, няма да разговаряме повече.

— Това няма да стане.

— Радвам се да го чуя.

— Защото, въъ... е, ще бъде чудесно да си поговорим пак.

— Така ли? — каза тя, избегна погледа ми и се захвана да оправя брошурите.

— Да. Ако, вие, тъъ, сте заинтересована...

— Може би — каза тя и ми подаде картичката си, преди да се заеме отново с подреждането на щанда.

— Мосман & Кийтинг пъблик рилейшънс — прочетох на глас аз, изучавайки името на компанията върху картичката ѝ. — Каква е връзката ви с „Майкро хелп“?

— Аз съм техен PR представител^[2].

— Ами кой се занимава с рекламата?

— Брус Харисън от Огилви & Матер. Но той винаги одобрява всяко предложение за реклама, което аз му направя. Разбира се, ако искате да разговаряте директно с него...

— Не, не, не съм предлагал...

— Искам да кажа, ако ви притеснява това, че търгувате с нископоставен представител...

— Обидих ви, нали?

Тя сви рамене.

— Ще го преживея.

— Съжалявам.

— Извинението е прието. Вие сте нов в тази игра, нали?

— Толкова ли си личи? — попитах аз.

— Правило номер едно: никога не преигравайте ръката си. Особено когато другата страна е дала сигнал, че е възприела приказките ви.

— Значи ще разговаряме пак?

Леко свиване на вежди.

— Може би.

През следващата седмица аз ѝ се обаждах три пъти в офиса. Тя винаги беше на събрание. На четвъртия път благоволи да отговори.

— Вие сте от упоритите, нали? — каза тя, след като прие обаждането.

— А пък вие сте много добра в играта на недостъпност.

— О, ето на! Ако една жена не ви се обади веднага, това непременно трябва да е някаква игра, някакво флиртуване. Няма нищо общо с факта, че тя може да е претоварена с работа.

— Е, предполагам, че и дума не може да става за вечеря утре?

— Смятам, че мога да прекарам една вечер в слушане на търговските ви истории.

Е, ето какво наричам отношение — от типа, който на повечето момчета ще им се стори малко трудничък за овладяване. Но аз бях очарован от увереността на Лизи. Усетих, че зад флирта и предизвикателството тя беше сродна душа с надежда за приобщаване — човек, който също като мен се опитваше да си намери мястото в големия лош град, но при нея това не беше безрадостна проява на гола амбиция.

Ти приключваш. Аз влияя.

Помня момента, когато тя изрече тази фраза и потупа ръката ми с показалец. По време на първата ни вечеря заедно. Беше късно, чиниите бяха вдигнати, бяхме ударили по едно мартини и бутилка Зинфандел^[3] и тъкмо бяхме помолили келнера да ни донесе още две чаши вино, за да поддържаме действието на алкохола. Може би заради повечето пиячка или може би заради дискретното осветление тя ми се стори още по-сияйна от първия път когато се видяхме. Или може би беше заради факта, че откак седнахме заедно, два часа по-рано, нямаше и наносекунда затишие в разговора. Разбрах, че си паснахме. Не знам защо, но изведнъж вдигнах поглед и изтърсих:

— Знаеш ли, ще се ожения за теб.

След това тъпо откровение настъпи много дълго мълчание — по време на което аз наистина се молах подът под краката ми да се разтвори и да ме погълне целия. Но Лизи не изглеждаше ни най-малко объркана от пиянското ми предложение. Вместо това тя продължи да ме гали с пръст по главата, докато едва успяваше да сдържи смеха си. Накрая ме удостои с отнесена усмивка и каза:

— Ти наистина имаш да учиш много за продажбите.

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам. Това беше най-глупавото изречение за всички времена на документираната история...

— Млъкни и ме целуни — прекъсна ме тя.

Много по-късно същата нощ, в малкото ѝ апартаментче на Деветнадесета и Второ, тя се обърна към мен в леглото и каза:

— Нали виждаш, упоритостта дава резултат.

— Също и играта на недостъпност.

— Умно момче — разсмя се тя.

— Давам толкова, колкото получавам.

— Искаш да кажеш точно като мен.

— Стара ирландска поговорка: в това сме двама.

— О, така ли?

Прегърнах я и я придърпах към себе си.

— Така мисля.

Тя се сгуши в мен.

— Ще видим...

Четири години и половина след тази пьянска нощ заедно, и все още сме двамата в това. Не ме разбирайте погрешно — не съм един от онези самодоволни клоуни, които стават лирични, когато заговорят за своите перфектни взаимоотношения в семейството. Ние сме съвсем различни хора. Лизи има твърде черно-бял поглед към света — убеждение, че линията между правилното и погрешното е ясно определена. И макар че аз също се смятам за етичен, обикновено виждам как зад всяка ситуация се крият няколко гледни точки.

И макар да сме били неразделни след тази първа вечеря (оженихме се през деветдесет и четвърта), ние сме изживявали неизбежните пристъпи на разногласия... точно миналия месец си проправяхме път през един труден проход, който (ако бяхме позволили) можеше да ни погълне. Но кой брак не познава лоши времена? И в сърцето си знам, че сме заедно задълго, защото... Е, да го кажа така: думи като *недей*, *не може* или *няма да позволя* никога не са се разменяли помежду ни. Ние не се конкурираме професионално, нито пък си играем мозъчни игрички, за да изтъкнем нечие превъзходство. Всъщност ние се харесваме. Нещо по-показателно, все още имаме сили да се разсмяваме помежду си. Колко двойки могат да кажат това след почти пет години заедно?

Разбира се, имаме различия в мненията. Като например за Йан и Джина. Аз харесвам Джина и се забавлявам с Йан на малки дози. Разбира се, аз обичам да се закачам с него. Но докато Лизи се справя лесно с неговата игра на имена, аз усещам, че се състезавам с него. Може би защото в сърцето си съм впечатлен от факта, че той е посещавал училището на Джон Ф. Кенеди и наскоро написа дълъг портрет на Питър Дженкинс в Мирабела и като че ли познава всички важни личности в журналистическите и литературните среди в Ню Йорк.

Това е фундаментална разлика между Лизи и мен — тя не се прехласва пред всичко ефектно — онзи свят, който според Ню Йорк мегъзин ти диктува какво трябва да ядеш, да пиеш, да гледаш, да

четеш или да обсъждаш. Разбира се, тя се стреми да бъде в течение — и върви по вътрешната столична писта, което е толкова съществена част от работата в публичен рилейшънс. Но за разлика от мен тя никога не се страхува, че може да загуби силата си да убеждава. Нито пък има нужда да доказва положението си на тузар, като размахва постоянно златната си карта АМЕХ.

— Ние ще се погрижим за това — предложих аз, когато пристигна сметката.

Лизи стисна устни, но не каза нищо.

— Нед, това е цяло състояние — възрази Джина. — Нека поне я разделим.

Разтворих сгънатата на две сметка, която келнерът беше оставил пред мен. Триста и осемнадесет долара. У-ха!

— Вие ще черпите следващия път — казах аз, хвърляйки картата си Американ експрес върху малкия поднос, молейки се от все сърце да бъде приета (в началото на седмицата получих писмо от АМЕХ, в което те ме заплашваха с жестоки последствия, ако не си платя просрочената сметка).

— Трябва да кажа — обади се Джина, — че поне веднъж преувеличенията се оказаха верни. Тези оризови кейкове със свинското рагу наистина бяха удивителни.

— Поне не ни таксуваха за високо прехваления коефициент — допълни Лизи.

— Говорейки за това — обади се Йан, — вижте кой влиза точно сега.

Заедно с всички останали в голямата трапезария ние бързо извихме глави, за да наблюдаваме влизането на висок мъж със силно телосложение, току-що преминал петдесетте. Всичко у него излъчваше авторитетно спокойствие. Шест фута и четири инча, той се извисяваше над залата. Във властната му фигура нямаше и унция тлъстина. Лицето му бе с постоянен тен. Костюмът и ризата му приличаха на Савил Роу. Синьо-сивите му очи бяха ясни и сурови. Но онова, което наистина ме порази, бяха ръцете му. Огромни като мечешки лапи. Заграбващите всичко ръце на заграбващ всичко човек.

— Добре, добре — отбеляза Йан, — пристига Великият Мотиватор.

Великият Мотиватор. По-добре познат като Джак Балантайн. Човек, който навремето си беше наричан също *Мистър Високи сгради* и *Великият Преден Защитник на Капитализма*. Ако сте осведомени за събитията от последните двайсет години, вие несъмнено сте прочели цялата история на Джак Балантайн. Как израснал като син на работник в стоманодобивната промишленост в Харисбърг, Пенсилвания, в гимназията открил таланта си на футболист, спечелил пълна стипендия за Мичиганския държавен, станал най-известният колежки преден защитник в средата на шейсетте, после довел Далас каубойс до три супер купи по време на много успешната си професионална кариера.

Обаче Джак Балантайн не беше само първокласен преден защитник. Той беше и запален поклонник на външния блясък — човек, който кара със сто и петдесет мили по бързото платно. По време на десетилетието, прекарано с Каубойс, той си създаде репутация на пълен последовател на света на Плейбой. Поредица ферарита. Поредица гаджета — холивудски актриси. Поредица луксозни ергенски бърлоги в Ню Йорк, Холивуд, Вейл и Далас. Предразположение към неприятности — предизвикване на побоища в барове, изхвърляне с юмруци на любопитни журналисти, слухове за връзки с типове, чиито имена бяха добре познати на федералните агенции за разследване.

Всички очакваха Балантайн да приключи като архитипичен прецакан спортист — някой, който след оттеглянето си от НФЛ^[4], ще издуха по-голямата част от състоянието си за кокаин, алчни мадами и лоши инвестиции. Вместо това той изненада света с преместването си в Ню Йорк през седемдесет и пета, където стана търговец на недвижими имоти със собствен стил. Циниците се смееха — и предричаха, че той ще банкрутира за дванадесет месеца. Но Балантайн се оказа проникателен бизнесмен. Започвайки със серия малки недвижими придобивки във външните градчета, той постепенно се премести на манхатънския пазар, сключвайки серия знаменити сделки в началото на осемдесетте, които му гарантираха мултимилionenски начин на живот и статус на играч.

Но Балантайн, верен на себе си, не се задоволи с баналната роля на мултимилionen търговец. Той трябваше да се преобрази във *Великия Строител* — *Мистър Насоки Сгради*, който по времето на възхода на рейгъномиката удари свой собствен печат върху

архитектурния облик на Манхатън. Големи сгради. Големи сделки. Два публично рекламирани брака. Два публично рекламирани развода. Човек, който се продаваше на публиката като *Великия предприемач — патриот на своето време — Великият Преден Защитник на Капитализма*.

Разбира се, носеха се безкрайни слухове, че по-голямата част от империята на Балантайн е построена върху пясък — че той постоянно е на ръба на финансовия колапс. Носеха се и слухове, че играе безотговорно в бизнеса — човек с гъвкаво чувство за скрупули.

И през деветдесет и първа най-накрая всичко тръгна наопаки. Една сделка с казино в Атлантик сити се провали. Строежът на огромна висока сграда в Батери парк сити надхвърли бюджета си. Корпоративният оборотен капитал на Балантайн пресъхна. Той остана с дълг от двеста милиона долара. Банкерите му решиха, че вече не си струва да се играе с него. Така че дръпнаха щепсела. Строителната империя на Балантайн се сгромоляса и изгоря.

Това беше падение, широко огласено в медиите. И публиката го хареса много. За много хора имаше някакво дълбоко удовлетворение да наблюдават поражението на едно такова извисяващо се олицетворение на самолюбие. В Америка може би боготворим успеха, но също така сме привлечени и от провала. Особено когато въпросният индивид е извършил греха на *надменността*. Гордостта върви преди падението. Особено в Ню Йорк.

Макар че бизнесът му бе притиснат до стената, Балантайн не беше доведен дотам, че да продава моливи пред Блумингдейл, тъй като успя да задържи много от значителните си лични авоари. Но след като обяви фалит, той се скри от погледа на обществото за около три години. Човекът, чието лице доминираше в нийоркските медии, просто изчезна от поглед — понесоха се всякакви клюки за това как изпаднал в нервна криза и станал отшелник на някакъв неизвестен карибски остров.

Както се оказа, Балантайн използвал тези три години неуморно, за да се изправи на крака и да обмисли следващия си ход. Защото когато се появи отново в светлините на прожекторите през деветдесет и четвърта, това стана под маската на новооткрита личност. Мистър *Високи Сгради* се беше превърнал във *Великия Мотиватор* — и започна да печели много в преподавателското поприще, изнасяйки

повдигащи духа, поучителни беседи за своята печеливша философия в живота, как тя му дала сили да преоткрие себе си, след като видял краха на империята си.

Започна да издава и книги за личното усъвършенстване. Вече беше написал три. Всички те станаха национални бестселъри. Носеха заглавия като *Зоната на успеха* и *Завоеванието Ти*. Бяха препълнени с футболни метафори и всички те разтръбяваха основния възглед за света на Балантайн: макар че умелият тактик може да стигне далеч по игрището, момчето, което удря най-силно, всъщност печели точка.

И така, изгубил благоговението, сега Балантайн отново стоеше твърдо в публичното пространство — появяваше се редовно на интервюта, пълнеше три хиляди местни зали за конференции, лицето му те гледаше от всяка книжарска витрина. Разбира се, сред столичния елит се носеха много подигравки относно завръщането му. Независимо от смесените мнения, ето го факта — човекът можеше да влезе в един от най-тузарските ресторанти като Патруун и да накара всички да замлъкнат. А това за мен беше истинска сила.

Балантайн пристигна с двама мъже в черни костюми. Единият носеше куфарче и изглежда беше личният асистент на Великия Мотиватор. Другият очевидно беше главорезът от охраната, очите му сканираха всеки посетител в ресторанта. Балантайн спря за кратко край масата на Едгар Бронфман — наследникът на Сийграм вече се беше изправил на крака и поздрави Балантайн като му подаде и двете си ръце.

— Виждаш ли онзи тип с куфарчето? — попита Йан. — Обзалагам се, че Балантайн ще го накара да ходи от маса на маса и да продава касетите му за мотивация.

— Йан, гласът ти — прошепна Джина.

— Че какво ще направи? Ще дойде тук и ще ми разкраси лицето?

Сякаш дочул репликата, мъжът с черния костюм приближи нашата маса. Йан побеля като платно. Но човекът не се интересувахе от него. Вместо това погледна към мен.

— Нед Алън? — попита той.

Аз кимнах бавно. Той беше някъде на моята възраст, с длетовидна брадичка. Бях сигурен, че съм виждал това лице някъде преди. Той протегна ръка.

— Джери Шуберт — представи се той. — Гимназията в Брунзуик, класът от осемдесет и трета.

— Исусе — възкликнах аз, изправих се и му стиснах ръката. — Исусе Христе! Не мога да повярвам.

— Светът е малък. От колко време си в града?

— Откак завърших колежа. А ти?

— Също. През последните три години съм личен асистент на мистър Балантайн.

— Добре се справяш.

Забелязвайки ръката на Лизи върху облегалката на стола ми, той я погледна и кимна с одобрение.

— И ти.

— Съжалявам. Съпругата ми Лизи.

Лизи се усмихна едва-едва.

— Йан и Джина Дийн.

— Чакай, вие ли сте онзи тип, който води колоната в Нюз!

Йан изглеждаше малко изнервен.

— Да, аз съм.

— Мистър Балантайн наистина оценява бележката, която направихте за него миналата седмица.

Йан избегна недружелюбния поглед на Джери.

— Това беше просто шега.

— Интересно чувство за хумор имате, мистър Дийн. — Лицето му грейна. — Но мистър Балантайн знае как да приема шегите.

Погледна към шефа си. Балантайн тъкмо се отдалечаваше от масата на Бронфман и бодигардът правеше дискретни движения с глава, даваше му да разбере, че трябва да отиде там веднага.

— Слушай, трябва да вървя — каза той, бръкна в горния джоб на сакото си и ми подаде картичката си.

— Ще бъде страхотно да се видим. Да поговорим за Мейн.

— Още ли играеш хокей? — попитах аз, подавайки му една от моите визитки.

— Само в мечтите си. — Погледна картичката ми. — Директор Териториални продажби. Впечатляващо. Слушай, беше ми приятно, че ви видях — даже вас, мистър Дийн. Ще ми се обадиш, нали?

— Добре — казах аз.

— Сериозно говоря.

Когато се отдалечи, Джина отбеляза:

— Е, впечатлена съм.

— Какво, по дяволите, си казал за Балантайн в колонката си? — попитах Йан.

— Просто си направих една малка шегичка за новата книга на Балантайн. Писах, че е пълна със страхотни напътствия как да банкрутираш, но все пак да задържиш яхтата си.

— По смешка на минута, това е моят съпруг — поясни Джина.

— По дяволите, това беше самата истина — настоя Йан. — Бизнесът на Балантайн се строполи като падането на Рим, а той продължи да си живее като Доналд Тръмп. И сега отново възкръсна от мъртвите. Този човек е толкова неразрушим, че пред него Разпутин прилича на мушица.

— Ти добре ли познаваше този Джери в гимназията? — попита Лизи.

— Бяхме в един клас, във втори курс се шляехме заедно, но после Джери стана страхотен играч в отбора по хокей и се превърна в част от тълпата на спортистите.

Ако Йан го нямаше на масата, щях да спомена и факта, че освен като убиец на леда Джери Шуберт имаше и безславна репутация в гимназията в Брунзуик. Защото през последната си година той беше замесен в малък местен скандал, когато беше обвинен (заедно с още двама играчи), че е продал много важен мач в щатския шампионат. Тръгнаха слухове, че е свързан с местни букмейкъри, които заложили много на мача, но полицейското разследване не откри убедителни доказателства и най-накрая той беше реабилитиран. Това беше стара история — но за продавач на клюки като Йан не съществуваше такова нещо като стара история. Щеше да отпечата историята още на следващия ден (Из града се говори, че личният асистент на Джек Балантайн може би някога е бил замесен в хазартен скандал в едно малко градче...) И аз щях да бъда обвинен справедливо, че ръся мръсотии за един стар приятел. Така че не казах нищо друго освен:

— В един местен вестник прочетох, че след колежа Джери се опитал да влезе в НХЛ^[5]. Явно не е успял.

— Е, и сега носи куфарчето на Великия Мотиватор — допълни Йан.

— Знаеш ли какво обичам у теб, скъпи? — погледна го загрижено Джина. — Твоята сърдечна, всеобхватна любов към човечеството.

— Как можеш да очакваш хуманност от един журналист? — вметнах аз, усмихвайки се бързо на Йан.

— Нед е прав — отговори Йан. — То е все едно да очакваш изтънченост от продавач.

Успях да се разсмея глухо. Копелето отново спечели последната дума.

В таксито на връщане към нашия апартамент Лизи каза:

— Наистина ми се иска да престанеш да се опитваш да се състезаваш постоянно с Йан.

— Това беше просто шегичка.

— За него — да. Но за теб е сериозно.

— Не, не е...

— Нед, както съм ти казвала много пъти, ти не трябва да се състезаваш с никого или пък постоянно да доказваш, че си победител. Ти си победител.

— Не се опитвам да доказвам нищо.

— Тогава защо взе чека тази вечер?

— Не се тревожи за цената на вечерята...

— Тревожа се за цената на вечерята. Ние сме невероятно разточителни.

— Не, не сме.

— Шейсет бона на червено не е ли разточителност?

— След две седмици ще пристигне чекът за премията ми и отново ще влезем в крак.

— Докато не започнеш да харчиш отново.

— Е, ще престана да харча — уверих я аз.

— Не, няма. Защото ти имаш нужда да харчиш. Това винаги ти дава усещане, че си над нещата.

Трябваше да приключа този разговор бързо.

— Харченето е забавно — отбелязах аз. — Особено с теб.

Тя взе лицето ми в ръцете си и се усмихна иронично.

— Ето на това му викам романтично измъкване.

Апартаментът ни се намираше на Двадесета улица, между Пето и Шесто, тъй нареченият квартал Флетирън — по-добре познат като Сохо Нуово, ако вярвате на онова, което четете в списание Ню Йорк. Нови просторни апартаменти. Нови ресторанти и барове. Луксозни магазини (Емпорио Армани, Пол Смит, даже de rigor^[6], предни постове на Гап, Дж. Крю и Банана рипъблик.) Нашата мансарда с една спалня (подове от бял паркет, прозорци от пода до тавана, кухня — произведение на изкуството) ни струваше две хиляди и двеста долара на месец — със заплахата от страна на хазяина за петнадесет процента увеличение след изтичане на договора през февруари. Бях израснал във верига от временни жилища и тайно се ужасявах, че в тези дни това беше цената да притежаваш своя малка ниша в Манхатън.

Лампичката на телефонния секретар мигаше. Натиснах бутона и чух гласа на Айвън Долински. Беше добавил покритие от убита увереност в гласа си, но тя не можеше да скрие несигурността и вълнението — аурата на разклатените ценности — която отдавна се бе превърнала в негова отличителна черта.

— Шефе, Айвън е тук. Виж какво, съжалявам, наистина съжалявам, че ти се обаждам вкъщи. Щях да звънна на клетъчния ти телефон, но тогава си помислих, хей, човекът си има собствен живот, нали така? Не е нужно да го чувам на живо толкова късно вечерта. Ето защо реших да опитам на домашния. Всичко е страхотно, просто страхотно, истински страхотно е с това приложение на GBS. Приключвам утре следобед — след което, ще се чувствам като най-големия убиец на Запада. Но слушай, въпросът, по който те безпокоя у дома... чува се, че Чъки Зануси е направил незапланувано отклонение в Големия Ч...

Мамка му. Мамка му. Мамка му. В „Компютърен свят“ биеха барабаните на джунглата. И аз знаех кой ги бие най-шумно. Деби Суарес. Великата ракета. Голямата уста.

— ... Както и да е, ти ме познаваш, мистър Нервна Възбуда, чашата още не е и наполовина празна, но това е и последната капка вода на света... Ето какво ме интересува: имаме проблем, а? Може би малък японски проблем? Не ме разбирай погрешно — Йокимура винаги е бил добър с мен. Но когато един японец иска да те прецака...

Натиснах паузата. Лизи ококори очи.

— Очарователно — отбеляза тя.

— Е, той е ветеран от Виетнам.

— Не бях разбрала, че във Виетнам сме се били с японците — каза Лизи, насочвайки се към спалнята. Включих отново машината.

— ... Е, шефе, ако нямаш нищо против, обади ми се набързо като се прибереш довечера, само за да мога да спя спокойно и да не се тревожа, че могат да ми духнат под опашката. Звъни по всяко време. Няма значение колко е късно — само моля те звъни ми и ми помогни да успокоя тревогите си.

Страхотно. Просто страхотно. Да се разправам с Айвън Долински — който едно време беше моят продавач номер едно, за Бога — се бе превърнало в нещо като лудница. *Обади ми се набързо, като се прибереш довечера, само за да мога да спя спокойно...* Бедното копеле не беше спало спокойно повече от две години — откак единственото му дете, Нанси, почина от менингит. Тя беше бебе от епруетка — чудото (както я наричаше Айвън), което се роди след пет дълги години на опити да си имат дете. Фактът, че когато тя се роди той беше на четиридесет и шест (и че беше първо дете след два провалени брака), превърна раждането на Нанси в нещо още по-емоционално... а смъртта ѝ донесе неописуема скръб. Няколко месеца след като я изгубиха, бракът му се превърна в история. Концентрацията му се разстрои. Той започна да пропуска срещи. И престана да приключва сделки.

Преди година Чък искаше да го уволни след загубата на основен Техуърлд М.Р.І., който буквално ни беше вързан в кърпа (докато Айвън не пропусна четири последователни срещи с техния медиен шеф). Но аз уредих успешно случая му с Чък, после накарах Айвън да отиде при психолог и започнах да го подхранвам с лесни сделки, за да му върна постепенно способността да продава. И през последните няколко месеца той отново започна да върши работа — до такава степен, че му се доверих и му дадох голямото приложение на GBS. Но на това момче постоянно му трябваха нежност, любов и грижи. И имаше този злополучен навик да ти надува ушите когато се обади — делово бизнес обаждане се превръщаше в двадесетминутен монолог. Ето защо не ми се щеше да му се обаждам тази вечер. Отидох до компютъра си (който държахме в малката домашна офис ниша, съседна на кухнята) и натраках една бърза електронна поща, кратка и успокоителна.

„Айвън,

Няма нужда да си губиш съня заради дреболии. При мен няма такова нещо. Защото нищо — повтарям, нищо — зловещо не се носи във въздуха. Утре уреди нещата с GBS. И си направи една услуга: Успокой се.

Нед“

Прочетох съобщението отново и си помислих: *Исусе, как ми се иска да повярвам на собствените си глупости.* После натиснах *Изпрати веднага* и си легнах.

Лизи вече се беше сгушила в ъгълчето си и четеше Венити феър. Тя остави списанието и ме погледна.

— Защо не ми каза за пътуването на Чък Зануси до Чикаго? — попита тя.

— Не е ставало дума за това — отговорих.

— Става нещо голямо, а?

— Не и такова, за което да знам.

— Тогава защо Айвън звъни тук и звучи така, сякаш има нужда от бавачка?

— Защото той има нужда от бавачка, постоянно.

— Ти би ми казал...

— Какво?

— Ако ставаше нещо в работата.

Не, честно, не бих. Защото съм възпитан с представата, че страхът или безпокойството са нещо, което не трябва да споделяш с най-близките си. Както ми казваше баща ми: *Никога не давай на някого да разбере, че след малко ще се насереш в гащите.* Фактът, че ти си уплашен, ще разстрои семейството ти и ще достави адско удоволствие на враговете ти.

Вместо това трябва да задържиш страха вътре. Да не се вижда... и постепенно да го изхвърлиш от съзнанието си. Или поне такава беше теорията на татко — теория, която се опитвах да следвам постоянно. Което още повече усилваше болезненото нетърпение на жена ми — която, през много редките моменти на враждебност, ме обвиняваше, че отказвам да призная, че и аз мога да имам една-две уязвими кости в тялото си.

— Разбира се, че щях да ти кажа — избъбрих аз.
 — Глупости.
 — Не са глупости. Само...
 — Не искаш да ме тревожиш.
 — Точно така.
 — Което означава, че има за какво да се тревожа.
 — Няма нищо, за което да се тревожиш. Чък е бил извикан на събрание в Чикаго, това е всичко.
 — Важно събрание?
 — Аз не съм притеснен.
 — Значи става нещо.
 — Всичко, което знам на този етап, е: това е било просто едно събрание. А утре на закуска...
 — О, така ли...
 — Лизи.
 — Чък те кани на закуска?
 — Ние често закусваме заедно.
 — Не, не е така.
 — Добре де, права си. Това може би е първият път, не знам...
 — Чък мрази да дава закуски.
 — Откъде знаеш?
 — Ти си ми казвал.
 — Сигурно е така. Но, хей, това е просто една закуска, нали така?
 — Наистина ми се иска да не си толкова дяволски потаен.
 — Не съм потаен. Просто скромнен.
 — Ти си невъзможен, знаеш ли го?
 Промъкнах се в леглото до нея.
 — Но ти въпреки това ме обичаш.
 — За нещастие, да.
 Притеглих я към себе си. Тя веднага започна да се дърпа.
 — Скъпи... не — каза тя.
 Неловко мълчание. Нещо, чийто отговор знаех.
 — Знам — едва прошепна тя. — Но лекарят каза, че могат да минат двадесет и един дни пред...
 — Както и да е. Не се опитвам да те насилвам...
 — Знам, че е така. И аз скоро ще го искам. Но само недей...

— Добре, добре — погалих я по косата аз. — Нямаме бърза работа. Но ти се чувстваш добре, въъ, за...?

— Да — категорично отговори тя.

Отново неловко мълчание. Мълчание, което беше трудно да се запълни с нещо. Напоследък това се случваше твърде често. И беше свързано само с едно: помятането на Лизи преди три седмици.

Бременността беше пълна случайност; механичен недостатък, причинен (както открихме по-късно) от микроскопична дупчица в мембраната на Лизи. И така, новината, че ще ставаме родители, ни удари като електричество от две хиляди волта. След началния шок Лизи беше доволна от новината. Но когато тестът за домашна диагностика на бременността се оцвети в светлорозово, аз пребледнях.

— Хайде, скъпи — каза Лизи, след като усети силното ми безпокойство. — Винаги сме знаели, че по-нататък ще искаме деца. Е, това просто е начинът природата да ни подсказва, че това по-нататък е дошло по-скоро, отколкото сме го очаквали.

— Природата няма нищо общо с това — уточних аз мрачно.

— Уплашен си от това, нали?

— Не уплашен — просто притеснен.

— Ти не искаш ли това дете? — попита тя, докосвайки неволно корема си.

— Разбира се, че го искам — излъгах. — Просто... е, сега не е точно най-подходящият момент, нали? Особено като се вземе предвид професионалното напрежение, на което и двамата сме подложени.

— Подходящият момент никога няма да дойде. Винаги ще има някакъв притискащ краен срок, ще върви някаква сделка. Такъв е животът. Добре, едно дете ще направи нещата малко по-сложни. Но то ще бъде и най-хубавото нещо, което ни се е случвало.

— Сигурен съм, че си права — смотолевих аз.

Тя дръпна ръката си и ме погледна загрижено.

— Бих искала да си по-щастлив от новината.

— И аз бих искал.

Да си говорим направо, аз никога не съм се чувствал добре при мисълта, че ще бъда родител. Всъщност това беше нещо, което се надявах да отлагам безкрайно. За мен идеята да имам деца винаги е била ужасяваща. Защото знам, че ще бъда баща, който ще живее в страх да не сгреша, който ще бъде напълно обсебен от благополучието

на децата си. И защото си спомням онзи поглед на дълбоко отчаяние в очите на баща ми, когато той усети, че ме е провалил.

Както и да е, обмислих всичко, защо да създаваш ненужно объркване в живота си — особено когато, от професионална гледна точка, си уцелил правилния ход? Нещата за нас вървяха доста добре. Един ден щяхме да бъдем готови и за трети. Но само когато можехме да си позволим да дадем на детето най-доброто.

И така, паникьосах се. Слисването на Лизи във връзка с моето колебание беше очевидно. И макар да се опитвах да компенсирам с изключително внимание при сутрешните ѝ неразположения, тя беше малко предпазлива. Такава си е тя Лизи — никой не може да я заблуди, винаги е въоръжена с изключително чувствителен уред за измерване на глупостите, който показва дали говоря онова, което мисля.

И така, след около осем седмици аз започнах да убеждавам себе си, че трябва да се успокоя и да приема новината. Лизи беше права — да имаме дете, щеше да бъде най-хубавото нещо, което ни се е случвало. Защото, в крайна сметка, тя беше най-хубавото нещо, което ми се беше случвало.

И после, един следобед, преди около три седмици, ми се обадиха в офиса. Беше Джина. Тонът ѝ веднага ме разтревожи. Беше толкова контролиран, толкова равен.

— Нед — започна тя, — не искам да се паникьосваш, но...

Аз веднага се паникьосах.

— Какво е станало с Лизи?

— Лизи ще бъде добре. Но се наложи да я закараме в нюйоркската болница — започна да кърви силно...

Аз преглътнах.

— Бебето?

— Нед, наистина съжалявам...

Петнадесет минути по-късно бях в нюйоркската болница. Дежурната ми каза, че Лизи е пометнала и че била откарана в операционната.

— След като излезе, ще бъде доста слаба, да не споменаваме, че ще бъде и малко травмизирана, когато осъзнае загубата на бебето. Но бих казала, че помятането е било доста спонтанно — така че няма причина да не зачене отново.

Чак след три часа ми позволиха да я видя. Беше завита в леглото, закачена на система, лицето ѝ беше пребледняло от силната загуба на кръв. Но онова, което ме поразя веднага, бяха очите ѝ. Те бяха почти безумни.

Седнах и стиснах здраво ръката ѝ.

— Предполагам, че си облекчен — тихо рече тя.

Почувствах се така, сякаш ме бяха зашлевили по лицето.

— Знаеш, че не е вярно.

Тя изведнъж се наведе напред, отпусна глава на рамото ми и започна да ридае неудържимо. Държах я докато престане да плаче.

— Следващия път всичко ще бъде наред — смотолевих най-накрая.

— Не искам да говоря за това — прекъсна ме тя.

Така че за известно време оставихме въпроса настрана. На следващия ден, когато се върнах в болницата, за да я отведа у дома, аз направих грешката да симулирам бодряшки тон.

— Щом се оправиш, наистина трябва да опитаме пак.

Тя впери поглед в пода и не каза нищо. Разбрах намека ѝ и повече не повдигнах въпроса за помятането. През първата седмица мъката ѝ беше очевидна — както и желанието ѝ да не обсъжда проблема с мен. Докато се опитваше да се справи със скръбта си, тя издигна временна стена помежду ни. И въпреки че уважавах нуждата ѝ от това тъй наречено пространство, не преставах да се страхувам, не помежду ни се е отворила празнина — че за пръв път, откакто се срещнахме, в нея се надига чувство на съмнение към мен. Продължих да се самонаказвам заради това, че посрещнах новината за бременността ѝ навъсено; че позволих на собствените си тревоги и съмнения да засенчат онова, което би трябвало да бъде най-страхотният момент помежду ни.

Но след тази първа седмица настроението ѝ започна да се повдига и аз наблюдавах с облекчение как празнината помежду ни започва да се затваря. Аз вече не споменах за провалената бременност. Нито Лизи. До тази вечер. Когато над нас отново се спусна онова мълчание — като тъмен облак, довян от вятъра в зноен летен ден.

Но, хей — това вероятно е съвсем нормално след помятане. През повечето време никой от двамата ни не е мълчалив. Все още сме адски

щастливи заедно. Това е само фаза, нещо, което ще преодолеем с времето. С което имам предвид — скоро. Наистина скоро.

— Ще се опитам да поспя — каза Лизи и се обърна да ме целуне.

— Не се тревожи за нищо. Това е моя работа.

Тя изключи нощната си лампа, прегърна възглавницата и за секунди заспа непробудно. Аз се взирах в тавана, чакайки да пристигне сънят. И си казвах: Наистина няма за какво да се притесняваш. Защото ти си победител, нали? И само победителят може да отиде на вечеря.

[1] Готъм — прозвище на Ню Йорк — Б.пр. ↑

[2] PR — пбблик рилейшънс. — Б.пр. ↑

[3] Чернено, сухо калифорнийско вино — Б.пр. ↑

[4] Националната футболна лига — Б.пр. ↑

[5] Националната хокейна лига — Б.пр. ↑

[6] De rigeur (фр.) — моден. — Б.пр. ↑

4.

Дан Шугърман сервираше за сет, когато започна да изпитва съмнения. След като проби сервирането ми в шестия гейм, сега той водеше с пет на три, само още две точки, за да приключи сета. Но тогава направи двоен фал — заби светкавичен втори сервис, който с лекота излезе от очертанията на корта.

Трийсет — петнайсет.

Погледнах си часовника, шест и четиридесет и една сутринта. Още деветнадесет минути до определения ни час на корта. Шестдесет и четири минути преди закуската ми с Чък Зануси. *Не мисли за това, не мисли за това*, казах си аз. *Само се концентрирай за следващата точка.*

Първият сервис на Шугърман бе още един гуляйджийски опит за ас — успях да го достигна с ракетата си и да запратя топката във въздуха. Топката беше много висока и Дан изтича към нея, готов да изпълни *coup de grace*^[1]. Но изпусна топката от очи и я заби право в мрежата.

Трийсет равни.

Този път опита различен сервис — ниска скорост, но със значително завъртане. Обаче аз успях да се пласирам правилно и да ударя чист печеливш форхенд точно на линията.

Трийсет — четирийсет.

Когато Дан се върна на линията, той поклати глава, мърморейки нещо неразбираемо. После ме погледна бързо — поглед на раздвоеност и несигурност; на колебание и липса на вяра. Продължи да ме гледа само секунда — но погледът му казваше всичко. Знаех, че ще спечеля сета.

Свируп първи сервис, далеч от централната линия. После ултрапредпазлив *мамка му, това е брейк поинт* втори сервис, който цопна право по средата на игрището. Придвижих се напред, с ракета далеч назад, привидно готов да изпълня силен удар. Но когато Дан излетя зад базовата линия, аз смених тактиката и чукнах лек удар

точно над мрежата. Дан положи всички усилия да го достигне, но топката се удари повторно, преди той да се озове близо до нея.

— Кучи син — изкрещя той, когато налетя право върху мрежата, но после вдигна ръка за моментално извинение. Тенисът все пак е джентълменска игра. Докато започнеш да изпитваш съмнения и да правиш грешки. После той изведнъж се превръща в битка на живот и смърт. Със самия себе си.

Дан Шугърман винаги водеше такава битка със себе си. Отвсякъде погледнато, той беше атакуващо куче в търговията с метали — тип, който докарваше до нервен срыв всичките си подчинени и прекращаваше бъдещите ями на стоковата борса като психясал генерал. Или поне това бях дочул в съблекалнята на Даунтаун рекет клуб — където аз и Шугърман играехме два пъти седмично от шест сутринта. Макар че се срещах с него на мрежата през последните три месеца (събра ни управителят на клуба, след като споменах, че желая да играя рано сутринта), аз все още не знаех нищо за живота на Шугърман — освен че току-що бе преминал четиридесетте, струваше големи мангизи, живееше в Сатън плейс, беше женен за луда по пазаруването жена на име Митзи, която обработваше здраво при редките им срещи... и че имаше този навик да удря графитната си ракета Уилсън за триста седемдесет и пет долара по корта винаги когато спечели точка.

Даа, Шугърман беше истински образец *Тип А* за аз *трябва да спечеля състезанието* — за когото животът беше едно постоянно бойно поле. И, разбира се, тъй като беше пет фута и четири инча, той имаше и своя Наполеонов комплекс на постоянния автопилот — истинската нужда на дребния човек да се изтъкне, на всяка цена. Същото беше и при тениса — след като си играл няколко пъти срещу един и същ човек, ти започваш да виждаш всичките му ограничения, страховете и съмненията му. Защото победата на корта зависи само частично от твоите умения и от психическата ти издържливост. Онова, което в крайна сметка определя изхода от мача (особено когато играеш срещу равностоен опонент), е дали можеш да задържиш предимството си, когато дойде твоят ред. Можеш ли да го превърнеш в успех? Наистина ли толкова отчаяно искаш да спечелиш? Или има някаква заядлива, латентна несигурност в способността ти да се справиш докрай...

Това беше проблемът на Шугърман. Всеки път, когато играехме, той вземаше ранно предимство — и после неизбежно го прецакваше, след като се развълнуваше. Може би защото на корта той е толкова прозрачно определен. Аз съм играч с хъс, който се тревожи само за това как да спечели следващата точка — и по този начин гледам на мача като на поредица от малки победи. Шугърман, от друга страна, е маниакално амбициозен играч — за когото всеки мач е война, в която той просто трябва да триумфира. Но когато човекът вижда победата пред себе си — бум, два агресивни лоши удара и той започва да се разпада.

Сервирайки на четири на пет, аз бързо спечелих гейма благодарение на серия от импулсивни грешки. При пет равни първото му сервиране се съживи. Той ми направи два аса, после удари брилянтно изпълнен висок удар, който ме обърка. Изведнъж той водеше с четирийсет — нула, сервираше за гейм и ми се усмихваше самодоволно. Усмивка, която казваше: ... *а ти се мислиш за победител.*

Точно тогава аз минах в нападение и наказах експерименталния му пръв сервис, като го забих право в краката му. После, на следващата точка, ударих чист форхенд право на линията. Трийсет — четирийсет. Следващият му сервис пристигна със силно въртене, но аз успях да нанеса бекхенд през корта, който беше недостижим. Равни. Той получи нервна атака и направи двоен фал. И тогава, получил ниско отбиване над мрежата, аз изведнъж поведох шест на пет и сервирах за сет.

Шугърман вече не се усмихваше. Защото знаеше, че аз съм решен да приключа бързо.

Два аса, последвани от отмъстителен удар над главата, и дойде време за сет пойнт. Подхвърлих топката нагоре и ударих чист печеливш удар в централната линия. Шугърман се хвърли да го посрещне, но топката профуча край него и той залитна на игрището като пиян.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — изкрещя той. В този момент от високоговорителя иззвня звънецът, обявяващ, че нашият час на корта е свършил. Шугърман приближи уморено към мрежата. Аз го последвах. Ръкувахме се.

— Тази сутрин умът ми беше някъде другаде — промърмори той.

— Да, и моят.

— Не ми се стори така. Тук ти беше съдията, съдебните заседатели и екзекуторът. С такова начало си готов за един добър ден, приятелю.

— От твоите уста в Божиите уши — изрекох с надежда аз.

След петнадесет минути, на излизане от корта, аз си бях взел душ, бях се облякъл и се насочвах към центъра в такси. На Четиридесет и девета улица се натресохме директно в страхотно задръстване. Стояхме четвърт час без да мръднем и ярд.

— Не можеш ли да направиш нещо? — казах най-накрая на шофьора.

— Не съм хеликоптер — информира ме той.

Седем и трийсет и седем. Нямаше начин да стигна до Уолдорф за петнайсет минути. Така че подхвърлих десет кинта на шофьора, отворих вратата и казах:

— Благодаря, тук слизам. — После, под акомпанимента на три дузини виещи клаксони, започнах да си пробивам път през задръстената улица. Насочих се към изхода на Петдесет и първа и хукнах надолу по склона. Седем четиридесет и една. А ходенето на запад по Петдесет и първа беше също толкова лошо колкото и по предишния път: една дълга, извита като корона опашка от чакащи коли. Затичах се, избягвайки пешеходци, велосипедисти, кучета на ремъци и момчета за доставки от Д'Агостина, тичащи като камикадзе. Йорк. Първо аве... защо пресечките са толкова дълги?... Второ. Трето. *Гледай къде тичаш, тъпанар*, изкрещя възрастна жена, след като едва не се блъснах в нея. Лексингтън. Парк. Бърз завой на юг. Седем четиридесет и осем. Внимавай за момчето с подноса от Старбъкс кафе. Уолдорф вече се виждаше. Пет, четири, три, две, едно...

Влетях през входната врата и се облегнах запъхтян на стената. Макар че отвън бе едва двадесет градуса, ризата ми беше подгизнала, а от лицето ми капеше пот. Искаше ми се да отида до тоалетната и да се измия, но вече бях закъснял с пет минути. Така че се обърнах към пиколото до вратата и го помолих за кърпичка.

Той бръкна в джоба си и извади пакет Клинекс. Разкъсах опаковката, грабнах сноп кърпички и бързо изтрих лицето си. После му подадох празната кесийка заедно с един долар.

— Благодаря, това трябва да стигне за още една — казах аз.

— Добре ли сте, сър?

Изправих се, разкърших рамене и си поех дълбоко дъх.
— Страхотно. Чувствам се направо страхотно.
И влязох в ресторант Палм коурт.

Чък Зануси седеше на ъгловата маса с лице към една ниша. Всеки, който надникнеше в Палм коурт, веднага щеше да забележи Чъки. Защото — при шест фута и три инча, двеста и седемдесет фунта, с тройна брадичка, две мечешки лапи вместо ръце и шкембе на сумо борец — той беше човекът, който като връх Рашмоур привличаше вниманието. Когато приближих до масата, забелязах димяща купчина палачинки пред него. Те бяха накиснати в малък резервоар с кленов сироп.

— Съжалявам, малко закъснях — извиних се аз. — Движението беше адски невъзможно...

Чък се окашля и кимна с неудобство към другата страна на масата, където седеше мъж, преминал трийсетте, скрит от погледа в дъното на нишата. Висок, кльощав като вейка, със зализана коса (кехлибарено черна), облечен в добре ушит сив костюм, бяла риза с широка яка и дискретна вратовръзка на точки. Определено евро. И от начина, по който задълбочено изучаваше пръстите си, той незабавно можеше да бъде заведен под заглавие: *неприятност*.

— Съжалявам, съжалявам — повторих аз, все още без дъх. — Не разбрах...

Европеецът сви безгрижно рамене, после се усмихна мазно. Чък го представи:

— Нед, искам да те запозная с Клаус Креплин.

— Чувал съм много за вас — каза Креплин, английският му беше страховито прецизен.

— Наистина ли? — сепнах се аз, хвърляйки на Чъки един поглед, който казваше: *кой е този шегаджия?*

— Разбира се, че съм чувал за Нед Алън — потвърди Креплин и направи жест, с който ме покани да седна. — Питайте когото си поискате в „Компютърен свят“ кой е регионален мениджър номер едно — магьосникът на рекламата — и те винаги ще изрекат вашето име.

— Това е, въъ, приятно да се чуе — смотолевих аз, отпуснах се в стола и хвърлих на Чък още един слисан поглед. Но очите на Чъки

бяха твърдо фиксирани в чинията с палачинките.

Креплин продължи.

— Естествено, в нашата компания ние винаги обичаме да позволяваме на талантите да просперират...

Нашата компания. Пулсът ми прескочи няколко удара.

— ... и ние вярваме в награждаването на супернормалните... извинете, извинете моя английски... на по-високо скроените, на по-висшите. На хора като вас.

Аз зададох следващия си въпрос на Чък Зануси.

— Той е купил компанията?

Креплин се разсмя напрегнато.

— Не, не, не, не аз купих „Компютърен свят“, макар че подобна перспектива ме забавлява. Моята компания купи вашето списание.

— И всички други заглавия в групата Гец-Браун — допълни Чък. — Клаус е от Кланг-Мартелсман.

— Чувал ли сте за нас? — попита Креплин.

Те бяха само една от най-големите информационни мултинационални компании в Европа — и основен играч на разрастващите се комуникационни пазари в Азия и Южна Америка.

— Че кой не е? — отговорих утвърдително.

Още една мазна усмивка от Клаус Креплин.

— От известно време търсим северноамериканска платформа — поясни Креплин. — И видяхме в Гец-Браун перфектната среда, в която да пребиваваме от тази страна на Атлантика.

Перфектната среда. Кланг-Мартелсман вероятно са лапнали Гец-Браун за повече от три милиарда долара, но в устата на Креплин това звучеше така, сякаш само са променили вътрешната декорация.

— И каква е вашата роля в тази нова среда? — попитах аз.

— Клаус е нашият нов издател? — информира Чък.

— Не, не, не — поправи го Клаус. — Както ти казах, Чък, ти все още си издател на „Компютърен свят“. Аз съм просто юбер-издател^[2] на всички аудио- и компютърни заглавия на Гец-Браун. Но...

Сега се обърна директно към мен.

— ... моля, нека ви уверя: ще уважаваме индивидуалния суверенитет на всяко списание. Това казах и на Чък в самолета на връщане от Чикаго вчера вечерта...

— Когато ти ми си обади — подхвърлих на Чък.

Креплин отново се намеси.

— Когато аз помолих Чък да ви се обади и да уреди тази среща. И причината, поради която исках да ви видя без отлагане, Нед, е следната: Кланг-Мартелсман залага голямо доверие в идеята за една подредена общност. Ние имаме голям опит в подобни преходни корпоративни ситуации и се гордеем, че се намесваме колкото е възможно по-малко в текущите дела на жизнеспособно заглавие като вашето.

— Имате предвид, че мога да кажа на всички, че работата им е гарантирана? — попитах аз.

— Несъмнено. И, между другото, много уважавам мениджър, който защитава подчинените си.

— Те не са подчинени, мистър Креплин.

Усетих обувка по пиццала си. Начинът на Чък да ми напомни да се въздържам.

— Разбира се, разбира се. Пак моят английски. Колеги, нали?

— Този път улучихте. И най-добрият екип от продавачи в бизнеса.

— Ето пак, нека да ви уверя — вашият екип ще си остане ваш екип. И моля ви — казвам се Клаус, окей?

— Разбира се — кимнах сковано аз. — Имате ли нещо против да си поръчам кафе?

— Боже мой — възкликна Креплин, — колко грубо от моя страна. — Щракна с пръсти на келнера. — Кафе и...

— Само кафе — възпрях го аз.

— Но вие със сигурност ще трябва да закусите? — учуди се Креплин.

— Не съм гладен.

— Чък?

Той погледна към камарата палачинки.

— Аз съм добре, Клаус.

Креплин си погледна часовника, после извади от куфарчето си малък клетъчен телефон.

— Трябва да се обадя в главния офис в Хамбург. Ще ме извините ли за минута?

Ние двамата кимнахме и той се насочи към фойето. Настъпи дълго мълчание, по време на което Чък продължи да разбърква

лагуната от кленов сироп. Щом Креплин се изгуби от погледа ни, Чък ми даде знак да се наведе и прошепна:

— Какво беше това агресивно, копелдашко поведение?

— Копелдак? Копелдак? — изсъсках аз. — Ти си абсолютният копелдак тук, Чъки. Да ме натопиш във всичко това без предупреждение!

— Да не мислиш, че на мен ми е забавно? Строполиха ми този сценарий едва снощи в пет. *Хей, Чъки, к'во ще кажеш да спреш за един малък обяд в Чикаго на връщане от Сиатъл?* И после бум-бам, бум-бам — ето ти двама тежки шваби, които обявяват, че сега те ръководят шоуто.

— Все пак трябваше да ми се обадиш...

— Поотпусни ме малко, а? Мистър Главен Състезател Креплин ме наглежда по целия път обратно до Ла Гуардия — и щом се приземихме, той трябваше да порази града. Аз просто исках да хвана лимузината от летището и да кажа лека нощ, но този тип е настоятелен. И тъй като изведнъж се оказва, че ми е шеф, какво да направя? Да му кажа да ходи да духа супата? Копелето ме държа навън до един и половина. Настоява да ме завлече в някакъв стриптийз бардак на Седмо и Четиридесет и девета, където шампанското е по сто и петдесет долара мехурчето. Виждал ли си някога момиче с игриви очи, а пискюлите на циците му да се въртят по часовниковата стрелка? Представата на Креплин за хубаво прекарване. Не се прибрах у дома чак до три, два часа и половина сън и отново съм в тези говна. Чудя се дали Креплин се е прицелил в нас, или просто се опитва да ни заблуди.

— Мислиш, че ни се пече яйце на задника?

— Приеми го така: уплашен съм... но не до смърт.

— Страхотно!

— Виж, Неди, иска ми се да вярвам в позицията на Кланг-Мартелсман, че ние ще си останем едно голямо щастливо семейство... но, хей, кога за последен път си вярвал на подобни говна?

— Преходна корпоративна ситуация... супернормален. Този тип е един проклет нацист.

— По-тихо, а? Ако те чуе Креплин, ще лъска обувки на Гранд сентръл.

— *Ний уважаваме индивидуалния суверенитет.* Хитлер не използва ли същите думи за Чехия през тридесет и девета?

— Неди, Неди, слушай ме — попаднали сме в една ситуация. И тя не е печеливша — защото, нека го погледнем открито, Кланг-Мартелсман сега държат всички карти. Така че не се вбесявай на Креплин...

— Аз не се вбесявам.

— Играеш си със сарказма — което вероятно не е най-разумният ход точно сега. Особено когато знаем, че нашият нов юбер-издател може да ни изхвърли и двамата на улицата за отрицателно време.

Той имаше право. Вдигнах рамене в неохотно съгласие.

— Слушай, Неди, ти знаеш, че си нашето върховно момче в продажбите. Можеш да очароваш и Саддам Хюсеин. Сега трябва да направиш така, че този Креплин да те хареса. Имам предвид, той е чул всички хубави клюки за теб в компанията. И мисля, че е достатъчно умен, за да разбере, че в крайна сметка „Компютърен свят“ е надеждна, печеливша операция — така че защо да въвежда нов режим, когато този му доставя благинките? Само се продай на този задник, нали?

— Добре, добре — съгласих се аз. — Сега започва офанзивата на очарованието.

— Умно момче. И повярвай ми, аз също съм шокиран. Искам да кажа — с тези три деца, които имам да издържам, майка с ипотека, сметки ми се трупат отвсякъде, приближават и коледните гуляи — този малък обрат на събитията доста ме изнервя.

— Някой друг знае ли за смяната на собствениците?

— Още не, но можеш да се обзаложиш, че клюките вече са плъзнали. Така че когато се върнем в офиса, искам да хванеш телефона и персонално да информираш всички от екипа си какво е станало — опитай се да ги успокоиш, че това е просто бизнес както обикновено.

Помислих си за късното съобщение от Айвън Долински. Бедният тип щеше да мине само на успокоителни, когато чуе новината.

— Още нещо, което ще трябва да им обясниш... — продължи Чък, гласът му отново беше напрегнат, — ... е начинът, по който ще бъдат изплащани премиите им отсега нататък.

— О, Исусе! — Възкликнах аз, повишавайки неумишлено глас. — Не ми казвай, че ще ни прецакат с премиите.

— Никога не бихме направили подобно нещо.

Вдигнах поглед. Клаус Креплин се беше върнал на масата и сияеше от удоволствие заради моя гаф.

— Извинявам се, мистър Креплин — измънках аз, опитвайки се гласът ми да звучи гузно.

— Моля те, трябва да ме наричаш Клаус.

— Не съм имал предвид нищо обидно, Клаус.

— Не съм го и приел така, Нед.

— Но моля те да разбереш...

— Знам, знам. Мислиш, че току-що си се приземил в опасна зона. Нов мениджмънт, нов корпоративен ред. И ти, естествено, се тревожиш: *няма ли да ни отстранят всичките, йа?*

Въздържах се да не отговоря с *Йа* (убий сарказма) и просто кимнах.

— Разбирам тези тревоги — продължи Креплин. — И ги уважавам. Защото те отразяват по-големите тревоги за бъдещето на онези, които работят с теб. Но, моля те, имаш моето уверение — докато продуктивността на твоя отдел си остава висока, няма да има ограничения.

— Оценявам това — обадох се аз.

— А колкото до коледната премия — на всеки ще бъде платено точно толкова, на колкото има право. Нашият проблем — и това не е точно проблем, по-скоро малка счетоводна подробност — е, че краят на фискалната година за Кланг-Мартелсман е тридесет и първи януари и ние никога не плащаме премии преди тази дата. Обаче, уважавайки американската традиция за премия преди Коледа, ние предлагаме следното: петдесет процента от премията следващия петък преди Коледа. И останалите петдесет процента на тридесет и първи януари. Добра комбинация, нали?

Не, не беше добра. Особено за някои, потънали до гуша в дългове като мен. Или за Деби Суарес, която разчиташе на цялата премия преди Нова година, за да плати обучението на хлапето си. Или за Денис Мадуро — който едва жонглираше, плащайки две издръжки. Или за почти всички останали, за които мога да се сетя в Североизточни продажби — всички те образци за финансова безотговорност. (Е, покажете ми продавач, който да живее според чергата си!) И така, съжалявам, хер Креплин — но това е изцяло говняна комбинация.

Погледнах към Чък. Очите му казваха всичко: *Не спори с копелето*. Тук нямаме никаква опорна точка. Така че успях да скалъпя

една делова усмивка.

— Звучи ми като един съвършено разумен компромис.

— Чудесно — каза той, щастлив, че е отстранил тази неприятна тема. — Сега, ако програмата ти го позволява, Нед, бих искал довечера да ми направиш компания за вечеря. А после вероятно ще можеш да ми покажеш тази сцена Сохо и Трибека, за която сме чели толкова много в немската преса.

Отново усетих как обувката на Чък ме почуква по пищяла.

— Разбира се, Клаус. Ще се обадя на жена си и...

— Отлично. Ще направя резервации за осем и половина за онзи забавен нов ресторант, за който четох... на Лафайет стрийт.

— Имаш предвид Правда? — попитах.

— Много впечатляващо — кимна Креплин. — А знаете ли какво означава Правда на английски?

— Да — отговорих. — Истина.

Креплин се извини и каза, че трябва да се качи в апартамента си в Уолдорф тауърс, за да проведе няколко трансатлантически разговора. Аз и Чък се отправихме към офиса. Беше само на пет минути пеш. Не си казахме нищо, докато не стигнахме пресечката на Трето авеню и Четиридесет и осма, където един Дядо Коледа от Армията на спасението звънеше с камбанката си и крещеше *Весели празници* с писклив глас.

— Мисля, че изгубих коледното си настроение — отбеляза Чък.

— Както каза... защо да ни губи, когато знае, че ние представляваме нещо повече от обикновено съвещание в края на финансовата година?

— Непрестанно си казвам: не се паникьосвай. И ми е много трудно да следвам собствения си съвет. Но слушай — когато стигнем в офиса, ние двамата съобщаваме новината любезно и спокойно. Бизнес както обикновено. Нали така?

Обаче когато влязохме в офиса, спокойствието съвсем не беше на дневен ред. Чак бе притиснат веднага от секретарката си, Луиз. Тя изглеждаше поразена.

— Мистър Зануси, телефонът не е спирал да звъни. Имам около двайсет спешни съобщения за вас. Трябва да ми кажете: все още ли имам работа тук?

— Луиз, няма нищо, нищо, за което да се тревожиш — успокой я той и я поведе към офиса си, пожелавайки ми късмет преди да затвори вратата.

Аз се обърнах и тръгнах по коридора към Североизточни продажби. Не стигнах много далеч. Обезумялата Деби Суарес ми препречи пътя.

— Няма да ни платят премията, нали? — попита тя с открит страх в гласа.

Бъдете сигурни, че Деби ще е първата, която ще узнае последните новини.

— Деби...

— Това ми казаха тази сутрин...

— Кой ти го каза?

— Хората.

— Кои хора?

— Хората, които знаят. Казаха, че са ни купили някакви германци и че ще ни изхвърлят на улицата. И...

— Чакай малко...

— Ще приберат проклетата ми премия в джобовете си, задниците.

Всеки, който имаше офис на този коридор, сега стоеше на вратата си и наблюдаваше това избухване. Всички изглеждаха изпълнени с опасения.

— Деби, моля те... Спокойно.

— Трябва да получа тези пари, мистър Алън.

— Знам, че трябва — казах тихо, докато я насочвах обратно към кутийката й. — И ще си ги получиш.

Тя спря и ме погледна.

— Честно ли ми говорите?

— Повярвай ми. И работата ти също е сигурна.

— Не казвате това само за да ми затворите устата, нали?

Успях да се разсмея.

— Слушай, защо не събереш всички от „Телепродажби“ в моя офис — там ще ви обясня какво точно става.

— Мистър Долински е във вашия офис.

Хвърлих един поглед към витрината на работното си пространство. Там наистина беше Айвън Долински, стоеше до

прозореца и гледаше вяло към улицата.

— Каза ли какво има?

— Нищо — освен това, че трябвало да ви види веднага. Изглежда ми наистина зле, мистър Алън.

Той вероятно беше потресен като всички останали. Или поне беше така според най-добрия ми сценарий. Точно в този момент се нуждаех от Айвън толкова, колкото се нуждаех от колостомия^[3]. Така че помолих Деби да му занесе чаша кафе (и три валиума, ако ѝ се намират подръка) и да му каже, че ще отида при него след десет минути — след краткото ми изложение пред хората от „Телепродажби“ в залата за конференции.

Осем много уплашени жени изпълниха стаята без прозорци, която „Компютърен свят“ използваше за съвещания. Те не седнаха. Стояха в полукръг, докато аз кацнах на края на масата и започнах да си пея песента за това как *Няма от какво да се страхуваме, освен от самите себе си*. Кланг-Мартелсман, уверих ги аз, не са група за един ден. Те искат да играят със същия отбор. Никакви персонални промени. Ще си останем едно голямо печелившо семейство, дрън-дрън-дрън.

После подхванах въпроса за премиите — и децибелното ниво в залата за конференции изведнъж премина в червената зона.

— Те не могат да постъпят така с нас, мистър Алън — ужаси се Деби.

— Да, могат — отговорих аз. — Сега това е тяхната компания. Могат да правят каквото си искат.

— Мислите ли, че е честно? — извика Хилди Хайман — една от най-старите служителки в „Компютърен свят“. На шейсет и три, стара мома, все още живееше с престарялата си майка в Кю Гардънс и ѝ оставаха само две години до пенсия.

— Разбира се, че не е честно, Хилди — отговорих аз. — Но ние вече не живеем в онзи благороден корпоративен свят. Ако някой има достатъчно сухо, за да те превземе, той е напълно в правото си да го направи...

— Особено ако са немци — отбеляза Хилди. — Трябва да си поговорите с майка ми. Изгорили са аптеката на баща ѝ в Мюнхен през тридесет и втора...

— Хилди — прекъснах я аз, — знам какво се е случило с майка ти. И то е ужасно...

— Тогава те са унищожили бизнеса на семейството ми. Сега унищожават нашия бизнес.

— Не, не е така. Те ни задържат заедно — макар че не са длъжни да го правят. И да, знам, че е отвратително да чакате премията си още един месец — но все пак ние ще получим премии. Имам предвид, че можеха да ни кажат да си вървим по пътя. И, доколкото разбирам, няма да има промени в условията за здравните осигуровки, пенсиите, трудовите механизми. Наистина мисля, че те се опитват да бъдат почтени по отношение на всичко това.

— Почтени немци — махна с ръка Хилди. — Това е оксиморон.

— Какво, по дяволите, е оксиморон? — заинтересува се Деби Суарес.

До края на това импровизирано съвещание аз успях да успокоя най-лошите страхове на екипа си от „Телепродажби“ — макар те да не бяха най-щастливата групичка, когато се върнаха при бюрата си. И кой можеше да ги обвинява? Превземането е нашествие. Изведнъж осъзнаваш, че си погълнат от някаква суперсила. Сега те могат да вземат решения на живот и смърт за твоето бъдеще. Можеш само да се надяваш, че новите ти господари не са завършили школата по мениджмънт на Йосиф Сталин.

Когато се отправих към офиса си, видях, че Деби се мотае съсредоточено из коридора. Излъчваше стрес.

— Вижте, мистър Алън — поде тя и ме дръпна в една странична ниша. — Трябва да кажа нещо. Наистина се тревожа за тази работа с премиите. Имам предвид, че трябва да платя обучението на Раул до първи януари. Освен това те карат да платиш депозит за един срок, който не получаващ обратно, докато детето не завърши или не напусне. Значи трябва да плащам за три срока: девет бона. Но какво ще правя, ако получа само шест и седемстотин? Ами онези лекарства за сърце за майка ми, ами парите, които дължа на Master Card, и всичките неща, които трябва да приготвя за Коледа? Няма да се справя...

— Виж какво ще направя — казах и аз. — Намери финансиста в училището на Раул и аз ще поговоря с него. Ще му обясня какво става, ще го придумам да ти позволи да платиш половината пари, когато

получиш втория си чек в края на януари. Става дума за академията Фейбър, нали?

— Да, наистина добро квакерско училище.

— В такъв случай те не трябва да са чак такива шушумиги, що се отнася до парите.

— Благодаря, мистър Алън.

— Един съвет: това е нов мениджмънт, не е улицата. Така че просто се захвани с работата си. Защото — повярвай ми — мисля, че всичко ще се развие добре.

— Наистина ви вярвам, мистър Алън.

Тогава Бог да ти помага! Защото лично аз не вярвах и на една дума, която казвах. Но исках да кажа нещо утешително, ако това щеше да поддържа спокойствието на войската.

След като успокоих страховете на Деби, ми предстоеше да се справя с още една персонална криза. Айвън Долински. Когато влязох в офиса, той все още стоеше до прозореца ми и изглеждаше толкова вгълбен, че не ме чу докато не казах:

— Мислех, че тази сутрин трябва да си на среща с GBS в Стамфърд? — учудих се аз.

— Срещата е отложена — каза той, без да се обръща към мен.

— За кога?

— За по-късно.

— Добре ли си, Айвън?

Той най-накрая се обърна и ме погледна. Кожа с цвета на хартия. Огромни сенки под очите. Невзрачен тъмносин костюм с широки ревери, с който — благодарение на драстичното отслабване на Айвън — приличаше на плашило на мормонски мисионер. Ноктите му ги нямаше, кожата на пръстите му беше червена и изранена. Макар че почти всеки ден говорехме по телефона, той беше постоянно на път, така че не бях го виждал повече от два месеца. Трябваше да положи големи усилия, за да скрия колко съм притеснен от външния му вид. Запитах се дали все още ходи при психоложката, която му намерих.

— Предполагам, че си чул новината — рекох му предпазливо.

Той кимна и пак се обърна към прозореца.

— Снощи, когато ти изпратих електронната поща, наистина не знаех какво става. И не исках да се тревожиш...

Спрях по средата на изречението. Айвън се разплака. Най-напред слабо — задушено ридание, което се мъчеше да овладее, но което бързо ескалира. Аз затворих вратата на офиса си, бързо пуснах щорите на стъклената стена, която гледаше към кутийките на „Телепродажби“, и настаних Айвън в стола си. Грабнах телефона и казах на Лили от централата да задържа всички обаждания. После седнах срещу Айвън и изчаках пристъпа му на плач да приключи.

— Кажи ми — помолих го аз.

Той сведе поглед към бюрото и каза:

— Току-що изгубих сделката с GBS.

[1] Завършваш удар (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Юбер-издател — от нем. *uber* — подподиздател, заместник-издател. — Б.пр. ↑

[3] Хирургическа операция за пробиване на изкуствен анален отвор в тялото през дебелото черво — Б.пр. ↑

5.

Това беше като прав удар по челюстта. Подскочих. И Айвън ме видя как подскачам.

— Съжалявам, наистина съжалявам, не знаеш колко съжалявам...

Гласът му отново започна да трепери. Опитвах се да отговоря много спокойно, много концентрирано.

— Какво точно се случи?

— Откъде можех да знам. През последните два-три месеца изграждам взаимоотношения с този тип Тед Питърсън в техния отдел за медийни продажби, вчера си стиснахме ръцете за това шестстранично приложение за април, тази сутрин тръгвам на север към Стамфърд по I-95, документите са в чантата ми за подпис и някъде край Рай той ми се обаждат: *Слушай какво, съжалявам, но ние променихме маркетинговата си стратегия за късната зима. И така — точно сега никаква продажба.* Колата ми едва не изскочи от пътя.

— И това беше всичко?

— Разбира се, че не беше, Нед. Имам предвид, че сега топките ми са на касапския дръвник, инвестирах три месеца да омайвам духача, вчера бяхме дяволски близо... така че мислиш ли си, че аз просто ще се откажа така, *О, хей, това е малко неприятно... но в живота на всеки трябва да пада по малко дъждец, нали?*

Той крещеше. Аз вдигнах ръце.

— Айвън. Успокой се. Аз не съм ядосан (лъжа). Не съм разстроен (по-голяма лъжа). Просто искам да науча фактите.

— Съжалявам, съжалявам... Наистина се понесох по течението, Нед. Това е просто, като с всичко друго, което става, тази лоша новина беше...

— Разбирам те. — И наистина го разбихах. Детето му. Бракът му. Професионалната му стойност. Загуба. Загуба. Но макар че една част от мозъка ми съчувстваше на деликатното му положение, друг сектор от него изпращаше бързи червени сигнали. Защото след като многостраничната притурка на изведнъж изчезна, сега за априлския

брой ни оставаха шест празни страници (а той трябваше да влезе в печатницата в петък). А шест празни страници означаваха двеста и десет хиляди долара загуба от рекламни приходи. Все едно да си поднесем главите на Кланг-Мартелсман на поднос. Ако те търсеха начин да изхвърлят една част от нас, това щеше да им даде перфектно извинение.

— Каква цена плащат GBS за многостраничното приложение? — попитах аз.

— Сто осемдесет и девет. Стандартната десетпроцентова отстъпка.

— Той намекна ли ти нещо за възможно свиване на бюджета? Или може би конкуренцията ни измества?

— Нед, както вече ти обясних, той просто каза *няма начин* и затвори. Опитах се да му се обадя пак, не знам, може би пет-шест пъти през следващия един час. На връщане към града трябва да съм му звънил на всеки десет мили. Задникът винаги беше на съвещание.

— Добре, виж какво, това е временен неуспех.

— Това е една шибана катастрофа, Нед. Знаеш го. И аз го знам...

Сложих пръст на устните си.

— Това е ситуация. И ние трябва да се справим с нея — но така, че никой в компанията да не се разприказва. Ако се чуе и дума за това, ситуацията се превръща в критична ситуация — нещо, което ние определено не желаем, и то когато новият мениджмънт ни гледа през рамото. Така че сега ни остава да видим какви са възможностите ни. Имаш ли предвид нещо друго?

— Не знам... NMI говореха за възможна двустранична притурка за техния компютър Powerplan през май.

— Можеш ли да ги уговориш да скочат с един месец назад?

— Струва си да опитам.

— Тогава го направи веднага. Предложи им двацет процента отстъпка и им кажи, че четирицветното оформление е за сметка на списанието. Междувременно съм сигурен, че момичетата от „Телепродажби“ ще покрият другите четири страници.

— Обаче ще прилича на боклук — една камара говняни странички, разделени на осминки, и то на първокласно място. И всички ще знаят, че това пространство е мое...

— Айвън, основното тук е: ако за страниците е платено, всички са довольни.

— Това вече няма да се случи, Нед. Имаш думата ми...

— Това е лоша ръка, Айвън. Копелето е играло мръснишки. Не се обвинявай.

— Лесно е да се каже...

— Още ли ходиш на сеанси с твоята психоложка... как ѝ беше името?

— Доктор Голдфарб. Престанах преди две седмици.

— Не е добра?

— Тя беше страхотна. Наистина ми помогна. Но здравният план на компанията покрива само една година...

— Ще се обадя до Синия кръст^[1], ще видя какво мога да направя.

— Благодаря, длъжник съм ти.

Той стана, разтривайки очите си с ръкав.

— Наистина ли ще се почувстваш добре? — попитах аз.

— Не, ако не престана да се дъня така...

— Ще се оправиш, Айвън — излъгах аз. — Както казах: това е провалена сделка, но не е Армагедон^[2]. Сега сключи договора с NMI. И запомни: ти си добър в тази работа.

Той кимна и тръгна към вратата. Щом затворих зад него, аз хванах главата си с две ръце. Мамка му. Мамка му. Мамка му. Това беше Армагедон. Моят Армагедон. Освен ако...

Правило номер едно по време на криза: бъди систематичен. Изследвай всяка възможност да си пробиеш път и да се измъкнеш от задънената улица, на която си попаднал. Вдигнах телефона и се обадох на Джоел Шмид, производственият мениджър на „Компютърен свят“. Когато го попитах дали може да ми отпусне два допълнителни дни за броя на GBS, той направо експлодира.

— Да не си се побъркал, Нед? Преди десет минути някаква немска ледена девица влиза в офиса, представя се като някаква си Юте, казва, че е производствен супер-вайзор за всички заглавия на Кланг-Мартелсман и иска да знае всичко за начина, по който работим. Знае също, че списанието влиза за печат в петък — което, според нейните изчисления, било четири дни изоставане от програмата.

Което, на свой ред, струвало на компанията, дрън-дрън-дрън... Разбираш ли картинката?

— Нещо като хладен клиент?

— Хладен? Това маце е без капчица топлина. И вече казах, че е решена да ме надзирава в земята. Така че няма абсолютно никакъв начин да ти дам отсрочка. Последната реклама в петък или те сграбчат за топките.

Край с опита ми да спечеля още малко време. Вдигнах телефона и звъннах в офиса на Тед Питърсън в GBS. Секретарката му беше истинска чаровница. Щом чу името „Компютърен свят“, тя ме информира, че мистър Питърсън бил на съвещание и вероятно щял да остане на тъй нареченото съвещание през следващите пет години. Или поне така успя да ме отпъди.

— Само ако можех да му отнема пет минути.

— Днес той не разполага с пет минути, мистър Алън — решително изрече тя.

— Всеки разполага с пет минути.

— Ще му съобщя, че сте се обаждал. Нищо повече не мога да направя. — И затвори.

Тед Питърсън. Запознах се с него на големия панаир на Гец-Браун миналата година. Типичното корпоративно леке. На трийсет и две и решен да стане вицепрезидент преди да навърши тридесет и пет. Истински играч, който печели.

— Чух, че си дяволски добър тенисист — каза той на коктейла, даван от Сий гейт технолоджи инкорпорейтид (водец доставчик на технологии за съхранение и осигуряване на информация).

— Играех по малко в колежа. Но сега... сега съм просто сериозен аматьор.

— За кое училище си играл?

— Мейн, Фармингтън.

Видях как устните му се изкривиха в иронична усмивка.

— Не мисля, че сме играли заедно.

— Ти къде си учил?

— В Принстън.

След като той спечели тази точка, разговорът някак си премина на темата за любимите ни играчи на всички времена.

— Стефан Едберг, долу ръцете — казах аз. — Джентълмен на корта, но с истински смъртоносно жилище. А ти?

— Иван Лендъл. Живото възплъщение на безпощадна ефективност.

Несъмнено Питърсън си мислеше, че е безпощадно ефективен, когато изхвърли Айвън зад борда... макар че копелето със сигурност знаеше всичко за многобройните трагедии на Айвън. Обичам самаряните.

Петте лампички на телефона ми присветваха лудо. Натиснах копчето на говорителя.

— Някакви съобщения, Лили? — попитах аз.

— Тук сигурно имате две дузини съобщения, мистър Алън.

— Страхотно. Дай ми големите.

— Всички външни търговски представители. Типовете от медийните продажби на Ad-Tel, Icom, Info-Com. Microcom... списъкът наистина е дълъг.

Все по-лошо и по-лошо. Слухът за превземането очевидно се беше разпръснал из индустрията като рак — и всеки основен рекламодател в „Компютърен свят“ се беше обадил, очевидно за да разбере дали все още сме в бизнеса.

— Имаш ли нещо против да ми изпратиш целия списък с обажданията по електронната поща, Лили?

— Няма проблеми, мистър Алън. О, едно последно нещо, жена ви се обажда, каза, че е чула новината. Искате веднага да разговаря с вас.

— Сега на линията ли е?

— Не. На първа имате мистър Мадуро, мистър Сирио е на втора, мистър Блухорн — на трета...

Всичките ми основни момчета на терена. Всичките разбираемо разтревожени дали все още имат работа.

— Ще говоря със Сирио. Кажете на останалите, че ще им се обадя по-късно.

— Имате го, мистър Алън. Нещо последно: да започвам ли да преглеждам обявите за работа?

— Приеми го така, Лили: аз не съм разтревожен.

— Разбирам ви, мистър Алън.

Натиснах втория бутон на телефона си.

— Здравсти, Фил — поздравих аз. — Съжалявам, че те накарах да висиш така.

— Забра'и за туй, Нед. Струва ми се, че там тече някакъв много шибан ден.

Добрият стар Фил. Мистър Лаконичен. И твърд като скала. От целия ми екип продавачи Фил беше несъмнено човекът, с когото можех да работя най-лесно. Току-що преминал четиридесетте, неоправдано пълен, роден и откърмен в Куинс, все още жител на махалата (на Озоновия парк, за да бъдем точни), човек, който се обличаше на бърза ръка, обичаше сиви двуредни костюми и имаше нулева толерантност към глупостите. След срива на Айвън Долински Фил беше моят продавач номер едно. Никога в живота си не съм виждал по-добър търговец. Трябваше само да вдигне телефона, и приключваше сделката. Списъкът му с клиенти беше затворен херметически — не случайна пратка, скочила на противоположната страна. (Често се чудя дали издръжливостта на Фил, мистър Голяма Работа, поддържаше клиентите на линия.) И за разлика от другите ми момчета на терена, той никога не мърмореше, не хленчеше и не се оплакваше от бизнеса. Справяше се с работата.

— Значи си чул новината? — попитах.

— Да. Чух. Немци. Ще работят ли с нас?

— Така казват.

— Тогава всичко е наред. Чух и за историята с премиите. Не е точно в представите ми за нещо приятно.

— Не е и в моите.

— Но нали ще ги дадат?

— Увериха ме...

— Тогава и това е наред.

Обичах това момче. Никакъв гняв. Никакви глупости.

— Слушай, Фил! Трябва да те помоля за една услуга.

— Кажи.

И аз му обясних за кризата с GBS — как сега се опитваме да запълним шест страници за априлския брой.

— Този ебач на прасета Питърсън ли погоди номера? — попита Фил.

— Боя се, че е така.

— Такива типове, иска ми се да ги кастрирам с резачка. Искаш ли да поговоря с него?

— Той не приема никакви обаждания. Повярвай ми, вече опитах.

— Даа, но Питърсън ще приеме обаждане от мен.

— Защо?

— Защото знам някои работи.

— Какви работи?

— Работи за Питърсън.

— Например...?

— Спомняш ли си миналогодишното зимно търговско събиране на Каймановите острови? Е, последната нощ ние сме там, аз излизам от хотела, мисля да се поразходя до плажа, когато като гръм от ясно небе идва Джоан Гластън, върви по улицата цялата окъсана, изглежда уплашена до смърт, напълно потресена. Познаваш Джоан, нали?

— „Телепродажби“ Чикаго?

— Даа, точно тя. Дяволски добър оператор и страхотни крака. Както и да е, тя тича право в ръцете ми пред хотела, истерична. Въвеждам я вътре, водя я на една спокойна маса в бара, поя я с уиски, поуспокоявам я. Оказва се, че била на приема на долу на плажа край Гранд Хайт, и се заприказвала с Питърсън. Когато решила да си тръгва, Тед, нали си е такова мило момче, ѝ предложил да я изпрати до хотела. На половината път спрели да погледат водата. В следващия момент Джоан осъзнала, че Питърсън се е озовал върху нея. Но когато казала на мистър Семейни Стойности да се дръпне, вместо да се разбере от една дума, Питърсън я съборил на пясъка и се опитал да ѝ разтвори краката. И тогава Джоан го улучила с коляно между краката и успяла да се измъкне от там — точно когато се натъкна на мен.

— Исусе Христе — възкликнах аз. — Докладвала ли е в полицията?

— Искях бързо да я заведа до най-близкото управление, но тя се страхуваше да не би Питърсън да измисли някоя мръсна история за пред ченгетата. Така че ѝ казах: *Добре, майната им на кайманските ченгета. Върви директно при началниците му в GBS и ги накарай да уволнят извратеното копеле.* Но тя пак се уплаши, че, даже ако в GBS ѝ повярват, те никога няма да търгуват отново с нея. И тъй като половината от месечната ѝ квота зависеше от продукти, свързани с GBS, тя беше ужасена от перспективата да прецака връзките си с

компанията. Както и да е, казах ѝ да не се плаши от Питърсън или от GBS. Тя каза, че ще почака и ще го обмисли. На следващата сутрин пристигам на летището и кой мислиш, че чака зад мен, ако не самият мистър Романтик. Казвам аз *Как вървят нещата, Тед?*, пък той веднага започва да имитира акцента ми. Скапаното копеле се мисли за комик. Започва направо като истерик: *Гот ми е, Фили. Как е семейството — имам предвид това с главно С?* И то след като съм срещал този клоун не повече от веднъж-дваж в живота си — а аз не обичам да ставам обект на подигравки. Така че се навеждам и му прошепвам в ухото: *Поне снощи не се опитах да изнася някого на плажа. Както чувам, единственият начин, по който Джоан успяла да те спре, бил да ти изрита един шут под колана. Човече, умирам си да видя израза върху лицето на жена ти, когато преглежда охлузените ти принадлежности.* Е, кръвта се дръпна толкова бързо от лицето на Питърсън, сякаш току-що бе ухапан от Дракула.

— Той каза ли ти нещо?

— Копелето беше твърде зашеметено, за да говори. После, след около два дни, ми се обади Джоан. Беше се върнала в Чикаго и искаше да ми благодари, че си е поплакала на рамото ми. Но не, нямаше да предяви обвинения срещу Питърсън. Защото в деня, в който се прибрала от Каймановите острови, ѝ се обадил един от подчинените на Питърсън, казал ѝ, че шефът му толкова харесал срещата си с нея на Каймановите острови, че искал да ѝ поръча пълна страница на GBS за следващите шест месеца. Джоан си направила сметката, изчислила комисионата и се съгласила... макар да знаела, че се измъква лесно. Но поне копелето знаело, че тя има нещо срещу него.

— Не го вярвам — казах аз.

— Чакай малко — става по-добро. Около час след разговора ми с Джоан ми се обаждат някакъв търговски представител на GBS от Куинс, казва, че компанията иска да ми подари един от новите им страхотни лаптопи. 804FE. Улична цена: пет бона и триста.

— Ти не го взе, нали? — попитах аз.

— Нед, Нед — да не ме мислиш за толкова глупав? Разбира се, че не го взех — макар че, тряб'а да ти кажа, за около минута бях изкушен, 'щото туй е един секси лаптоп. Но ето какво направих: казах на търговеца да благодари лично на мистър Питърсън за щедрото му предложение и да го информира, че той е в мислите ми... постоянно.

— Исусе — пак възкликнах аз. — Исусе Христе...

— Единственият син на Бога. Ето ти на. Сега Тед Питърсън ми дължи услуга. Вдигам телефона. Той ми прави услугата. Ти получаваш твоето шестстранично приложение за април. Айвън приключва сделката с този духач. Всички се измъкваме щастливи.

Затворих очи. Усетих как ръцете ми стават лепкави — същата стара лепкава влажност, която винаги ме сполетява когато се изнервя. А този път бях сериозно изнервен. Защото... о, Христе, колко лесно беше това. Трябваше просто да кажа на Фил *Обади се* и проблемът щеше да бъде решен.

Но. Но. *Но!* След като веднъж си санкционирал подобно обаждане, какво следва? Измама тук, измама там, затваряш си очите за това, сбутваш онзи с лакът, аз гледам на другата страна, човече. И, разбира се, Фил щеше да има нещо срещу мен. Не, разбира се, че Фил щеше даже да си помечтае да използва това нещо. Докато няма нужда от него. Информацията е власт в крайна сметка.

— Нед, още ли си на телефона? — попита Фил.

— Да.

— Е, искаш ли да се обадя?

Още едно дълго мълчание. Няма никаква тръпка в това да постъпваш правилно, нали? Особено когато има нещо толкова примамващо в незаконното, в лъжливото. То е във всички нас — нуждата да си играем с опасността. Проблемът е, че когато постъпваш неправилно, рядко се измъкваш. И трябва да живееш с последствията.

— Наистина оценявам предложението ти, Фил — казах аз. — И макар че ще разреши адски много проблеми...

— Слушам те, човече.

— Просто не мога да работя по този начин.

— Сигурен ли си, че не си католик?

Аз се разсмях.

— Просто едно момче от Мейн.

— Ами какво ще правиш тогава с шестте страници?

— Няма ли някаква възможност да придумаш някой от твоите клиенти да купи още място, веднага?

— Кога е крайният срок?

— В петък рано сутринта.

— Като стана дума, к'во ще кажеш за една молитва към врачката Фатима?

— Мислиш, че е чак толкова невъзможно?

— Освен ако не предложи пространство на най-ниски цени.

— Направи го — казах. — По-късно ще се оправяме с финансовите изчисления.

— Добре, шефе. Ще видя какво мога да направя.

След като Фил затвори, аз седнах на бюрото си, барабанейки с пръсти по масата, гледайки танцуващите светлини върху телефона си. Беше близо. Толкова близо. *Обади се*. Две думи. Кажи ги и ръцете ти са мръсни завинаги. Зачертай ги и ти си етичен тъпанар, все още изправен пред голяма бизнес криза. Моралните дилеми никога не са в черно и бяло. Те винаги са в най-грозния нюанс на сивото.

Натиснах втория бутон на телефона. Беше Денис Мадуро. Гласът му не звучеше щастливо.

— Денис, съжалявам, тази сутрин целият ад е пуснат на свобода. Но виж...

— Никакви фантазьорски глупости, Нед. Говори направо: имам ли все още работа?

Това беше въпросът, който всичките ми външни продавачи задаваха най-напред. И през по-голямата част от сутринта аз ги успокоявах, галех тяхното его, изнасях им обичайната утешителна тирада и ги молах някак си да се докопат до една допълнителна страница реклама. Както бях запланувал, казах и на екипа от „Телепродажби“, че основно пространство в списанието трябва да се запълни до вдругиден. Това беше много рискова стратегия, защото щеше да изтече информация, че Североизточни продажби изпитват малка криза с рекламното пространство. Но няхах друг избор. Несъмнено Чък щеше да чуе за несполуката на Айвън с GBS, но аз играх хазартно с факта, че той е много зает с поглъщането, и слухът за спешна ситуация ще стигне до него поне след трийсет и шест часа, когато, ако Аллах пожелае, страниците щяха да бъдат запълнени. Само се надявах Айвън да договори нещо с NMI. Иначе този път Чък щеше да поиска главата му.

Денят се изпаряваше край мен. Щом успокоих продавачите си, трябваше да се справя с около осемнадесет обаждания от всички основни рекламодатели. На всичките им изпях една и съща песен:

„Сега даже сме по-големи и по-добри благодарение на нашите нови собственици, Кланг-Мартелсман. И, нека погледнем нещата така, тези немци нямат навика да подкрепят губещите. Само гледайте как ще увеличим пазарния си дял през следващото тримесечие. Компютър Америка вече знаят, че дните им като номер две са преброени. Защото Кланг-Мартелсман са подготвили план за битка, за да ги издухат от пазара. И за да затвърдят новата си собственост, те ме карат да ви предлага шестстранична притурка в мартенския ни брой при двадесет и пет процента отстъпка от официалната такса. Търсенето за това пространство е толкова голямо, че ние поставяме краен срок до днес в пет часа...”

Разбира се, никой не се хвана. Не че очаквах някой да захапне. Тежката артилерия в компютърния бизнес вече бе изготвила рекламната си стратегия за месеци напред — така че вероятността някой да се съгласи на многостранично приложение в последната минута (и да представи проекта за по-малко от тридесет и шест часа) беше равна на възможността следващия месец да полетя с космическа совалка на НАСА.

Все пак си струваше да опитам. Сега всичко си струваше.

До пет приключих с последното име от списъка и се обадох за осми път (и реших, че ще е последен) в офиса на Тед Питърсън. Не бях ял цял ден, не бях мърдал от бюрото и мозъкът ми беше почти мъртъв. Тогава Деби подаде глава в офиса ми и каза, че комбинираните сили на „Телепродажби“ се сражават на рекламния фронт.

— Всички, на които се обадох, все ме питат: *Още ли сте в бизнеса?* Така че ми беше доста трудно да ги убедя набързо да купят по осминка страница. И, трябва да ви го кажа, Хилди и другите се тревожат, че стигаме до отчаяние, борейки се за това рекламно пространство в последната минута. Искам да кажа, че вече работим за май...

— Чувам те, Деби.

— Не ме разбирайте погрешно, ние тук си съдираме задниците. Особено 'щото всички знаем, че работата на мистър Долински е

застрашена.

Невероятно. Сигурно ми подслушваха офиса.

— Тъй че какво искате да направим, мистър Алън?

Аз въздъхнах. Силно.

— Концентрирайте се върху майския брой. Сигурен съм, че някой от външните продавачи ще се справи успешно.

Но това не стана. Десет минути по-късно поръчвах на Лили дванадесетата си чаша кафе за този следобед, лампичките на телефона ми отново започнаха да пламтят. Първо Денис Мадуро, после Дъг Блухорн, последван от Фил Сирио. И всички те имаха един и същ отговор за мен: никой от клиентите им не можел да се ангажира с повече пространство за толкова кратко време.

— Не е нужно да ти казвам името на проблема — подсети ме Фил Сирио. — Нарича се Коледа. Бюджетът на всички е изстискан до последния цент и точно сега никой не иска да си усложнява живота. Повярвай ми, опитах всичко възможно. Никакъв шанс.

— Все пак благодаря за опита, Фил.

— И как ще решиш това?

— Не знам какво да правя. Освен да се изкормя ритуално пред немците.

— Шефе, нека да се обадя на Тед Питърсън.

— Това е изнудване.

— Я стига! Това е убеждаване, нищо повече. Както този тип е казал на Айвън, че ще подпише договора. Просто ще му напомня, че устният договор струва точно колкото всеки друг.

Облегнах глава върху влажната си ръка. Накрая казах:

— Ще помисля.

Шест и десет. Погледнах си ноктите. За пръв път от около десет години те бяха изгризани до дъно. Също като на Айвън. Още един ден като този и щях да започна да се замислям върху медицинската полза от цигарите.

Още една лампа на телефона мигаше. Какво следва? Натиснах бутона неохотно.

— Къде беше, по дяволите?

Лизи. Много развълнувана Лизи — и с основателна причина, тъй като не бях отговорил на нито едно от половин дузина съобщения, които тя ми беше оставила днес.

— Лизи, мило, съжалявам, съжалявам, не мога да ги опиша какво е тук...

— За какво мислеше? Напълно ме разтревожи. Имам предвид, влизам тази сутрин в офиса и всички тичат при мен да ми кажат, че Кланг-Мартелсман са купили Гец-Браун. И после, когато ти не ми се обади...

— Виж, тук се развихря криза. Нямах и минута...

— Всеки има една минута — прекъсна ме тя, повтаряйки саркастичната ми забележка към секретарката на Тед Питърсън преди няколко часа. — Особено за съпругата си.

— Лизи, не се сърди. Не исках...

— Не се сърдя. Просто съм малко наранена. И, естествено, разтревожена. — Гласът ѝ омекна. — Добре ли си?

— Не съвсем.

— Показаха ти вратата?

— Не, но със сигурност ще го направят в петък сутринта.

Разказах ѝ всичко, което се случи, след като влязох в ресторанта на закуската с Чък Зануси. Всичко, освен предложението на Фил Сирио да изнудваме Тед Питърсън. Когато свърших, тя каза:

— О, миличко, това е един шибан ден...

Успях да се разсмея.

— Възможно най-шибаният. И още не е свършил. Имам предвид, че наистина не знам как да запълня тези шест страници — освен с голи снимки на Чък Зануси.

— Виж какво ще ти кажа — дай ми един час и ще те заведа на пиянска вечеря...

— Не, не мога. Онзи кретен Креплин вече ме хвана за вечеря.

— Страхотно.

— Повярвай ми, ако можех, веднага щях да откажа. Но няма начин да се измъкна. Особено сега, когато Креплин е новият фюрер тук.

— Ясно, ясно. — Но по гласа ѝ разбрах, че е разочарована... и разтревожена.

— Ти си разстроена...

— Просто отново се чувствам в периферията. Искам да кажа, снощи като че ли знаеше, че превземането е неизбежно — но не поиска да ми кажеш нищо.

— Както ти обясних, защо да споделям тревогите...

— Защото сме женени, ето защо! Защото да бъдем женени, означава, че трябва да споделяме подобни неща. И защото усещам известно снизхождение, когато ти не...

— Никога, никога не бих се отнасял снизходително към теб.

— Може би не нарочно. Но за мен тези глупости: *не искам да тревожа малката ти главичка, скъпа* определено са проява на снизхождение...

— Лизи, моля те...

— ... и ако нещата се развиваха обратно — ако нашата компания изведнъж беше купена от някого — ти щеше да си първият, на когото щях да се обадя.

Хванах главата си с две ръце. Точно сега ми трябваше малко семейно напрежение. Най-добре да не казвам нищо, освен...

— Виновен по всички обвинения.

— Не те обвинявам за нищо. И не се опитвам да те наскърбявам — особено след всичко, което си изтърпял днес, ти просто... не трябва да си играеш на продавач с мен. Винаги се държиш така, сякаш си на един постоянен печеливш маратон...

Тя бе прекъсната от гласа на Лили от говорителя ми.

— Мистър Алън, наистина съжалявам, че ви прекъсвам, но мистър Долински е на втора линия. Казва, че е спешно.

— Кажу ми, че ще се свържа след секунда.

— Ще те оставя — въздъхна Лизи.

— Съжалявам, но точно сега Айвън е начело в списъка ми за интензивното.

— Престани да се извиняваш, Нед. Наистина разбирам какво става.

— Ти си звезда.

— Ще закъснееш ли?

— Боя се, че ще закъснея много. Креплин ми намекна, че иска да си прекара страхотно в града.

— Тогава няма да те чакам. И виж какво — ако всичко се разпадне, ние пак ще бъдем добре. Запомни това.

— Ще го запомня.

— Обичам те!

— И аз — отговорих аз и натиснах бутон номер две. През пукането на телефона в колата му чух странно жизнерадостния глас на Айвън Долински.

— Нед, имам новина за теб...

— Приключи ли с NMI?

— Можеш да се обзаложиш, че го направих. Не само това, те се съгласиха на пълно шестстранично приложение за тяхната серия Powerplan.

— Фантастично, мамка му — извиках аз и ударих с юмрук във въздуха. Кризата е преодоляна.

— ... даже отидох до главната им квартира в Патерсън да се уверя, че са подписали договора. Тъкмо излизам от съвещанието и сега се насочвам към града.

— Това е страхотна новина.

— Има само един малък проблем.

О, Боже...

— Те се непреклонни — приложението трябва да излезе в майския брой.

Издишах. Шумно.

— Айвън...

— Знам, знам... И, повярвай ми, едва не им облизах обувките, молейки ги да го преместят за април. Но именно през май те пускат новите модели на Powerplan...

Имаш ли представа в какви застрашаващи кариерата ми говна ме пусна? Искаше ми се да изкрещя. Но знаех, че подобно избухване е безполезно. Фил беше прав: след като се беше съгласил на многостранично приложение и после се беше отдръпнал от сделката, Питърсън бе пронизал Айвън право в сърцето. Добре, Айвън трябваше да го накара да подпише договора още тогава, още там — но можеш ли да очакваш, че администратор от GBS няма да удържи на честната си дума. Айвън не беше виновен. И точно сега беше приключил нещо голямо. Не онова, от което се нуждаех точно в този момент — но все пак голямо. Опитах се да говоря оптимистично.

— Ти си се справил страхотно, Айвън — похвалих го щедро.

— Какво ще правим за април?

— Мисля, че можем да оправим нещата — излъгах. — Върви да пийнеш една бира. Заслужаваш го.

Затворих, преди да се разпадне ролята ми на мистър Готин. Шибаният Айвън! Съчувствах на това момче, но едновременно с това ми се искаше да му цапна един. Безупречно избираше времето за неприятности.

Шест и четиридесет. Погледнах към телефона; искаше ми се той да звънне и да ме свърже с Тед Питърсън, с новината, че — след изненадващо късно следобедно посещение на Призрака на Коледното бъдеще в умивалнята на GBS — той е бил нападат от угризения на съвестта и не само е решил незабавно да даде зелена светлина на априлския М.Р.І., но също така да организира и кухня със супа за бездомните...

Няма да стане.

Шест и четиридесет и една. Погледът ми не се откъсваше от телефона. Той винаги беше моят изход от всяка трудна бизнес ситуация. Когато говорейки препусках с пълна пара, усещах, че мога да убедя всекиго за всичко. Но за пръв път в живота си не можех да се сетя за нито едно обаждане, което да ми спаси задника. Телефонът вече не беше мой съюзник.

Шест и четиридесет и две. Силно почукване на вратата на офиса ми. Чък Зануси влезе, без да изчака моето *Влез*. Гледаше сърдито. Веднага разбрах, че е чул за фиаското на Айвън.

— През първия ти ден тук — кога беше, преди четири години? — и какво ти казах тогава — какво е Правило Номер Едно при работата с мен?

— Чък, нека да ти обясня...

— Правило Номер Едно — сигурен съм, че го помниш...

— Казвам ти, ситуацията е под контрол...

— Какво беше Шибаното Правило Номер Едно, Нед? — Гласът му не беше съвсем приглушен.

Аз преглътнах с мъка.

И казах:

— Ако има проблем, трябва да знам веднага.

— Много добре. Имаш отлична памет. Сега няма ли да се съгласиш, че загубата на многостраничното приложение от GBS — само някакви си два дни преди крайния срок за броя — представлява проблем?

— Днес имаше много проблеми, Чък...

— Не ме будалкай, Шерлок.

— ... и заради това не ти се обадих.

— Глупости! Причината, поради която не ми се обади, беше това, че покриваш задника на Айвън. Опитваш се да си осигуриш канонизация като светец — патрон на продавачите, които се прецакват.

— Просто прецених, че имаш достатъчно боклуци в собствената си чиния и без...

— Грешно си преценил.

— Ситуацията е под контрол...

— Още глупости. От онова, което чувам, можеше да издадеш пълен бюлетин, в който да обявиш катастрофата с GBS. И сега — благодарение на твоята брилянтна стратегия — всички в индустрията гадаят дали Кланг-Мартелсман ще изритат целия персонал на „Компютърен свят“, клюкарстват и за това колко сме отчаяни, опитвайки се да запълним цяла камара страници в априлския брой. А отчаянието — казвал съм ти го милион пъти — е главният грях в продажбите. Но ти понякога забравяш това, Нед — така че нашият рейтинг за надеждност сега е под нулата. Поздравления.

— Поемам цялата отговорност...

— По дяволите, правилно постъпваш. Особено след като тези страници трябва да бъдат запълнени. Иначе изчезваш от тук. Разбираш ли?

Някога ритали ли са ви в корема? Докато се мъчиш да си поемеш дъх, светът пред очите ти изведнъж се разводнява. Всичко се замъглява. Чудиш се къде си.

— Разбираш ли ме, Нед? — скръцна със зъби Чък.

— Разбирам те — отговорих аз, а гласът ми едва се чуваше.

— Нали знаеш, че тази заплаха — тя не ми доставя удоволствие. Но именно ти трябваше да ми се обадиш, имаше цял ден за това — сега бравдата ще се стовари върху твоя врат. Повярвай ми, искам да се измъкнеш от това...

— Ще се измъкна.

— Как? С молитва?

Аз свих рамене.

— Ще го направя. Ти само гледай.

— Ще гледам. От близо. Нещо друго, което трябва да направиш...

— Да?

— Уволни Долински.

— Чакай малко, Чък...

— Никакви спорове за това, Нед. Той е основната причина за това огромно прецакване...

— Тед Питърсън беше истинският подлец в тази история...

— Може и да е така, но Долински е забавил подробностите по договора, позволявайки на този крадец Питърсън да се измъкне от сделката. Виж, след смъртта на Нанси съм прощавал адски много на Айвън. Покрих му задника, когато не можеше да се справя — защото аз наистина искрено съжалявам това копеле. Но, нека го погледнем, две години по-късно и този тип още не се е съвзел. А сега неговата некомпетентност заплашва задниците и на двамата ни...

— Айвън не е некомпетентен. Днес следобед сключи голяма сделка за шестстранично приложение с NMI. За майския брой. И има подписани договори, за да го докаже.

— Със сигурност ще си вземе комисионата от продажбата с последната заплата...

— Хайде, Чък! Бъди разумен...

— Решението е взето. Той е история.

Гласът на Фил Сирио бръмчеше в главата ми. *Това е убеждаване, нищо повече... Просто ще му напомня, че устният договор струва точно колкото всеки друг.*

— Да кажем, че успея да взема M.P.I. обратно от GBS?

— Няма да стане. Продължавай да си мечтаеш.

— Просто да предположим, че убедя Тед Питърсън да си промени решението.

— Ще те нарека чудотворец и пак ще настоявам Айвън да си замине.

— Това не е честно...

— Майната ѝ на честността. Човекът не си е на мястото. Добре, уцелил е нещо голямо с NMI. Първата му голяма сделка от две години...

— Това е завръщане.

— Това е късмет. NMI се опитват да пробутат своята серия Powerplan навсякъде. И Доналд Дък може да сключи тази сделка. И ти знаеш не по-зле от мен, че е само въпрос на време Айвън отново да ни

накисне в някоя дълбока каша. Съжалявам, Нед. Той изчезва от тук. И ако ти не го уволниш до утре на обяд, аз ще го направя.

— Имаш предвид точно преди да уволниш мен.

— Ако решиш проблема, все още имаш работа. Това е главното. Схващаш ли?

Аз кимнах. Чък отвори вратата и каза тихо:

— Не ме карай да те уволнявам, Нед. Моля те!

Много дълго седях неподвижен зад бюрото си, загледан навън към снежната нощ. Имаше само едно разрешение на проблема, само един начин да си спася кожата. *Шефе, моля те, нека да се обадя на Тед Питърсън.* Утре рано сутринта ще инструктирам Фил Сирио да направи точно това. По дяволите последствията. Сега въпросът беше на живот и смърт.

И отново силният сняг означаваше, че всички нюйоркски такситата са заспали зимен сън. Така че отидох пеш до Гранд сентръл и скочих на шестницата към центъра. На Четиринадесета улица в купето се качи един типичен градски пънкар: мазна кожа, тънки мустачки, дебела риза с цип и качулка, маратонки Найкис за двеста долара, много позъорство. Цопна се срещу мен и ме изглежда злобно. Погледнах го право в очите — *Прочети по устните ми, скапаняк. Ще одобря едно сериозно изнудване. Е, кой тогава е истинският мръсник тук?*

— Какво, по дяволите, гледаш? — попита ме пънкарят.

Погледът ми стана суров.

— Ти какво гледаш, по дяволите? — изстрелях обратно към него.

— Опитваш се да създаваш неприятности?

— Само ако и ти го правиш — процедих аз и внимателно плъзнах ръка под палтото си, сякаш там имах скрит патлак. Точно в този момент той отклони погледа си.

— Не искам неприятности — увери ме бързо.

— Ставаме двама — казах аз.

Пътувахме мълчаливо. Метрото спря на Лафайет стрийт и аз се изправих да слизам.

— Ей, ти — извика пънкарят.

— Какво? — попитах аз.

— Весела Коледа, човече!

— И на теб — пожелах му аз и открих, че се усмихвам за пръв път през деня.

Тръгнах през виелицата по Лафайет стрийт и се насочих към Правда. Когато пристигнах, Клаус Креплин вече се беше настанил на видна маса. Той ми се усмихна коварно, даде ми знак да седна, после взе от масата пакет Дънхил и запали една цигара с елегантна сребърна запалка.

— Знаеш ли защо избрах този ресторант? — попита той. — Заради хайвера и цигарите. Това е едно от малкото заведения, останали в този здравно невротизиран град, където можеш да пушиш, без да рискуваш да те арестуват.

Всички сервитьорки бяха късо подстригани, със секси черни роклички. Една от тях приближи до масата ни с поднос в ръка. Креплин я наблюдаваше напрегнато.

— И, разбира се, обстановката е очарователна, не си ли съгласен?

Сервитьорката остави подноса, върху който имаше леден блок и две малки, изящно украсени таблички от неръждаема стомана. Върху всяка табличка имаше по шест малки чашки, напълнени догоре с прозрачна течност. Тя остави по една пред двама ни.

— Надявам се, че нямаш нищо против — каза Креплин, — но си позволих волността да поръчам и за двамата.

— Шест водки? — попитах аз.

— Това е от специалната им водка. Придружена с хайвер, разбира се — поясни той, когато сервитьорката остави ледения блок между нас. Вътре беше закрепен тежък буркан с хайвер „Белуга“. Ужасих се като си помислих за цената.

Креплин вдигна първата чаша от табличката. Аз го последвах.

— Prost^[3] — каза той, чуквайки чашата ми, после обърна своята на един дъх. Аз обърнах моята, гърлото ми изтръпна от замръзналата водка. Незабавно усетих успокояващите й качества.

— Мисля, че имаше нужда от водка — изгледа ме Креплин.

— Не беше лесен ден — отговорих аз. — Но мисля, че ги знаеш всичко, нали?

— Чух, че си се озовал в опасно затруднение. Ще решиш ли проблема?

— Абсолютно.

— Тогава трябва да пием за тази добра новина — ухили се Креплин. И двамата надигнахме втората си чаша водка. Чук. Хайде в

гърлото.

— Знаеш ли как разбрах, че ще работим добре заедно? — попита Креплин, намаза голямо парче хайвер върху блината си и после я лапна наведнъж. — Когато се срещнахме за пръв път, ти се държеше малко хладно с мен. Беше склонен към конфронтация. Харесвам този стил — добър човек от екипа, добър капитан на своите войски — съжалявам колеги — човек, който не се съгласява веднага с онова, което кажат началниците му. Уважавам човек, който може да балансира между корпоративната лоялност и един независим поглед. Не като Чък Зануси.

— Чък е добър човек.

— Искаш мнението ми за твоя шеф? Чък Зануси е много дебел. И се страхува до смърт от мен. Което е една от причините да не го уважавам. Тази — както и фактът, че физическата му шишкавост наемква за пълна липса на дисциплина.

— Той може да яде прекалено много понички, но ако списанието се развива успешно, това се дължи на Чък. Наистина е забележителен издател и познава компютърния бизнес от главата до петите.

— Впечатлен съм, Едуард. Такава лоялност към човек, който само преди час те заплаши да те уволни, ако не разрешиш кризата с GBS.

— Ти откъде знаеш?

— Нали аз инструктирах Чък Зануси да те уволни, ако не намериш разрешение на този проблем.

— Благодаря.

Креплин се изкикоти приглушено.

— Това е тест. Тест, който знам, че ще преминеш успешно. Брилянтно. Така че Чък Зануси няма да те уволни, нали?

Фил, обади се!

— Не, Клаус. Няма.

— Отлично. Защото след кризата — и, разбира се, след Коледа — аз ще уволня Чък Зануси. Лично.

Посегнах към третата чаша водка и се опитах да изглеждам спокоен.

— Сериозно ли говориш? — попитах.

— В бизнеса винаги съм сериозен, Едуард.

— Сигурен съм, че е така — кимнах стегнато.

— Толкова сериозен, че вече знам кой ще бъде наследникът на Чък.

— И кой е щастливецът?

— Ти.

Аз премигнах.

— Аз?

— Да, ти.

— Няма начин.

— Всичко е решено. Дойде ли втори януари, ако искаш, ние ще те назначим за нов издател на „Компютърен свят“. Поздравления.

Без да мисля, аз вдигнах водката и я гаврътнах.

— Тъъ... благодаря.

[1] Синият кръст — здравна застрахователна организация с нестопанска дейност в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Армагедон (библ.) — мястото, където ще се проведе последната решителна битка между силите на Доброто и Злото преди Деня на Страшния съд — Откровение на Св. Йоан — 16:16; прен. — всяка решителна, съдбовна битка. — Б.пр. ↑

[3] Prost (нем.) — на здраве. — Б.пр. ↑

6.

Не можах да заспя. В продължение на час се взирах в танцуващите сенки по тавана на спалнята ни. Светещият будилник до леглото ни показваше три и дванадесет през нощта. Бях у дома от два, след като най-накрая успях да се измъкна от лапите на Клаус Креплин. След като хвърли онази малка бомба за това, че ми предлага работата на Чък, той започна да ме разпитва за идеите ми за списанието. Опитах се да остана на висотата на положението, обяснявайки как можем да засилим редакторското съдържание чрез провокативни напътствия за консуматора, иновационни очерци, а също така и да разширим рекламния си пазарен дял (особено в критичното бойно поле на Северозапада). На петата водка се хванах, че казвам:

— Няма причина — с подходяща маркетингова стратегия — за шест месеца да не станем *Номер Две* в бизнеса. Компютър Америка играят добре, но те не са нито толкова евтини, колкото РС Глоуб, нито толкова елитни, колкото нас. Моят подход ще бъде да запазя общия визуален стил на елитно списание, но постепенно да разширя привлекателността му, концентрирайки се върху толкова важния сектор за домашните компютри. И, разбира се, един по-остър визуален подход няма да ни навреди. Искам да кажа, че не предлагам нищо оригинално. Само добрата стара разумна търговия. И ако получа работата...

— Ти получаваш работата — увери ме Креплин.

На шестата водка аз казвах:

— Трябва да ти кажа, Клаус, че се чувствам малко странно...

— Странно? — учуди се той, търкаляйки думата върху езика си сякаш беше някаква непозната субстанция. — Какво значи странно?

— Изнервен. Уплашен. Виновен.

— Мога да разбера изнервен и уплашен — изгледа ме втрещено той. — Това е нормална човешка реакция спрямо голям напредък в кариерата. Но виновен! Едуард, моля те! Това е бизнес...

— Чък ми е шеф.

— Аз пък съм шеф на Чък. А Дитрих Мартелсман е мой шеф. А акционерите в края на краищата са шефове на хер Мартелсман. Всички трябва да отговаряме пред някого. И ако този някой е недоволен от нас...

— Той ме доведе в компанията, той ми даде старт...

— Както казах преди, много уважавам твоята вяра в лоялността. Но не ти го отстраняваш. И не ти си провокирал падението му. Искам да го изхвърля, защото според мен той е слабохарактерен. Слабохарактерен що се отнася до теглото му, слабохарактерен в бизнеса. Но ако си мислиш, че като не заемеш поста ще спасиш Чък, просто грешиш. Той е свършен. Капут.

След като приключихме вечерята заедно с бутилка Каберне совиньон за петдесет и пет долара, Креплин отново върна разговора към бизнеса.

— Нито веднъж не ме попита за парите? — натърти той. — Защо?

— Хранехме се.

— Много учтиво от твоя страна. Искаш ли да узнаеш цифрата?

— Абсолютно.

Креплин отново се разсмя тихо.

— Е, това е доста привлекателна сумичка. Основната заплата е сто и петдесет хиляди долара годишно, но ще можеш да удвоиш тази цифра с участие в печалбата и с премии.

Аз преглътнах.

— Разбира се, в допълнение към стандартните пенсионни и пълни медицински планове, ние ще ти осигурим и служебна кола — марка по твой избор, на стойност до, да речем, петдесет хиляди долара. И ако си член на някой спортен клуб... ти си тенисист, нали?

— Направил си проучването си.

— Естествено. Както и да е, ще покрием и таксата за тенис клуба. Кланг-Мартелсман обичат администраторите им да са — как го каза — надеждни и осигурени.

Поиска сметката. После ме попита:

— Е... одобряваш ли тази сума?

Бях ударил джакпота. Бях спечелил от лотарията. Бях разорил банката. Е, не съвсем... но, Христе, триста бона на година? Дъхът ми спря. Щях да вляза в елитната лига.

— Клаус, определено одобрявам. — Макар че щом казах това, си помислих: *Но аз ще се намразя заради това, че предавам Чък.*

Тъй като снегът беше твърде силен за пианска разходка до Сохо, той настоя да отида в апартамента му в Уолдорф тауърс за една чашка преди лягане. В таксито на път към центъра той се обърна към мен.

— Трябва да те помоля за една услуга.

— Разбира се, Клаус.

— Това всъщност не е услуга... Боя се, че по-скоро е изискване. И то е следното: с никого не трябва да обсъждаш това предложение за работа.

— Допусках това.

— Като казвам с никого, имам предвид, че не трябва да повдигаш въпроса даже пред жена си.

— Е, тя трябва да знае. Имам предвид, че това е голяма новина.

— Съгласен съм. И ще я узнае. В петък, на втори януари. Денят, в който ще се върнеш от почивката си на Бахамските острови...

— Да не си пуснал някой да ме следи? — пошегувах се.

Креплин се усмихна.

— Когато преди няколко месеца започнахме да обмисляме купуването на Гец-Браун, аз, естествено, започнах да проучвам досиетата на висшите администратори в заглавията, които щях да надзиравам. А пък Чък Зануси беше толкова ентусиазиран в похвалите си за теб, че започнах да разследвам...

Не можех да повярвам на ушите си.

— Чакай малко — прекъснах го, — да не би да искаш да кажеш, че Чък още преди месеци е знаел, че вие се готвите да купите компанията?

— Не. Знаеше само, че се интересуваме от Гец-Браун и това, че през септември се заехме да осъществим проучване, което включваше среща с висшите администратори и проверка на досиетата на персонала. Но той не беше чул нищо за продажбата до вчера — когато го помолиха да спре в Чикаго. Секретността е изключително важна при превземане.

— Той определено беше секретен що се отнася до интереса на Кланг-Мартелсман към нас.

— Това е така, защото той беше инструктиран да запази в тайна нашите проучвателни съвещания. А и не знаеше дали превземането ще

се осъществи — и беше държан далеч от комуникационната примка преди тя да бъде fait accompli^[1]. Знаеше обаче, че ако информира някого за нашия интерес към Гец-Браун, няма да има никакво бъдеще в компанията. Така че реши мъдро да си държи устата затворена.

— Но въпреки това той ще бъде уволнен.

— Това, приятелю, са приливите и отливите в корпоративния живот. Не се страхувай — ще му дадем много красив парашут, преди да го блъснем от самолета. И няма да го отстраняваме преди Коледа — което, в крайна сметка, би могло да му развали празника. Но има една още по-наложителна причина, поради която трябва да запазиш абсолютно мълчание за твоето повишение. Нашите изследователи на пазара се боят, че това би могло да сплаши рекламодателите на „Компютърен свят“ — ако преди Нова година тръгне слух, че назначаваме нов издател. В Кланг-Мартелсман ние сме много систематични по подобни въпроси. Планираме ги прецизно, за да сведем до минимум възможните търговски загуби и за да осигурим най-гладкото прехвърляне на властта.

— Разбрано, но, наистина, жена ми няма да проговори...

— Тя работи в пбблик рилейшънс, нали? Не се обиждай, но в природата на хората от PR е заложено да говорят. Може би ще каже, под секрет, на най-близката си колежка за твоето повишение. После най-близката колежка казва, също под секрет, на съпруга си, който пък случайно се оказва адвокат на някой клиент, който купува важна мрежова система от GBS. Той случайно споменава на клиента, че е чул, че „Компютърен свят“ назначават нов издател, клиентът небрежно изпуска тази информация на следващото съвещание на GBS и преди да разбереш...

— Моите уважения, Клаус, но наистина си мисля, че си прекалено предпазлив.

— Моите уважения, Едуард, това е мой прерогатив и ще те помоля да го уважаваш. Защото ако предварително изтече информация за твоето назначение, това може да изложи нещата на опасност. Жена ти ще получи чудесна новогодишна изненада, когато ти станеш издател на втори януари. В този ден ти просто трябва да й се обадиш от офиса и да се държиш така, сякаш току-що си научил новината. Ти си, отвсякъде погледнато, брилянтен продавач. Което означава, че си и актьор. Със сигурност ще можеш да се направиш на учуден и смаян.

— Предполагам...

— Така че ми дай дума да не споделяш това с никого.

Защото ако предварително изтече информация за твоето назначение, това може да изложи нещата на опасност.

Триста бона. Кимнах. Креплин ме потупа по гърба.

— Отлично — каза той. — Въпросът е решен.

Държеше ъглов апартамент на седемнайсетия етаж на Уолдорф тауърс. От него имаше страхотен изглед към небето в центъра на града. Дневната беше с размерите на футболно игрище. Имаше две спални и голяма кухня.

— Какво местенце — възкликнах аз.

— В Уолдорф обичат Кланг-Мартелсман, така че винаги ни дават най-доброто. Шампанско?

— Защо не?

Той вдигна телефона, обади се на рум сървиз и поръча бутилка Крюг. Ако се опитваше да ме впечатли със своето *парите не са проблем*, той наистина успяваше. След около минута някой почука на вратата.

— Нашите гости са пристигнали — каза Клаус, тръгвайки към вратата.

— Гости? — учудих се аз. — Не знаех, че очакваш...

Не бях успял да завърша изречението, когато влязоха две много високи, много руси, много силно гримирани жени. И двете бяха на около двацет и пет. Подадоха палтата си на Клаус и под тях се разкриха две почти еднакви черни роклички, прилепнали по тях като хирургически ръкавици. Истински материал от Агенция за придружителки. Изведнъж се почувствах неудобно.

— Дами — каза Креплин, въвеждайки ги в дневната, — искам да ви представя моя колега, мистър Алън. Едуард, това са Анджелика и Моник.

— Как си, скъпи? — попита Моник; по резките ѝ гласни си личеше, че тя в никакъв случай не е францужойка. И двете се настаниха на дивана. Креплин ми пусна една от акулските си усмивки и аз бързо разбрах, че това е тест; начин, по който Креплин да провери верността ми. Ако се направех на възмутен, че са ми погодили номер с две проститутки (а това очевидно беше добре планиран номер), той щеше да ме уволни като Фарисей. Ако обаче преспях с Моник или с

Анджелика, щеше да има нещо срещу мен... и щеше да знае, че в същността си съм слаб — човек, който е готов да компрометира брака си, за да напредне в кариерата.

Докато Моник и Анджелика палеха цигари, Креплин приседна до мен и прошепна:

— Надявам се, че нямаш нищо против тази изненада.

Аз подбрах внимателно думите си.

— Това определено е изненада, Клаус.

— Но забавна, нали? Малка коледна почерпка от Кланг-Мартелсман. Реши ли коя предпочиташ?

Анджелика дъвчеше дъвка, докато дърпаше яко от своя Салем. Моник — бог да ѝ помага — малко повече приличаше на по-висша версия на онези работни момичета, които можете да видите на Осмо авеню (но вместо да носи пурпурни гащенца, тя беше натъпкана в тясна черна рокля).

— Виж какво — прошепнах аз, — ще отида да пусна една вода. Когато се върна, ще решим. Става ли?

— Отлично — съгласи се той.

Банята беше огромна — един акър мраморен под, дълбока вана, златни кранчета. Седнах на ръба на ваната, обмисляйки следващия си ход. Копелето наистина ме постави в деликатна ситуация — несъмнено, за да види как ще реагирам на очевидния натиск. Можех просто да стана и да си тръгна — но това щеше да се възприеме като грубо и нетактично. Но нямаше начин да остана за фойерверките. Станах и разсеяно потупах горния джоб на самото си, докосвайки клетъчния си телефон. Бинго. Пуснах водата и набрах 1-5-1: цифрова служба за отговори, която беше програмирана и за събуждане. Погледнах си часовника. Един и седемнадесет.

Бързо набрах един и двадесет и една, натиснах два пъти копчето със звездичката и прибрах телефона в джоба си.

Когато се върнах в дневната, шампанското беше пристигнало. Келнерът от рум сървиз вадеше тапата. Креплин седеше между Анджелика и Моник, бърбореше нещо и прокарваше левия си показалец нагоре-надолу по черните чорапи на Анджелика. И двете жени изглеждаха страхотно отегчени. Несъмнено те просто искаха да си свършат работата, да си вземат парите, да се приберат и да си легнат. Но Креплин беше решен да празнува. Щом шампанското беше разлято,

той изпрати келнера с бакшиш от десет долара, после подаде чаши на жените.

— Познавате се с Крюг, нали, дами? — попита той.

— Има мехурчета и е френско, нали? — попита Анджелика.

— Познавате шампанското — кимна доволен Креплин.

Подаде ми една чаша и ми прошепна в ухото:

— Направи ли вече избора си?

Наблюдавах как Анджелика си изплюва дъвката в пепелника, преди да си пийне от шампанското. Защо телефонът не започва да звъни? Опитвайки се да спечеля време, аз казах:

— Ще оставя на теб да вземеш решението, Клаус.

— Не, не, не. Аз съм домакинът, така че настоявам ти пръв да избереш.

— Откъде намери тези момичета?

— Една агенция, която често използваме за забавления — винаги, когато сме в Ню Йорк. Много надеждна агенция, така че няма защо да се притесняваш за болести.

— Приятно е да се чуе такова нещо.

— И така, Едуард — времето върви. Твоят избор...

Поех си дълбоко дъх.

— Е...

И тогава, слава Богу, клетъчният ми телефон звънна. Креплин и двете жени се стреснаха. Трябваше да положа усилия да прикрия облекчението си.

— Да? — казах аз, когато го включих. Един електронен глас ми каза: *Това е вашето обаждане за събуждане в един и двадесет и една... Това е вашето обаждане за събуждане в един и двадесет и една.*

Притиснах слушалката до ухото си, опитвайки се никой освен мен да не чуе гласа.

— О, Лизи — казах в слушалката, после я покрих с ръка и се обърнах към Креплин: — Жена ми. — Той вдигна очи към небето. Аз продължих да говоря в слушалката: — Да, да... Аз съм в апартамента на Клаус Креплин в Уолдорф... Какво?... О, Христе, не. Кога?... Зле ли е?... О, скъпа... Добре, добре. Веднага ще дойда. Спешното отделение в Рузвелт? Дай ми десет минути.

Затворих и веднага си грабнах палтото.

— Проблем ли има? — попита Креплин.

— Беше жена ми, Лизи. Баща ѝ, който от няколко дни живее при нас, е получил силни болки в гърдите. Закарали са го в болницата Рузвелт...

Облякох си палтото.

— Слушай, Клаус... съжалявам, че постъпвам така, но...

Той сви рамене.

— Трябва да направиш това, което е необходимо — каза той.

— Благодаря за страхотната вечер — казах аз, стискайки ръката му. — Утре ще поговорим. Бързо магнах за довиждане на двете проститутки. Те не ми отвърнаха.

Когато отворих вратата, Креплин каза с глас, пропит с ирония:

— Моите най-добри пожелания на прекрасната ти жена.

Трийсет минути по-късно аз се мушках в леглото до моята прекрасна, но много сънлива жена. Наведох се за целувка, на която тя реагира с несвързано охкане, преди да се претърколи надалеч от мен. Дръпнах възглавницата към себе си и затворих очи с напразната надежда, че сънят ще ме споходи. Искях да залича този ден, да дръпна щепсела на всичко, което се беше случило, и да си взема пет часа почивка от множеството етични дилеми. Като например: можех ли утре да погледна Чък Зануси в очите, знаейки съвсем определено, че той беше, по отношение на компанията, обречен човек — и че аз щях да прекрача през трупа му, за да му отнема работата? Трябваше ли наистина да мълча по този въпрос пред Лизи — особено след малката постановка, която Креплин ми направи тази вечер? И отново, дали Креплин можеше да промени решението си за моето повишение, след като се измъкнах хитро от неговия малък коледен празник с двете проститутки? И, разбира се, ако силната тактика на Фил Сирио с Тед Питърсън се разчуеше, аз не само щях да остана безработен завинаги, но вероятно щях да стана и близък познат на манхатънския окръжен прокурор...

Очите ми отново се ококориха. И през следващия един час лежах вцепенен от ужас; остър случай на среднощна нервна криза. Само че за разлика от обикновеното свободно плаване, страховете в четири сутринта, тези страхове бяха реални, веществени, наистина опасни.

Най-накрая бях победен от неизбежното и се измъкнах от леглото. Строполих се на големия бял диван в дневната и се загледах

навън към неясните светлини на заспалия град. *Обади се, Фил!* След четири часа щях да изрека тази фраза. Питърсън щеше да се страхува от изобличение, щеше да капитулира и да одобри М.Р.І. Моят задник щеше да бъде спасен. На втори януари щях да стана новият издател на „Компютърен свят“ и да се търкалям в мангизи. Край на историята.

Като се изключи, разбира се, това, че щяха да последват много нощи като тази — когато ще се събуждам в три сутринта и ще се чудя: наистина ли ще ми се размине? Можеш ли да се забъркаш в морална катастрофа и наистина да се измъкнеш невредим? Или някой мъничък гласец ще пропълзи при теб в моменти на уязвимост като този и ще прошепне: *няма безплатен обяд... няма чукане, без да си разкопчееш ципа...*

Проклетият ми баща. Мистър *Етичен* — който винаги ни тъпчеше главите със своето основно кредо в живота: винаги си плащаш, когато постъпиш погрешно. Но понякога погрешната стъпка е единствената стъпка, нали? Особено в ситуация, от която няма изход — освен, разбира се, да паднеш грациозно върху меча си... и заедно с това да прецакаш едно вече решено повишение в кариерата си.

Големият задник Тед Питърсън. Вероятно сега си спи дълбоко в дома си в Кънектикът, без да знае за факта, че неговото лекомислено решение да откаже една възлива реклама е заложило на карта няколко кариери. Типично аморално юпи^[2]. Прецаква бизнеса, унижава жена си. Не е верен на никого, освен на алчната си амбиция. Спомням си онова изложение на Каймановите острови — как в деня преди Тед да нападне Джоан той седеше в бара в Хайт и се хвалеше със снимките на новата си къща в Кънектикът. Точно до водата в едно градче, наречено Олд Гринуич. Къщата струвала седемстотин и петдесет хиляди долара, настоя да ме информира той. Огромна веранда с изглед към пролива. Пет минути с кола до гарата. Четиридесет и пет минути до Гранд сентръл. Страхотни училища. И единственото не бяло лице, което можеш да видиш, принадлежи на домашната прислуга.

Олд Гринуич, Кънектикът. Вероятно трябва да се наричаш Брайън или Чип, или Еймс, или Едуард Арлингтън Питърсън-младши, за да живееш там.

Олд Гринуич, Кънектикът. Четиридесет и пет минути с влак. Един час с кола. Вероятно по-малко — по това време през нощта.

Вдигнах телефона. Набрах информация за кода на Олд Гринуич. Операторката ме информира, че в тази област имало двама Е. Питърсън.

— Какви са адресите? — попитах аз.

— Сър, не даваме подобна информация по телефона — отговори тя.

— Това е Т. Питърсън, чийто адрес е до пролива — поясних аз.

— Имате предвид Шор роуд?

Хванах я.

— Точно така. Номер тридесет и три, нали?

— Шор роуд четиридесет и пет. Моля ви изчакайте за вашия номер...

След като измъкнах адреса на Питърсън, аз пуснах компютъра, включих се в линията, свързах се със системата за търсене Йаху и ги помолих да намерят карта на Олд Гринуич, Кънектикът. За десет секунди картата се появи на екрана и ме попитаха за точния адрес в Олд Гринуич. Аз напечатах: Шор роуд 45, натиснах клавиша за търсене и... бинго: появи се подробна карта от този район на Олд Гринуич.

Разпечатах картата, посегнах отново към телефона и се обадох на *Коли под наем Ейвис*. Дали имат двадесет и четири часова агенция в Манхатън? На Четиридесет и трета между Второ и Трето? Чудесно. Дали имат кола, която да наема за тази нощ? Шевролет Ятаган! Ще свърши работа. Погледнах си часовника. Три и четиридесет и три. Казах им, че ще бъда там да я взема в четири и тридесет.

Взех си душ, обръснах се. Облякох костюм и сложих вратовръзка. Направих си една бърза чаша нес кафе, глътнах пет витамина и оставих бележка на Лизи:

„Скъпа,

Не можах да заспя. И трябва да отида на една ранна командировка до Кънектикът. Обади ми се като станеш и ще ти обясня всичко.

Ти си най-добрата...”

Грабнах картата на Олд Гринуич. Взех палтото си в ръка. Измъкнах се от апартамента колкото може по-тихо. Махнах на едно такси на улицата. За десет минути бях в офиса на Ейвис. В пет часа се носех на север по улица Хенри Хъдзън, завих надясно на Крос Бронкс и последвах знаците за I-95 на север към Кънектикът.

Бях решил да предизвикам Питърсън. Очи в очи, на прага му. Това беше единственият ден, в който можех да го принудя. Щях да апелирам към неговата почтеност — и да му продам идеята да постъпи правилно. Но ако откажеше, ако ме посъветваше да си гледам работата, щях да извадя тактическите ядрени оръжия. Щях да позволя на Фил да се обади.

Стигнах Олд Гринуич в пет и петдесет. Използвайки картата, лесно намерих пътя към Шор роуд. Все още беше тъмно и трябваше да карам бавно по тесния двупосочен път, поглеждайки номерата на къщите върху пощенските кутии. Домът на Питърсън се намираше в края на дълга алея. Беше даже по-внушителен, отколкото на снимките, които Тед ми показва — с формата на неправилен правоъгълник върху около половин акър земя. Питърсън не беше излъгал, когато каза, че има изглед към пролива; къщата беше опасана от веранда, издадена над водата — имаше си даже собствен кей за лодки. Сега разбрах защо му е излязла седемстотин и петдесет хиляди долара.

Угасих фаровете и влязох в алеята, паркирайки точно зад БМВ-то на Тед и един Форд Експлорър, предназначен за съпругата и децата. Отвън беше студено — около десет градуса по Фаренхайт според термометъра в шевролета — така че оставих двигателя да работи. Дяволски ми се искаше да бях взел по пътя чаша кафе и вестник. Сега можех само да си пусна WINS 1010 и да се надявам, че Тед не става късно. Отпуснах шофьорската седалка назад, усилих парното (пръстите на краката ми започваха да изтръпват) и се опитах да прогоня умората, концентрирайки се върху новините.

WINS 1010. Всички новини по всяко време. Вие ни давате двацет минути, ние ви даваме света.

Отпуснах се назад в седалката си и усетих още една вълна на изтощение да се носи през мозъка ми.

Време за новини по WINS...

Изведнъж се чу остро почукване — метал се удряше в стъкло. Премигнах и осъзнах, че гледам към ярката зимна слънчева светлина.

... сега е седем и десет сутринта.

По дяволите. По дяволите. По дяволите! Изведнъж се разсъних. И осъзнах, че гледам към една чипоноса жена, току-що преминала трийсетте, облечена с черен анорак и бял пуловер с висока яка, а една черна лентичка придържаше лъскавата ѝ руса коса. Зад нея стояха две добре гледани деца. И двете носеха ученически чанти и гледаха смаяно как майка им чука с венчалната си халка по прозореца на една кола, която те не бяха виждали преди, приютила заспал мъж, когото също не бяха виждали преди, който беше блокирал алеята им.

— Сър, сър, сър — изкрещя жената. Аз изскочих от колата, студеният въздух изведнъж ме разбуди напълно.

— Съжалявам. Наистина съжалявам — извиних се аз, разтърквайки очи. — Заспал съм...

Тя разтревожено отстъпи назад.

— Спал сте на алеята ни цяла нощ?

— Не, само около час. Тук ли живее Тед Питърсън?

— Аз съм съпругата му, Мег.

— Радвам се да се запознаем, Мег. Аз съм...

Но бях прекъснат от шокиран глас откъм входната врата.

— Нед Алън?

Вдигнах поглед. Там стоеше Тед — в своето най-хубаво въгленово сиво палто от Брукс брадърс, с лъскавите си обувки и черното си куфарче — гладкото му патрицианско лице беше стегнато от безпокойство. Приблужи бавно към мен.

— Е, това се казва изненада — изрече той предпазливо, докато се ръкувахме. Макар че беше разбираемо изумен да ме намери на алеята си в седем и десет сутринта, той хитро успя да запази самообладание, докато разбере защо съм там. Този тип беше съвършен актьор. Но също така излъчваше тревога.

— Добро утро, Тед — казах аз, опитвайки се да остана много спокоен, много уравновесен. — Съжалявам, че ти се изтърсих така, но...

Той ме прекъсна.

— Знам, знам — каза, сега съвсем приятелски. — Притиска те крайният срок и вчера не можа да се свържеш с мен в офиса за онова многостранично приложение, нали така?

— Абсолютно правилно — отговорих аз, изумен от любезния му тон. — Наистина ми е неприятно да се озова на прага ти така, но имаме една малка криза.

— Напълно разбирам — потупа ме окуражително по рамото. — Хей, съжалявам, не те представих на жена си. Мег, това е Нед Алън от „Компютърен свят“...

— Вече се видяхме — каза Мег Питърсън.

— И децата ми, Уил и Сара.

— Здравейте, хлапета — усмихнах им се аз, но те продължиха да ме гледат с подозрение.

— Мег, скъпа — продължи Питърсън, — ако нямаш нищо против... трябва ми само три минути за един бърз бизнес с Нед...

— Знаеш, че тази сутрин Сара трябва да бъде на училище в седем и четиридесет и пет. — После се обърна към мен и додаде: — Днес нейният клас ще ходи на екскурзия до *Тайнственото пристанище*.

— Най-много три минути — увери я Тед.

— Не повече, моля те — метна му бърз поглед Мег и поведе децата обратно към къщата. Тед ми направи знак да го последвам до края на алеята.

След като стигнахме на безопасно разстояние от къщата, той се обърна към мен. Усмивката му беше изчезнала.

— Ах ти, долнопробно лайно... — изсъска той.

— Тед, изслушай ме... — прошепнах аз.

— Как смееш да ми погаждаш такъв номер...

— Тук съм само защото Айвън Долински ще бъде уволнен днес на обяд...

— Това не е мой проблем. Сега се разкарай...

— Това е твой проблем, Тед. Защото ти си се съгласил за тази реклама...

— Съгласил съм се, майната ти! Сделката не беше финализирана и после ние решихме да променим маркетинговата си стратегия за април. Край на историята.

— Айвън ме уверява, че си му дал дума.

— Айвън е дребосък, неудачник. Ще каже всичко, за да си спаси жалкия задник.

— Работя с човека от четири години. Той е напълно честен, когато стане дума за бизнес.

— Щом искаш да мислиш така, добре. Но фактът си остава: няма подписан договор, така че няма сделка. Случаят е приключен. Сега имаш една минута да се изметеш от алеята ми...

— Той ще си изгуби работата заради това.

— Случва се.

— Знаеш какво му се струпа на главата. И той наистина ще затъне, ако го уволнят. Така че бъди добро момче. Одобри сделката. Това няма да разори банката. Коледа е, за Бога...

— Разговорът е приключен — отсече той и тръгна обратно към къщата.

Тогава реших, че е дошло време да изиграя асото си. Погледнах към дома му и извиках след него:

— Знаеш ли какво, това наистина е доста хубав имот, Тед. Даже е по-хубав от онези снимки, които показва на мен и на Фил Сирио на Каймановите острови миналата година.

Той замръзна. След миг се обърна към мен. Очите му бяха пълни с опасения.

— Просто се разкарай от тук — процеди тихо той.

Докато вървеше към входната врата, аз едва не изкрещях: *Джоан Гластън ти праща много поздрави*. Но се въздържах и вместо това казах:

— Днес до обяд, Питърсън.

Скочих в шевролета, включих на задна и се разкарах от там.

Пет минути надолу по пътя ръцете ми трепереха толкова силно, че трябваше да спра. Нима току-що бях го шантажирал? Питърсън определено се шокира, когато споменах тази история за Фил Сирио и Каймановите острови... но все пак аз не направих онази досадна забележка за историята с Джоан Гластън. Така че, макар да се чувствах малко мръсен, аз всъщност не можех да бъда обвинен, че съм го заплашил, нали?

Но след тази противна реакция на молбата ми аз наистина не знаех дали Питърсън ще отстъпи по въпроса с Айвън. Което означаваше, че, ако исках да си спася задника, все още можех да прибегна до изнудване до днес на обяд.

Върнах се на пътя и се насочих на юг към I-95. Когато излязох на магистралата, клетъчният ми телефон звънна и аз едва не подскочих. Натиснах бутона за разговор.

— Трябва да е минало добре — каза Лизи — или известно време няма да мога да говоря с теб.

Осведомих я набързо за сцената в алеята на Питърсън, но не споменах историята с Каймановите острови. Когато свърших, тя подсвири.

— Ти си луд — каза само.

— Вярно е. И вероятно ще изхвърча от работата.

— Не си сигурен.

— Той е безмилостен бизнесмен. И се тревожа, че може би съм преиграл ръката си.

— Но ти просто си го помолил да бъде почтен...

— Този задник няма никаква почтеност.

— Но фактът е, че ти имаш. Това е важно.

Само да знаеше плановете за изнудване на почтения си съпруг, Лизи...

— Слушай — каза тя, — имам среща за закуска в осем часа, така че по-добре да бягам. Остава ли уговорката ни за вечеря?

— Определено — само че след като аз остана без работа, ти вероятно ще трябва да платиш сметката.

— Дадено. Как мина вечерта с онзи тип Креплин?

Не беше моментът да се впускам в подробности за това как е минала вечерта. Защото, колкото и да ми се искаше да ѝ кажа, аз постоянно чувах в главата си гласа на Креплин, който ми обещавахе фатална доза от лоша карма, ако изтече информация за повишението ми преди втори януари. И как да кажа за тази нагласена среща с двете проститутки... да цитирам Фил Сирио: *забрави за туй*.

— Беше просто опознаване.

— Среднощно опознаване.

— Какво да ти кажа. Този тип обича да порка. Късно.

— Щом като това е всичко, което обича да прави късно...

Защо жените винаги са способни инстинктивно да надушат аромата на близка или на действителна изневеря? Даже когато просто разговаряш с тях по телефона?

— Приеми го така — казах аз, — това е всичко, което аз обичам да правя късно.

— Радвам се да го чуя.

— Освен ако ти не си наблизил, разбира се.

— Знаеш ли, понякога си мисля, че си защитил докторат по романтически глупости...

— Най-после го разбра.

— Довиждане, сладурче. Пази си нервите. И ми се обади веднага щом получиш някакви новини от GBS.

— Обещавам — рекох ентусиазирано аз.

Благодарение на адското задръстване ми трябваша почти два часа, за да стигна до Манхатън. Клетъчният телефон беше на седалката до мен. Не звънна нито веднъж. В девет се обадох в офиса да кажа, че ще закъснея и да проверя съобщенията си. Нито дума от Тед Питърсън. Докато оставя колата в Ейвис и хвана такси към центъра, вече приближаваше десет. Точно когато таксито спря пред офиса, телефонът звънна. Когато го вдигнах, ръцете ми трепереха. Беше Фил Сирио.

— К'во става, шефе? — попита той.

— Сега знам какво са изпитвали онези пилоти камикадзе, когато са им казвали, че е техен ред да летят.

— Значи си взел решение за Питърсън?

— Още не.

— Просто кажи една дума и ще вдигна телефона.

Погледнах отново часовника си.

— Дай ми два часа — казах.

На бюрото ме чакаше цяла камара съобщения. Но нито едно от GBS. Казах на Лили да прекъсне всеки разговор, ако се обади Тед Питърсън.

— Мистър Зануси тук ли е тази сутрин? — попитах.

— На съвещание е и няма да се върне до обяд — отговори Лили.

Слава Богу! Това щеше да ми отпусне още час-два, през които да играя. Мисли. Мисли. Мисли! Включих компютъра си и прегледах отново списъка на клиентите ни с напразната надежда, че може би съм пропуснал някого — който и да е — който би могъл да грабне голямото приложение за утре. Никакви възможности. Макар да знаех, че няма абсолютно никакъв шанс, потърсих териториалните мениджъри по продажбите в Сиатъл, Чикаго, Хюстън и в

Силиконовата долина, чудейки се дали те нямат подръка някое излишно многостранично приложение. От едното до другото крайбрежие получих отговора, който очаквах:

Да не си луд? Боб Брубейкър — колегата ми в Пало Алто и вероятно най-борбеният тип в компанията — наистина се озлоби.

— Погаждаш такъв номер в деня, в който са ни погълнали... и после очакваш аз да ти спася задника?

— Това не е номер, Боб. Бяхме подвеждани лошо от един клиент.

— И това подвеждане ще удари всички ни. При шест празни страници в априлския брой Кланг-Мартелсман ще си помислят, че целият екип по продажбите е сбирщина от родени неудачници.

— Виж, аз съм се провалил. Нали така? Мен ще пречукат, не теб.

— Обещавам ти, човече! Ако се сгромолясам заедно с теб...

— Боб, моля те, знам, че на всички ни е трудно...

— ... плащам две издръжки и имам две деца в колежа. Така че не ми излизай с тези успокоителни говна...

— Те няма да те уволнят заради това, че аз съм прецакал работите.

— Така ли? Е, ако го направят, ти си мъртъв. Разбираш ли ме, Алън? Мъртъв.

Затворих. Силно. Точно това ми трябваше тази сутрин. Смъртна заплаха. Психясало копеле. Но аз постъпих глупаво като му се обадох. Брубейкър беше мистър *Спусък на Косъм* — един от онези типове, които винаги са на две секунди от детонацията. И просто изказваше онова, което всички ние чувствахме: чист, неподправен страх.

В единадесет и половина се обади Чък Зануси. Накарах Лили да му каже, че съм зает, но тя отново се върна на линията, информирайки ме, че мистър Зануси е излязъл от съвещанието си само за да се обади и настоява да разговаряме. Натиснах копчето за първа линия.

— Е? — попита Чък.

— Почти успяхме — отговорих.

— Глупости.

— Във всеки момент очаквам обаждане от Питърсън...

— Имаш тринайсет минути.

— Може да е след обяд...

— Тринайсет минути, Нед.

— За Бога, Чъки, не превръщай това в някаква смъртоносна сцена. Нима губернаторът ще се обади за отменяне на присъдата, преди да му поднесат сока...

— През следващите тринайсет минути аз все още съм твой шеф. Така че ще правя каквото си искам.

— Моля те, Чъки, моля те, само още малко време...

— Молбата е отхвърлена — отсече той. И линията заглъхна.

Сега знаех всичко за свободното падане.

Мистър Сирио на трета линия...

Погледнах си часовника. Единадесет и петдесет и три. Грабнах слушалката.

— Е, как е? — попита Фил.

— Все още нито дума от Питърсън.

— Вече е почти обяд, шефе.

— Много добре го знам.

— Е, какво ще правим?

Очите ми се затвориха плътно, пулсът ми препускаше. Повторих сцената в алеята на Питърсън. На ръба на изнудването аз бях натиснал спирачките. Дали сега можеше да ми се размине? Избирай, по дяволите. Избирай!

— Съжалявам, Фил. Няма продажба.

Той въздъхна.

— Твоето погребение.

— След около шест минути.

— Мога ли да кажа нещо?

— Давай.

— Никога няма да стигнеш доникъде в живота, ако си почтен с един задник.

— Звучи като добра епитафия за мен. Все пак благодаря, Фил.

— Късмет, шефе.

Единадесет и петдесет и пет. Това е то. Гейм. Сет. Мач. Облегнах се на стола. Вцепенен. Току-що бях захвърлил всичко. Четири дълги години катерене по корпоративната стълба. Цялото убеждаване, придумване, нуждата да приключи сделката. Очакваш, че това води донякъде. Всъщност даже зърваш това място. На десет фута от върха. И тогава се подхлъзваш, земята поддава и... чао-чао.

Играеш играта. Мислиш си, че знаеш правилата. Но после един ден се събуждаш и откриваш: играта си играе с теб.

Безумно чукане по вратата ми. Тя се отвори и Деби Суарес врхлетя като буря.

— Мистър Алън, имам...

— Деби — казах аз, вдигайки ръка, — не сега, а?

— Но аз трябва да ви покажа...

— Не се обиждай, но току-що си загубих работата и...

— Моля ви нека ви кажа...

— Вече не съм твой шеф. Върви занимавай Чък Зануси с...

Тя стовари юмрук върху бюрото ми — толкова сензационно действие, че аз моментално замлъкнах.

— Сега привлякох ли вниманието ви? — попита тя. Аз кимнах.
— Тогава прочетете това.

Тя хвърли пред мен лист хартия.

— Току-що пристигна по факса. Лили ме помоли да ви го дам.

Погледнах надолу към листа. Видях главата на писмото. Съдържаха три букви: GBS. И под тях това:

„Мистър Едуард Алън
Регионален мениджър, Североизточни продажби
«Компютърен свят»
Гец-Браун пббликейшънс
Трето авеню 1734
Ню Йорк, Ню Йорк 10021
Скъпи мистър Алън,

Радвам се да Ви информирам, че GBS ще даде ход на многостраничното приложение за техния компютър Минерва за априлския брой на Вашето списание.

Моля ви, накарайте вашия производствен отдел да се свърже с нашия художествен отдел, за да уредят незабавен трансфер на материала.

Искрено ваш,

Тед Питърсън“

Прочетох го веднъж. Не можех да го проумея. Прочетох го втори път. Все още не бях напълно убеден. Четях го за трети път, когато Деби Суарес каза:

— К'во направихте, мистър Алън? Направихте му предложение, на което не можа да откаже?

Когато вдигнах поглед към нея, очите ми бяха премрежени. Тя също забеляза това и ми стисна ръката.

— Вие приключихте, мистър Алън — избухна нервно. — Вие приключихте сделката.

Телефонът изведнъж гръмна отново.

— Мистър Зануси на първа линия...

— Лили — казах аз, — помоли го да ти даде номера на факса, където се намира сега...

— Твърдо настоява да разговаряте...

— Кажи му, че и аз искам да разговаряме. Но само след като види документа, който ще му изпратиш по факса. Деби веднага ти го носи в приемната.

Затворих и се обърнах към Деби.

— Чък ще ме уволни след две минути, ако не види този факс. Така че...

— Не вървя, летя...

Набрах офиса на Тед Питърсън. Секретарката му веднага позна гласа ми.

— Мистър Алън — каза тя, гласът ѝ звучеше ледено както винаги. — Мистър Питърсън е на съвещание.

— Разбира се, А аз съм духът на Елвис. Виж какво, свържи ме. Просто искам да му благодаря набързо...

Тя ме свърза. След миг чух гласа му на линията.

— Питърсън.

— Тед, не мога да ти кажа колко съм ти благодарен. Искан да ти благодаря и се надявам, че няма да останат лоши чувства...

— Давай направо, Алън. Накъде отива това? Или да кажа така: какви са твоите условия?

— Моите условия? Ти изпълни моите условия. Одобри сделката с Айвън...

— Хайде да оставим тези скромни глупости, нали? Искан да играеш, хайде да играем. Сигурен съм, че ще можем да измислим

начин да уредим това заедно и всички да са доволни.

Изведнъж се обърках.

— Не знам за какво говориш, Тед.

— Да бе, точно така. Е, предполагам, че това е само въпрос на време...

— Въпрос на време преди какво? Ти наистина ме обърка, Тед.

Настъпи дълго мълчание. Когато Питърсън заговори отново, гласът му беше изгубил жлъчността си.

— Алън, какво точно знаеш?

— Само онова, което съм чул.

— И то е?

Внимателно подбрах думите си.

— Само че си се забъркал в някаква глупава каша с Джоан Гластън.

Още едно дълго мълчание.

— Това ли е всичко? — попита той.

— Тъъ, да.

— Исусе Христе! — изведнъж изкрещя той и гневът му се върна. — Ти евтино, подло малко лайно. Онази кучка беше повече от щастлива да склучи сделката — така че даже не си мисли да ме доиш повече, копеле от селската лига.

После линията заглъхна.

Отчаяно набрах отново номера на Питърсън. Секретарката му ме прекъсна, преди да си кажа името.

— Радвам се, че се обадохте, мистър Алън. Мистър Питърсън ме помоли да ви предам едно съобщение, ако се обадите пак.

— И то е?

— Иска да ви информирам, че — макар да е одобрил сегашното приложение — той вече никога няма да прави бизнес с вас. Нито пък ще общува с някой от вашите колеги. Връзката на GBS с „Компютърен свят“ е приключена.

— Почакай малко...

— Нямам какво друго да ви кажа, мистър Алън. Освен приятен ден.

Тя затвори. А аз си помислих: Фил беше прав. Никога няма да стигнеш доникъде в живота, ако си почтен с един задник. Особено с опасен задник — който крие нещо.

[1] Завършена докрай (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Yurrie — млади професионалисти през 80-те години, считани за изключително амбициозни, капризни материалисти. — Б.пр. ↑

7.

— Той вероятно е блъфирал — каза Лизи.

— Този тип не е блъфьор — отговорих аз.

— Но се стреми към властта, нали?

— Чудесно вирее в обятията ѝ. Нуждае се от нея — както един наркоман се нуждае от дозата си.

— Е, това е начинът на Тед Питърсън да ти покаже кой, според него, има по-голяма нишка.

— Ако списанието изгуби всички поръчки от ще ме държат отговорен...

— Няма да изгубите GBS. Вие сте много важен пазар за продукта им. Те се нуждаят от вас колкото...

— Той е отмъстително копеле, Лизи.

— Обещавам ти, че след Коледа, след като той се поуспокои, няма да има друг избор, освен пак да прави бизнес с теб. Искам да кажа, че ако той наистина обяви бойкот на „Компютърен свят“, неговите шефове в постепенно ще започнат да забелязват, че не рекламират във вашето списание. И когато открият това, какво ще им каже той? — *О, аз се отказах от един договор с „Компютърен свят“, а гадното копеле Нед Алън се появи на прага ми и ме постави в неудобно положение, накара ме да сключа сделката. Но аз му го върнах, като реших, че ние ще престанем да рекламираме в тяхното списание.* Даже Питърсън знае, че ако им разкаже подобна история, ще го пратят обратно в детската градина.

Тя взе ръцете ми в своите.

— Така че престани да се притесняваш заради онзи глупак.

Ако Лизи знаеше за историята с Джоан Гластън — и за това колко странно се държа Питърсън по време на последния ни телефонен разговор — може би щеше да се притесни много. Но аз реших да не ѝ разказвам тази част от историята, защото знаех, че тя ще бъде ужасена да научи факта, че през главата ми дори е минала мисълта за изнудване. Но това все пак не уталожваше растящото ми безпокойство — не само заради загубата на GBS, но и заради начина,

по който Питърсън ми затвори телефона. Той определено криеше нещо. Имам предвид, че този тип действително изглеждаше облекчен, когато разбра, че знам за инцидента с Джоан Гластън. Значи имаше и още нещо. Нещо много по-мръсно. И аз усетих, че копелето няма да позволи всичко да излезе наяве. Беше спечелил предимство и сега щеше да ме накара да платя жестока цена заради това, че се забърках с него.

— Ти си го накарал да постъпи правилно — обобщи Лизи и вдигна чашата си към мен. — Ти спечели. Бъди щастлив. Изпий още едно мартини.

— Добра идея — кимнах в знак на съгласие аз и вдигнах ръка към келнера. Седяхме в Сиркос — абсурдно екстравагантен нов италиански ресторант на Западната петдесет и пета. Това наистина беше скъпо заведение — и ние никога не излизахме от там, без да оставим поне сто и петдесет кинта. Но храната беше страхотна и напитките, които сервираха в коктейлбара, бяха като кофа с вода при пожар. Кое то ме устройваше. Особено тази вечер. Защото след събитията от последните тридесет и шест безсънни часа исках просто да се напия. Много.

— Поне Чък Зануси трябва да е доволен от новината — отбеляза Лизи.

— Чък Зануси днес си показва истинската същност...

— Винаги става така, когато хората са под напрежение. Беше уплашен, така че ти си станал най-удобната му жертва.

— Той искаше кръв.

Не само моята кръв, но и на Айвън Долински. Веднага след като получи писмото от той се обади в офиса ми.

— Това не е ли измамата, на която се надяваше? — попита.

— Благодаря за милите поздравления, Чък — казах аз.

— Просто питам.

— Не, всичко е напълно законно. Ако не ми вярваш, вземи телефона и се обади на Питърсън...

— Как, по дяволите, успя да уредиш това?

— Апелирах към християнския му морал.

— Този тип има точно толкова християнски морал колкото и полковник Кадафи.

— Поне не казва на подчинените си, че, ако сделката не бъде сключена за тринайсет минути, те са история.

— Знаеш защо трябваше да те притисна така...

— За да си спасиш задника (и, разбира се, можех да допълня: защото Креплин ти е казал да го направиш).

— Нед, ако бях на твое място, наистина нямаше да се забърквам с това. И престани с този агресивен тон. Беше на косъм, но все пак приключи. Поздравления. Окей?

— Значи все още имам работа тук?

— За Бога, разбира се, че имаш! Забрави за деня, пълен с гадости помежду ни. Ти все още си най-доброто ми момче.

И се готвя да ти забия нож в гърба.

— Слушай — казах аз, — след като измъкнахме сделката на GBS, прав ли съм, ако предположа, че Айвън Долински може да си запази работата?

— Онова, което ти казах вчера, все още е валидно: той изчезва.

— Чък, това просто не е честно.

— Честно, свястно... Ти измъкна това от огъня, не Айвън. Вече цяла година го носиш на гърба си. Погледни фактите — той е изгубен, Нед. И при новите обстоятелства, и при начина, по който Кланг-Мартелсман ще ни управляват като кардиологично отделение, ние просто не можем да си позволим излишен товар...

— Дай му още една възможност.

— Той почти щеше да ни струва работата, Нед. Отговорът е не. И не отстъпвам от това. Но виж какво, ще бъда доста щедър, когато дойде време за последното му плащане. Шест месеца основна заплата и ще запазя медицинската му осигуровка за дванайсет месеца. Не може да ме моли за нещо повече.

— Виж какво — продължих с агитацията си, — знам, че за Коледа отива на гости на някакво семейство в Мичиган. Състоянието му е толкова деликатно, че може да се срути напълно, ако го уволним преди празниците. Така че нека го направим като се върне на пети януари.

— Ти се връщаш от ваканцията си на втори. Направи го тогава.

— Не и на първия ден от завръщането ми, Чък. Искам да кажа, че не ми се ще да разваля новогодишното настроение, като съобщя, че

някой е изпържен. Понеделник, пети януари, Айвън си заминава. Става ли?

Чък мърмори много за това как три седмици отсрочка щели да струват пари на компанията. Така че аз опитах различна тактика, посочвайки, че ще бъде отворително за духа на персонала, ако отстраним Айвън преди Коледа.

— Ще видят, че Айвън глътва куршума и ще си помислят: кой е следващият? А това ще ги отвлече от работата им. А ние не искаме подобно нещо — при положение че имаме нужда всеки да преизпълни плана си за следващите два броя и така да впечатлим до побъркване Кланг-Мартелсман...

— Добре, добре — уморено клекна Чък, — заминава си на пети януари. А междувременно искам да започнеш да се оглеждаш за някой, който да го замести. И без много шум, естествено.

Естествено, Чък — но мога да ти дам още един неофициален съвет — самият ти може би ще бъдеш заинтересован от подаване на молба за работа...

Разбира се, не споменах на Чък нищо за бойния вик на Питърсън — и за страховете ми, че може би сме загубили GBS завинаги. Когато предавах на Лизи разговора ми с Чък, аз съвсем разумно не споменах защо наистина се боря да задържа Айвън на работа до пети януари.

Много пъти бях на ръба да й съобщя новината, но умът ми отново подскачаше назад, към разговора ми с Клаус Креплин, който проведохме по-рано през деня.

Той се обади малко след обяда. Никакви поздравии, никакви приказки, даже не каза здрасти. Само:

— Тъстът ти е починал през деветдесет и първа.

С мъка успях да се разсмея приглушено. Провалих се.

— Мислиш, че това е смешно?

— Да, Клаус, наистина мисля така.

— Смешно, не. Малко забавно, да. И много находчиво.

— Просто трябваше да се прибера у дома, Клаус. Бях адски уморен.

— Не, ти попадна в ситуация, която не ти хареса. И намери начин да се измъкнеш от тази ситуация, без да обидиш никого. Умна стратегия. Обичам този тип изобретателно странично мислене. Възхищавам се също така и на твоята вяроност към жена ти — въпреки

че през моя кратък опит в брачния живот лично аз стигнах до заключението, че верността е безполезно и неблагодарно понятие. Но все пак човек трябва да уважава подобна добродетел...

— Аз не съм чак толкова добродетелен, Клаус.

— Това го знам — иначе нямаше да намериш решение на проблема с GBS.

— Определено не съм направил нищо неетично, за да си върна рекламата...

— Разбира се, че не си. Предполагам, че си бил просто... находчив. Искрените ми поздравления.

Искрени? Защо не кажеш ласкателни...

— Е, след като сега няма да те отстраняваме... ти си готов да приемеш ролята на нов издател на втори януари, нали?

Поех си дълбоко дъх.

— Готов съм.

— Мога ли да ти напомня още веднъж, че назначението ти зависи от твоята секретност. Нито дума на никого.

Jawohl, mein commandant. Когато пристигна второто мартини, аз реших просто да следвам заповедите на Креплин. Не беше чак толкова критично да казвам сега на Лизи, убеждавах се за кой ли път. Ситуацията в службата бе твърде деликатна. По дяволите, не че криех от нея нещо на живот и смърт (с изключение на факта, че предавах Чък Зануси). В крайна сметка това беше добра новина. И нямаше нищо чак толкова погрешно в това, че задържах добрата новина. Особено когато ставаше дума само за няколко седмици.

— Наистина ли смяташ, че трябва да се отървеш от Айвън щом се върнем от ваканцията? — попита Лизи.

Сетих се за разговора ми с Айвън по някое време следобед — как се разрида, когато му съобщих, че Питърсън е капитулирал. Но докато той дърдореше, обещавайки да бъде най-големият печалбар на компанията през следващата година, аз си мислех; най-добре е да започнеш да носиш печалба, приятелю. Защото ако погодиш още един такъв номер, няма да мога да те спася отново.

— Надявам се, че това отлагане може да е от полза за Айвън — казах аз на Лизи. — Ако успее да сключи още поне две големи сделки до началото на януари, може да успее да му издействам отсрочка. Но наистина не ми се ще да мисля за това преди втори януари...

След последните тридесет и шест часа наистина не исках да мисля за нищо, свързано с бизнеса, да оставим настрана факта, че се опитвах да си проправя път през едно морално минно поле. Продължавах да си казвам: щом като нищо не е излязло наяве, животът след втори януари няма да е толкова объркан. Чък ще си замине. Ти ще се престориш — пред него и пред Лизи — че предварително не си знаел нищо за неговото уволнение и за твоето внезапно повишение. Айвън ще запази работата си. След малко дипломация и целуване на задници (може би на обяд в Льо Сирк) Питърсън ще се вразуми и пак ще започне да рекламира в списанието. Креплин ще забрави за това, че едва не загубихме най-големия си клиент. И никой няма да разбере за сложната мрежа от лъжи, объркване и за почти незаконното поведение, в което се бях заплел, за да си спася задника.

Оказа се, че животът в „Компютърен свят“ доста бързо се върна към своята полуманиакална нормалност доста бързо. Макар че сега трябваше да се справяме с буйния поток от корпоративни посетители от новата ни главна квартира в Хамбург (мениджъри, страдащи от запек, които бяха пратени отвъд Атлантика, за да ни учат как да организираме ефикасно вътрешните комуникации в офиса според разбиранията на Кланг-Мартелсман), ние бързо се адаптирахме към изискванията на новите си собственици. А те, на свой ред, никога не проявиха деспотизъм в отношенията си с нас. Креплин удържа на думата си да запази персонала непокътнат. Нямаше кръв по пода, нямаше деспотично показване на тевтонски мускули, нямаше внезапни уволнения. Креплин и другарчетата му бяха съвършен модел на корпоративна ефективност и дипломация. И в петък преди Коледа — деня, в който изплатиха първата половина от премиите ни — те даже организираха коктейл за целия персонал.

Той се проведе в голямата зала за конференции на петдесет и шестия етаж на Парк Хайт хотел на ООН плаза — и, съвсем в стила на Креплин, беше обслужван екстравагантно. Безкраен поток от Moet et Chandon^[1]. Съвършени ордъври (сурово говеждо филе върху черен хляб, мини суши, плодови питки с пъдпъдъчи яйца). И — това беше доста стилна подробност — подарък, химикалка Мон Блан, за всеки един от осемдесетте гости. Креплин изнесе кратка реч, в която

наистина звучеше сърдечно и човешки, приветства ни с добре дошли в семейството на Кланг-Мартелсман и ни увери в убедеността си, че химикалките ще влязат в добра употреба през следващата година, че с тях ще подпишем сделки, които ще превърнат „Компютърен свят“ във второто по значимост периодично издание на американския компютърен пазар.

Дълъг пиански поздрав приветства този последен коментар, защото той подсили нещо, в което на всички ни се искаше да вярваме — през цялото време Кланг-Мартелсман щеше да ни подкрепя.

— Не ми трябва модерна писалка — оплака се Деби Суарес, когато се сблъсках с нея в бара след речта на Креплин. — Трябва ми само цялата премия.

— При всички е така, Деби — казах аз, осъзнавайки, че краткосрочният ми заем от двадесет и пет хиляди долара няма да бъде изплатен до началото на февруари. Поне преди няколко дни успях да реша един от паричните проблеми на Деби — когато, както обещах, проведох кратък разговор с касиера на академията Фейбър, След много уговорки и пазарлъци, след като заложих на картата на либералното състрадание, най-накрая убедих този мил, почтен квакер неохотно да се съгласи да отложи половината от вноската на Раул за края на януари.

— Аз, разбира се, съчувствам на положението на мис Суарес — заломоти касиерът — и на факта, че тя е самотна майка, която се грижи и за една стара жена. Но все пак ние трябва да имаме някакви уверения...

— Вижте какво — прекъснах го аз, — новите ни собственици, Кланг-Мартелсман, са четвъртия по големина издателски конгломерат на планетата...

— Всичко, за което ви моля, мистър Алън, е писмо от компанията, подписано от вас, като началник на мис Суарес, гарантиращо, че разликата от четири хиляди и петстотин долара, дължима на Семинарията, ще бъде платена до първи февруари.

— Имате го — уверих го аз, макар че докато изготвях писмото до училището, аз моментално помислих за факта, че до втори януари не съм в положение да гарантирам нищо. Но по дяволите... кой пък щеше да узнае нещо за това писмо?

— Тази сутрин говорих с онзи касиер във Фейбър — каза Деби и ми подаде още една чаша шампанско. — Каза, че е получил писмото ви и че наистина този път ще направи изключение — защото обичайната практика е парите предварително или няма училище. Но ми каза, че вашето телефонно обаждане е обърнало нещата. *Вашият шеф, той е някакъв наистина шибан продавач.*

Аз се разсмях.

— Сигурен съм, че не е казал шибан, Деби.

— Много съм ви задължена, мистър Алън.

— Всичко е част от работата, Деби.

Тя се наведе към мен и ме целуна силно по устните. Малко се стреснах от тази спонтанна изява на привързаност — но поне запазих присъствие на духа да си държа устата затворена. Самата Деби беше още пообъркана. Направи една гигантска стъпка назад от мен и се изчерви като домати.

— Ооох — изпъшка високо тя.

— Да — обадох се и аз, — ооох.

— О, мистър Алън, такава глупачка съм...

— Не се притеснявай за това — успокоих я аз.

— Твърде много шампанско — извини се тя.

— Това е обичайно извинение, нали?

Деби се завъртя и в този момент се появи Клаус Креплин, усмихнат широко към нас.

— Хубава реч, Клаус — поздравих го аз, опитвайки се да остана спокоен.

— Да не би да прекъсвам нещо? — попита той и веждите му се присвиха лукаво.

— Нищо — отговорих му. — Клаус, искам да те запозная с Деби Суарес...

— А, да — кимна той, — брилянтната звезда на „Телепродажби“, за която винаги ми разказваш.

Сега беше мой ред да се изчервя. Креплин със сигурност можеше да доведе до максимум нашето объркване. Той взе ръката ѝ, вдигна я до устните си и я целуна.

— Очарователна — каза. Съдейки по реакцията ѝ *какво е това мамка му?*, аз много се съмнявах дали някой беше ѝ целувал ръката преди.

— Даа, тъъ, нещо такова — каза тя, сякаш си беше глътнала езика. — Вие, момчета, ще ме извините...?

И изтича през залата.

— Възхитителна млада дама — отбеляза Креплин, — с което ти очевидно си съгласен.

— Това беше целувка, Клаус. Нищо повече.

— О, да, забравих. Ти, разбира се, си *Принцът на Добродетелта*.

Усмигнах се едва-едва.

— Но всички ние сме изкушени от изневярата, нали? — усмигна се и Креплин.

— Животът е непрестанно изкушение — отговорих аз.

— А, ти си бил и философ. Но, надявам се, такъв, който разбира цената на мълчанието?

— Не съм казал нищо на никого, ако това имаш предвид. Аз изпълнявам заповедите.

— Едуард — засмя се щастливо насреща ми той, потупвайки ме в същото време по рамото, — ще бъдем отлични колеги — ето в това съм сигурен.

Бръкна в горния джоб на самото си, извади визитка и я пхна в джоба ми.

— Утре вечер се връщам в Хамбург — каза. — На тази картичка съм написал телефонните си номера в главната квартира, у дома и на клетъчния си телефон. Трябва да ми се обадиш дори да възникне и най-дребен проблем.

— Няма да има проблеми. Аз съм в офиса в понеделник и вторник, после заедно с Лизи летим към Невис на двадесет и шести. Там ще бъдем в хотел „Четири сезона“, ако имаш нужда от мен. Иначе...

Протегнах ръка.

— Ще се видим в Ню Йорк на втори януари.

— Ще бъда там, хер Издател — прошепна Креплин. Когато той се обърна да си тръгва, забелязах Чък, който ни наблюдаваше от далечната страна на залата. Махнах му бързо, усмигнах се неспринудено, чудейки се дали изглеждам много гузен.

После приближих до него и казах:

— Страхотно парти, а?

— Какво каза Креплин? — попита той рязко, думите му бяха малко неразчленени (е, всички ние бяхме изпили много шампанско).

— Обичайните швабски глупости. Поздравяваше ме за успеха с GBS. Ти каза ли му нещо?

— Даа, споменах, че сме имали проблем и че ти си го разрешил. Преглътнах.

— Много свястно от твоя страна, Чък.

— Да, добре, винаги съм си бил глупак.

Аз останах много спокоен.

— Глупак? Ти? Я стига! Не знам за какво говориш.

— Така ли? — изгледа ме той.

Аз поклатих глава и свих рамене.

— Не ме ли будалкаш?

— За какво точно?

Настроението му като че ли се разведри.

— Мисля, че ставам параноик в моята напреднала средна възраст.

— Аз пък мисля, че през последните две седмици ни се струпа много на главите.

— Така е. — Той протегна месестата си дясна лапа.

— Въпреки всички глупости, които ни се струпаха, ние все още сме си приятелчета, нали?

— Можеш да се обзаложиш — уверих го аз, посягайки към ръката му. Но изведнъж се озовах в БМП^[2], тъй като Чък ме обвини в една пиянска, бащинска прегръдка. Радвах се, че не може да види лицето ми — защото щеше да съзре вина. Добре, аз не бях го продал. Това си беше решение на Креплин. Но, отвръщайки на прегръдката му, аз все пак се чувствах като Юда.

— Трябва да се прибирам у дома — избъбри той. — Утре заминаваме при родителите на Мери Ан в Бъфало. Ако ти трябва, ще бъда в офиса на двадесет и шести. Завиждам ти за Карибите, момче. Хвани малко слънчеви лъчи и заради мен.

— Ще видя какво мога да направя, шефе.

Когато той залитна да си търси палтото, аз започнах да се боя от втори януари — и от ужасната сцена, която той щеше да направи щом научи новината.

Но се опитах да сдържам подобни мисли. И през следващите няколко дни — опитвайки се да добие празнично настроение — хер Издател щеше да излезе и да пръска пари. Много пари. Както бях пресметнал — половината ми дългове бяха уредени, всичките ми кредитни карти бяха на нула, следващата част от премията щеше да погаси и банковия ми заем. После, на втори януари...

Така че защо да не пръсна малко мангизи? Все пак беше Коледа. А доктор Мортимър Гордън, зъболекарят, беше повече от щастлив да постави веднага новия ми преден зъб (особено след като беше направил моста преди месеци — и ми изпращаше все по-сприхави бележки).

— Беше време да се появите, мистър Алън — посрещна ме док Гордън, когато се изтърсих в кабинета му сутринта на двадесет и трети. — Бяхме започнали да се чудим дали не сте напуснал страната.

— Бях невероятно зает.

— Добре — кимна док Гордън, — радвам се, че намерихте време за това. Но в случай че по Нова година сте много зает и забравите за сметката ни, нашата практика сега е да приемаме Visa или Master Card — така че на излизане можете да оправите сметката в приемната. Сега отворете широко...

Три хиляди и двеста кинта за това кратко присядане в зъболекарския стол (макар че, трябва да призная, новата работа по моста беше значително подобрение на разбития стар изкуствен зъб, забит в устата ми от някакъв зъболекар на Морската пехота преди двадесет години).

Както и да е, три и двеста за нов преден зъб изглеждаше евтино в сравнение с три хиляди и четиристотин, с които се изръсих, купувайки часовник Jaeger-LeCoultre за Лизи. Добре, добре — несъмнено, една прекалена екстравагантност. Но пък знаех, че тя от години се възхищава от този часовник. Като хер Издател можех да си го позволя. Както можех да си позволя да изпратя на мама комплект титанови стикове за голф Калауей — защото се чувствах виновен заради това, че не поддържах близки връзки с нея.

И като хер Издател можех също така да си позволя да настаня Лизи и себе си в първа класа по време на нашия полет с Американ еърлайнс на двадесет и шести към Сейнт Китс — Невис.

— Да не си се побъркал? — попита Лизи, когато я поведох към гишето за първа класа на летище Кенеди.

— Имам предвид, че часовникът бе достатъчно голям шок...

Тя онемя, когато предишната сутрин отвори елегантно опакованата кутийка и видя Jaeger-LeCouture, какъвто винаги бе желала.

— Ти си луд, ти си напълно луд — ахна тя. Изобщо не изглеждаше щастлива.

— Това е просто часовник — информирах аз.

— Разбира се, и Конкорд е просто самолет.

— Значи ти харесва?

— Това е... чудесно. Повече от чудесно. Но ме плаши. Защото не можем да си го позволим.

Сега — докато чакахме зад един друг пътник пред бюрото на първа класа — Лизи се обърна към мен и попита:

— Криеш ли нещо от мен?

— Какво например?

— Не знам. Но начинът, по който харчиш пари... или става нещо, или си станал патологично вреден за самия себе си. Просто не разбирам това безразсъдство...

— Това са просто пари.

— Знам колко струва един от тези часовници. Говорим за прекалено много пари.

— Мога да се справя.

— Искане ми се да повярвам на това — промърмори озадачено тя.

Целунах я.

— Успокой се, не съм обрал банка.

По целия път до Сан Хуан пихме шампанско, после се прехвърлихме на малък шестместен самолет за бързо, четиридесетминутно прелитане до Сейнт Китс. През този последен етап от пътуването ни Лизи подремна около десет минути. Наблюдавайки я как спи, аз не можах да заглуша онзи упорит, мъничък гласец, който неизбежно прозвучава във вътрешното ти ухо, когато си направил нещо глупаво. *Тук прецакваш нещата. Тя знае, че става нещо. Сега си извън страната — така че майната му на Креплин и на неговата патологична нужда от секретност. Тя ти е жена, за Бога! Време е за пълен обрат. Приключи с това. Кажй й.*

И аз реших да го направя веднага щом се нанесем в стаята си.

Приземихме се в Сейнт Китс, където живакът показваше деветдесет по Фаренхайт и във въздуха се носеше онази тежка, благоуханна миризма на евтин ромов пунш. Микробусът на „Четири сезона“ ни взе от летището и ни прекара край варосани колиби до един вълнолом, където се качихме на борда на една моторница. Моторите гръмнаха, ние бавно се отделихме от пристанището, после капитанът отвори клапата и ние се стрелнахме през тесния залив, който отделяше Сейнт Китс от Невис. Слънцето беше нажежено до побеляване, водата беше равна като чиния и — не можех да повярвам на очите си — пред нас се мержелееше голяма планина, цамбурнала насред Атлантика. Върхът на тази планина беше покрит с фин бял прах, който създаваше илюзията, че е заснежен. Когато приближихме, видях, че склоновете се изравняват и че са покрити от дълбоката, зелена плетеница на тропическия листак. Листакът се простираше от север на юг на около десет мили и беше разсечен от павиран път. Под тази тарзанска обстановка се виждаше тясна, девствена ивица от чисто бял пясък, която като че ли обикаляше целия остров.

— Това ли е Невис? — попитах един човек от екипажа.

— Единственият, човече.

Лизи ми се усмихна сияеща.

— Одобрявам рая.

Стаята ни се намираше в единия край на курорта — далеч от шумния му епицентър. И беше с изглед към плажа, давайки ни панорамна гледка към Атлантика. Докато стояхме на малката тераса и гледахме водата, Лизи тихо попита:

— Първоначално не изключихме ли гледката към океана, защото щеше да ни струва хиляда долара седмично повече?

— Мислех, че ще те изненадам...

— Ти си пълен с изненади, Нед.

— Трябва да признаеш — това е една страхотна гледка.

— Предполагам, че бутилката Дом Периньон е още една от твоите изненади? — каза тя, посочвайки към потопеното в кофичка с лед шампанско, което ни чакаше при пристигането ни.

— Скъпа, Коледа е — казах аз, вдигнах бутилката и се захванах с тапата.

— А пък ти се държиш като Доналд Тръмп. Какво става, Нед?
Искам да знам.

Извадих тапата, налях две чаши и ѝ подадох едната. Тогава казах:

— На втори януари ставам новия издател на „Компютърен свят“.

Тя се дръпна, сякаш я бях зашлевил. Това не беше реакцията, която очаквах.

— Все си мислех да ти кажа...

— От кога? — прекъсна ме тя. — Дни? Седмици?

— От скоро — глупаво казах аз. — Нищо не беше потвърдено до...

— Значи от известно време си знаел за това.

— Не исках да казвам нищо, докато не съм абсолютно сигурен...

— Не ти вярвам...

— Клаус Креплин ме закле да пазя тайна.

Веднага съжалих, че съм изтърсил това изречение.

Реакцията на Лизи беше смразяваща.

— Тайна? Даже от мен? — изгледа ме тя.

— Спокойно...

— Не мога да бъда спокойна. Ти постоянно правиш това.

— Какво правя?

— Лъжеш ме.

— Това едва ли е лъжа, Лизи. Добре, признавам, сгреших —
трябваше да ти кажа...

— Не, трябваше да ми се довериш, че ще запазя тайната.

— Аз наистина ти вярвам, скъпа...

— Не, не ми вярваш. Нито пък ме приемаш достатъчно на
сериозно, за да споделиш с мен нещо важно в живота си...

— Знаеш, че това не е истина.

— Не смей да ми говориш за истина...

— Просто бях предпазлив.

— Ти ме изолира както обикновено.

— Аз не те изолирам...

— Върви се шибай — кресна тя, хвърли чашата си с шампанско
върху теракотения под и излетя през вратата.

Първият ми инстинкт беше да я догоня. Но се спрях — отчасти
защото от опита на предишни домашни схватки знаех, че е най-добре
да стоя надалеч от Лизи докато тя все още е ядосана, а също така

защото, след тази словесна кавга, трябваше да си дам десет минути, за да се успокоя.

Глупак. Глупак. Глупак. Никога ли няма да се научиш?

Пресуших чашата си с шампанско; искаше ми се да е нещо по-ободрително, например водка. После грабнах две чисти чаши и бутилката с шампанско, излязох от стаята и тръгнах по плажа. Покрай бледите си тлъсти съотечественици, търсейки си рак на кожата под безмилостното южно слънце. Келнерите носеха подноси с пина колада. Две дечица се замерваха с кален пясък. Минах покрай колибите, където можеш да наемеш платноходка. Покрай източното крило на хотела. Покрай демаркационната линия, която отбелязваше края на плажа за „Четири сезона“. Покрай едно място, където местни контета с плитчици продаваха омари на плажа. И после излязох на част от плажа, където нямаше нищо друго, освен вода, пясък и тучни палмови гъсталаци.

Беше пусто. С изключение на жена ми. Тя седеше до водата и се взираше в дълбокия син залив. Приблжих се и седнах до нея. Тя не реагира на пристигането ми. Погледът ѝ остана твърдо фиксиран в хоризонта.

— Едно питие? — попитах я, вдигайки бутилката. Тя не каза нищо. Налях две чаши и оставих едната на пясъка пред нея.

— Весела Коледа — вдигнах чашата си аз.

— Не ме глези, Нед...

— Съжалявам.

— Това не е достатъчно.

— Много съжалявам.

— Ти наистина ли искаш този брак? — попита тя.

— Разбира се, че го искам. Ти си всичко...

— О, моля те...

— Говоря сериозно.

— Не знам дали говориш сериозно, Нед. Никога не се държиш така, сякаш разбираш, че това е партньорство. Правиш луди сметки и ми казваш да не се тревожа. Криеш от мен важни неща — което ме води до мисълта, че не ми се доверяваш, смяташ, че не мога да пазя тайна. Изглеждаш толкова погълнат от това да постъпваш постоянно така — да доказваш на света, че си играч — че забравяш, че в този брак сме двама. Заедно в него.

— Не го забравям — отговорих аз.

— Забравяш го. Постоянно. И после, когато открих, че съм бременна...

Избегнах погледа ѝ, изпълнен с обвинения.

— Бях уплашен — казах най-накрая.

— Ти беше един себичен задник, мислеше само за себе си и за безценната си работа. И ме накара да се чувствам много самотна.

— Не беше само работата... Не бях прав.

— Ще ме изгубиш, Нед.

Протегнах се да хвана ръката ѝ. Тя не ме отблъсна.

— Не искам да те изгубя.

— Тогава ме накарай да го повярвам.

Тя вдигна чашата с шампанско от пясъка и я изпи на един дъх.

— Весела Коледа, Издателю — весело ме поздрави тя.

До края на деня между нас се установи тревожно примирие. На вечеря ѝ разказах всичко за предложението за работа, уверявайки я, че не съм плел никакви интриги срещу Чък, че това е решение на Креплин. Тя не изглеждаше напълно убедена. Притесняваше се за това как Чък ще приеме новината и дали в компанията ще ме вземат за подло говно, което забива нож в гърба. После ѝ споменах за заплата и тя изглеждаше едновременно наелектризирана и загрижена.

— Това са луди пари — възкликна тя.

— Ще бъдем богати.

— Ще живеем удобно.

— Много удобно. И нали знаеш какво казват за парите — те ти дават възможности. Ако искаме да участваме в някое дружество, да наемем вила в Хемтънс, да имаме дете...

Тя ме прекъсна.

— Едно по едно, Нед.

Тук внимавай. Целунах я, прегърнах я и я привлякох към себе си.

— Ти си права — прошепнах аз. — Едно по едно.

Озареният от слънцето мързел в Невис постепенно ни принуди да се отпуснем, да се плъзнем в летаргията през останалата част от

седмичката — никога не се събуждахме преди десет, закусвахме на терасата, правехме си дълги разходки по плажа, прекарвахме късния следобед в леглото, избягвахме компанията на нашите съотечественици в курорта, като се хранехме в някоя от сгушените на плажа бараки, където сервираха омари. Дните се сливаха неусетно. Ноктите ми пораснаха отново, претоварената ми нервна система започна да се успокоява. Макар че всички, в офиса имаха номера ми, телефонът не звънна нито веднъж. Домашното спокойствие се възстанови — но няколко пъти усетих как Лизи ме наблюдава загрижено.

И седмичката свърши. Приветствахме Новата година с бутилка шампанско и пианска разходка по плажа, строполихме се на пясъка и оставихме топлата вода от залива да ни облива. Дрехите ни подгизнаха. На нас не ни пукаше. Лежахме по гръб и гледахме шоуто в небето. След дълго мълчание Лизи каза:

— Какво ще кажеш да не се връщаме.

— Да, разбира се...

— Сериозно говоря. Просто да кажем майната му. По дяволите кариерата, напрежението, безкрайното целуване на задници, безсънните тревожни нощи, натрупването на всички боклуци, от които нямаме нужда...

— Какво предлагаш? Да намерим остров като този и да се нанесем в колиба от трева?

— Това е прекрасна мечта, нали?

— Да, но...

— Какво?

— За една седмица ще се отегчим до смърт.

— Ти наистина имаш нужда от това, нали? — попита тя.

— От какво?

— От града. От напрежението. От търговията.

— Да, имам нужда. А ти?

— Така си мислех — отговори тя. — Сега не съм сигурна. Както и да е... край с моите тропически фантазии.

— Това е чудесна теория. Но...

— Знам. Връщаме се...

— Да. Връщаме се.

И рано на следващата сутрин ние се върнахме.

Сменихме изпъстрената от слънцето мараня на Бахамите за сивото манхатънско небе. Когато се приземихме, падаше лапавица. Включихме се в движението на ВQE и запълзахме бавно към града като част от погребално шествие. Премръзналият дъжд се стичаше надолу. Таксито беше претоплено, шофьорът надуваше естонски популярни ритми, а аз изведнъж бях обхванат от остро безпокойство. Лизи — усещайки опасенията ми — ми стисна ръката.

— За утре ли си мислиш? — попита тя.

Аз кимнах.

— Това е голям ден.

— Всичко ще бъде наред. Но запомни — това е просто работа, Нед.

Сънят не ме споходи през по-голямата част от тази нощ в Ню Йорк. Бях се отпуснал на дивана, загледан навън към проясняващото се небе. Взех си душ, обръснах се, облякох си тъмносивия двуреден костюм и се оттеглих към спалнята, където Лизи вече беше на крак.

— Приличаш на отговорен човек — каза тя и ме целуна леко по бузата. — Късмет!

Когато излязох от апартамента, беше едва седем. Улиците бяха пусти — а аз не исках да отивам в офиса преди десет. Преди Коледа Креплин беше споменал, че ще свърши работата веднага щом Чък влезе в девет, така че беше най-добре, ако се появя около час след като той бъде изхвърлен от помещението.

Това ми даваше три часа за убиване. Беше сияйно ясна сутрин — по небето нямаше облаци, студът щипеше, но беше поносим, ако не спираш да се движиш. Така че залъкатуших бавно по Пето авеню, поръчах си Ню Йорк таймс и закуска в едно кафене до Гранд сентръл, изминах пеш целия път на изток до реката и накрая тръгнах полека обратно към Трето и Четиридесет и шеста. Погледнах си часовника. Така. Беше време.

Влязох в нашата сграда. Взех асансьора нагоре към единадесетия етаж. Вратата се отвори и...

Там беше Деби Суарес. Обезумяла. Очите ѝ бяха зачервени и подути, сякаш бе плакала с часове. До нея стоеше Хилди Хайман. Лицето ѝ беше поразено от шок. И двете носеха картонени кутии.

Между тях (не можех да повярвам на очите си) стоеше огромна, мускулиста жена с лице като затворнически хляб. Беше облечена в тъмносиня униформа и носеше полицейска шапка с емблема *Корпоративна охрана* под козирката.

— Деби? Хилди? — възкликнах аз. — Какво става...

Деби се разрида.

— Задниците. Шибаните задници...

Пазачката ги сбута и двете напред към асансьора.

— Те ни го направиха, мистър Алън — изстена Хилди. — Точно както казах, тези немски копелета...

Но после вратите на асансьора се затръшнаха и те изчезнаха. Обърнах се. Пред мен, на страж пред входната врата на „Компютърен свят“, стояха двама мъже от охраната. Една охранителка беше настанена зад бюрото в приемната. През стъклената преграда успях да видя как други охранители ескортират по коридора няколко жени от моя екип в „Телепродажби“. Бях зашеметен. Нямах думи. Закован на място. След малко охранителката зад бюрото попита:

— Мога ли да ви помогна?

— Аз работя тук.

— Вие сте служител на „Компютърен свят“ инкорпорейтид?

— Аз съм териториален директор по продажбите за...

Пазачката щракна нетърпеливо с пръсти и каза:

— Служебната ви карта.

Извадих си портфейла и ѝ подадох посребрената пластмасова карта с метална ивица, която служеше като ключ за офисите на „Компютърен свят“. Пазачката остави картата на бюрото и се зарови в списък с имена, докато намери моето. После кимна на един от въоръжените охранители до вратата.

— Добре, мистър Алън — Лоренцо ще ви заведе до Личен състав...

Побиха ме тръпки. Личен състав беше смъртна присъда — отделът, който се занимаваше с наемането на нови служители и с уволненията.

— Може ли да видя шефа си, мистър Зануси? — попитах аз.

— Мистър Зануси вече не работи тук — осведоми ме охранителят.

— Е, ами Клаус Креплин?

— Мистър Алън, ако просто придружите Лоренцо до Личен състав...

Гласът ми затрепери.

— Никъде не отивам, докато не видя проклетия Клаус...

Лоренцо пристъпи напред и застана пред мен. Беше шест фута и четири инча, много напомнен, със злобно намръщена физиономия, която казваше: Дръж се прилично. Когато заговори, гласът му беше толкова тих, че трябваше да напрегна слух, за да го чуя как казва:

— Съветвам ви да ме придружите горе, сър.

Потупа ме по рамото и посочи към асансьора.

— Ами служебната ми карта? — попитах аз.

— Ще я задържим — отговори Лоренцо.

Возихме се мълчаливо до осемнадесетия етаж. Лоренцо ме придружи по дълъг, тесен коридор с малки офиси с матови стъкла на вратите. Той почука на една от тях, подаде глава вътре, после ми направи знак да вляза. Затвори вратата зад мен. Офисът беше мъничък — колкото да побере един метален стол, обърнат към функционално бюро. След малко вратата се отвори и вътре влезе безличен мъж около четиридесетте. Костюм, вратовръзка, рогови очила, ред химикалки в джоба на ризата му, прошарена пясъчноруса коса.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, мистър Алън — каза той и се настани зад бюрото. — Бил Фройдлих, Личен състав. Моля ви, седнете.

Не ми подаде ръка за поздрав, не ме погледна в очите. Вместо това отвори голямата дебела папка, която носеше. Снимката ми беше закачена в ъгълчето ѝ. Досието ми.

— Вие вероятно се чудите какво става тук — изрече той с глас, трениран да не издава никакви емоции.

— Уволнен съм, ето какво става.

— Не съвсем. Ето какво става: „Компютърен свят“ инкорпорейтид беше продадена...

— Те са ни продали? — изкрещях аз. Вратата се отвори и Лоренцо подаде глава.

— Всичко е наред — увери го Бил Фройдлих, после ме изгледа студено. — Нали?

Отпуснах се в стола и вперих поглед в пода. Бил Фройдлих продължи да говори.

— Знам, че това е шок, но, моля ви, и за двама ни ще бъде по-лесно, ако ми позволите да ви обясня последователността от събитията, които предстоят.

Изчака ме да отговоря, но аз не казах нищо, твърдо насочил поглед надолу към мръсния линолеум.

— Както казах, „Компютърен свят“ инкорпорейтид беше продадена още при отварянето на пазара тази сутрин и поради това всички служители на компанията са уволнени. Обаче родителската компания, Кланг-Мартелсман, ще спази всички условия на щата Ню Йорк при уволнение на служители. Което означава, че ще ви бъде изплатена по една седмична заплата за всяка година служба в компанията. Ще продължите да ползвате медицинска осигуровка през първото тримесечие на тази година. След това ще имате право да продължите осигуровката си според закона COBRA, но ще трябва да правите месечните вноски. И като администратор от „Компютърен свят“ инкорпорейтид вие ще бъдете записан на осемседмична програма за отстранени служители — която, казано направо, ще ви помогне да си намерите пост, съизмерим с настоящето ви корпоративно положение.

Изложението му беше анемично, лишено от съчувствие. Думите се изляха върху мен като мръсна вода. Дали във вените на този задник наистина течеше кръв?

— Сега вие ще бъдете доволен да разберете, че в компанията за отстранени служители, към която сте записан — Джерард Флин асоусийтс — работят, според мен, едни от най-добрите специалисти по възстановяване на администратори, с подход, ориентиран към резултатността, който, говорейки статистически, дава първокласни резултати...

Престанах да гледам към линолеума и го прекъснах.

— Ами премиите?

Той спря. Съвсем за кратко... но все пак спря.

— Ще се спра на проблема, след като свърша с...

— Спрете се сега — изръмжах аз.

— Бих предпочел...

— На тридесет и първи януари ни дължат петдесет процента от премиите...

— Поправка: когато Кланг-Мартелсман беше ваша родителска компания, тя ви дължеше половината от премиите на тридесет и първи. Но сега, когато ваша родителска компания е Потолм-Рутан.

Не можех да повярвам на ушите си. Потолм-Рутан беше мултинационалната компания, която притежаваше нашия конкурент номер едно РС Глоуб.

— Казахте, че сме закрити. Но сега казвате, че сме собственост на Потолм-Рутан...

— Много е просто — не спря и за миг Бил Фройдлих. — Кланг-Мартелсман продаде „Компютърен свят“ инкорпорейтид на Потолм-Рутан, които на свой ред решиха, че „Компютърен свят“ ще престане да съществува.

— Не говорите сериозно.

— Боя се, че съм много сериозен, мистър Алън. Но вероятно е най-добре, ако някой от Потолм-Рутан ви обясни това по-подробно.

Фройдлих вдигна телефона, набра три цифри и промърмори: *Той е тук*, после затвори.

— Всъщност въпросният джентълмен ме помоли да му звънна, когато пристигнете в офиса ми...

Почукване на вратата. И вътре влезе Чък Зануси.

— Здравсти, Нед — каза той весело, когато Фройдлих се измъкна от офиса, затваряйки вратата след себе си. — Предполагам, че не си очаквал да ме видиш тази сутрин.

Направо онемях.

— Да не си глътна езика, хер Издател?

Искаше ми се да избягам от стаята.

— Ако си изненадан, даже не можеш да си представиш как се почувствах, когато в деня преди Коледа един мой приятел от Потолм-Рутан ме откри в Бъфало да ми съобщи, че те са на път да купят „Компютърен свят“. Предполагам, че сме свършили доста добра работа, нахлувайки в пазарния дял на РС Глоуб — защото, според моя приятел, Потолм-Рутан започнали да се притесняват за начина, по който ги следваме по петите, как търговската арена не била достатъчно голяма за три компютърни списания. И те решили да ни купят и да ни закрийт. И знаеш ли кое беше наистина забавно във всичко това? Изглежда, че те са се обърнали към Кланг-Мартелсман по въпроса с продажбата още в средата на декември. Долу-горе по същото време,

когато вие с Клаус Креплин сте заговорничили ти да ми вземеш работата.

Спря, за да мога да осъзная този последен коментар. Аз казах:

— Чък, повярвай ми, не съм заговорничил с Креплин. Той искаше да те изхвърли...

— ... и ти предложи работата ми, така ли?

— Аз му казах...

— О, мога да се досетя какво си му казал: *Чък ме доведе в компанията. Чък ме научи на всичко, което знам за продажбите. Чък е мой приятел...*

Усмихна ми се мрачно и кисело.

— За щастие моят приятел в Потолм-Рутан наистина ми е приятел. Защото ми предложи работа. Да надзиравам ликвидацията на „Компютърен свят“, а после да поема ролята на групов издател за всички софтуерни и компютърни списания на Потолм-Рутан. Каза даже, че мога да си наема помощник. Естествено, аз си помислих за теб — докато той не ми даде подробен отчет за разговора си с Клаус Креплин преди два дни, след като *Кланг-Мартелсман се съгласили да продават. Чък Зануси, извадил е голям късмет, че сте го наели. Защото той щеше да бъде уволнен другата седмица и Нед Алън се съгласи да бъде негов наследник.*

Още една неловка пауза.

— Е, Нед, сигурен съм, че можеш да разбереш, че бях мъничко притеснен да чуя, че ти планираш, говорейки професионално, да ме изриташ...

— Моля те, изслушай ме. Не съм планирал...

Той ме прекъсна.

— Няма да те слушам. Защото вече нищо, което казваш, няма значение. — Изправи се и се наведе над бюрото. — Но знай следното: ако постигна своето, ти никога, никога няма да работиш отново в този бизнес.

Отиде до вратата и ми изпрати една последна, смъртоносна усмивка.

— Честита Нова година, Нед!

Вратата се затвори. Аз се отпуснах назад в стола си. Бях насред зала с огледала. Лабиринт без изход. А изводите — професионални и финансови — от това, което току-що рухна, едва започваха да се

вписват в мозъка ми. Светът се изтощаваше и губеше контрол — а аз бях толкова слисан, че почти не забелязах влизането на Бил Фройдлих.

Той седна отново и продължи безкръвното си бръмчене — но аз бях толкова надалеч, че успях да хвана само по някоя откъслечна фраза: *вашият последен чек ще бъде изпратен... Джерард Флин асоусийтс ще ви очакват на... Ние наистина съжаляваме за внезапното естество на това...*

После Фройдлих се изправи и Лоренцо влезе в стаята, обявявайки, че ще ме придружи до офиса ми, където ще ми даде петнайсет минути да го очистя от личните си вещи. Бях толкова нестабилен, че Лоренцо ме хвана за лакътя, докато се връщахме по коридора и влизахме в асансьора.

— Добре ли сте? — попита той, когато вратите се затвориха.

— Не — успях да кажа.

Смъкнахме се до единайсетия етаж. Вратите се отвориха. И там, застанал пред мен, се мъдреше Клаус Креплин. В началото отскочи, изненадан, че ме вижда. Но после сви рамене и върху устните му се оформи тънка, като на невестулка, усмивка.

— Какво мога да кажа, Нед? Освен: съжалявам, това е биз...

Не успя да завърши това изречение. Улучих го по устата с десния си юмрук, после го ударих силно в стомаха. Той се преви одве. Когато падна на пода, аз изгубих самообладание и започнах да го ритам по гърдите, по главата, по зъбите. Цялото нападение беше див, заблуден устрем, продължил не повече от пет секунди. Пазачите се втурнаха напред, а Лоренцо изведнъж изви лявата ми ръка нагоре.

Но аз бях странно отдалечен от всичко, което ставаше около мен. Сякаш се носех някъде високо над тази сцена, гледах я как се развива като невинен страничен наблюдател. Докато не отпуснах десния си юмрук и не усетих електрическото раздрусване на болката, преминаващо нагоре по ръката ми. Изведнъж отново се озовах на земята, виещ от болка.

После погледнах към пода. Клаус Креплин лежеше в локва от кръв. И не помръдваше.

[1] Марка шампанско — Б.пр. ↑

[2] Жаргон: Бърза Мъжка Прегръдка — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

1.

Офисът на Нанси Ауербах беше скромнен, практичен, подреден. Тя имаше твърдо ръкостискане и сериозен, пронизващ поглед — поглед, който те кара да се чувстваш сякаш незабавно те претеглят и оценяват. Кое то, разбира се, си беше така — тъй като нейната работа беше да състави професионално мнение за теб.

Тя цялата беше само бизнес. Пет минути по-рано, когато влязох за пръв път в офиса ѝ, тя ме поздрави с решителен, рязък монолог, който звучеше почти като заучен предварително.

— Мистър Алън, здравейте, мога да ви наричам Нед, нали? Аз съм Нанси Ауербах, вашият консултант за намиране на работа. Добре, че ни открихте тази сутрин. Значи, ето ни тук и ще работим заедно в продължение на — колко дълга е програмата ви? — точно така, ето я, осем седмици. Добре, ние определено ще се опознаем през следващите два месеца. Да ви поръчам ли нещо, Нед? Чай? Кафе?

— Може ли чаша вода, моля? Трябва да си взема хапчетата.

— Водата не е проблем — кимна тя. — С водата можем да се справим. — Завъртя стола си, взе бутилка Перие и чаша. Завъртя се обратно и ги постави пред мен.

— Имате ли нужда от помощ? — попита ме, поглеждайки дясната ми ръка. Китката и горната част на ръката ми бяха уви ги в бяла хирургическа лепенка. Пръстите ми се показваха през тази медицинска обвивка, но третият, четвъртият и петият бяха свързани заедно с еластичен бинт. — Не се обиждайте.

— Мога да се оправя — казах аз, използвайки палеца и показалеца си, за да развия капачката на бутилката Перие, после си налях една чаша с лявата ръка.

— Боже, тези ваши пръсти наистина са черно-сини...

— Повече черни, отколкото сини — уточних аз, извадих от джоба на самото си два флакона с хапчета, отворих ги и лапнах по едно от всеки флакон.

— Вие сте на болкоуспокояващи? — сви загрижено устни Нанси Ауербах, след като ги преглътнах с вода.

— Да, и на антивъзпалителни...

— Сигурно сте претърпял някакъв инцидент.

— Не беше инцидент, мис Ауербах.

Тя ме погледна право в очите.

— Знам.

— Знаете какво се случи?

— Знам точно какво се е случило... Сега онова, в което трябва да се вгледаме, Нед — продължи тя, — са професионалните усложнения във вашия случай и как те могат да повлияят на бъдещите ви перспективи. Но мисля, че най-напред трябва да започнем с определянето на целите ви в кариерата и да обсъдим как да усъвършенстваме програмата, за да бъде тя възможно най-полезна за вас.

Цели в кариерата... усъвършенстване на програмата... професионални усложнения. Нанси Ауербах говореше на нов език: реч, типична за нейната служба. Език, който трябваше да усвоя бързо.

Телефонът звънна.

— Имате ли нещо против да го вдигна, Нед?

Тя вдигна слушалката и за секунди бе погълната от разговора.

— ... сега всичко, което трябва да направим тук, Мат, е да пропуснем Банковия тръст от вашата автобиография.

Докато тя продължаваше да дърдори, аз внимателно изучавах Нанси Ауербах. Висока, към петдесетте, с добре оформени крака, дълги елегантни пръсти (без венчална халка, но със снимки на двете ѝ хлапета на бюрото — разведена), сив костюм — рибена кост. Определено от Източното крайбрежие. Вероятно родена и израснала във Феърфийлд Каунти, прекарвала е летата си в Гринуич кънтри клуб, от Розмари хол е постъпила в Смит или в Скидмор, вързала се е с някой глупав адвокат на име Брад, отглеждала е децата си в предградията докато бракът им се е провалил в пламъци, когато тя отново се е появила на пазара за работна ръка и започнала новата си кариера, консултирайки провалените жертви на корпоративна Америка.

— ... Мат, ти знаеш техните условия... Разбира се, чувам те, и, да, преместването в Рочестър не влиза в представите ми за приятно прекарване. Но това е сделката. Това или нищо...

Докато продължаваше да дърдори, виждах как от време на време хвърля крадешком по някой поглед към мен — очите й постоянно се връщаха към счупената ми ръка, към посинелите пръсти. Сякаш ме държеше под око. Чудеше се дали не съм някакъв откачалник в моден костюм — маняк, на когото някой ден е съдено да влезе в Макдоналдс с АК-47 * в ръка и да обяви на посетителите: *След като свърша с този Биг Мак, вземам всички ви със себе си.*

Знаете какво се случи?

Знам точно какво се е случило.

Несъмнено всички в компютърния бизнес също знаеха. Любопитната сага, довела до края на „Компютърен свят“, изпълни всички вестници; Уол стрийт джърнъл, Таймс, даже Нюздей съобщаваха в бизнес страниците си как сме били подхвърляни като горещ картоф от Гец-Браун към Кланг-Мартелсман и към Потолм-Рутан, само за да бъдем унищожени като някой недорасъл уличен пънкар, посмял да си придава важност пред мистър Голям. Макар че съобщението в Таймс беше дълго само три абзаца, Джърнъл посвети на историята половин колонка. С наистина крещящ финален абзац:

„Според източници от «Компютърен свят», шокиращата новина за спирането на заглавието провокирала значителен ужас сред служителите на списанието — особено след като, преди коледните празници, те били уверени в бъдещето на «Компютърен свят» от мистър Клаус Креплин, групов издателски директор на Кланг-Мартелсман. Злобата срещу мистър Креплин била изразена от един мениджър на «Компютърен свят» — Едуард Алън, директор по териториални продажби на списанието за Североизтока. След като научил за своето уволнение, той нападнал физически мистър Креплин. Срещу него не са повдигнати никакви обвинения.“

Да, това беше вярно. Но онова, което Джърнъл (за щастие) не спомена, беше фактът, че след като нападнах Креплин, последва ужасен двеминутен период, в който си мислех, че наистина съм го

убил. Легнал неподвижно на пода, кръвта сякаш извираше от носа и устата му (сега му липсва един зъб), Креплин незабавно беше заобиколен от двама служители от охраната. След като решиха бързо, че е в безсъзнание, те се опитаха да го съживят със сурови методи. Биеха му шамари по лицето, друсаха го силно, крещяха в лявото му ухо. После една от жените потърси пулса му.

— О, Исусе, той е спрял — изкрещя тя и започна да възстановява сърдечния ритъм, налагайки с юмрук гърдите на Креплин. Изведнъж се чу силно, отчетливо пъшкане, когато Креплин изведнъж отново дойде в съзнание и реагира с недоволство, усещайки, че има две счупени ребра. Другата охранителка сложи палец на лявата му китка.

— Пулсът е отличен — кресна тя на колежката си. — Не знаеш ли как да направиш това?

Извикаха ченгетата. Докато ги чакахме да пристигнат, Лоренцо ме закопча с белезници за един стол (поне беше достатъчно свестен да не закопчае току-що счупената ми дясна ръка). Най-напред пристигнаха двама санитарии. Креплин продължи да охка високо, докато го товареха върху носилката и го откарваха. След като Креплин замина, аз помолих Лоренцо да ми разкопчее белезниците.

— Съжалявам, човече. Просто си върша работата.

После той се наведе напред и прошепна:

— Но нека ти дам един малък съвет. Следващия път, когато искаш да цапардосаш някого, използвай долната част на ръката си. Причинява максимална вреда на него и минимална на теб. Замахваш към някого със свит юмрук и двамата заминават за Бърза помощ.

Но Бърза помощ не беше първата ми спирка. Най-накрая полицията се появи. На път към центъра в патрулната кола едно отегчено от света ченге се обърна и каза:

— Значи изрита говната на шефа си?

Аз кимнах.

— Трябва да си се почувствал добре.

В управлението бях регистриран за нападение. Дадох ми възможност да се обадя веднъж по телефона. Слава Богу, Лизи беше зад бюрото си. Когато ѝ съобщих къде се намирам — и какво ме е завело там — тя въздъхна. Но пристигна в полицията за по-малко от трийсет минути. Влизайки в стаята на дежурния, където ме държаха, тя ме прегърна и каза, че адвокатът вече е тръгнал.

Полицаят, който ме регистрира, беше на телефона. Когато затвори, той се обърна към нас и каза:

— Отпратете адвоката. Имам добри новини за вас, от всички фронтове. Вашата жертва е добре. Лошо е охлузен и му липсва един преден зъб, но няма вътрешни наранявания — с изключение на две счупени ребра. Както и да е, адвокатът ми каза, че оттеглят всички обвинения срещу вас. До колкото зависи от мен, ти трябва да изчезваш от тук, момче.

Докато Лизи ми помагаше да се изправя на крака, ченгето каза:

— Един безплатен съвет. Следващия път, когато решиш да бухнеш някого, не бъди такъв глупак да използваш свит юмрук...

Чувствах ръката си като торба от плът, натъпкана със счупени стъкла. В таксито на път към болницата Ленъкс хил най-накрая ме споходи и шокът. Лизи, усещайки колко съм зле, стисна здравата ми ръка и прошепна:

— Не се отчайвай, скъпи.

И тогава светлините в мозъка ми угаснаха.

Когато се свестих, бях разпънат върху болнична количка в спешно отделение. До мен стоеше лекар в бяла престилка. Държеше рентгенова снимка.

— Добре дошъл — поздрави ме той. — Искате ли да видите какво сте направил с ръката си? — Вдигна снимката над лицето ми и посочи към някакви деликатни костици на три от пръстите ми. Още несвикнал с ярката болнична светлина, аз трябваше да присвия очи, за да ги видя.

— Счупил сте четвъртата кост на третия, четвъртия и петия пръст. За пръв път виждам такова счупване. Сигурно сте използвал свит юмрук...

— Сериозно ли е, доктор...?

— Хардинг. Джеф Хардинг. Аз съм дежурен ортопед в Ленъкс хил. Ако бяхте концертиращ пианист, това може би щеше да е краят на кариерата ви. Във вашия случай ще са необходими осем-десет седмици в еластичен бинт...

Осем-десет седмици. Страхотно! Точно когато ще ме интервюират за нова работа. Тоест, ако някой посмееше да ме наеме. И даже ако по някакъв начин преди интервюто не знаеха за нападението,

те с адска сигурност щяха да ме попитат за посинелите ми пръсти по време на самото интервю.

— ... така че дългосрочната прогноза е отлична.

Само от ваша гледна точка, докторе.

Час по-късно ме изписаха от болницата. В таксито към центъра аз казах на Лизи:

— Никой вече няма да ме наеме...

— Не е вярно. Всеки в бизнеса знае колко успешно се справяше. Знаят също, че те прецакаха. Повярвай ми: хората ще ти съчувстват. За момент си изключил, това е всичко. И това е разбираемо, при дадените обстоятелства. Не е като да имаш досие за жестоки нападения.

— Въпросът с парите ме плаши до смърт. Имам предвид, без втората половина от премията...

— Даже не си мисли за това.

— ... и от банката ще ме притиснат когато научат, че...

— Нед, моля те. Ти си в шок, надрусали са те с болкоуспокоителни, така че точно сега всичко ще ти се струва малко страшно. Но ще се оправя.

Лизи беше права. Хапчетата ме бяха замаяли толкова, че уикендът изчезна в мъгла. Имаше случайни моменти на просветление — по време на които аз бях преследван от дълги тиради за съсипаната ми кариера, а пък Лизи постоянно трябваше да ме успокоява, че всичко ще се нареди добре. В неделя вечерта успях да приема две телефонни обаждания. Първото беше от Фил Сирио.

— Шефе, знам, че се възстановяваш вкъщи, но се чу какво си направил и просто искам да ти кажа: това е било разкошно.

— Благодаря, Фил.

— Разбира се, не е трябвало да използваш свит...

— Знам, знам. Ти как приемаш новините?

— Нали разбираш, малко съм вбесен. Особено заради премиите. Остава ми една празнина.

— С колко си вътре?

— Четиринайсет.

— Уха.

— Всички изгоряхме. Но те са ми длъжници.

— И какво ще правиш сега?

— Това-онова. Имам приятели. Ще се оправя. Ами ти, шефе?

— Не знам. След това, което надробих, вероятно е най-уместно да стана бияч.

— Ще се оправяш, шефе. Не се коси. И запомни: когато преби този швабски шибаняк, ти го направи заради всички нас. Така че Фил ти е длъжник. Ако някога имаш проблем, аз съм насреща. Разбираш ли?

— Ти си страхотен, Фил...

— До скоро, шефе.

Второто обаждане беше от Деби Суарес. Както обикновено, тя дърдореше с пълна скорост.

— Тряб'а да ви кажа, просто тряб'а да ви кажа, наистина ми светна, когато чух, че сте го натупал. Вие сте мойт герой, мистър Алън. Искам да кажа, знам, че си счупихте ръката, но си струваше, нали?

— Не съм напълно сигурен в това, Деби.

— Знам какво си мислите, но те ще се редят на опашка, за да ви дадат работа. Имам предвид, че вие сте най-добрият.

Цялата тази история, че съм готов за нова голяма работа, ме изнервяше. Приказки от отделението на смъртниците — всеки е много весел с момчето, на което му остават само два месеца живот.

Опитвайки се да сменя темата, аз попитах Деби как ще се оправи финансово. Тя притихна и каза:

— Аз вече имам работа.

— Толкова бързо.

— Да, е, Чък Зануси ми я предложи.

— Разбирам — отговорих аз.

— Знам, знам — той е задник. Но вчера ми се обади у дома и ме помоли да бъда част от екипа на „Телепродажби“ в РС Глоуб. Аз просто нямах избор...

— Това е страхотна новина, Деби...

— Честно, наистина ми се искаше да му кажа: *Няма начин, Хосе*. Но бях отчаяна...

— Не е нужно да ми обясняваш...

— Вижте какво ще ви кажа: той ми предложи скъперническа сделка. Същата заплата, без участие в печалбата през първите шест месеца. Поне ние с Раул все още имаме здравната застраховка от „Компютърен свят“ за осемнадесет месеца. Но — и заради това наистина ми се иска да изритах немците по топките — ако не бяха

продали компанията до вчера, мама щеше да се включи към моята застраховка. Това е напълно нечестно, нали разбирате?

— Повярвай ми, Деби, разбирам.

— Поне с новата работа ще мога да използвам парите от „Компютърен свят“, за да покрия медицинските сметки на мама. А... това е страхотно. Много ще ви хареса. В петък, след като научих новината, се обадих на касиера в академията Фейбър, съвсем разстроена, да му кажа, че няма да мога да платя оставащите четири бона и половина, които дължа на училището в края на януари. Познайте какво ми каза той: тъй като моят шеф му е написал служебно писмо, с което компанията гарантира изплащането на парите, компанията ще трябва да покрие сметката.

За пръв път от дни насам успях да се усмихна. Според стандартните правила за корпоративно поглъщане, когато Потолм-Рутан купуват „Компютърен свят“, те приемат да уважат и всички претенции на кредиторите му (макар че незабавно закриват заглавието). Благодарение на моето писмо третият семестър на Раул Суарес във Фейбър сега щеше да бъде платен от новите работодатели на Деби.

— Както ви казах на тържеството — обади се сякаш някъде отдалеч Деби, — много съм ви задължена.

— Ще се чуваме, Деби...

На следващата сутрин, понеделник, силният сняг се завърна в Манхатън. Лизи трябваше да отиде в офиса — а аз седнах в леглото, наблюдавайки я мълчаливо как се облича. Точно тогава ударът попадна право в целта. Тя беше с костюм, аз бях по пижама. Тя имаше работа, аз няхах. Тя имаше бъдеще, аз — не.

Усещайки мрачното ми настроение, тя каза:

— Помогни си сам — дай си няколко дни почивка, преди да се обадиш на хората от *Настаняване*. Когато отидеш там, ще искаш да създадеш впечатление за увереност...

— Искаш да кажеш, че изглеждам трагично?

Лизи се стъписа от сърдития ми тон, но гласът ѝ си остана деликатен, успокояващ.

— Просто казвам, че вероятно все още си малко травмиран...

— Ти какво си, моят проклет психиатър?

Тя ме погледна, смаяна от онова, което току-що казах. Аз също бях смаян. Незабавно скочих на крака и зарових глава на рамото ѝ.

— Съжалявам, съжалявам...

Тя се освободи и хвана лицето ми с две ръце.

— Не прави това, Нед. Моля те!

— Наистина не исках...

— Аз съм на твоята страна. Не забравяй това.

— Разбира се.

Целуна ме нежно по челото.

— Трябва да тръгвам. По-късно ще ти се обадя да видя какво правиш.

Щом тя излезе, аз се строполих обратно в леглото, дръпнах чаршафите върху главата си и затреперих от срам. Как, защо можах да се обърна толкова злобно към нея? Да нападна единствения истински съюзник, който имах в живота. Тя беше права: аз бях в следшоково състояние. И не можех да се престоря на щастлив пред съветничката по настаняването на работа. Трябваше да си остана вкъщи докато възстановя равновесието си.

Посегнах към телефона. Обадих се в местния цветарски магазин и поръчах голям букет рози да бъде изпратен в офиса на Лизи. Помолих ги да приложат картичка със следното съобщение:

„Толкова съжалявам. Толкова съжалявам. Обичам те.“

През следващите няколко часа лежах отпуснат на дивана и гледах снега отвън. Ръката все още ме болеше адски. Натъпках се с още болкоуспокояващи. Задряхах и час по-късно се събудих от звъненето на домофона. Залитнах към него, натиснах копчето за разговор и чух равен глас:

— Вие ли сте Едуард Алън?

— Тъхъ.

— Куриерски услуги. Имам писмо за вас.

Натиснах му копчето за влизане и изчаках пред вратата докато той слезе от асансьора. Носеше черни ботуши до коленете, а главата му още бе покрита от черен мотористки шлем, наръсен със сняг. Сякаш Дарт Вейдър беше пристигнал да ми донесе новини.

— Карат ви да правите доставки в тази виелица? — попитах аз.

— Да — чу се глас изпод шлема. — Карат ме.

Подписах се за писмото, дадох му пет долара бакшиш, после се разкаях: *вече наистина не можеш да харчиш толкова нашироко!* Той кимна, обърна се и тръгна тежко по коридора, сякаш бе задвижван от батерии.

Пликът беше украсен с емблемата на Потолм-Рутан. Разкъсах го нервно. В писмото пишеше:

„Мистър Едуард Алън

Западна 20 улица 16

Ню Йорк,

Скъпи мистър Алън,

Както знаете, «Компютърен свят» престана да съществува като заглавие от втори януари 1998 година. Тъй като сте нает в списанието от 1994 година, вие имате право, като част от стандартния пакет при уволнение, на двуседмична заплата за всяка прослужена година, плюс всеки незаплатен досега полагаем ви се отпуск.

Вие също така имате право, според COBRA^[1], да продължите вашата медицинска застраховка в Синия кръст /Синия щит за осемнадесет месеца (т.е. до втори юли 1999 година) при намалена ставка. Според условията на COBRA бившият работодател покрива 50 процента от стойността на премията; бившият служител — останалите 50 процента. Вашата месечна премия е \$ 426,90. Ако желаете да ползвате удължено покритие с отстъпката от COBRA, моля ви изпратете ни чек за \$ 213,45 (платим на Синия кръст/Синия щит в Ню Йорк) до първи февруари. Моля ви, нека всички бъдещи вноски за Синия кръст пристигат при нас до първия ден от всеки месец.

Според нашите документи вие сте ползвал полагащия ви се двуседмичен отпуск през 1997 година, така че ви дължим общо осем седмични заплати (4 години x 2 седмици).

Годишната ви заплата беше \$ 60 000 — или 1153,84 на седмица. Това означава, че осемседмичната заплата възлиза на \$ 9230,76.

Обаче забелязваме, че на двадесети декември 1997 година сте написал официално писмо от името на «Компютърен свят» до мистър Кевин Майърс, касиер на академията Фейбър, гарантиращо, че таксата за обучение в размер на \$ 4500, дължима от мис Деби Суарес — бивша служителка на «Компютърен свят» — ще бъде платена от компанията. Нашият правен отдел ни информира, че бившият ви пост в «Компютърен свят» не ви е давал право да подписвате подобно писмо, да не говорим за гарантиране на подобно плащане. Правейки това обаче, вие сте обвързал компанията да уважи тази финансова отговорност.

Правният отдел ни информира също, че можем да заведем дело за превишаване на правата ви срещу вас. Но след като понастоящем изгубихте работата си — и за да ви спестим разходите за защита при подобно дело — ние решихме да удържим сумата от \$ 4500 от последното ви плащане от \$ 9230,76. Приложен е чек за \$ 4730,76.

Моля ви, бъдете информиран, че ако желаете да протестирайте против това действие, ние няма да имаме избор, освен да заведем дело срещу вас.

Ако имате някакви допълнителни въпроси по този проблем, моля ви адресирайте питанията си до мис Хедър Нусбаум в Личен състав, Потолм–Рутан.

Искрено ваш, Албърт Крусигер
Директор Личен състав
Потолм-Рутан“

Смачках писмото и го хвърлих към прозореца си. После залитнах натам, вдигнах го и внимателно взех чека, който беше закачен с кламер в ъгъла. Не можех да си позволя да изхвърлям пари.

Отпуснах се отново на дивана, пригладжайки разсеяно смачкания чек върху коляното си. Копелетата! Потолм-Рутан бяха

огромна мултинационална корпорация с годишен оборот доста над три милиарда. За тях четири хиляди и петстотин кинта бяха дребни пари, цената на пакет дъвки Джуси фрут. За човек като мен — изведнъж останал без работа, потънал в сериозни дългове — това си беше едно малко състояние. А сега отмъстителните говна настояваха да ме заковат със сметката — макар да знаеха, че просто съм помагал на Деби. Каква полза от това да вършиш добри дела? Никаква.

Но след като понастоящем изгубихте работата си — и за да ви спестим разходите за защита при подобно дело... Колко човечни, милосърдни хора! И тази работа с медицинската осигуровка. Онова безгръбначно копеле в Личен състав ми каза, че ще мога да се възползвам от медицинската осигуровка на компанията през следващата година. Но пропусна да спомене, че ще трябва да плащам половината сума. Почти двеста и тринадесет долара на месец! Това възлиза на две хиляди и петстотин годишно — което, когато се извади от последното ми плащане, ме оставяше с около две хиляди сто и двеста. Въшливи два бона разплащане за четири години с петнайсетчасови работни дни, с безкрайни опасения и саможертви в името на работата. Първо ти ограбват премията от трийсет бона. После — за да те изритат наистина по зъбите, когато знаят, че си отчаян — те изхвърлят с някакви си мизерни няколко хиляди кинта.

Телефонът звънна. Посегнах към него.

— Айвън се обажда.

Звучеше напълно отпаднал духом.

— Днес щях да ти се обадя — казах аз.

— Бях решил да те посетя в болницата, но когато се обадох в събота, ми казаха, че са те изписали. Още ли те боли?

— Определено. А ти как се справяш?

— Обмислям какво ще правя в съда за дългове. Задникът ми зависеше от тази втора половина от премията. Дължаха ми осем и деветстотин. И всичките са вече похарчени.

— На мен го кажи.

— Чу ли какво е станало през уикенда?

— А трябваше ли?

— Току-що разговарях с Фил Сирио, Изглежда, че Чък Зануси се е обадил на всички външни търговци от Североизточни продажби —

Мадуро, Блухорн и Фил — предлагайки им работа в РС Глоуб. На всички, освен на мен.

Бях на границата да смачкам отново този чек, но се спрях.

— Направо не мога да повярвам. Както и да е, когато Фил ми се обади снощи, той не спомена, че е получил предложение за работа.

— Защото са му се обадили едва преди час. После той позвънил тук-там, разбрал, че Зануси е търсил Мадуро и Блухорн още вчера и се чудеше дали не е предложил нещо и на мен.

— Значи всички те ще лижат задника на Зануси в РС Глоуб?

— Мадуро и Блухорн са приели, но Фил нарекъл Зануси измет и му казал, че предпочита да работи в отдела по чистотата.

— Страхотен човек е този Фил.

— Както и да е, през последния час се опитвам да се свържа със Зануси в новия му офис. Преди десет минути ми се обади секретарката му. *Мистър Зануси желае да ви информирам, че за вас няма място в РС Глоуб, както и в другите издания на Потолм-Рутан.*

— Наистина съжалявам, Айвън.

— Прецакан съм, Нед. Свършен.

— Айвън, минали са само седемдесет и два часа откак всичко се срути. Включили са те в програма, нали?

— Да, някаква компания за настаняване на работа, наречена Джерард Флин асоусийтс.

— И аз съм в същата. Добре, виж какво, основното е следното: те са там, за да ти намерят работа. И те наистина ще ти намерят нещо ново. Ще си стъпиш на краката. Не се притеснявам за теб, приятел.

Това си беше абсолютна лъжа. Нашата индустрия беше малка — и щеше да изтече информация, че Айвън е единственият външен търговец от „Компютърен свят“, който не е получил предложение за работа от Чък Зануси. Даже ако все пак успееше да намери нещо, когато бъдещият му работодател се обадеше на Чък за подробности относно Айвън, много се съмнявам, че отмъстителното копеле щеше да му даде хвалебствени препоръки. За Зануси аз и Айвън бяхме двамата типове, които едва не му струваха работата. И той щеше да ни накара да платим висока цена за това.

— Благодаря за окуражителните думи — каза Айвън. — Имам нужда от тях. Ангажиран ли си днес за обяд?

— В този сняг и с моята ръка наистина нямам планове да излизам от апартамента.

— Виж какво — каза Айвън, — знаеш, че живея точно до Забар. Мога да взема някакви студени хапки, малко сирена, бутилка червено, да скоча в метрото и за час да пристигна у вас.

Точно в този момент имах достатъчно причини да си завра главата във фурната.

— Тези хапчета, които ми предписаха, наистина ме замайват, Айвън.

— Разбирам, разбирам...

— Ще се видим в компанията по настаняване — намерих се да приключа. — И престани да се тревожиш.

— Човече, как ми се иска да ти имам спокойствието.

Но аз бях всичко друго, освен спокоен. Щом Айвън затвори, взех един бележник и започнах да го запълвам с цифри. Правех си сметките. И те не изглеждаха окуражително:

ДОХОДИ

Последната сметка от „Компютърен свят“ — 2561

Спестявания: около 8000

Акции, облигации: 5000

401к: 9600

\$ 25161

ДЪЛГОВЕ

Чеиз Манхатън банк (краткосрочен заем): 25000

Кредитни карти:

Американ Експрес (вкл. ваканцията в Невис): 9100

Дайнърс (вкл. коледни подаръци и т.н.): 6255

Master Card: 940

Visa (Д-р Гордън): 3200

Тенис клуб (годишна такса): 1800

Картата от магазина на Барни: 1250

\$ 47545

МИНИМАЛНИ МЕСЕЧНИ РАЗХОДИ Наем (моят дял): 1750
Син кръст/Син щит: 213
Обучение: да кажем 100
Телефон: да кажем 150
Храна: да кажем 320
Кабел: 60
Застраховки (без здравната) 125
Ядене навън/Развлечения (моят дял) минимум 800
\$ 3518

Ако отрежех ресторантите, баровете, купуването на нови дрехи, книги, компактдискове, ходенето на кино или даже онези три долара месечно за транспорт — ако, накратко, изобщо не излизах от апартамента — вероятно щях да мога да водя елементарен живот за две хиляди седемстотин и осемнадесет долара на месец. Това правеше трийсет и две хиляди шестстотин и шестнадесет долара годишно след данъците — което означаваше (изчислявайки федералните, градските и щатските данъци), че все пак трябваше да печеля доста над петдесет и пет бона годишно. Невероятно! И тези петдесет и пет бона се базираха върху разделянето по равно на разходите между Лизи и мен. Сто хиляди кинта на година минимум за съществуване в Ню Йорк. Не е чудно, че се наkisнах в такива дългове. Не е чудно, че стомахът ме болеше като разранен. Ако ликвидирах скромните си количества акции, облигации и спестявания, пак трябваше да намеря още двадесет и две хиляди триста осемдесет и четири долара, за да изчистя останалия си дълг.

Само ако бях малко по-благоразумен докато работех в „Компютърен свят“ и ако бях си оставил настрана някакъв финансов фонд в случай на прецакване, предназначен за лоши времена като тези... Но аз живеях нашироко. Мистър Бърза писта — който се смяташе за твърд като скала, устойчив на всякакви корпоративни пакости и вреди, винаги способен да достави мангизите, когато стане напечено.

Но после размахах юмруци. И...

Не се паникьосвай, не се паникьосвай! Може би Лизи беше права — бъдещите работодатели щяха да прегледат цялото ми досие, а не да съдят единствено по едно ирационално действие. На интервюто можех да ги убедя, че съм реагирал при извънредни обстоятелства, че съм бил под извънредно напрежение. И че — ако ми дадат шанс — ще бъда най-големият печалбар, който са виждали в своята компания. Имам предвид; видяхте ли как „Компютърен свят“ тръгна отникъде, за да надмине Компютър Америка като компютърно списание номер две в страната? Сега не се опитвам да печеля точки заради разширяването на пазарния му дял — но, приемоте го така, в продължение на шестнадесетте месеца, през които ръководех Североизтока, нашите регионални приходи от реклама се утроиха. И връзките, които съм си създал с най-големите имена в нашата индустрия...

Веднъж продавач, завинаги...

Но сега бях един отчаян продавач. Отчаянието ми струваше двадесет и две хиляди триста осемдесет и четири долара. Не можех да си позволя продължително оздравяване. Трябваше да се върна в играта. Веднага.

Така че се пресегнах към телефона, обадих се в Джерард Флин асоусийтс и си уредих среща с моята консултантка по настаняване на работа за следващата сутрин.

Ето защо седях срещу мис Нанси Ауербах в тази все още снежна сутрин във вторник, слушайки я как привършва телефонния си разговор с някакъв нещастен глупак, който не искаше да се мести в Рочестър, наблюдавах стоманените ѝ погледи към бинтованата ми ръка и се чудех дали вече не ме е завела в графата: Безнадеждни случаи.

— ... казах ти вече, Мат, казах ти го и преди — ти решаваш. Не искаш мястото, пропускаш, и се връщаме в началото. Но аз няма да зачеркна напълно Рочестър... добре, добре, не е Париж... виж, ще трябва да приключваме, аз съм с един клиент... утре по това време е добре.

Тя затвори и се обърна към мен с изкуствена професионална усмивка.

— Съжалявам за това, Нед. Как е ръката?

— Все още счупена.

— Чувство за хумор. Харесва ми. Хуморът е наистина важен в подобен момент. Също и перспективите. И — за да тръгнем отнякъде, нека да започнем да определяме областите на взаимен интерес — искам да ви попитам следното: каква е най-голямата ви грижа точно в този момент?

Погледнах я в очите и отговорих:

— Дали някой изобщо ще ме наеме отново?

Очите ѝ отново се сведоха надолу към пръстите ми с цвят на мастило. После тя кимна няколко пъти и захапа разсеяно долната си устна. И с най-логичния си, рационален ще подберам думите си внимателно тон тя каза:

— Това ми се струва доста разумна грижа.

[0] Автомат Калашников — Б.пр. ↑

[1] Consolidated Omnibus Benefits Reinvestment Act — Общият консолидиран закон за застраховки при реинвестиране. — Б.пр. ↑

2.

Около масата бяхме насядали десет души. Осем мъже, две жени. Всички бяхме облечени в костюми. Възраст: от трийсет до петдесет и пет. Образователно ниво: минимум бакалавърска степен. Обичаен среден доход: около седемдесет и пет бона. Професионално ниво: от среден мениджмънт до висш администратор. Настоящ професионален статус: Всичките Безработни.

Беше осем и трийсет сутринта в осмия ден от моята програма и аз щях да присъствам на първия си семинар по техники на интервюиране. През шестия и седмия ден посещавах часове с теми като: *Правилно изготвяне на автобиография, Преоткриване на себе си в информационната епоха и Максимизиране на личните сили след уволнение*. Не исках да присъствам на нито едно от тези занимания. Всъщност, в началото на предишната седмица — на втория ден от програмата — си помислих, че дните ми в програмата са преброени. Защото, като гръм от ясно небе, работата падна право в скута ми.

Това стана в сряда сутринта — един ден след първата ми среща с Нанси Ауербах. Срещата, на която определихме целите ми в кариерата; срещата, на която тя призна, че моето търсене на нова работа ще бъде едно предизвикателно усилие.

Това също така беше и срещата, на която започнах да дешифрирам част от езика ѝ. *Да се приземиш* на жаргона на службата по настаняване на работа означаваше да си намериш работа. *Изходното изявление* бе обяснението, което си дал в автобиографията си (и, евентуално, на интервюто) защо предишните ти работодатели са ти показали вратата.

— Сега ако, без да му мисля много, трябва да ви съставя изходно изявление — каза тя, — вероятно ще напиша нещо такова: *След като прекарах четири години като регионален мениджър по продажбите за Североизтока — през които моят отдел разшири пазарния си дял с триста процента — аз бях уволнен, когато Потолм-Рутан купиха заглавието и решиха да го закрият*. Кратко и свежо. Посочва, че сте работил успешно, но осветлява и факта, че уволнението ви е дошло в

резултат на корпоративно превземане, а не заради негативно представяне в работата.

— Имате предвид нещо като нападение на груповия издателски директор.

Измъкнах една усмивка от Нанси Ауербах.

— Харесвам това чувство за хумор — кимна тя.

— Но това ще е препъникамък, нали?

— Ще създаде определени затруднения...

— Заради които ще стане направо невъзможно да бъда нает, където и да е.

Тя замълча и ме погледна загрижено.

— Вие очевидно не искате да ви подслаждам живота?

Аз кимнах.

— Искате да ви го кажа направо?

Кимнах пак.

— Добре, ще ви го кажа направо. Вие сте в една шибана беда.

Аз премигнах — не заради нейната прогноза, а защото никога не бях очаквал много аристократичната мис Ауербах да използва мръсен език.

— Разбирам обаче, че човекът, когото сте нападнал, е бил подходящ кандидат за избит зъб. Ние трябва да накараме бъдещия работодател да разбере — ясно да разбере, ако ви наеме, че няма да има нужда от допълнителна зъболекарска застраховка.

— Звучи ми като непосилна задача.

— Приемете го така: ако успея да ви приземя, значи съм постигнала една от най-големите победи, и то в неравна борба, в своята кариера.

На следващата сутрин — точно когато си връзвах вратовръзката (нелесна работа с три счупени пръста) и се приготвих за ден втори от Програмата — телефонът звънна. Беше Нанси Ауербах.

— Дали имам новини за теб? Чувал ли си някога за един тип на име Фил Гудуин?

— Разбира се. Той е издателят на Компютър Америка. Срещал съм го няколко пъти на търговски изложения. Много свестен тип — като се има предвид, че беше най-силният ни конкурент на пазара.

— Е, той определено те помни. Нещо по-важно, цени те.

Това беше новина.

— Наистина ли? — направо се изумих аз.

— Точно това каза, когато ми се обади сутринта, чудейки се дали все още си на пазара за работа.

Изведнъж адреналинът ми се покачи.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно. Точните му думи бяха: *Нед Алън е един от най-смелите продавачи в бизнеса. Ако е свободен, искам го.*

Усетих приятен втори пристъп на адреналин. Последван от тревожна вълна.

— Но той не знае за историята с Креплин, нали?

— Нед — сега всеки в твоя бизнес знае за онзи инцидент. Ти си се превърнал в нещо като легенда. Но когато повдигнах въпроса пред Гудуин, той изглеждаше по-скоро весел, отколкото нещо друго. Каза нещо такова: *Уважавам продавач, който може да забие един прав.* Както и да е, в неговото списание има свободно място за групов директор по продажбите, който да наблюдава регионалните отдели по продажбите от едното крайбрежие до другото. Осемдесет хиляди основна заплата. Участие в печалбата. Обичайните медицински осигуровки. Интересуваш ли се?

Групов директор по продажбите в Компютър Америка? Това беше просто фантастично придвижване нагоре в кариерата; беше и ритник в задника на Чък Зануси. За една нощ щеше да възстанови професионалната ми сигурност.

— Кога мога да се видя с Гудуин? — попитах аз.

— Чудеше се дали си свободен днес за обяд.

Срещнахме се в кафето на Юниън скуеър, точно зад ъгъла след офисите на Компютър Америка на Парк авеню юг. Фил Гудуин не беше типичен корпоративен човек. Напротив, той имаше репутация на авантюрист. На петдесет и пет, дръзка уста, приятел на чашката, мустаци на морж, дръзки раирани костюми и вероятно най-сигурния нюх от всеки издател на компютърния пазар. Когато приближих до масата му, той шеговито вдигна ръце към лицето си, сякаш да се защити от удар. После посочи към полупразната чаша мартини пред себе си и попита:

— Пиеш ли от тези?

— Определено.

— Значи ще можем да работим заедно. Мразя смотаняците, които пият само минерална вода.

Седнах. Той даде знак на келнера да донесе още две мартинита.

— Нека те попитам нещо — Креплин усети ли какво ще стане?

— Не. Всичко стана мигновено. Даже аз се изненадах.

— Срещал съм се едн-два пъти с този тип. Мазна дребна шваба.

Отпи дълга, голяма глътка, отвори менюто и каза на келнера:

— Ще поръчаме веднага. — После се обърна към мен и ми смигна: — Щом момчето изчезне с поръчката ни, започваш да говориш — и ми кажи защо точно трябва да ти дам тази работа. Но щом се върне с ордъвъра, търговската ти тирада свършва. Ясно ли е?

Когато келнерът изчезна, аз се впуснах в действие — предавайки на Гудуин собственото си мнение за състоянието на пазара на компютърните списания след смъртта на „Компютърен свят“. После обясних как, чрез ловко преместване на позициите, Компютър Америка не само може да привлече най-елитните рекламодатели и читатели (някога територия на „Компютърен свят“), но може да измести РС Глоуб от фактическото му доминиране на средния пазар. Това беше вариация на същата тирада, която изнесох пред Креплин, когато той ми предложи поста на издател — само че внимателно прекроена към изискванията на Компютър Америка и освободена от всякакви хвалби. Защото много добре знаех, че Фил Гудуин мрази всякакви претенции. Точно когато привършвах, келнерът застана така, че да забележа, че той вече е готов с ордъворите. И знаейки, че Гудуин също обича да мисли за бизнеса като за контактен спорт — аз реших да приключа цветисто:

— Не искам да поддържам статуквото — защото сега ние сме на една линия с РС Глоуб. Това е война. И повярвай ми — след онова, което стана през последните два дни — аз искам да спечеля тази война. Това е лично.

Ордъворите пристигнаха. Гудуин гаврътна остатъците от мартинито си и поиска листа с вината.

— Добре — изглежда ме най-накрая. — Нает си.

Бях сащисан.

— Просто така? — попитах.

— Това е моята компания, моето списание и мога да правя каквото си искам, по дяволите! Така че щом казвам, че си на борда,

значи си на борда. Започваш в понеделник. А сега, какво ще пием с храната?

Излязох от кафето Юниън скуеър в три следобед с приповдигнат дух. Чувствах се и малко не на себе си. Това не се дължеше на количеството пиячка, която бях погълнал, а на начина, по който започнаха да си взаимодействат алкохолът и болкоуспокоителните. Точно по времето, когато се сбогувах с Фил Гудуин и тръгнах на запад, в мозъка ми падна мъгла и светът започна да ми изглежда мрачен, тъмен, изпълнен със странни сенки. Макар че апартаментът ми се намираше само през пет преки, аз скочих в едно такси. Успях да стигна у дома точно когато стомахът ми започна да тупти и да се подува, а влажните лапи на гаденето ме сграбчиха за гърлото и стремителен порои от повръщано покръсти нашия много бял диван.

Залитайки в спалнята, аз се хвърлих напред и се строполих на камара в леглото. Щепселът беше изключен — и следващото нещо, което усетих, бе как Лизи ми крещеше в ухото и ме раздрусваше силно.

— Нед, Нед, Нед...

Аз изпъшках и се претърколих. Чаршафите бяха подгизнали от пот, а в устата си имах вкус на токсични отпадъци. Успях да кажа няколко думи.

— Лошо. Стана ми лошо...

— Ще повикам доктор — каза тя, посягайки към телефона.

— Не се безпокой. Най-лошото свърши.

— Какво стана, по дяволите?

— Мисля, че болкоуспокоителните не трябва да се месят с пиячка.

— Ти си седя тук и порка сам? — ужасена попита тя.

— Бях на обяд. С Фил Гудуин, издател на Компютър Америка. Той обича да си пийва. Не мислех...

— Идиот. Можеше да умреш.

— Съжалявам, наистина...

— Ще се обадя на доктор Трубек...

— Недей, моля те — изохках аз, съзнавайки, че не искам инцидент с барбитурати и поркане да бъде записан в медицинското ми досие. — Просто имам нужда от един душ.

Заклатушках се към банята, хвърлих подгизналите си дрехи и застанах под много студен водопад докато започна да мисля по-последователно. После си измих зъбите, направих си продължителна, двеминутна гаргара с Листерин, която най-после прогони онзи възхитителен вкус на повръщано от устата ми. Вдигнах си дрехите и ги захвърлих в кош за пране, облякох бяла хавлия и се приготвих да посрещна критиката с достойнство.

Влажните чаршафи вече бяха свалени от леглото. Лизи беше в дневната, надянала кухненски ръкавици, и се опитваше да почисти облятия с повръщано диван с помощта на салфетки.

— Аз ще направя това — предложих.

— Не се безпокой — каза тя, без да ме поглежда. — Съсипан е.

— Ще извикам да го оправят.

— Как?

— Намерих си нова работа. Групов директор по продажбите в Компютър Америка. Заради това беше обядът.

— Поздравления — апатично каза тя.

— Не ми се струваш доволна.

Тя посочи към изпоцапания диван.

— Имаш адски начин да празнуваш успехите си.

— Не мислех...

— Не си мислил твърде много през последните няколко дни.

— Съжалявам.

— И напоследък твърде често използваш тази дума.

— Съж...

Спрях се и й се усмигнах.

— Вземам си бележка.

— Понякога ме тревожиш.

— Просто два лоши дни.

— Надявам се, че е така.

— И нещата се развиват страхотно. Приземих се.

Тя погледна отново към дивана.

— По доста странен начин.

На следващата сутрин, след като Лизи замина на работа, аз се обадох на Нанси Ауербах да й съобща страхотната новина.

— Какво мога да кажа? Освен — ти наистина ме изненадваш, Нед.

— В твоите документи има една жертва на сгромолясването помалко. Благодарение на твоето посредничество.

— Ти го направи, Нед. Не аз.

Прегледах указателя и намерих един тапицер, който можеше да покрие дивана ни със същия бял кеневир за няколко седмици. Чудо на чудесата, този следобед той имал подръка свободен микробус и можеше да вземе повредения диван в два следобед. Цената на цялата работа: хиляда кинта. Това ме накара да премигна. Този обяд наистина ми излезе доста скъпичък.

Изтичах до местната бакалия, взех последните броеве на РС Глоуб и Компютър Америка, после прекарах цялата сутрин сравнявайки и противопоставяйки тяхното редакторско и рекламно съдържание, като същевременно проверявах и банката си с информация от „Компютърен свят“, за да намеря солидни решения, които вероятно можех да привлека в новото си заглавие. През целия следобед работих здраво, прекъсвайки само веднъж, за да помогна на работниците да изнесат дивана. До пет бях написал първата чернова за маркетинговата стратегия на Компютър Америка — план, който възнамерявах да изпратя рано сутринта на Фил Гудуин, просто за да му покажа, че съм завъртял нещата.

После звънна телефонът.

— Нед Алън? — попита жената от другата страна. — Моля ви да приемете обаждане от мистър Гудуин.

— Фил — казах аз, когато той вдигна, — тъкмо си седях тук и разработвах плана за битката с...

— Нед — прекъсна ме той, — съжалявам, че ти пикая на веселбата, но имаме проблем.

Счупените ми пръсти изведнъж започнаха да пулсират.

— Проблем? Какъв проблем?

— Познаваш ли един говняр на име Тед Питърсън?

О, не...

— Познавам го.

— Днес ми се обади по работа и по време на разговора аз му споменах, че започваш работа тук като групов директор по продажбите. За пет секунди той направо побесня. Каза ми, че ти си бил едно лъжливо копеле, с което той отказвал да работи...

— Аз да съм лъжлив? — възкликнах. — Единствената причина, поради която този тип ми има зъб, е тази, че го принудих да уважи една сделка, която беше сключил с един от нашите продавачи; сделка, от която той се опита да се отмет...

— Както и да е — прекъсна ме Фил Гудуин. — Основното, Нед, е следното: Питърсън ми даде да разбера много ясно, че ако ти започнеш работа тук, той ще прехвърли рекламите на GBS към PC Глоуб и другите печатни медии.

— Говори глупости. GBS просто не могат да се махнат от такъв основен пазар като Компютър Америка.

— Може и да е така — но има и още нещо, което ме тревожи. Той каза също, че ще говори с всичките си колеги от медийни продажби в NMI, Ad-Tel, Icon и така нататък, и така нататък... и че никой от тях няма да поиска да работи с теб.

Това беше бездната.

— Фил, моля те, слушай. Питърсън не игра честно, така че аз извадих моралната карта и го принудих...

— Не ми пука даже ако се облича като майка си, за да се възбуди. Фактът си остава: GBS са най-големият ни рекламодател. Повярвай ми, мисля, че Питърсън е леке. Но моето търговско здраве зависи от неговите реклами. Така че — макар да не обичам да се поддавам на заплахи — все пак трябва да взема предвид неговите интереси...

— Сигурен съм, че, за много кратко време, лесно мога да отслабя напрежението между нас...

— За колко кратко време? Два, три, четири месеца? Нед — това е труден пазар, аз все още съм независим и не мога да си позволя такива приходи да...

— Можем да ги покрием...

— Не и ако типовете от NMI, Ad-Tel и така нататък не пожелаят да правят бизнес с теб...

— Познавам тези момчета. Те ще се съгласят.

— Нед, просто не мога да поема риска.

— Поне ми дай възможност да...

— Това не ми доставя удоволствие — защото наистина те смятам за победител. Но повишавам едно момче от организацията в групов директор по продажбите. Той не е от твоята лига, но поне няма твоите

врагове. Съжалявам, Нед. Пожелавам ти късмет. Сигурен съм, че ще се приземиш.

Линията замлъкна.

Аз набрах отчаяно директната линия на Нанси Ауербах. Тя все още беше в офиса.

— Карай по ред — каза тя, след като ѝ предадох объркан отчет за разговора си с Фил Гудуин. — Опитай да се успокоиш.

— Този шибаняк Питърсън ме погубва, а ти ми казваш да се успокоя — крещях аз.

По линията настъпи много продължително мълчание; мълчание, което аз най-накрая прекъснах.

— Извинявам се...

— Няма нужда. Клиентите постоянно ми крещят. Част от работата. Сега по-спокоен ли си?

— Малко, да.

— Мисля, че ще е най-добре да погледнеш нещата направо. При историята с Креплин и враждата с този тип Питърсън ти нямаш бъдеще в бизнеса с компютърните списания. Тази фаза от кариерата ти е приключена.

Преглътнах с мъка. Все едно да ти кажат, че те депортират от страната, в която си планирал да прекараш остатъка от живота си. Нанси Ауербах усети отчаянието ми.

— Знам, че е трудно, истински удар. И е напълно нечестно. Но така стоят нещата. Това е криза. Но запомни — китайският йероглиф за криза означава две неща — опасност и възможност. Опитай се да мислиш за това като време за възможности. И ела да се видим утре.

По-късно тази вечер аз седях срещу Лизи на масата за вечеря.

— Знаеш ли какво ме дразни най-много в цялата тази история? — попитах я. — Фактът, че всичко това започна от една тъпа верига от събития. И не преставам да си мисля: ако компанията не беше продадена... само ако Айвън не беше изгубил сделката с GBS... само ако Креплин не беше ми предложил работата... само ако бях напълно откровен с Чък...

— Така стават нещата — мило ми рече Лизи и ми взе ръката. — Всеки е жертва на обстоятелствата. И погледът назад е просто един удобен начин за самобичуване. Консултантката ти е права: приеми това

като момент за възможности. И моля те, престани да пиеш. Наистина не искам повторение на вчерашния епизод.

Посегнах към бутилката с червено вино на средата на масата и напълних отново чашата си.

— Престанах да вземам хапчетата.

— Това е петата ти чаша за тази вечер.

— Преди това никога не те е притеснявало.

Тя ме изгледа тъжно.

— Е, сега ме притеснява.

На следващата сутрин отидох да се видя с Нанси Ауербах.

— Връщаме се на кота нула — обяви тя. — И трябва да преосмислим целите ти. Ако те попитам: *какъв е единственият ти истински талант?*, какво ще отговориш?

— Аз съм роден продавач.

— Значи ще бъде в продажбите.

Както бързо разбрах, Джерард Флин груп не бяха отговорни за това да ти *намерят* работа. Като всички агенции за настаняване на работа, те действаха като информационен център — място, което беше включено в пазара за работна ръка и във всяко време знаеше коя компания какъв служител търси. Полагаха всички усилия да свържат клиентите си с бъдещите работодатели — но, както още в началото ми напомни Нанси Ауербах, клиентът беше този, който неминуемо си намираше работа.

— Можем да ви дадем съвети за свободни длъжности, може да използвате огромната ни база с информация, за да си създадете контакти, можем да ви научим как да напишете отново автобиографията си и да ги смаете на интервюто — но, в края на краищата, вие самият трябва да се приземите. И запомнете: имате само осем седмици с нас. Това са четиридесет работни дни. Така че ценете всеки ден.

След като прахосах първата седмица — благодарение на нещастieto с Компютър Америка — аз включих на висока скорост. Прекарвах сутрините на семинари; следобед и рано вечер работех с информационната база на агенцията и изглаждах автобиографията си. И в Ден Осми седнах на тази заседателна маса с още седем безработни мениджъри да слушам един специалист по преквалификация на

администратори на име Мел Тъкър, който ни поведе през модерните основи на техниките при интервюиране.

Мел Тъкър скоро беше преминал петдесетте, оплешивяващ, с фигура като щека за билиард, със скромни мустачки и с дикция на комедиант.

— Добре, момчета, хайде да завъртим нещата — каза той, заставайки пред една черна дъска в края на заседателната зала. — Сега, в началото, искам да изясня едно нещо: аз не съм тук, за да ви говоря за теорията на интервюирането, защото съществува само една теория на интервюирането — и тя се състои в това как вие ще предадете информацията.

— Добрите интервюиращи са мързеливи. Слабите интервюиращи са най-лошите. *И така, разкажете ми за себе си... И така, Кен, ако ти беше кола, каква кола щеше да бъде това... Ако точно в този момент можеше да бъдеш навсякъде по света, къде щеше да бъдеш?...* Ще ви задават всякакви тъпи въпроси. Но запомнете следното: невинаги най-квалифицираният печели при интервюто, а най-подготвеният. И съществува един прост съвет, който трябва да запомните, преди да отидете на това интервю: направете проучване. Оpozнайте работата — и нямам предвид само името ѝ. Продавайте според нуждите на Купувача. Не влизайте там, за да му кажете: *Аз мога да върша десет неща*, защото той ще се обърне настрана и ще ви каже: *Аз не се нуждая от десет неща — нуждая се само от три, но вие не можете да ги вършите.* В днешния пазар не е важно това, от което си мислите, че се нуждаят. Важно е онова, от което те наистина се нуждаят.

Той ни огледа и ме посочи.

— Добре, вие сте първата ми жертва, мистър...

Аз се представих.

— Добре, мистър Алън. Ето ви един въпрос, който задължително ще ви зададат на интервюто: *Защо бяхте уволнен?*

Размърдах се нервно в стола си.

— Лоша реакция — застреля ме Мел Тъкър. — Излъчвате нервност.

Аз веднага заставах спокойно, погледнах го право в очите и казах:

— Аз бях жертва на сгромолясване.

— Жертва на сгромолясване — високо повтори Мел Тъкър. — Звучи така сякаш банда типове със скиорски маски са нахлули в къщата ви и са ви сгромолясали.

Даже аз се разсмях.

— Важното тук е: *Бъдете безпристрастни. Бъдете неемоционални за емоционални събития. Те минаха през А... после стана Б.* Засягайте темата и избягвайте от нея колкото може по-бързо. Това е като другия страхотно глупав въпрос при интервю: *Кажете ми слабите си страни.* Ако искате вярвайте, но хората го правят. С един въпрос ние отиваме от интервю на терапевтичен сеанс. Един мой клиент — и не се майтапя — казал: *Аз плюя. Много плюя когато говоря. И тъй като се смущавам от плюенето, получавам стрес.* Знаете ли какво трябва да си е помислил интервюиращият? О, страхотно — плюе и при това става избухлив.

Казвайки думата избухлив, Мел Тъкър погледна бързо към превързаната ми ръка. А аз си помислих: *Той знае. Всички знаят.*

— И да кажем, че се изправите срещу най-тъпия от всички тъпи въпроси: Определи себе си с три думи. Запомнете: *Въоръжен и опасен* не са добра възможност.

Още по-остър смях от страна на класа. Да не би да печелеше точки за моя сметка? Или просто ме гонеше параноята?

Към дванайсет часа той ни даде обедна почивка.

— Хей, мистър Алън — подвижна Мел Тъкър, когато излизах от залата, — надявам се, че нямате нищо против това, че ви подразних заради коментара ви — жертва на сгромолясването.

— Аз не съм избухлив — отговорих. — Няма значение какво си мислите, аз наистина не се разхождам насам-натам, за да удрям хората.

Той опули очи. Ето кога разбрах, че наистина ме гони параноята.

— Вярвам ви, мистър Алън. Щом казвате, че не сте избухлив, значи със сигурност не сте. Но работата е там, че през ума ми изобщо не е минавала мисълта за това, че вие може да сте избухлив.

Сега се чувствах повече от притеснен.

— Радвам се да го чуя — промърморих аз и бързо излязох от стаята.

Това е от шока, казах си, докато вървах по коридора към асансьора. *Ти си като човек, който току-що е стъпил в празна шахта на асансьора. Падаш надолу толкова бързо и не можеш да повярваш,*

че това се случва именно с теб. И отчаяно се опитваш да се вкопчиш в нещо, каквото и да е, което да спре падането ти.

Натиснах бутона за надолу и изчаках асансьорът да пристигне. Когато вратата се отвори, от нея излезе Айвън Долински. Той беше различен човек. Наскърбените му очи бяха весели и живи. Раменете му вече не бяха отпуснати. Даже се усмихваше.

— Нед, много се радвам да те видя — избъбри бързо, обви ме с ръка и ме прегърна сърдечно.

— Добър ден, Айвън. Добре ли си?

— Никога не съм бил по-добре. Всъщност днес реших нещо — има бог.

— Радвам се да го чуя — кимнах аз. — Какво става?

Този път усмивката му беше пламенна.

— Приземих се — съобщи ми той.

3.

Типично за Айвън. Точно когато изглежда така, сякаш ей сега ще подкара към ръба на скалата, той изведнъж скача на спирачките, включва на задна и нанася решителния удар.

— Приземих се.

Работата не беше съвсем очарователна — но поне беше работа. На обяд в малко италианско ресторантче на Тридесет и шеста и Медисън — където Айвън настоя да ме завлече (Аз черпя, Нед) — той ми каза, че е новият продавач за Трите щата на месечника Домашен компютър — ново лъскаво списание за средната класа, насочено изключително към домашния пазар в предградията.

— Нека го погледнем направо — обобщи Айвън, — не говорим за списание от същата лига като „Компютърен свят“. И работата включва преместване в Хартфорд.

— Застрахователната столица на Америка.

— Да, не е точно градът, който никога не заспива. Но все пак през повечето време ще бъда на път, издръжката на живота е три пъти по-евтина, отколкото в този град, а онова, което е наистина страхотно в работата, е, че ти помага да изградиш нещо нагоре от основите.

— Кой стои зад заглавието?

— Транс континентал комюникейшънс. Чувал ли си за тях?

Да. Търгаши на най-ниско ниво. Издатели на такива полезни списания като Супермаркетът днес, Интернационални зъбни технологии и Избор на видео. Не точно Конде Наст — и пословично стиснати, когато дойде време да плащат на служителите си.

— Че кой не е чувал за Транс континентал? — казах аз. — Заплатата сваятна ли е?

— Както казах, не е висшата лига.

— Четиридесет?

— Тридесет и пет. Плюс седем процента комисиона от всички продажби. Пълна медицинска осигуровка след шест месеца. И три бона възнаграждение за преместването, които ще изплатят няколко сметки.

Точно както си мислех — сделка под стандарта, привлекателна само за наистина отчаян човек. Като Айвън. Или като мен.

— Чувал съм и за по-лоши заплати — казах аз, опитвайки се да звуча оптимистично.

— Повярвай ми, не се заблуждавам, мислейки си, че това е сделка за Ролс Ройс. И за да ми излезе сметката, ще трябва да продавам поне за петстотин хиляди годишно. Но, хей, това поне е работа. Все някакво бъдеще.

Той вдигна чашата си с домашно кианти и я чукна в моята.

— И двама ни чакат добри времена, Нед.

Искаше ми се да го попитам: *Какви добри времена?* Както ми се искаше и да го обидя заради това, че е подредил веригата от събития, които ми струваха работата в Компютър Америка. Но — както винаги с Айвън — аз реших да не излизам на пътеката на войната. Бях преценил, че трябва да предизвикам Питърсън на прага му — да намегна, че имам нещо против него — и си платих една жестока цена. Както и да е, това беше първият път след смъртта на Нанси, когато Айвън изглеждаше поне малко доволен от живота и аз определено нямаше да му разваля деня.

— Вече близо ли си до приземяването? — попита ме той.

— Пекат се няколко неща — отговорих неопределено. — Не съм притеснен.

Естествено, лъжех като циганин. И през следващите четири седмици тревогата ми се усили. Защото аз не само не успях да се приземя; не получавах и един-единствен намек за възможности за работа. Не че не се опитвах. Мотаех се целенасочено в Джерард Флин асоусийтс от осем и тридесет всяка сутрин докато най-накрая затвореха офиса в седем вечерта. Имах си своя собствена работна станция в техния Информационен отдел и (когато не се учех как да си продам задника на практическите упражнения) прекарвах по-голямата част от деня, ровейки из мрежата в търсене на перспективи за работа. Трябва да съм изпратил над сто автобиографии до всички големи компании, издаващи списания (Хърст, Конде Наст и Мърдок — получих отговор от всички, в който ми съобщаваха, че в момента нямат свободни места за продавачи) до лъскавите издания, специализирани в аудио/видео/камери/електроника, до около две дузини големи маркетингови агенции. И отново никакъв шанс —

макар че директорът по продажбите на Стерео ревю поне беше достатъчно свестен да ми се обади в моя тъй наречен офис (работната ми станция си имаше директна линия), за да ми каже, че е впечатлен от автобиографията ми.

— Вие сте точно човекът, когото търсим — каза мистър Стерео ревю. — Отличен опит в продажбите на елитния пазар — точно това, което ние правим тук. Проблемът е, Нед — и това е причината, поради която реших да ви телефонирам, че се обадох на Личен състав в Потолм-Рутан, тъй като те са били последните собственици на „Компютърен свят“. Е, онзи тип ми каза, че си нападнал началника си и после си бил арестуван заради нападението. Моля ви, кажете ми, че това не е вярно.

— Обвиненията бяха оттеглени. И причината, поради която ударих онзи тип...

— Значи наистина си нападнал някого по време на работа?

— Имаше смекчаващи вината обстоятелства...

— Не ми пука какви обстоятелства е имало, Нед. Просто не мога да наема някого с подобно петно в досието.

— Ако просто бих могъл да обясня...

— Съжалявам, Нед. Впечатляваща автобиография, но... откъде да знам, че пак няма да удариш някого?

Беше съвсем очевидно, че не можех да стигна по-далеч от едно писмо със *Съжалявам, няма свободни места* и в другите сто компании, до които бях писал. Винаги когато директорът на Личен състав провереше служебното ми досие, от Потолм-Рутан му казваха едно и също: *Не се приближавайте до него, ако си цените зъбите*. Разбира се, знаех, че ще стане така — но напразно се надявах, че някой просто може да забрави да направи тази проверка.

В края на петата седмица от програмата попитах Нанси Ауербах:

— Има ли някакъв начин да попречим на работодателите да се обаждат в Потолм-Рутан?

— Само ако заличиш напълно „Компютърен свят“ от автобиографията си.

— Това ми се струва добра идея.

— И как тогава ще обясниш последните четири години? Служба във Френския чуждестранен легион?

— Бих могъл да кажа, че, не знам, че съм учил, че съм пътувал...

— Така ще изглеждаш като застаряващ битник — не като разумен професионалист, преминал трийсетте. Както и да е, да кажем, че някой те наеме въз основа на автобиография, която не включва „Компютърен свят“, а по-късно открие, че си работил там четири години? Ще те изритат по задника, преди да си успял да си поемеш дъх. Съжалявам, Нед — както ти казах в Ден Първи, това ще бъде трудна задача. Но мога да ти дам един съвет.

Аз свих рамене.

— Престани да преследваш всичко възможно в областта на Трите щата. Започни да си мислиш за преместване. Както виждам нещата, една малка организация във второразреден или треторазреден град може да си затвори очите пред историята с Креплин, за да привлече някого с голям опит като теб. Особено ако успееш да ги убедиш, че тогава си бил под екстремално напрежение.

— Кариерата на жена ми е изцяло базирана в Ню Йорк — казах аз. — Тя няма да поиска да напусне града.

— Откъде можеш да знаеш — учуди се Нанси Ауербах, — докато не я попиташ?

Но аз не исках да я питам — защото за мен идеята да си намеря работа извън Ню Йорк, беше признаване на поражението. Щеше да бъде като понижение във второстепенните лиги след дълга кариера с Янките, а аз все още не исках да правя такава стъпка назад. Нещо повече, отношенията между мен и Лизи определено не бяха достатъчно наред и даже не можех да си помисля да повдигна въпроса за потенциално преместване от Манхатън. Само за седмица след уволнението последното ми плащане се изпари — беше изядено от дребните ми нужди като дела ми от януарския наем, последната телефонна сметка, две хилядарки и половина, които изпратих, за да платя здравната си осигуровка за следващите дванадесет месеца.

Това беше преди месец. От тогава станах издържан мъж: разчитах финансово на Лизи за всичко.

И всичко наистина означаваше всичко. Когато в края на януари Чеиз Манхатън Банк започна да вдига шум търпението ни се изчерпва и ме заплаши с юридически действия, за да си върнат краткосрочния заем от двадесет и пет бона (е, бях пропуснал шест поредни месеца). Тогава взех радикално решение. Ликвидирах всичките си останали авоари (акции, спестявания, остатъците от моите 410 К) и изплатих

целия заем наведнъж. Но това означаваше, че дължа двадесет и две хиляди на най-различни хора от бизнеса с пластмасови пари. Нещо потревожно, няхах никакви собствени пари.

Лизи ме убеди да погася заема към Чейз Манхатън. Тя винаги се ужасяваше от факта, че разчитам на краткосрочни заеми, за да финансирам изключително разточителните си навици.

— Най-важното точно сега е — каза тя — да изчистиш колкото можеш повече задължения и повече да не се набутваш на червено. Не се тревожи — аз мога да издържам и двама ни докато намериш нещо.

Пъблик рилейшънс никога не са били сред най-добре платените служби. И макар че Лизи беше важна клечка във фирмата си, заплатата ѝ след облагането с данъци беше осемстотин долара седмично. Не беше зле докато работехме и двамата — но след като станяхме семейство с един работещ, с нейните три хиляди и двеста на месец не можехме да стигнем далеч. След като платяхме наема от две и двеста за апартамента, ни оставаха само хиляда кинта на месец за храна, дрехи и отопление. Яденето навън остана в миналото, такситата — абсолютен лукс. Лиших се от такива излишни предмети като клетъчния си телефон (върнах го в компанията, от която го бях взел на изплащане). Едно кино седмично стана единствената ни вечер навън (освен, разбира се, ако Лизи не забавляваше клиенти за сметка на компанията). И всяка сутрин в понеделник тя ми оставяше по 100 долара джобни пари.

Заслужаваше безгранично уважение заради това, че нито веднъж не се оплака от мизерното ни финансово състояние. Докато аз, от друга страна, се чувствах все по-виновен заради своята зависимост.

Една събота, след около пет седмици в Програмата, се разхождахме из Сохо и спряхме да погледнем едно красиво черно дамско костюмче във витрината на Агнес В.

— Прекалено скъп парижки шик — каза Лизи.

— Страхотно ще ти отива — отбелязах аз.

— Сигурно — разсмя се тя.

— Хайде да го купим — предложих внезапно.

— Просто се шегуваш...

— Хайде — настоях аз и я бутнах нежно към вратата — да го вземем.

— Нямам нужда от него. Не го искам. И, освен това, не можем да си го позволим.

— Имам още малко възможност да ползвам моята Master Card.

— Не ставай луд. Това вероятно струва поне хиляда кинта...

— Мога да ти го купя — ядосах се аз.

— Защо правиш това?

— Ти искаш костюма, аз искам...

— Нед, моля те... хайде просто да продължим нататък.

— Защо не ми позволиш...?

— Знаеш защо. Сега престани. — Тонът ѝ беше раздразнителен. Раменете ми се отпуснаха.

— Добре — промълвих тихо.

Тя ме хвана от там.

— Хайде да пием по едно кафе.

Влязохме в Нюз кафе, на две преки южно от Западен Бродуей. Нонстоп CNN на видеомониторите. Обичайната сбирщина от бедните квартали, преструваща се на контета от центъра през уикенда. Обзалагам се, че всеки от вас, копелета, си имаше работа. Обзалагам се, че можете да си купите каквото, по дяволите, си поискате.

— Виж какво — обърнах се към Лизи, — щом започна работа, този костюм е твой.

Тя въздъхна силно и поклати глава.

— Не можеш да престанеш, нали?

— Какво да престана?

— Да престанеш да се измъчваш от мисълта, че те издържам...

— Просто не искам да бъда зависим...

— От мен?

— Да.

— Страхотно. Просто страхотно.

— Какво лошо съм казал?

— Нищо, нищо...

— Превръщам се в бременна и това ме тревожи...

— Ти определено не си бременна.

— Ние сме разорени — заради мен.

— Това е само за малко. Ще намериш нещо. Но онова, което трябва да направиш междувременно, е просто да приемеш нещата такива, каквито са. Сега аз плащам сметките. Доставка ми удоволствие

да плащам сметките. Също както ми доставя удоволствие да изчиствам и част от дълговете ти.

— Няма начин да ти позволяя...

— Е, аз вече го направих.

Погледнах я тревожно.

— Какво си направила?

— Вчера платих част от сметката ти по Дайнърс кард.

— Колко точно?

Тя ме погледна в очите.

— Пет хиляди долара.

— Пет бона? Да не си луда?

Тя посегна към ръката ми, но аз я дръпнах.

— Моля те... — каза тя.

— Как смееш...

— Просто се опитвах да помогна. Искам да кажа, знам колко ти струваха часовникът и ваканцията. А освен това имах малко излишни пари в сметката си на Мини Маркет, така че...

— Моите дългове са си мой проблем, не твой.

— Ако си в беда, това е мой проблем. И съм щастлива да ти помогна...

— Не искам шибаната ти помощ — изтърсих аз.

Настъпи дълго мълчание. Лизи ме гледаше в пълно отчаяние. Най-накрая каза почти шепнешком:

— Чу ли се какво каза току-що?

Изведнъж се почувствах като пълен тъпанар.

— Не исках...

Тя погледна през прозореца на кафенето и захапа силно устната си.

— Забрави го, Нед — изрече най-накрая. — Просто го забрави.

В понеделник сутринта пристигна писмо от Американ експрес, в което ме информираха, че членските ми права са преустановени, докато не оправя неизплатения дълг от девет хиляди и сто долара — който, тъй като е просрочен с два месеца, е обект и на два процента месечна лихва. Със същата поща пристигна и едно писмо като целувка за сбогом от тенис клуба, прекратяващо членството ми поради това, че не съм платил годишната такса от хиляда и осемстотин кинта. Веднага захвърлих това писмо в кошчето. Дясната ми ръка все още беше в

лоша форма. Беше ми трудно да хвана писалка, камо ли ракета. При всички други проблеми, изключването от тенис клуба беше нещо, което можех да преживея.

Знаех, че писмото от Американ експрес е само първото от серия заплашителни депеши, които скоро щяха да пристигнат от Master Card, Visa и Барни. Знаех също, че — благодарение на обичайните такси, налагани от компаниите за пластмасови пари — дългът по кредитните ми карти от седемнадесет бона щеше да нараства с по шестстотин долара на месец. Ако не бях в състояние да изчистя този дълг през следващите дванадесет месеца... фокус-бокус — те магически щяха да набъбнат до почти двадесет и пет бона — нарастващи като рак с почти седемстотин кинта месечно.

Трябваше да намеря някакъв начин да се измъкна от тази дупка. Бързо.

Така че най-накрая послушах съвета на Нанси Ауербах и прекарах по-голямата част от шестата си седмица в Програмата, изпращайки автобиографии до дузина търговски и маркетингови компании извън областта на Трите щата. Ограничих се до корпорации на около час полет от Ню Йорк — мислейки си, че, може би, мога да стана нюйоркски представител на някоя извънградска фирма. За няколко дни в Джерард Флин асоусийтс пристигнаха дузина писма, които ме информираха, че никоя от компаниите в момента не търси продавачи, но че ще задържат автобиографията ми в компютъра си, дрън-дрън-дрън.

— Започвам да се притеснявам много — казах на Нанси Ауербах в началото на седмата седмица.

— Разбирам те — отговори тя.

— Фалирал съм тотално. Имам нужда от нещо колкото може по-скоро.

— Както ти казах в началото на програмата, ние не сме чудотворци. Ние просто функционираме като консултанти. Както ти казах, и пак ще ти кажа, ние не можем да размахаме магическия жезъл и да заличим това от досието ти. То винаги ще си бъде там. Просто трябва да се справиш с проблема.

— С други думи, да приема, че не мога да бъда нает на работа.

— Ти го казваш, Нед. Не аз.

Онази нощ, докато Лизи беше излязла с клиент, а аз прахосвах част от парите си за седмицата за пица пипероне от 11 долара, поръчана от „Домино“, се обади Нанси.

— Късметът ти може би се променя — започна лъстиво тя. — Късно следобед ми се обади един познат на име Дейв Джадълсън. Беше едър ловец на глави^[1] в Атланта. Преди около две години беше подмамен в Шарлот, Северна Каролина, да основе голяма фирма за лов на глави там. Както и да е, една от компаниите, които той представлява — Info-Systems USA — търси висш администратор, който да поеме медийните им продажби. Знам, че това ще означава да отидеш от другата страна на бюрото — но, по дяволите, не би ли предпочел да бъдеш купувач за известно време?

— Не и в Шарлот, Северна Каролина — отговорих аз.

— Миналата седмица пращаше автобиографии до Бостън, Фили^[2], Балтимор, Вашингтон...

— Даа, но има голяма разлика между Бостън и Шарлот.

— Чакай малко. Шарлот наистина е процъфтяващ град. Един от най-бързо разрастващите се банкови центрове в страната и новия любимец на средните компании за софтуер и информационни технологии, които си търсят ефективна и евтина база без убийствени разходи. Е, добре, не съм била там, но от онова, което ми казват моите шпиони, КНЖ е наистина първокласно...

— КНЖ?

— Качеството на живота. Имат си отбори в NFL и в NBA, два театъра, симфоничен оркестър, добри ресторанти...

— Знаеш какво ти казах за преместването. Имам предвид, че ако намеря нещо в Бостън или във Фили... Но да се преместя в някакъв треторазреден град като Шарлот? Няма начин.

— Просто ме изслушай. Изпратих автобиографията ти на Джадълсън и ти направих наистина тази наистина страхотна реклама, че си роден търговец, точен стрелец, мистър *Сто и десет процента*... и човек, който е имал неприятно преживяване с бившия си немски работодател. Е, преди десет минути той се обади, след като разговарял с хората от Info-Systems; те му казали, че искат да летиш натам вдругиден за интервю. Защо не обсъдиш това с жена си...

— Както ти казах и преди, кариерата на жена ми е тук, в Ню Йорк.

Тя се разсмя скептично.

— Това е твоето извинение и ти се държиш за него, нали?

— Напускането на Ню Йорк не влиза в плановете на моята игра.

— Нед, както ти казах и преди, ти не си в положение, в което можеш да позволиш на гордостта да замъглява преценката ти. И, кой знае? Жена ти наистина може да хареса идеята да напусне за известно време манхатънския кръг. В Шарлот има много възможности за работа в пбблик рилейшънс. Попитай я, за Бога! И, докато говорим за това, кажи ѝ, че основната заплата е петдесет и пет хиляди, с щедър план за участие в печалбата, служебна кола, пълна медицинска осигуровка, четири месеца безплатна квартира докато си намериш жилище и — ето я и истинската глазура върху тортата — стимулираща такса от двадесет бона за щастливеца, който приеме работата.

Двадесет бона. Щях да си изплатя дълговете.

— А с какво ме обвързва тази стимулираща такса? — попитах аз.

— Значи си заинтересован? — разсмя се Нанси Ауербах.

— Просто питам.

— Искат обвързване за минимум двадесет и четири месеца. Но, ако решат да се разделят с теб преди това, запазваш всичко.

— Звучи доста разумно. Лошото са двете години в Северна Каролина.

— Добре дошъл в *Живота*... където никога не получаваш онова, което искаш. Не мисля, че можеш да си позволиш да отхвърлиш Шарлот с пренебрежение. Хайде, попитай Лизи. Довечера. И ми се обади утре рано сутринта.

Двайсет бона. Двайсет бона. Двайсет бона! Преди два месеца — когато Креплин ми размахваше онези триста бона — двайсет бона ми се струваха дребни пари. Сега бяха критични. Нанси беше права — не бях в положение да бъда високомерен спрямо възможност за работа в Дикси^[3]. Добре, все едно да бъда понижен временно във втора дивизия. Но това беше възможности. Шанс да оправя финансовото си положение, да дам старт на спрялата си на място кариера и да се надявам, че ще залича онази простъпка от досието си. А Лизи — която винаги намекуваше, че не е свързана трайно с Ню Йорк — вероятно щеше да подскочи от радост при възможността да се преместим в място като Шарлот, където можехме да си устроим къща в провинциално уединение (наблизо до града). И да отгледаме няколко

деца! А през уикендите да каним съседите на барбекю. Да се запишем в местния кънтри клуб. Да се научим да играем голф. Да започнем да носим жилетки. Да прехвърлим политическите си пристрастия към Републиканската партия. И да казваме на всички, че замяната на големия град с малкия Шарлот е най-хубавото нещо, което се е случвало в живота ни... докато, постоянно, аз тайно щях да скърбя заради факта, че съм заточен от професионалните висши лиги и завинаги съм хванат в капана на уютната безизходица, която съм си създал сам.

Майната му на Шарлот! Това щеше да ме убие. Щях да бъда мъртвец. Включих компютъра и натраках бърза електронна поща, която да поздрави Нанси при пристигането ѝ в офиса сутринта.

„Нанси:

След сериозно обмисляне аз просто не виждам как бих могъл да се преместя в Шарлот. Моля те изрази благодарностите ми пред Дейвид Джадълсън и Info-Systems USA заради техния интерес към мен.

Хайде да поговорим тази сутрин и да видим накъде ще вървим от тук нататък.

Всичко най-добро,

Нед.“

Кратко и свежо. Несъмнено Нанси щеше да си помисли, че пропилявам една от малкото възможности за работа, които се откриваха пред мен точно в този момент. Но ако Лизи разбереше за тази перспектива, тя щеше да настоява да се заловя за нея. А ако опитам, вероятно щях да получа работата. И ако това станеше, тя щеше да събере багажа и за миг да се премести в Шарлот. И тогава...

Преместих курсора на *Изпрати веднага* и натиснах бутона два пъти. Пицата пристигна. Прокарах си я с няколко чаши евтин австралийски Шираз. После, с бутилка в ръка, аз се преместих в спалнята. Налях си още една голяма чаша вино, гаврътнах я, после включих малкия телевизор Сони срещу леглото и загледах разсеяно някакъв боклук в най-гледаното време, докато изливах останалата част от бутилката в празната си чаша.

На следващата сутрин чух звъна на телефона. Отворих едно око. Сутрешната светлина влизаше в стаята през пролуката в завесите. Главата ме болеше от евтино вино. Празната бутилка беше на масата до леглото, до радиобудилника. Той показваше девет нула три. Чух как Лизи вдига телефона в кухнята. С мъка се изправих на крака, замъкнах се до банята, изпразних си мехура и мушнах глава под студената вода. После се завлякох до дневната, премигвайки изненадано, когато видях дюшек и възглавница да украсяват малкото съвременно легло, което бяхме донесли за гости. Лизи приключи разговора си и дойде при мен в дневната. Вече беше облечена за работа. От мрачния вид на лицето ѝ можех да разбера, че съм изпаднал в сериозна беда.

— Не те чух да си идваш снощи — отбелязах.

Тя не отговори. Просто ме погледна продължително и строго.

— Гости ли сме имали? — попитах аз, посочвайки към леглото.

— Не, аз спях там — отговори тя.

— Защо?

— Защото те намерих заспал с празна бутилка от вино в ръце. А аз не искам да споделям леглото си с пияница.

— Това беше просто малко вино.

— Имаш предвид, както онова беше просто едно малко предложение за работа в Шарлот.

Аз седнах на леглото. Прокарах пръсти през косата си. Опитах се да запазя спокойствие.

— Откъде знаеш... — попитах най-накрая.

— Обади се твоята консултантка по настаняване на работа, Нанси Ауербах. Щом вдигнах, тя ми каза: *О, мисис Алън, наистина съжалявам да разбера, че Нед е решил да не проучи възможността за работа в Шарлот.* Когато я помолих учтиво да ми обясни, тя ми разказа. Всичко.

— Снощи щях да обсъдя това с теб...

— ... но вместо това се напи до безсъзнание.

— Ъъъ, да.

Тя погледна към пода и поклати глава.

— Защо ме лъжеш? — прошепна.

Аз се изправих.

— Скъпа, аз не...

— За Бога, Нед, тя току-що ми каза, че късно вчера си й изпратил електронна поща и си отхвърлил работата. Така че какви са тези глупости снощи щях да поговоря с теб за това?

— Просто знаех, че това не е правилното решение.

— Все пак трябваше да го обсъдиш с мен.

— Добре — рекох глуповато, — не бях прав.

— Това не е достатъчно, Нед. Още веднъж ме изолираш...

— Не те изолирам...

— Е, поне така се чувствам. Защото, като ме изолираш, ти ми даваш да разбера много ясно, че не ме искаш в живота си...

Тя плачеше.

— Лизи, моля те...

— Добре, искаш ли да знаеш нещо? Не мисля, че вече те искам в живота си...

Грабна си палтото и изхвъркна като вятър.

Хванах си главата с две ръце. Наистина се спусках стремително надолу. И същевременно се чудех — защо продължавам надолу по тази самоубийствена спирала?

Грабнах телефона и се обадох на Нанси Ауербах. Ким, секретарката й, ми съобщи, че току-що съм я изпуснал и че тя няма да се прибере в офиса през цялата сутрин. Попитах я дали има някакъв начин да й предаде едно съобщение, че съм променил решението си и все още се интересувам от работата в Шарлот. Ким обеща, че ще направи всичко възможно.

После набрах номера на клетъчния телефон на Лизи. Когато чу гласа ми, тонът й стана леден.

— Слушай, скъпа — започнах разкаяно, — знам, че се държах като неконтролируем идиот...

— Нед, точно сега наистина не ми се говори с теб...

— Лизи, моля те... не знаеш колко зле се чувствам...

— Не ми пука как се чувстваш...

— Виж, току-що се обадох на Нанси Ауербах, реших да отида на интервюто в Шарлот...

— Прави каквото си искаш, Нед. Ти винаги правиш така.

— Чакай, не искаш ли да отида на това интервю?

— Ако искаш да се преместиш в Шарлот, това си е твоя работа. Но аз няма да дойда с теб...

— Лизи, не говори така...

Тя затвори. Когато се опитах да ѝ позвъня отново, получих записано съобщение, което ме информираше, че клетъчният телефон, с който се опитвам да се свържа, е изключен. Лизи никога не изключваше телефона си. Това ми изкара ангелите — както и внезапният ѝ пристъп на емоционално сгорещаване.

Чудейки се какво да правя по-нататък, аз се понесох към кухнята и си направих чаша кафе. Погледнах през прозореца. Студен, сив ден. За пръв път след уволнението преди почти пет седмици аз изведнъж изпитах огромна, непреодолима нужда от цигара. Без да спирам, за да обмисля глупостта, която се канех да направя, наметнах черния си анорак, изтичах до близката бакалия, купих си пакет Уинстън, отворих го, забих една цигара между устните си, запалих я, дръпнах дълбоко и усетих как онази топла, мила ласка на никотина се разтваря в кръвообращението ми.

За три минути бях изсмукал първата си цигара. Беше чудесна на вкус. Изпих кафето. Посегнах към пакета и запалих друга. После се обади Нанси Ауербах. От прашенето по линията беше очевидно, че говори от клетъчния си телефон.

— Е, Ким ми предаде съобщението ти — каза тя. — Това е страхотна новина — променил си решението си за работата в Шарлот.

Дръпнах дълбоко, сериозно от цигарата. И казах:

— Нанси, ситуацията отново се промени. Ще пропусна интервюто.

— Шегуваш се, нали?

— Бих искал.

— Какво стана?

— Знаеш какво е станало. Казала си на Лизи, че съм се отказал от интервюто с Info-Systems.

— Но само защото предположих, че ти си го обсъдил с нея.

— Е, не съм.

Въпреки силния шум по линията чух как Нанси въздиша силно.

— Нед, това не е игра...

— Знам, знам.

— И след разговора ми с Лизи не мога да повярвам, че тя е възразила толкова непреклонно срещу преместването в Шарлот.

— Това е мое решение.

— Наистина ми се иска поне да отидеш дотам и да прецениш тази възможност.

— Не ни върши работа.

— Сам знаеш, с твоето досие подобна възможност не бива да се отхвърля толкова леко...

— О, убеден съм в това.

— Добре, Нед. Ти решаващ. Но запомни: остават само още шест дни от програмата ти. И възможностите ти не са точно изумителни.

След като приключих разговора си с Нанси Ауербах, запалих друга цигара. И се обадох на Лизи в офиса ѝ. Тя беше на съвещание. Обадох ѝ се след час. Все още беше на съвещание. След трийсет минути се обадох пак.

— Съжалявам, мистър Алън... — каза асистентката ѝ.

Обадох се след половин час. И след още половин час. Малко преди един на обяд успях да се свържа с нея.

— Да ме изложиш ли се опитваш, Нед? — тихо попита тя.

— Виж, просто исках да поговоря с теб...

— А аз просто нямах време да говоря с теб тази сутрин. Не че ми се искаше особено...

— Лизи, скъпа, знам, че бях глупак...

Тя ме прекъсна.

— Нед, имам една новина.

Сърцето ми прескочи четири удара.

— Току-що разбрах, че тази вечер ще трябва да летя до Лос Анджелис — съобщи ми тя. — Шери Лоебман, която управлява офиса ни на Западното крайбрежие, снощи била приета в болница със спукан апендикс. Вероятно няма да бъде на работа между десет дни и две седмици и шефовете искат да ръководя офиса докато тя се възстанови.

— Разбирам — смънках аз. — Вероятно ще мога да прескоча с някой евтин полет през уикенда...

— Нед, наистина мисля, че ние имаме нужда... онова, от което аз наистина се нужда... е пространство.

Пространство. Най-ужасяващата дума в брачния лексикон.

— Пространство? — попитах аз. — Защо се нуждаеш от пространство?

— Ти знаеш защо.

— Не знам.

— Нещата не са наред.

— Няма ли да е по-добре, ако поне се опитаме да ги обсъдим...

— Да. Разбира се. Но след като се върна от Ел Ей. Наистина мисля, че ще ни се отрази добре да останем разделени за известно време. Да освежим атмосферата. Това ще ни даде малко критична дистанция.

— Не искам да те изгубя.

Тя замълча. Чувах само слабото бръмчене по линията. Накрая тя каза:

— Не знам какво искам точно сега, Нед. Много неща се натрупаха...

— Знам, знам, това бяха едни шибани, ужасни няколко седмици...

— Не седмици, Нед. Не сме общували от месеци. Много преди да те уволнят.

— Не те разбирам.

— Това е част от проблема...

— Определи какъв е проблемът. Моля те.

Неловко мълчание. После тя каза:

— Просто точно сега не ти вярвам, Нед. Защото вече не съм съвсем сигурна с кого си имам работа.

Дълго, объркано мълчание.

— О, Лизи, Исусе...

— Виж какво, трябва да бягам на друго съвещание. Хващам полета на Американ в шест...

— Мога ли поне да те изпратя до летището?

— Наистина съм вързана през целия ден; изпращам една от прислужничките с моя ключ да ми събере нещата. Казва се Сали, ще наmine след около час. И от офиса заминавам направо за летище Кенеди.

— Ще ти се обаждам в Ел Ей. Всеки ден. Къде ще отседнеш?

— Нед, нека аз да ти се обаждам.

— Къде ще отседнеш. — Това вече не беше въпрос.

Тя въздъхна с примирение.

— Ще бъда в Мондриан.

— Лизи...

— Трябва да тръгвам. Чао.

Седях там, хванал заглъхналата слушалка, чувствах се изгубен. Накрая затворих телефона. След миг го вдигнах отново, с показалец, насочен към бутоните. Но не знаех на кого да се обадя. За пръв път в живота си наистина не знаех какво да правя по-нататък.

Вече не съм съвсем сигурна с кого си имам работа.

Нито пък аз.

[1] Ловец на глави (амер. сленг) head-hunter — агент или агенция, специализирани в набиране на висококвалифициран персонал — Б.пр.

↑

[2] Фили — Филадельфия. — Б.пр. ↑

[3] Дикси — южните щати в САЩ — Б.пр. ↑

4.

— Здравейте, мисис Рут Еделщайн? Обажда се Нед Алън от РС решения. Надявам се, че времето е подходящо да си поговорим...

Мисис Рут Еделщайн звучеше като около деветдесетгодишна жена:

— Как казахте, че ви беше името?

— Нед Алън. РС решения. От нашите документи забелязвам, че сте си купила компютър GBS Powerplan през септември деветдесет и пета...

— Беше синът ми...

— Моля?

— Синът ми, Лестър, той купи компютъра.

Погледнах към монитора пред себе си.

— Но според нашата информация компютърът е регистриран на вашето име.

— Това е 'щото Лестър го купи за мен.

— Значи това е вашият компютър?

— Никога не съм го пипвала. Само събира праха на шкафа. Абсолютно пражосване на пари.

— Е, щом синът ви е купил компютър, вие със сигурност можете да го ползвате.

— Не. Лестър го купи 'щото той и онази негова проста жена се преместиха във Финикс и на него му дойде тъпата идея, че ще можем да поддържаме връзка, като използваме това... как се казваше?

— Може би електронната поща?

— Точно така. Ще му кажа аз, аз съм на седемдесет и седем години, имам артрит, а вие очаквате да печатам здравей всяка сутрин? Чувствах се виновен заради това, че не си ме взел във Финикс, пусни едно десетаче и вдигни телефона.

— Е, електронната поща вероятно е най-евтиният начин за комуникация...

— Лестър е известен дерматолог, няма нужда да се притеснява от един разговор за два кинта.

— Ами, да речем, че започнете да ползвате компютъра. Няма ли да ви се ще да притежавате най-съвременния софтуерен пакет? Защото този месец РС решения ви предлага точно това. Невероятен софтуерен комплект, включващ Windows 95, Netscape Navigator, Visual Basic, Power C, новата енциклопедия Гролие от деветдесет и осма, състезанията на Ал Юнсър Джуниър...

— Ал Юнсър, онзи със състезателните коли?

— Същият. И трябва да ви кажа, мисис Еделщайн, щом веднъж започнете да играете тази игра, никога няма да поискате да...

— Аз да стана автомобилен състезател? Това ли ви е представата за шега?

Продължих да разоравам напред с моята тирада.

— И ако решите да си купите целия този софтуер по отделно, той ще ви струва над хиляда долара. Но РС решения ви предлага този фантастичен комплект само за двеста двадесет и девет долара и деветдесет и пет цента, включително и безплатна доставка на следващия ден.

— Млади човече, чухте ли ме първия път? Аз никога не съм докосвала този тип компютър...

— Не мислите ли, че е време да се научите?

— Не. — И затвори.

Въздъгнах уморено, нагласих слушалката по-удобно, преместих курсора надолу, на следващото име и телефонен номер на екрана ми, набрах и зачаках отсрещния телефон да отговори.

— Здравейте, мистър Тони Готшалк? Обажда се Нед Алън от РС решения. Надявам се, че е удобно да говорим...

Беше срядата след приключването на Програмата ми и вече за трети ден бях на новата си работа. Поправете това: моята нова временна работа. След като отхвърлих потенциалната кариера на директор по медийни продажби в Шарлот, аз прекарах последните шест дни от Програмата, опитвайки се да намеря нещо, каквото и да е, което би могло да ме оправи, докато продължавам да душа за постоянно място.

— Сега знам, че ще подскочиш като го спомена — каза Нанси Ауербах.

— Опитай — насърчих я аз.

— Може би си обмислял нещо в „Телепродажби“?

Аз подскочих.

— Знам, знам — възпря ме Нанси Ауербах. — След като си бил мениджър по продажбите, това е направо сгромолясване. Но каза, че имаш нужда от парите. Така че...

— Кажи ми името на компанията.

Ето как се озовах в РС решения. Супер магазинът за домашни компютри. Типът, който ме нае — Бърт Рубинек — беше първокласно леке — лоша кожа, очила като бутилки от кока-кола, найлонова риза с къс ръкав (макар че беше началото на март), пластмасова поставка за писалки в джобчето. Интервюто ни фактически не представляваше нищо. Влязох в малката кутийка, в офиса му, където го открих наведен над кошчето за боклук, да си реже ноктите. Когато си изпили и кутрето, той отбеляза присъствието ми с бързо кимване, прегледа мълчаливо автобиографията ми и каза:

— Щом желаете тази работа, трябва доста да сте загазил.

Отговорих му както бях репетирал:

— В момента съм в преходен период. Но, повярвайте ми, мога да продавам.

Той сведе поглед към автобиографията ми и промърмори:

— Ще видим. — После ми обясни условията на работата. Щях да бъда назначен в софтуерната секция и в началото щях да предлагам софтуерен пакет за двеста двадесет и девет долара. Заплатата щеше да бъде пет кинта на час, четиридесет часа седмично, без извънредно време, без медицинска осигуровка. Но щях да получавам по десет процента за всеки пакет, който продам. Минималната квота беше петнайсет броя на седмица. Ако не успеях да изпълня квотата, щях да бъда изхвърлен, никакви изключения от това правило.

— Петнайсет продажби на седмица няма да е трудно — отбелязах аз.

Той започна да си дъвче кожичката на пръста.

— Обичам оптимистите — избъбри. — Започваш в понеделник.

И така, най-накрая, след осем седмици консултации, аз се приземих. На работа, което вече ненавиждах — даже преди да съм я започнал.

— Мисли си за това като за временна спирка — каза ми Нанси Ауербах по време на последния ни официален разговор. — И въпреки

че официално Програмата ти свършва днес, аз ще надавам ухо за нещо в големите продажби, което би могло да те устрои.

— И така — казах аз, — предполагам, че наистина се прецаках като не проучих работата в Шарлот.

— Това си е твойт брак, не е моят — макар че, даже с моя несполучлив опит, мога да кажа, че обсъждането на проблемите със съпругата обикновено спестява доста тревоги. Но се надявам, че нещата ще се оправят. На всички фронтове.

От всекидневните си разговори с Лизи не можех със сигурност да кажа как се развиват нещата помежду ни. През първата седмица от отсъствието си тя поддържаше с мен онзи неприязнен тон, който възприе още преди заминаването си. Но щом ѝ се обадох в деня, когато Програмата ми свърши — и ѝ казах, че съм се приземил в „Телепродажби“ — за минута-две тя стана по-сърдечна.

— Наистина не трябваше да приемаш такава унижителна работа.

— Парите ми трябваха...

— Както вече казах много пъти, приятно ми е да издържам и двамата...

— Имам нужда да върша нещо — прекъснах я аз, запалвайки цигара. — Отегчен съм до смърт. И ти ми липсваш.

Тя не обърна внимание на последните ми думи и каза:

— Имам новини. — Този път сърцето ми прескочи пет удара. — Шери Лоебман — жената, която замества — е получила всевъзможни усложнения след операцията. И аз се съгласих да продължа да я замествам.

— За колко време?

— Ще бъда тук поне още две седмици.

— Разбирам — смотолевих аз. — Все още ли съм персона нон грата в Ел Ей или мога да ти дойда на гости?

— Ти си имаш работа, забрави ли?

— Разбрах намека — отговорих.

Последва неловко мълчание, през което аз дърпах силно от цигарата.

— Пушиш ли? — попита.

Разбира се, че пак пуших. Две седмици след като бях се върнал отново към този навик, аз изпушвах по пакет на ден и бях хванал една хубава кашлица с храчки. Повторната прегръдка с цигарите беше

преоткриване — в трудни времена — на опасен, но близък стар приятел; някой, който с радост ми помагаше да живея в тази криза... но на каква цена. Обаче аз не мислех за далечните рискове за сърдечносъдовата ми система или за опасността от рак на белите дробове, или за факта, че баща ми беше труп на четиридесет и седем, благодарение на убийствения бурен. Исках, копнеех за долнопробната компания на цигарите. По същия начин исках и копнеех за всичката отровна храна, която можех да погълна. И можех да заспя само след като обърна шест бирички Буш (избрани заради неоправданата им евтиния) всяка вечер.

Разбира се, знаех, че поддържам една долнопробна диета. Но не ми пукаше. Бях напълно прецакан, професионално и лично. С усърдието на новопокръстен аз бях изоставил всякаква дисциплина, бях отхвърлил умереността, бях прегърнал нещастията, което бях самият аз. Преди три месеца бях образец на амбицията и трудолюбието, траекторията ми стигаше чак в стратосферата. Един момент на безразсъдство, няколко лоши попадения, малко сериозно невнимание на домашния фронт и изведнъж...

— Алън! В колко часа е определено да се започва бизнесът в тази компания?

Говореше Бърт Рубинек. Поправка: Бърт Рубинек ревеше. Това беше четвъртият ми ден на работа — и бързо откривах, че поведението на Рубинек като пасивен кретен е пълен камуфлаж. Зад тази глупава външност се спотайваше душата на садист — човек, който изпитва постоянна нужда да съсипва живота на хората наоколо.

— Чу ли ме, Алън? — изгърмя отново Рубинек. Вдигнах поглед от компютърния си терминал. Рубинек стоеше на десет крачки от мен, едно дребно петно наред злата, известна като Вагон за добитъка. Беше с размерите на половин футболно игрище, натъпкана с малки като кутийки работни помещения. Всяко помещение си имаше компютърен терминал, стол и телефон. Във Вагона за добитъка имаше сто и двадесет работни помещения, разделени на шест подразделения, всяко от които трябваше да продава по телефона специфичните продукти на РС решения. Компютрите и софтуерът бяха най-голямото подразделение (с над 80 оператори от „Телепродажби“, работещи на телефоните), докато останалите четиридесет служители се занимаваха с директни продажби на факсове, принтери, модеми и вълнуващи

аксесоари като обичайните бележници за мишката (Изпратете ни снимка на някой любим човек и ние ще я превърнем в многопластов компютърен бележник за седем работни дни!) Бърт Рубинен постоянно обикаляше коридорите и пътеките във Вагона за добитъка. Като сержант по единично обучение от морската пехота той смяташе за свое задължение да заплашва и да наказва подчинените си, да им напомня, че в голямата схема на нещата те са говна, които не струват нищо. Наблюдавайки го как работи, аз не можех да прогоня от главата си мисълта, че той си отмъщава за някои наистина ужасни години в училищния двор.

— Алън? Ти глух ли си, или просто си на друга планета тази сутрин?

Подадох глава от кутиятата си. Навсякъде около мен моите колеги бяха забили поглед в терминалите си — навик, към който се връщахме винаги, когато Рубинек решаваше да наругае някого, от страх, че той може да улови нечий поглед и да насочи отровното си внимание към нас.

— Не чух въпроса, Бърт — смънках аз.

— Значи наистина си глух.

— Просто бях зает с...

Той ме прекъсна.

— Ще повторя въпроса още веднъж: *В колко часа е определено да се започва бизнесът в тази компания?*

— Осем и трийсет — отговорих тихо.

— Много добре. Точно в осем и трийсет. Ние сме зад бюрата си в осем и трийсет, готови да направим първите си обаждания в осем и четиридесет и пет. А ти в колко часа влезе тази сутрин?

— Около осем и трийсет.

— Грешка! Ти пристигна тук в осем и трийсет и шест. С колко минути закъсня?

— Метрото закъсня. Някой скочи под влакчето на Трийсет и четвърта улица. Мисля, че е работил тук.

Кратко нервно кикотене от страна на няколко мои съседни по работа. Когато видяха, че лицето на Рубинек почервява (сигурен знак, че ще обяви война), те веднага забиха поглед в мониторите си. Той приближи до моята кутийка и сниши глас. Почти шепнеше.

— Комедиант, а?

— Просто се опитвах да разведрия обстановката, Бърт.

— Казвам се мистър Рубинек. Тази сутрин закъсна с шест минути. И проявяваш неподчинение.

— Това беше шега, мистър Рубинек.

— Не съм те наел, за да ми се ежиш. Наел съм те, за да пробутваш продукта. И да не се появяваш около осем и трийсет, а в осем и трийсет. Квотата ти за тази седмица е осемнадесет пакета.

— О, за бога...

— Ако не ти харесва, ето вратата. — Той погледна към големия метален часовник, който висеше на голямата стена на Вагона за добитъка. Осем часът, четиридесет и четири минути и петдесет и две секунди. Всички във Вагона за добитъка замлъкнаха, наблюдавайки как минават секундите.

— Добре, момчета... — изкрещя Бърт Рубинек. — Часовникът показва осем и четиридесет и пет.

Гръмна звънец. Денят за продажби беше започнал. Изведнъж в залата изригна брътвеж, тъй като всичките сто и двадесет оператори от „Телепродажби“ започнаха да преследват първата си продажба за деня, всеки гонеше уплашено седмичната си квота, за да може да се върне на работа в понеделник.

Рубинек ми обърна гръб и процеди:

— Осемнадесет пакета до затварянето на бизнеса утре или изчезваш от тук.

— Това не е честно и вие го знаете — казах аз.

Той се усмихна самодоволно. Усмивката му сякаш стигаше от едната стена до другата.

— Прав си. Не е честно. Знам това. И не ми пука.

Когато се отдалечи в търсене на друга жертва, на мен ми се прииска да изтръгна слушалката си, да стана от компютърния си терминал и да тръгна към най-близкия асансьор. Но успях да събера последните остатъци от своето самообладание и стиснах дъската на бюрото си толкова здраво, че в един момент си помислих, че ей сега ще си скъсам сухожилията.

Внимателно, внимателно. Той очевидно знае, че едно време си бил мениджър по продажбите. Проверил е и миналото ти и е разбрал за нападението над Креплин. А пък той е такъв непочтен дребей, че сега иска да види дали ще успее да те накара да избухнеш отново.

Така че преглътнах гордостта си и насочих вниманието си към монитора; поставих курсора на първия адрес за деня и...

— Здравейте, мисис Сюзан Силкокс? Обажда се Нед Алън от РС решения. Надявам се, че е удобно да говорим...

Беше удобно да разговаряме с мисис Силкокс. Както обясни, тя била домакиня от Шейкър Хайтс, Охайо, и току-що направила онова постфеминистко нещо, напуснала работа, за да се грижи за петмесечния си син, Майкъл. Винаги когато имала свободен момент, ровела из мрежата (Това ме кара да вярвам, че съм свързана с външния свят и не съм затворена постоянно в бебешката страна) и така, разбира се, щяла да бъде щастлива да вгради нашия софтуерен пакет за двеста двадесет и девет долара.

— Почакайте, ей сега ще си взема кредитната карта...

Хванах я. Не че имаше нужда от много принуждаване. Този тип теледомашен маркетинг беше насочен директно към хората, затворени в домашния карцер — хора като мисис Силкокс, които бяха залепнали вкъщи, отегчени, самотни, отчуждени и възприемаха оператора от „Телепродажби“ като временен приятел — някой, който с удоволствие слуша техните оплаквания за съпруга, който бил на път четири дни в седмицата. Или за дъщерята, която била важен администратор в една от холивудските студии, но през последните три месеца не се сетила да се обади на овдовялата си майка в Сейнт Луис. Или онзи тип от Сакраменто, който бил принуден да се пенсионира рано, на петдесет и седем, и който сега прекарвал по девет часа на ден в кибернетичното пространство, защото наистина не знаел какво друго да прави. Или...

Както разбрах бързо, номерът в домашния телемаркетинг беше да се появиш като един съчувствен глас в телефонната пустош. За разлика от телепродажбите, които използвахме в „Компютърен свят“, където търгувахме с големи, известни компании. В РС решения действахме с индивидуални консуматори — деветдесет и девет на сто от които определено не се нуждаеха от онова, което им набивахме в главите. Така че онова, което трябваше да им изтъргуващ, беше приятелството. В разстояние от няколко кратки минути ти трябваше да им станеш другарче, съюзник, довереник. Ти не им продаваш продукт; продаваш им чувство за лично присъединяване, подтекстът на което е: *Ние поддържахме връзка*. Нямаше значение, че тази връзка щеше да

продължи само до края на обаждането. Целта на упражнението беше да се свържеш. Свържеш ли се, приключваш сделката.

Проблемът беше, че само един от двадесет клиенти желаете да ти позволи да направиш тази връзка. През повечето време обаждането ти се посрещаше с моментално пренебрежение — което все пак беше за предпочитане пред онзи отегчен глупак, който ти отнема двадесет минути, мънка си под носа, кара те да повтаряш тирадата си два-три пъти и накрая ти казва: *Не, това не е за мен.*

Подобни клоуни бяха нещо обичайно сред клиентите на РС решения. Средният ми работен ден включваше седемдесет обаждания — при петдесет от които ми затваряха веднага. От останалите двадесет поне петнадесет клиенти нямаха намерение да купуват нищо от мен... но се наслаждаваха на възможността да си побърят за моя сметка. (През втория си работен ден например изкарах двайсет минути, правейки се на психотерапевт на една жена в Миртъл Бийч, Флорида, която току-що беше изгубила любимия си пекинез.) Когато най-накрая върнах на въпроса за софтуерния пакет, тя ме информира: *О, че аз си продадох компютъра на една приятелка още преди година.*

И на края оставаха само пет обаждания, при които имаше шанс да приключа. И тъй като седмичната квота беше петнайсет продажби, не е чудно, че във Вагона за добитъка цареше такава отчаяна атмосфера. Спомняте ли си онези стари снимки от началото на века, на които стотици работници с подпухнали очи се прегърбват над шевните машини в някаква фабрика, опитвайки се отчаяно да изпълнят дневната си норма от трийсет чувала за картофи. Понякога през работния си ден, когато се изправях за момент от терминала си, за да протегна свръхнапрегнатите си рамене, поглеждах към безумния пейзаж от наведени глави във Вагона за добитъка и си мислех: *това е експлоатацията на бъдещето. Кибернетичното пространство си изпълнява нормата. Едно място където — както в някоя фабрика за ризи в Ню Йорк от началото на века — работниците оцеляват или умират в зависимост от това дали изпълняват дневната си квота.*

След като приключих продажбата с мисис Сюзан Силкокс от Шейкър Хайтс, Охайо, за тази седмица вече бях продал тринайсет комплекта. Преценявайки, че е само девет часът и пет минути в четвъртък сутринта, нямаше защо да се притеснявам ужасно, че ще имам затруднения с изпълнението на седмичната си квота до четири и

четиридесет и пет в петък следобед. Но благодарение на наказателното действие на Рубинек срещу мен, аз бях принуден да направя още пет продажби през следващите два дни. Не невъзможно, но...

Останалата част от сутринта беше пълен бойкот. Всеки номер, който опитвах, или не отговаряше, или беше моментално няма продажба. В единадесет и четиридесет и пет си взех петнайсет минути обедна почивка — пет минути, за да излапам набързо един мокър сандвич с яйце и салата, купен от снекбара на приземния етаж в нашата административна сграда; другите десет минути прекарах застанал пред главния вход в ободряващия студ, поглъщайки лакомо два уинстъна в компанията на дузина други пушачи от Вагона за добитъка.

— Чух, че тази сутрин си се озъбил на Медузата — каза едно момче, което приличаше на латиноамериканец и се представи като Джейми Санчес (който пък погълна четири салама за същото време, през което аз изпуших двете си ракови пръчици).

— Наричате Рубинек Медузата!

— Да, 'щото този тип е леке с противни, жилещи пипала. Колко допълнителни комплекта ти даде?

— Три.

— Ще ги направиш ли?

— Нямам избор. Често ли прави подобни гадости?

— Човече, Медузата си умира да дърпа верижката на всички. Имаше един тип, Чарли Ларсън, към трийсетте, наистина образован и почтен, бил някакъв търговец в Кидър, Пийбоди, преди някакво голямо съкращение... Както и да е, Медузата мразеше голямата му уста и постоянно го преследваше. Все намираше причини да му вдигне квотата и все му викаше мистър Тузар Уолстрийт. Един следобед Чарли не можа да издържи и изведнъж, като гръм от ясно небе, проби монитора на терминала си с десния си юмрук. Бедното копеле трябваше да бъде закарано бързо в болницата Рузвелт с ръка в монитора. Вече не го видях.

— Защо, по дяволите, РС решения позволяват на Рубинек да се държи така?

— Просто той им прави пари, така че те си го обичат. Всеки път, когато някой се оплаче на началството, те казват на Медузата, който веднага удвоява седмичната квота, което пък означава, че оплакалият

се е мъртъв автоматично. Животът във Вагона за добитъка е определен съвсем точно — ако не ти харесва как се играе играта, кофти. Проблемът е — къде ще отидеш, след като излезеш през вратата?

Не исках да обмислям подобен въпрос, така че се забързах обратно към работното си място и направих обаждане двадесет и две за деня.

— Здравсти, мистър Ричард Мазур? Обажда се Нед Алън от РС решения. Надявам се, че е удобно да си поговорим...

— РС решения? От известно време се каня да ви се обадя. Имам проблем с CD-Rom драйверите на моя Windows '95. Вече не задвижват диска автоматично...

Бинго!

— Е, това официално е проблем на Майкрософт. И тъй като сте купил своя Compaq Presario от нас през февруари деветдесет и шеста, боя се, че гаранцията за софтуера ви е изтекла отдавна. Обаче добрата новина е, че ние ви предлагаме чисто нов страхотен Windows '98 във феноменален софтуерен пакет само за...

Продадено. Деветдесет минути по-късно аз продадох и Комплект Номер Петнадесет. Благодаря ви, мис Шери Стауфър — йога инструктор на свободна практика от Кеймбридж, Масачузетс. Осемдесет и две минути след това (компютърът регистрира точното време на продажбата), пробутах Комплект Шестнадесет на мистър А. Д. Харт — писател на свободна практика от Сан Хосе, Калифорния. И после, в четири и тридесет и една — някакви си четиринайсет минути преди затварянето — аз направих финалния успешен удар за деня, тъй като Комплекти Седемнадесет и Осемнадесет бяха купени от преподобния Скот Дейвис — унитариянски свещеник от Индианаполис, който планираше да инсталира пакета в компютъра на църквата си и да подари втория пакет на някакъв градски проект за подпомагане на бедните, в който участвал.

Тичах по печелившата писта — един от онези златни моменти в продажбите, когато всичко изведнъж сменя скорост и музиката на шанса е на твоя страна. Пет продажби за пет часа! Това беше неочакван късмет за какъвто не можех и да си мечтая. Повишената ми седмична квота вече беше достигната — цял ден преди петъчния краен срок. Когато се изправих до терминала си в четири и четиридесет и пет, вече усещах, че късметът може би отново се завръща при мен.

— Отчая се и се обади на няколко приятели, а, Алън?

Обърнах се към него с благ, объркан тон.

— Какво беше това, мистър Рубинек?

— Пет продажби за един следобед, ето какво. Което ме кара да се чудя дали не си прибягнал до приятелите и роднините, за да си спасиш задника.

— Просто имах добър ден, това е всичко.

Когато опитах да се отдалеча, той отново ми препречи пътя.

— Щом си такъв магьосник в продажбите, може би трябва да ти повиша квотата на осемнайсет за всяка седмица.

Изведнъж усетих онзи пристъп на смелост, който получавам винаги, когато някой подценява способностите ми.

— Мистър Рубинек, ще достигна всяка квота, която ми поставите.

— Още шест комплекта до затваряне на бизнеса утре или си история.

Той си тръгна, после се обърна назад и изсъска:

— Не те харесвам, Алън. Изобщо не те харесвам.

Започна да ме харесва още по-малко, когато до един и четиринадесет в петък следобед тези шест нови комплекта бяха продадени. Аз бях Златното Момче, не можех да направя нищо погрешно. Или поне така се чувствах, когато си тръгнах за уикенда. Когато минавах покрай офиса на Медузата, той ми се намръщи сприхаво като дерибей, който току-що е бил изобличен. Поне за днес.

Не направих нищо глупаво с моите хиляда кинта — защото поправеният диван се появи веднага щом се прибрах от работа и доставчикът имаше фактура C.O.D.^[1], която (както показва съкращението) трябваше да бъде заплатена веднага, принуждавайки ме да напиша чек за сума, каквато нямах в сметката си (но която щях да депозирам в понеделник, когато получа парите за първата си седмица в РС решения). Диванът беше по-бял от бял. Лизи щеше да бъде доволна. Когато си тръгваше, доставчикът ме попита:

— Жена ви няма ли я?

— Че ти как разбра? — попитах аз.

— Да не се майтапиш? — попита той, когато огледа апартамента. Купища празни картонени кутии от бързи храни, препълнени пепелници, смачкани кутийки от бира, половин дузина чинии с

втвърдена храна, струпани нависоко в мивката, препълнено кошче за боклук.

— Един съвет, друже — каза доставчикът. — Ако не искаш да се запознаеш с адвоката по разводите, вземи си прислужница, преди да се е прибрала жена ти.

Той беше прав — апартаментът приличаше на индустриално сметище. Реших да го почистя през останалата част от вечерта. Реших също и да прекратя дружбата си с цигарите, а през следващите две седмици да не ям нищо друго, освен суши^[2] тъй като (според кантарчето в банята тази сутрин) теглото ми беше нараснало с дванадесет фунта и ми беше доста трудно да се намъкна в панталона си.

Но преди да започна този добродетелен уикенд на чистия живот, аз реших да изпуша една последна цигара, последвана от последната ми кутия Буш, докато изслушам телефонните си съобщения. Имаше само едно. Беше от Лизи. Звучеше приятно, но някак отдалечено.

— Здравсти, аз съм. Сега е около девет в Ел Ей, така че ти няма да чуеш това, докато не се прибереш от работа довечера. Тази сутрин трябва да летя до Сан Франциско, за да се видя с един клиент, после имам среща с една камара хора от офиса в този хотел до Кармел. Излезе в последната минута, но никога не съм ходила в тази част от Тихоокеанското крайбрежие, така че...

Потънах в дивана. *Среща с една камара хора от офиса в този хотел до Кармел.* Каква камара хора? И защо не ми е оставила името на проклетия хотел?

— ... тъй като няма да се върна в Мондриан до полунощ в неделя, вероятно е най-добре, ако ми звъннеш в офиса в понеделник. Наистина искам да говоря с теб в понеделник, защото...

Моля те не казвай, че имаш новина.

— ... е, трябва да го знаеш, в офиса се говори за възможното удължаване на престоя ми тук, може би за... от четири до шест месеца...

Цигарата в ръката ми затрепери. Пепелта падна върху по-белия от бял диван. Аз вперих поглед в него.

— Както и да е, все още нищо не е решено окончателно. Но ти ми се обади в понеделник и ще обсъдим всичко. Чао.

Щрак.

Седях дълго на дивана, неспособен да мръдна, цигарата догоря до филтъра, принуждавайки ме да я угася в кутийката Буш. Една мисъл изпълни ума ми — загубих я. Даже ако този уикенд в Кармел беше просто един невинен излет с група колеги, тя все пак не искаше аз да знам името и телефонния номер на хотела. А ако не беше невинно...

Ревност беше дума, която никога не бе влизала в домашния ми речник. Нито пък изневяра. Играех си моногамна игра — и, доколкото знаех, същото правеше и Лизи (щях да бъда удивен да науча обратното). Но сега...

Престани, престани! Нямах доказателства, че изведнъж го е ударила през просото. Точно сега тя не иска да ти чува гласа. По скалата на брачните бедствия да не искаш да говориш със съпруга си се котира доста високо — но поне не е като да се чукаш с някой друг тип.

Все пак осъзнах фактите — ако нейната компания възнамеряваше да удължи престоя ѝ в Ел Ей с поне още четири месеца — и ако тя продължаваше да отхвърля идеята да отида при нея на Крайбрежието, тогава бъдещите ни перспективи да останем заедно бяха доста мрачни.

Вдигнах телефона, набрах код триста и десет, последван от служебния номер на Лизи на Западното крайбрежие. Помолих да ме свържат със секретарката ѝ.

— Мисис Хауърд няма да се върне до понеделник. Мога ли да попитам кой се обажда?

— Съпругът ѝ.

— О!

— Тя не остави ли някакъв номер, на който бих могъл да я намери по време на уикенда?

— Не ми е позволено да давам подобна информация.

— Както казах, аз съм съпругът ѝ.

— Сигурна съм, че сте, но все пак не мога да ви дам този номер...

— Можете ли поне да ѝ предадете едно съобщение?

— Мога да опитам. Спешно ли е?

Исках да кажа, че е спешно, за да съм сигурен, че Лизи ще се обади. Но прецених, че няма да е много доволна като открие, че това

спешно е просто хитрина, за да я накарам да ми звънне. И не исках да получавам още черни точки срещу името си в бележника на Лизи. Така че казах само това:

— Просто ѝ предайте, че ако иска да си поговорим, аз ще си бъда у дома през целия уикенд.

— Ще направя всичко възможно тя да получи съобщението.

В неделя следобед аз се чудех дали Лизи наистина е получила съобщението. Защото все още не ми беше звъннала. Тревогата ми растеше, а заедно с нея растеше и фикс идеята ми да си подредя живота. Така че се заех безпощадно с почистването. Прочистих хладилника от всички висококалорични боклуци. Освободих апартамента от кутиите от отровни храни, от претъпканите боклукчийски торби и другите боклуци. Изпразних пепелниците, измих ваната, изтърках мивките, минах килимите с прахосмукачка и избърсах праха с Пледж. Изпрах чаршафите, измих прозорците, даже подредих чекмеджето си с чорапи. Посетих местния магазин Д'Агостино и се върнах с шест бутилки минерална вода и две торби, натъпкани с пресни плодове. През целия уикенд останах на диета, включваща само вода и плодове; в неделя вече бях свалил три фунта. Макар че не успях съвсем да откажа цигарите, все пак се ограничих до три на ден. И в неделя следобед, опитвайки се да се отърва от малко излишни тлъстини (и от многото стрес), аз си грабнах тенис ракетата и две топки и отидох на игрището на Двадесета и Девето авеню, където имаше хандбален корт, който вършеше същата работа като тенис стена.

Беше студен, сив следобед и цялото игрище беше на мое разположение. Докато биех топката в стената — упражнявайки ниските си удари, изострайки бекхенда си, и размишлявах върху факта, че това не е съвсем като тенис клуба в центъра — изведнъж чух глас зад себе си.

— Приготвяш се за открития шампионат, а, Алън?

Обърнах се и видях Джери Шуберт. Той стоеше там с една много висока, много слаба блондинка току-що преминала дваيسетте. Несъмнено модел.

— Това ли ти е местният клуб? — попита ме Джери докато се здрависвахме.

— Да, и аз съм единственият му член. Ти наблизо ли живееш?

— Не, аз съм долу в Сохо. Но Синди живее наблизо.

Той ни представи. Синди Мейсън имаше силен южняшки акцент.

— Откъде си, Синди?

— От едно малко старо градче — Шарлот, Северна Каролина.

— Чувал съм го — казах.

— Дяволски си добър с ракетата — похвали ме тя. —
Професионално ли играеш?

— Ако беше така, нямаше да бъда на това игрище.

— Прочетох в Джърнъл историята за „Компютърен свят“ — рече Джери, после допълни с усмивка: — И за това как си подобрил немско-американските взаимоотношения.

— Да, това бяха моите петнайсет минути на славата.

— Знаеш ли какво каза мистър Балантайн, след като прочете историята? Това момче е направило нещо, за което си мечтаят деветдесет процента от американската работна сила.

— О, всички наистина бяха впечатлени — освен бъдещите работодатели.

— Трудно ли ти е сега?

— Може да се каже — „Телепродажби“ на компютърен софтуер не е точно представата ми за нещо приятно.

— Работих една седмица в „Телепродажби“, когато пристигнах в Ню Йорк — сподели Синди. — Беше като в ад.

— Повярвай ми, все още е. Но съм сигурен, че ще намеря нещо по-добро преди да навърша четиридесет. Как вървят нещата при Великия Мотиватор?

— Процъфтяват. През лятото издаде нова книга, последвана от промоции в тридесет и пет града. Малко разнообразихме нещата. Разработихме два интересни инвестиционни проекта. Обади ми се някой път. Ще те черпя един обяд и ще ти разкажа за тях. Все още ли имаш номера ми?

Кимнах. И поех протегнатата ръка на Джери.

— Наистина ми беше приятно да се запознаем — каза Синди. — Надявам се да си намериш по-добър тенис партньор от тази стара стена.

Когато тръгнаха надолу по улицата, Джери прегърна тънката талия на Синди, а тя отпусна глава на рамото му. И аз усетих отчаян пристъп на завист. Той имаше кариера, жена, бъдеще. Всичко, което и

аз имах някога. Докато направих няколко грешки и този живот изведнъж изчезна.

Продължих да налагам топките срещу стената, докато спускането на нощта ме принуди да се върна в празния апартамент. Придържах се към диетата си от вода и плодове, изпуших полагаемата ми се вечерна цигара, пропилях няколко часа пред телевизора, легнах си и не можах да заспя. В полунощ звъннах в хотелската стая на Лизи в Ел Ей. Никакъв отговор. Глътнах няколко таблетки Мелатонин и изпих голяма чаша чай от лайка. В един отново се обадох в Ел Ей. *Съжалявам, мисис Хауърд още я няма.* Претърсих каналите и се загледах в една реклама за революционна система за избелване на зъбите. В два се обадох за последен път в хотел Мондриан. Лизи все още я нямаше. Така че ѝ оставих съобщение да ми се обади по всяко време. После, устоявайки на изкушението да изпия една бира за приспиване, аз се върнах в леглото, вземайки със себе си новия роман на Том Кланси. Той постигна желания ефект. След петнайсет минути мозъкът ми най-после заспа.

И после беше вече сутрин. И телефонът звънеше. Погледнах към радиобудилника, спомняйки си, че бях забравил да го наглася да звъни. Осем и три минути. Мамка му. Мамка му. Мамка му! Никога нямаше да успея да стигна в РС решения до осем и трийсет. Медузата щеше да е доволен; това щеше да му даде повод да удвои седмичната ми квота. Прецаках се. Пак.

Изправих се в леглото. Главата ми още беше замъглена от съня. Телефонът продължаваше да звъни. Успях да го вдигна и да промърморя:

— Да?

— С мистър Нед Алън ли говоря — попита жив женски глас. Несъмнено „Телепродажби“.

— Продавате ли нещо? — попитах.

Жената се ядоса.

— Нищо не продавам. Просто се опитвам да открия мистър Нед Алън. Вие ли сте този мистър Алън?

— Да, аз съм.

— Аз съм детектив Дебра Кастър...

Сега бях напълно объркан.

— С ченге ли говоря?

— Говорите с детектив от полицейското управление на Хартфорд, Кънектикът.

Хартфорд? Защо, по дяволите, ще ми звъни някакво ченге от Хартфорд?

— Съжалявам — казах аз, — още не съм се събудил съвсем. И закъснявам за работа. Може би ще можете да ми се обадите пак?

Тя не обърна внимание на молбата ми и продължи:

— Познавате ли мистър Айвън Долински?

Изведнъж се събудих съвсем.

— Айвън? Разбира се, че го познавам.

— Каква е връзката ви с него?

— Случило ли се е нещо?

— Моля ви, отговорете на въпроса, мистър Алън.

— Две години му бях шеф. Той добре ли е?

— Оставил е името ви и телефонния ви номер в бележката си...

— Бележка? Каква бележка?

Възцари се дълго мълчание. И аз изведнъж потреперих. Защото осъзнах какво ще ми каже тя.

— Съжалявам да ви информирам, че мистър Долински се е самоубил нощес.

[1] C.O.D. — collect on delivery — събиране (т.е. заплащане) при доставката — Б.пр. ↑

[2] Суши — японско ястие от студен ориз, подправен с оцет, резенчета сурова или сготвена риба, варено яйце, зеленчуци и др. — Б.пр. ↑

5.

Тя ме чакаше на гарата. Към петдесетте. Пет фута и два инча. Посребрена коса. Тъмносин костюм с панталон, който подчертаваше леката ѝ пълнота. Издатина на бедрото, където под самото ѝ не чак толкова дискретно бе скрит служебният ѝ револвер. Ръкостискане, което временно блокира кръвообращението в пръстите ми.

— Нед Алън? — попита тя, когато приближи до мен на перона.
— Детектив Кастър.

— Много мило от ваша страна, че ме вземате от тук — отбелязах аз.

— Част от службата. Благодаря, че пристигнахте тази сутрин. Искаме да уредим тези въпроси колкото може по-бързо. Шефът ви добре ли възприе факта, че си вземате почивен ден?

— Не.

— О, той е от онези, нали?

— Недоизказването на годината.

— Ако искате, мога да му се обадя, да му обясня защо се нуждаем от вас тук.

— Благодаря, но това няма да помогне много. Този тип е кръгла нула, що се отнася до съчувствието.

Всъщност, когато се обадох на Медузата след разговора си с детектив Кастър и обясних, че трябва да отида до моргата в Хартфорд, за да идентифицирам един труп, той попита:

— Починалият член на семейството ти ли беше?

— Не — един човек, с когото работих, но...

Медузата ме прекъсна.

— Ако беше член на семейството, щяха да ти се полагат три почивни дни с пълно заплащане. Но щом е просто човек, с когото си работил...

— Виж какво, той наистина няма никакви близки роднини, така че...

— Това си е негов проблем. Щом трябва да отидеш в Хартфорд, губиш днешната си надница. Ако те няма и утре, губиш вторника и

квотата ти скача с още три. Ясен ли съм?

— Утре ще бъда там. — И после затворих, преди да кажа нещо, заради което да ме уволни.

Влязохме във форд ескорта на Кастър, по който нямаше отличителни полицейски знаци. Тя си закопча колана, завъртя ключа на стартера, бръкна в жабката и извади пакет цигари Мериш.

— Надявам се, че не възразявате?

Аз прерових джобовете на палтото си, докато намеря своите Уинстън.

— Колега пушач — усмихнах се, пъхайки цигара между устните си.

— Е, значи ще се разбираме добре — кимна доволно детектив Кастър и натисна запалката на колата.

Включихме се в движението и последвахме знаците към центъра.

— Ще спрем на три места. Първо в моргата — която се намира в едно предградие, наречено Фармингтън, на около десет минути от тук. След като идентифицирате тялото, ще отидем до апартамента на мистър Долински, преди да се отправим към офиса му в месечника Домашен компютър. Шефът му... — тя отвори малък черен бележник — ... някой си мистър Дуейн Хелман помоли да се види с вас. Мисля, че е доста разстроен от случилото се.

— Какво точно се е случило?

— Мистър Долински се е хванал с тръбата.

— Какво е направил?

— Обгазил се е. В колата си. — Тя посегна пак към бележника, отвори го и докато шофираше, прочете бележките си. — Тойота Корола от осемдесет и седма, намерена в Елизабет парк снощи в два и тридесет и три от патрулна кола по време на рутинна обиколка. Починалият е паркирал в гориста местност край малко езеро. Двамата полицаи намерили градински маркуч, закачен към ауспуха, другият край на маркуча пъхнат в десния преден прозорец, всички прозорци на колата облепени с тиксо, колата пълна с дим... С други думи — класическото самоубийство на тръбата. Имаме по две-три такива всеки месец.

Дръпнах силно от цигарата си и погледнах през прозореца.

— Съдейки по приготовленията, които е направил мистър Долински, не е имало викове за помощ. Полицаяте са открили

квитанция от Уол-Март на предната седалка. От времето, когато е написана квитанцията... — Още един поглед в бележника. — ... Пет и тридесет и осем вчера следобед, изглежда, че мистър Долински е купил тиксото и градинския маркуч от Уол-Март, наблизко до апартамента му в Западен Хартфорд, а после е подкарал направо към Елизабет парк.

Пет и трийсет и осем. В една тъмна, пуста зимна нощ. Ако на път към този Уол-Март Айвън се беше забавил само с двајсет и две минути, тогава магазинът щеше да затвори до пристигането му. И това може би щеше да го принуди да отложи смъртта си за следващия ден. И може би, на сутринта, всеобхватното чувство за безпомощност щеше да премине.

— Обзалагам се, че знам за какво си мислите — погледна ме детектив Кастър. — Само ако ми се беше обадил. Само ако знаех колко зле се чувства той. Само ако... Права ли съм?

Свих рамене.

— Най-лошото при самоубийствата е начинът, по който са наказани живите. Но... може ли да бъда откровена? Той очевидно е искал да си замине. Защото намерихме бутилка уиски и празно шишенце валиум на седалката до него. Рецептата е била на негово име, което ме кара да се чудя: отдавна ли е изпаднал в депресия?

Обясних ѝ за смъртта на дъщеря му, за провала на брака му, за проблемите в работата, начинът, по който „Компютърен свят“ изведнъж беше погубен.

— Значи на мистър Долински са му се струпали доста големи проблеми — каза детектив Кастър.

— Онова, което ме смущава, е, че преди шест-седем седмици Айвън беше в най-добрата си форма от години насам. Тъкмо беше намерил тази нова работа и наистина гледаше с оптимизъм към бъдещето...

— Говорил ли сте с него от тогава?

— Не, бях доста зает. Той не е ли оставил някаква бележка, някакво обяснение?

Обратно към бележника.

— На арматурното му табло имаше писмо. Кратко и ясно: вашето име и телефонният ви номер, както и лично послание към вас:

Кажете на Нед, че съжалявам заради това, че пак го карам да подрежда след мен. Това беше то.

Издишах шумно и усетих как гърлото ми се стяга, за да потисне риданието.

— Той правеше ли грешки в работата? — тихо попита детектив Кастър.

— След смъртта на дъщеря си, да.

— И вие често трябваше да го покривате?

— Предполагам.

— Значи ви е възприемал като свой приятел.

Очите ми започнаха да се насълзават.

— Да. Аз бях негов приятел.

Влязохме във Фармингтън, после подкарахме към Университета в Кънектикът по медицина и стоматология. Офисът на хартфордския медицински патолог беше разположен в мръснобяла бетонна сграда. Паркирахме колата. Когато приближихме главния вход, покрай нас зави една линейка и се насочи към задната част на сградата.

— Отзад правят доставките — тихо ми обясни Кастър. После допълни: — Ще приключим с това колкото е възможно по-бързо. Хартфордската морга се гордее с бързото си обслужване.

В сградата едно униформено ченге разговаряше с администратора на моргата. Детектив Кастър приближи до бюрото, показа си значката и посочи към мен. После ми кимна да я последвам в стаята за роднините. Просто, функционално обзавеждане. Кафемашина. Бележка на една от стените с множество имена на болнични свещеници от различни вероизповедания.

Без да мисля, аз извадих цигара и я приготвих между пръстите си. Същото направи и Кастър.

— Моля ви, в болницата не се пуши — предупреди ни служителят с бяла манта, който влезе в стаята за роднините. Погледна към документацията. — Мистър Алън, готови сме за вас.

Очаквах обичайната сцена на ченгеджийска показност в моргата. Долапи месо в стая, чиято стена е пълна с лъскави метални вратички. Някой служител, който отваря едно от хладилните отделения. Студен въздух, който ме удря в лицето, докато служителят грабва дръжката и изважда плочата, върху която лежи тяло, покрито с бял чаршаф. После, след като ме попита дали съм готов, бавно открива лицето...

Но хартфордската морга беше хигиенизирила преживяването по идентифициране на тяло. Бяхме заведени в нещо, което приличаше на приемна — син диван, два стола и видеомонитор (екранът му беше покрит с бял плат), разположен върху малка масичка. Служителят се представи като доктор Левън и каза, че той е направил аутопсията на Айвън. Попита ме дали имам някакви въпроси, преди да започне идентифицирането. Аз поклатих глава. Той приближи до монитора. Не преставах да си мисля: това е като търговска конференция, а пък онзи тип с бялата манта ще използва някакви аудио-визуални материали, за да изнесе тирадата си. Помоли ме да седна. Намерих един стол и вперих очи в монитора.

— Готов ли сте? — попита доктор Левън.

Аз кимнах. Уредът беше готов — и аз осъзнах, че гледам към мъртвешки бледото лице на Айвън Долински.

Снимката беше отблизо. Ярките светлини придаваха на синьосивата кожа на Айвън спектрален блясък. Не като баща ми, жертва на рака — който приличаше на глава на амазонска мумия когато почина — въглеродният окис и коктейлът с валиум, които бяха убили Айвън, не бяха навредили на лицето му. Той изглеждаше спокоен; неспокойното му, обременено лице най-накрая се беше освободило от многобройните мъчения, които го преследваха през последните няколко години. Усетих, че несъзнателно потискам още едно ридание. Всеки се опитва да планира живота си толкова внимателно, нали? Ние сме като деца с комплект кубчета за строене — методично нареждаме тухличките една върху друга. Работата, домът, семейството, боклуците, които купуваме — тухла върху тухла, трупаме ги нависоко, молейки се това да е стабилна, дълготрайна конструкция. Но ако животът като възрастен те научава на нещо, то е следното: нищо не е фиксирано, солидно, трайно. И даже не е необходим катаклизъм, за да може цялата сграда да се срути отгоре ти. Само едно малко раздрусване ще свърши работа.

Докторът попита:

— Това ли е мистър Айвън Долински?

Аз кимнах. И ми се щеше да допълня: Искате да узнаете истинската причина за смъртта? *Неуспех да приключи сделката.* Ето какво го беше убило. Приключването беше критерият, с който той измерваше личната си стойност. След смъртта на Нанси, след развода

си, способността му да продава беше единственото нещо, което го задържаше на повърхността. Това беше неговият занаят, неговото изкуство, онова, в което беше добър. Докато и това умение избяга от него. И после... може би, това беше само въпрос на време.

Катастрофата е толкова случайно нещо, нали? Айвън беше заложник на случайността. Като всички нас.

Обръщайки поглед към документацията, докторът зададе няколко общи въпроса. После ме информира, че тялото ще бъде готово за погребалното бюро в девет часа на следващата сутрин, дали знам на кого трябва да бъдат изпратени тленните останки на мистър Долински. Казах, че, доколкото знам, той няма роднини — само една бивша съпруга, която сега живее (ако не ме лъже паметта) някъде край Нейпълс, Флорида.

— Имате ли нещо против да се свържете с нея и да разберете какви приготовления ще желае да се направят? — попита ме докторът.

— Ще ѝ се обадим от моя офис — предложи детектив Кастър, после попита рязко лекаря. — Това урежда ли нещата, док?

— Тъъ, да — отговори той и ми подаде документите, за да подпиша официалната идентификация. После натисна копчето на дистанционното и Айвън Долински потъна в черния екран.

По пътя към офиса на Айвън детектив Кастър попита:

— Уплашихте ли се тук?

— Това е доста странно преживяване, нали? Да го видиш само на екран.

— Да — съгласи се тя и запали цигара, — очакваш във всеки момент да прекъснат за реклама. Ще се върнем с тялото веднага след това послание от...

Последният дом на Айвън беше малко жилище с една спалня в подобна на мотел сграда от шейсетте, построена малко встрани от бензиностанция в запуснато ъгълче на Западен Хартфорд. Детектив Кастър беше взела ключа от хазяина и отвори. Апартаментът се състоеше само от две тесни стаички — дневна с мъничка кухня, метална маса и столове и тръстиков диван с мръсни възглавнички на цветя; в спалнята нямаше нищо друго, освен царско легло с дъски на цветя, евтин шкаф с чекмеджета, облепен с фурнир, баня с джобни размери, с лоши плочки, с мивка и тоалетна с цвят на авокадо. Замазани тапети по стените. Купчина евтини трилъри с меки корици до

леглото. С изключение на два костюма и няколко ризи, провесени в гардероба, единствените лични вещи, които Айвън бе донесъл в тази дупка, бяха половин дузина снимки на Нанси, разположени из целия апартамент, за да може тя винаги да е пред погледа му.

Детективът се обърна към мен.

— Имате ли някаква представа къде би искал да бъдат изпратени личните му вещи?

Лични вещи. Когато се премести в Хартфорд, той продаде малкото си мебели от студиото си на Западна Осемдесет и трета улица. И сега всичките вещи на Айвън Долински се състояха от два куфара, пълни с дрехи, куп романи от Том Кланси и Кен Фолет, десетгодишната тойота, в която се самоуби, и половин дузина снимки на мъртвото му дете.

— Дайте всичко за благотворителност — казах аз и събрах шестте снимки. — Тях ще изпратят на жена му.

На обяд останахме за дълго в полицейското управление на Западен Хартфорд, където детектив Кастър имаше бюро. Много лесно открихме телефонния номер на бившата съпруга на Айвън, Кристи, във Флорида. Тя беше записана в указателя на Нейпълс с неговата фамилия. Оставих детектив Кастър да й съобщи новината. След около триминутен разговор Кастър закри слушалката с ръка и каза:

— Искате да говори с теб.

Бях срещал Кристи само два пъти. Веднъж на някакъв семеен излет на „Компютърен свят“, край едно езеро в Поконос преди около четири години; втория път — на погребението на дъщеря им. Опитах се да възстановя първоначалното си впечатление от Кристи — дребна, костелива жена с около десет години по-млада от Айвън (което означава, че сега е към четиридесетте), много напрегната и изключително загрижена да наглежда Нанси, особено когато детето си играеше близо до езерото.

Когато детектив Кастър ми подаде телефона, Кристи ридаеше.

— О, Исусе, Нед... Излъжи ме. Кажете ми, че той не е...

— Съжалявам, Кристи. Толкова съжалявам...

Хълцането й се засили. Когато успя да се поуспокои, тя ме попита:

— Как го е направил?

Разказах ѝ за колата. Това предизвика друг дълъг порой от сълзи. Казах колкото е възможно по-спокойно:

— Има няколко, въъ, практически проблема, които трябва да обсъдим. — И после, след внимателен разпит, научих, че Айвън е искал да бъде кремиран, че вероятно би желал прахът му да бъде разпръснат над Мексиканския залив (където те често ходели на почивка през първите години от брака си), дали бих могъл да ѝ изпратя праха (надрасках адреса ѝ), защото, не, нямало да дойде на север заради погребението.

— Тук си намерих тази нова работа — на рецепцията в Риц-Карлтън в Тейпълс. Не е точно очарователна, но ми плаща наема. През следващите три дни съм нощна смяна, така че ще ми е доста трудно да си взема почивни дни...

Тя отново прекъсна и се разплака.

— Знаеш ли какво не ми излиза от ума? — попита тя. — Ако Нанси беше жива, ако не беше се появил този шибан менингит...

Не успя да довърши изречението. Вече не можеше да овладее плача си.

— Кристи — опитах се да спра риданията ѝ аз, — има ли кой да се грижи за теб точно в този момент? Съпругът ти, може би... — Бях чул от Айвън, че тя се е омъжила повторно за някакъв местен тенисист след преместването си в Нейпълс.

— Това приключи преди десет месеца — отговори тя. Сега гласът ѝ беше твърд, почти го контролираше. — Нямам си никого.

Не знаех какво да кажа. Тя разбра това.

— Трябва да тръгвам, Нед. Благодаря, че се оправяш с всичко.

Щрак. Затвори.

Когато се обърнах да обясня същината на разговора на детектив Кастър се поразих от мисълта, че може би вече никога няма да говоря с Кристи Долински. Тя щеше да изчезне от съществуването ми. Случаен образ. Както толкова други в живота.

Детектив Кастър се впусна в действие. За петнадесет минути тя намери погребално бюро, което щеше да вземе тялото и да го подготви за кремацията на другия ден. Те щяха да осигурят и свещеник, който да каже няколко думи.

— Помоли ги да доведат равин — казах аз, спомняйки си, че Нанси бе погребана в еврейското гробище в Куинс.

— Ти ли ще бъдеш единственият опечален? — попита тя.

Аз вдигнах телефона, намерих номера на РС Глоуб в Манхатън и ги помолих да ме свържат с Деби Суарес.

— Мистър Алън! Това е невероятно! Днес мислех да ви се обадя. Да видя дали сте свободен за обяд или нещо такова. Как сте?

— Можеше и да съм по-добре. Добре ли се отнасят с теб в РС Глоуб?

— Е, не като в добрите стари времена с вас, но, хей, момичето трябва да си изкарва хляба, нали? Добре ли сте, мистър Алън? Не ми се струват много добре.

Разказах ѝ защо точно не съм добре. Може би за пръв път в живота си Деби Суарес не знаеше какво да каже. След трийсет секунди мълчание аз я попитах:

— Още ли си там, Деби?

— Да, да — каза тя, а гласът ѝ едва се чуваше. — Защо?

— Не знам. Може би не успя да преодолее онази работа с Нанси. Може би просто се предаде. Просто не знам.

Чух я как преглъща с мъка.

— Кога е погребението?

— Утре. Три и половина следобед. В Хартфорд. — Дадох ѝ адреса на крематориума. — Мислиш ли, че ще успееш да си вземеш половин ден, да хванеш влака за насам? Иначе ще присъствам само аз.

— Ще направя всичко възможно да дойда, мистър Алън. Обещавам. И освен това ще се обадя на старата банда — Денис, Дъг, Фил, Хилди. Ще видя дали и те няма да могат да дойдат. Ние всички го харесвахме...

Тя се разрида.

— Една последна услуга — помолих я аз.

— Каквото кажете.

— Щом затвориш телефона, искам да отидеш в офиса на Чък Зануси и да му кажеш точно какво се е случило. И се увери, че е разбрал, че става дума за самоубийство.

— Вече съм тръгнала.

От управлението до офисите на Домашен компютър беше само десет минути с кола. Те бяха разположени в малък индустриален парк, граничещ с I-93 — и съдейки по сградата, сглобена от готови

елементи, в която те заемаха първия етаж, списанието приличаше на много евтин бизнес, както подозирах.

Докато ни водеха по коридора с бюра към офиса на издателя, Дуейн Хелман, ние с детектив Кастър си разменихме много нервни погледи. Хелман беше на около трийсет и две, голям парцал от мазна черна коса, лъскав син костюм, влажно, слабо ръкостискане. Беше видимо притеснен от присъствието ни.

— Помолихте да се видите с мистър Алън? — каза детектив Кастър, когато седнахме.

Дуейн Хелман взе един молив и започна да почуква разсеяно по бюрото си.

— Мога ли да ви предложа нещо? Чай? Кафе? Диетична кола?

— Давайте направо на въпроса, мистър Хелман — прекъсна го детектив Кастър. — Нямаме цял ден на разположение.

Той продължи да чука по бюрото си с проклетия молив.

— Айвън ми разказа всичко за вас. Каза, че сте бил може би най-добрият дяволски шеф, който може да има един продавач. Наистина ви представи като някакъв удивителен...

Не исках да слушам това, така че го прекъснах.

— Имате ли някаква представа защо се е самоубил? — попитах.

Чукането с молива стана два пъти по-бързо.

— Трябва да ви кажа, че бях адски шокиран. Искам да кажа, че Айвън беше при нас само от шест седмици, но всички го харесваха. И като че ли беше в много бодро настроение...

— Моля ви, отговорете на въпроса на човека — настоя детектив Кастър доста ядосано. — Защо мислите, че се е самоубил?

Хелман преглътна с мъка, избегна погледите ни и захвърли молива. Когато най-накрая проговори, гласът му звучеше като грачене.

— В петък го освободих.

Трябваше ми известно време, за да възприема това.

— Вие какво?

— Петък беше последният му ден тук — поясни той.

— Защото си го уволнил?

— Не исках да...

— Отговори на проклетия въпрос...

— Спокойно, мистър Алън — намеси се детектив Кастър.

Сега лицето на Дуейн Хелман доби цвят на талк. И изглеждаше искрено уплашен от мен.

— Харесвах го, той вече продаде някои малки неща. Наистина не исках да го освобождавам. Но...

— Какво имаш предвид с това не исках да го освобождавам? — попитах аз. — Ти си му бил шеф — така че решението дали да остане, или да си ходи, е било твое.

Хелман пак взе молива. Чук-чук-чук.

— Превърна се в заплаха — каза той.

— Какво имаш предвид? — поисках да разбера по-ясно.

— Имам предвид... че щеше да ни струва много, ако продължеше да работи тук.

— Ако вече е бил продал няколко неща, ако наистина си го харесвал, как тогава по дяволите можеш да го наречеш заплаха?

Чук-чук-чук. Чук-чук-чук.

— Ето какво стана — изгледа ме с няма молба Хелман, опитвайки се да говори спокойно. — Един от главните ни рекламодатели ме информира, че ще прекрати всички бъдещи взаимоотношения с нас, ако Айвън остане на тази работа.

— Кой рекламодател каза това? — попитах настоятелно.

Хелман опря чело на дланта си и впери поглед в надрасканото си бюро.

— GBS.

Вцепених се, обезумях. И накрая попитах:

— Тед Питърсън?

Хелман, все още вперил поглед в плота на бюрото, кимна бавно.

— И ти се хвана на заплахата му?

— Опитах се да го защита, но Питърсън беше непреклонен.

— И ти изрита Айвън по задника, без да задаваш въпроси.

— Те са GBS, за бога! Ние зависим от тях...

— А Айвън Долински зависеше от теб.

Хелман започна да се поти, две големи воднисти капки се спуснаха надолу по тлъстото му лице.

— Виж, ако знаех...

— Той моли ли те...?

— Не мога да ти кажа колко разстроен...

— Айвън моли ли те...

— Решението не беше мое...

— По дяволите, Айвън моли ли те за работата си?

Бях се надвесил над бюрото на Хелман и крещях.

С нежна настойчивост детектив Кастър хвана дясната ми ръка и ме дръпна обратно на стола. Хелман беше хванал главата си с две ръце, сякаш очакваше да го ударя. Чувах го как хленчи.

— Да — каза той. — Моли ме.

Дълго мълчание. Накрая нарушено от мен:

— Убиец.

6.

Беше безсмислено да се връщам в Манхатън тази нощ. Както и да е, след сцената в офиса на Дуейн Хелман имах нужда от няколко силни питиета — а Кастър, сега официално свободни от дежурство, просто бе много щастлива да ми направи компания.

Ето как се озовахме в едно заведение за пържоли в стар стил, наречено Кани, в жилищния квартал на Западен Хартфорд — където през следващите четири часа Кастър и аз се черпихме с бърбън и бира, излапахме по едно лондонско печено на глава и накрая започнахме да си обменяме тайни. Нейната беше голяма: предишния месец, след двадесет и пет години криене, тя съобщила на всеослушание, че е лесбийка.

— Малко се изненадах когато видях как всички в отдела го приеха доста леко. Особено когато се появих на един служебен купон с моето гадже Бет-Ан.

— С какво се занимава тя?

— Водопроводчик.

След като сподели това откровение с мен, беше мой ред (според неписаните правила на непознати пият заедно) да разкрия едно-две поверителни неща. И разказах на Кастър за историята с Креплин, за разнообразните ми професионални и семейни неприятности от тогава насам.

— Имаш късмет, че не цапардоса този тъпанар Хелман — каза тя и гаврътна бърбъна си, — 'щото този път щяха да те регистрират за нападение. Винаги ли си бил толкова избухлив?

— След като започна всичко това.

— Е, аз бих го спряла. Още сега. И тъй като тази вечер раздавам купища безплатни съвети...

Тя ми пусна една пиянска усмивка.

— ... ето ти още една перла на мъдростта от пийналата детективка. Сега бих дала на жена ти точно толкова пространство, отколкото се нуждае. Знаеш ли какво най-много мразят жените в

мъжете? Нуждата. Отиваш при нея отчаян и можеш да забравиш, че ще я върнеш обратно.

Запомних този съвет когато се нанесох в близкия мотел Мариот, който ми препоръча Кастър. Беше десет вечерта. Отпуснах се на леглото и проверих съобщенията си у дома. Нито дума от Лизи. Обадох се в офиса ѝ в Ел Ей. Секретарката ѝ, Джулиет, работеше до късно.

— Предадох съобщението ви от петък, мистър Алън. Но вчера Лизи не се върна в Ел Ей. От Кармел трябваше да замине направо за Сан Франциско. Днес се отвори една спешна работа. Тя ще остане там на вечеря, така че не я очакваме в Ел Ей до утре. Друго съобщение?

— Всичко е наред.

Обадох се в Мондриан и помолих да ме свържат с телефонния ѝ секретар. Оставих просто, прямо съобщение, в което ѝ обясних за самоубийството на Айвън, как е трябвало да идентифицирам тялото и да уредя погребението, казах ѝ, че няма да се върна в града до късно във вторник вечерта. Не говорех емоционално. Не ѝ оставих номер в Хартфорд, където да ме намери. Не я умолявах. Както ми препоръча Кастър, играх хладно и звучах много, овладян. Но се чувствах всякак, освен овладян. И ми се искаше да изкрещя в телефона: *Полудявам... Липсваш ми... моля те, моля те, позволи ми да скоча в един самолет до Крайбрежието и да се опитам да оправя нещата.*

Защо става така — ако кажем онова, което наистина чувстваме, на най-важния човек в живота си, често рискуваме изобщо да изгубим този човек?

Обмислях този въпрос и в три и трийсет на следващия следобед, докато стоях пред крематориума в Западен Хартфорд с детектив Кастър и дърпах от цигарата. Пред крематориума спря такси. Вратата се отвори и от него излезе Деби, придружена от Фил Сирио. Аз изтичах и ги прегърнах и двамата. Те определено изглеждаха малко стреснати от повишеното ми тегло и от цигарата, която бях стиснал между пръстите си.

— Благодаря ви — казах аз. — Много ви благодаря. Помислих, че ще трябва да направя това сам.

— Няма проблеми, шефе — каза Фил. — Напоследък работя за брат си, снабдявам ресторанта, така че мога да отида и да си тръгна когато си поискам.

— Да, и мистър Зануси ми даде един свободен следобед, без да прави проблеми — обясни Деби.

— Как прие новината?

— Утихна съвсем. Надявам се да се е засрамил. Вие добре ли сте?

— Можеше да е и по-добре.

— Ами тази цигара? — попита Деби.

— Просто временно падение.

— Вие да не сте луд, мистър Алън? Тези говна ще ви убият...

— Само ако наистина поработи по въпроса — включи се детектив Кастър, приближавайки към нас. Но бяхме прекъснати от мазния директор на погребалното бюро, облечен в черен костюм, с документи в ръка, който поглеждаше часовника си като анализатор на времето и движението.

— Мисля, че трябва да започваме — съобщи той.

Детектив Кастър добави шепнешком:

— Защото следващият клиент ще се появи след половин час.

Параклисът беше грозна, обикновена стаичка. Бели тухлени стени, песъчлив под, лакирани борови пейки, имитация на мраморна носилка, върху която бе поставен обикновеният дървен ковчег, който аз бях избрал за Айвън. Когато влязоха, Деби и Фил се стреснаха при вида на ковчег. Не че не бяха очаквали да го видят — но винаги има нещо дълбоко обезпокоително във вида, на тази кутия. Защото знаеш, че вътре в нея лежи някой, който само допреди ден е бил жив като теб сега. И защото знаеш също: тази кутия е и твоята съдба.

Седнахме един до друг на предния ред. Влезе равинът. Около шейсетте. Черен костюм, черна вратовръзка, черна йармулка^[1]. Равинът ме попита какво искам на службата. *Нека да е обикновена*, отговорих аз. Молитви — но не и хвалебствия. Идеята някой непознат да възхвалява присъщата почтеност и добротата на Айвън в празен погребален параклис беше нещо, което не бих могъл да понеса.

Равинът застана отдясно на ковчег и започна да напява някакви молитви на иврит, очите му се затвориха, той се люлееше леко напред-назад, като клон във вятъра. После, на английски, той обясни, че сега ще изпее Kaddish — молитвата за мъртвите — за нашия починал брат Айвън.

Най-напред гласът му почти не се чуваше. Но много бързо той се извиси в дълбок, завладяващ баритон — пламенен, могъщ, дълбоко трагичен. И макар че никой от нас не разбираше и дума от онова, което той пееше, подчертаната сила на тези молитви казваше всичко. Беше умрял човек. Трябваше да се обърне внимание.

Деби беше покрила лице с едната си ръка и тихо плачеше. Фил се взираше в ковчега, не откъсваше поглед от него, правейки всичко възможно да контролира емоциите си посред фронталната атака на Kaddish. Даже детектив Кастър изглеждаше странно разчувствана от ужасяващата самота на тази служба. А аз? Аз просто усещах, че... се нося. Бях загубил ориентация. Чудех се защо един етичен човек като Айвън трябва да си отиде, докато едно безскрупулно говно като Тед Питърсън процъфтяваше. И си мислех колко лесно беше всичко да се обърка.

Kaddish внезапно свърши — последните акорди на баритона отекнаха в стените на параклиса. После, след минута мълчание, се чу бръмчене на някаква машина и ковчегът бавно изчезна от погледа ни. Равинът приближи и подаде ръка на всеки един от нас. Мазният началник на крематориума ни изкара на светло. Погледнах си часовника. Цялата служба бе траяла само десет минути.

Детектив Кастър трябваше да се връща в управлението. Подаде ми визитката си, целуна ме по бузата и ми каза, че ако имам нужда от водопроводчик, мога да се обадя на Бет-Ан. Благодарих ѝ за всичко.

— И спокойно — посъветва ме тя. — Пази си нервите.

Директорът на погребалното бюро ни извика такси. Помоли ме дискретно за кредитната ми карта (Приемаме всичко, освен American Express и Дайнърс). Отклонихме поканата му да почакаме в стаята за роднините. Слънцето все още грееше ясно, мартенският студ беше поносим. Запалих цигара и получих укорителни погледи от Деби и Фил. Но те не казаха нищо. Защото бяхме онемели от службата. И защото всички гледахме към дима от комина.

Директорът на погребалното бюро се върна с фактура и извлечение от кредитната карта, което трябваше да подпиша. Погледнах цената. Осемстотин и двадесет долара, включваща основното балсамиране, ковчега, транспорта, службата, кремацията. Смъртта не беше евтина. Забелязах, че извлечението е изготвено на една от онези старомодни печатни машини. Слава Богу за това. Ако

беше нова машина, с незабавно потвърждение, моята Master Card щеше да бъде отхвърлена веднага... макар да не знаех какво точно би могъл да направи мазният гробар срещу това. Освен, може би, да дръпне щепсела на пещта, преди работата да е свършена докрай.

— Не ми казахте къде трябва да изпратя праха — рече загрижено началникът.

Подадох му листчето, на което бях записал името и адреса на Кристи Долински.

— Включено е в цената — поясни той, — но това е пощенска услуга втора класа, до всички точки на САЩ. Ние можем обаче да изпратим праха с първа класа, но с допълнителна такса от двадесет долара. Разбира се, гарантираме доставка на следващия ден.

Фил Сирио каза:

— Не искам Айвън да пътува с втора класа. — После, измъквайки голяма пачка пари, той отдели една двайсетачка, смачка я на топка и я пусна право в краката на гробаря.

— Ето ти твоите допълнителни двайсет — процеди с неприкрито презрение. — И ако Айвън не е във Флорида утре, ще си имаш работа с мен.

Хванахме Атмарк експрес в четири и двадесет обратно към гара Пен. Седнахме във вагон-ресторанта. Фил се наливаше с бира, аз удрях бърбън с лед, Деби бързо унищожи един ром с кола и се разплака. На глас.

— Това просто не е честно — изхлипа тя. — Това просто не е честно, по дяволите...

Аз я прегърнах. Тя отпусна глава на рамото ми. Галих я по косата докато се успокои. Фил ме погледна с онези негови маслиненни очи сякаш искаше да каже: *я не ме будалкай* и додаде, вече на глас:

— Добре шефе, разкажи ми.

— Тед Питърсън уби Айвън.

Пихме през целия път обратно до Ню Йорк. Фил продължи да ме черпи с бърбън, а аз усетих, че не мога да престана да говоря — цялата ужасна история за последните десет седмици изблизна в порой от думи. Това наистина приличаше на продължителна тирада в изповедалнята. И макар че Фил и Деби не можеха да ми дадат опрощение, те поне можеха да ме слушат със съчувствие.

— Човече, какво прави жена ти — да избяга от теб точно в такъв момент? — изуми се Деби.

— Всичко това не е съвсем по нейна вина — обясних аз. — Имам предвид, че за да се прецака един брак, са нужни двама, нали? А напоследък аз не бях най-лесния човек покрай нея.

Слава Богу, не обсъждахме твърде дълго състоянието на брака ми, тъй като Фил наистина искаше да излее яростта си към Тед Питърсън.

— Това разглезено, недорасло говно — изръмжа той. — Този тип създава впечатление на тузар, на един шибан, справедлив човек, но в сърцето си той е един отмъстителен мазник. Познавам наемни убийци, които имат повече морал от този клоун. Не искам да го казвам, шефе, но ти трябваше да...

— Знам, знам. Опитвах се да постъпя правилно.

— Какво ти казах тогава? Не можеш да се правиш на мил и благороден с един неетичен шибаняк. Трябваше да ми позволиш да се обадя.

Деби попита:

— За какво обаждане говорите?

— Забра'и за туй — смънка Фил и изостави темата.

Когато стигнахме Гранд сентръл, Фил настоя да ни завлече до бара на хотел Гранд хайт за по едно последно питие. Четири часа по-късно — когато Деби започна да гали бедрото ми под масата — аз реших, че е време да пожелаая лека нощ. Изправих се и казах:

— Слушайте приятели, трябва да тръгвам. Искam още веднъж да ви кажа колко съм ви благодарен, че дойдохте в Хартфорд...

Деби се изправи с мъка.

— Щом вие тръгвате, и аз тръгвам. Особено пък щом мама гледа Раул...

Бръкнах в джоба си за портфейла.

— Фил, нека ти помогна в сметката...

— Твоите пари не са нужни тук — отсече той.

После надраска няколко цифри върху една салфетка и каза:

— Ето моя номер в офиса на брат ми. Ако имаш нужда от мен, знаеш къде да ме намериш.

Изправи се, прегърна ме и пъкна салфетката в джобчето на сакото ми. Пред хотела махнах на едно такси. Отворих вратата на

Деби, а тя ми сграбчи ръката и ми се усмихна пиянски.

— Качете се с мен до центъра — предложи.

— Съсипан съм, Деби. Повече от съсипан.

— Оставете ме у дома, тъй като не ви е по път, после можете да вземете таксито към другия край на града. Имам да ви кажа някои неща.

Аз неохотно влязох след нея, решен да махна ръката ѝ от бедрото си, ако започне да го гали отново. Точно в този момент си имах достатъчно проблеми.

Деби даде адреса си на шофьора и се насочихме на север. После бръкна в портмонето си, извади сгънато парче хартия и ми го подаде.

— Това е за вас — каза ми.

Разгънах хартията. Беше чек. На мое име. За четири хиляди и петстотин долара.

— Какво, по дяволите, е това, Деби? — попитах аз.

— Знаете какво е.

Надписът на чека се замъгли пред мен. Бях пиян.

— Наистина не знам.

— Парите, които дадохте на академията Фейбър за обучението на Раул...

— Не аз съм дал парите за училището. Даде ги „Компютърен свят“...

— Мистър Алън...

— Наистина можеш да ме наричаш...

— Добре, добре, Нед. Преди два дни бях в училището. На някаква родителска среща. И отидох да поговоря с касиера — който всъщност е много свестен тип. Както и да е, той ми каза, че Потолм-Рутан му се обадили преди два месеца и вдигнали голяма врява заради писмото, което сте подписал и в което се казвало, че „Компютърен свят“ гарантира изплащането на парите, които аз дължа на училището. А когато той им казал, че гаранцията си е гаранция, те отговорили, да, да, да, те щели да я уважат, но ти си нямал право да пишеш това писмо. И щели да ти удържат парите. Онези говна ти удържаха четири и петстотин, нали?

— Деби...

— Знам, че са го направили... 'щото имам една нова приятелка, Пола, горе в счетоводството. Вчера сутринта, преди да се обадиш, я

накарах да извади досието ти, да огледа последното ти плащане. Тряб'а да ти кажа, мистър Алън... Нед... направо заплаках, когато тя ми измъкна писмото, което са ти написали.

Погледнах надолу към чека.

— Не точно, аз се направих на приказен кръстник, Деби. Те решиха, че ще бъда мистър *Благотворителност*.

— Да... но важното е, че не си се противопоставил. И не си ме накарал да се почувствам неудобно като ме известиш...

— Не ми е в стила.

Тя сложи ръката си върху моята.

— Харесвам стила ти.

Нежно отстраних ръката ѝ и скъсах чека на две.

— Знаех си, че ще постъпиш така — каза тя, после се разсмя и допълни: — Но именно заради това го написах.

Умълчахме се. После Деби каза:

— Благодаря.

Както му бяхме казали, таксито спря на Деветнадесета и Първо — точно до един от тъмните входи на онзи лабиринт от петдесетте, съставен от жилища със среден наем, наречен Стювесант таун. По улицата се мотаеха двама оръфани типове.

— Колко надалеч е твоята сграда? — попитах Деби.

— На половината път до реката — отговори тя.

Това уреждаше нещата. Пъхнах някакви пари в прозорчето на шофьора.

— Ще те изпратя до вратата.

Не казахме нищо когато тръгнахме към сграда номер пет. Когато стигнахме до вратата, тя предложи:

— Влез да видиш Раул...

— Наистина съм скапан...

Тя извади ключа от портмонето си и отвори входната врата.

— Само за минутка. Все пак не искаш ли да видиш къде отиват парите ти?

— Добре, само за минутка — съгласих се аз, — но всъщност си говорех сам.

Апартаментът се намираше на приземния етаж. Беше много тесен, много набързо подреден. Стари, грохнали мебели от благотворителните магазини. Разпънати закачалки за пране, пълни с

току—що изпрани дрехи. Старички телевизор и видео. Училищните рисунки на Раул, залепени с тиксо по стените.

В дневната имаше малка ниша, обзаведена с двуетажно легло, взето от спален вагон. На горната койка лежеше хъркащото тяло на майката на Деби. Раул спеше на долната койка. Дълга, къдрава черна коса, отлична кожа без нито едно петънце, лека усмивка в съня. Ангелски невинен.

— Той е красив — прошепнах аз. Деби кимна. Очите ѝ бяха навлажнени. — Време е да вървя — казах.

Излязохме от нишата. Наведох се да я целуна по бузата за лека нощ. Но изведнъж се озовахме един върху друг, ръцете ми се плъзнаха в косата ѝ, по гърдите ѝ, под полата ѝ, ние двамата залитнахме назад към вратата, строполихме се върху нейното легло, а мозъкът ми започна да изпраща опасни сигнали, после сигналите заглъхнаха, ръцете ѝ сграбчиха ризата ми, един последен, умолителен глас в главата ми: *това е лудост...*

И всичко потъна в мрак.

Дневна светлина. Лъч дневна светлина, за да бъдем точни, който се прокрадваше през мъничък отвор в щорите. Отворих едно око. Сериозна грешка. Светлината улучи оптическия нерв, изпращайки заредена с електричество болка в дълбоките кътчета на черепа ми. Отворих и второто око. Бум. Пляс. Туп. Сякаш главата ми беше разполовена с кирка. Устата ми беше пресъхнала като Сахара. Очите ми бяха подпухнали; лицето ми — подуто и мазно. И за миг—два усетих, че се чудя — къде, по дяволите, съм се приземил?

А после забелязах, че съм гол и че лежа до също толкова голата Деби Суарес. Тя спеше дълбоко и хъркаше силно. Испитах онзи неясен ужас, познат на всеки мъж или жена, който се събужда на следващата сутрин, откривайки, че е на място, където не трябва да бъде, че лежи до някого, до когото не трябва да лежи. И макар че можех да се опитам да обвиня пиячката, късния час, емоционалното натоварване от смъртта на Айвън, моментното разгорещаване, както и всяко друго извинение, за което можех да се сетя, фактът си оставаше: това си беше мое собствено прецакване.

Погледнах си часовника — 7:12. Трябваше да се измъквам. Бързо. Изправих се в леглото и, колкото може по-тихо, спуснах крака на пода. Когато пръстите ми докоснаха оръфания килим, аз забелязах

(с моментално облекчение) използван презерватив на пода — и с малко усилие на мозъка смътно си спомних как Деби прекъсва страстните процедури, за да прерови чекмеджето на нощната си масичка и да извади презерватива от там. Бог да я благослови, че се държа толкова разумно и заради двама ни.

Използваният презерватив беше *Добрата Новина*. *Лошата Новина* ми се разкри пред огледалото на стената до леглото. От дясната страна на шията ми имаше малко, но непогрешимо петънце и освен него няколко ясно очертани драскотини по гърлото ми. Слава Богу, че Лизи беше все още в Ел Ей и нямаше да се върне поне още една седмица. Защото беше съвсем ясно каква дейност е довела до тези белези.

Дрехите ми бяха скупчени до леглото. Грабнах ги и потънах в банята. Костюмът ми изглеждаше така, сякаш е бил смачкан на топка и използван в импровизирана баскетболна игра. Облякох се бързо, намазах един инч паста за зъби на показалеца си и го разтърках по венците си, опитвайки се да очистя устата си от сутрешната ѝ воня. После се промъкнах обратно в спалнята. Деби все още спеше дълбоко и аз се почувствах силно облекчен. Съвсем честно, не знаех какво да ѝ кажа. Освен: Ооох.

Изпълзях бавно до вратата на спалнята, отворих я внимателно, после я затворих зад себе си. Само десет стъпки ме деляха от входната врата на апартамента. Чух гръмотевичното хъркане на бабата от горния нар. Като крадец, ужасен, да не задейства алармата, аз минах на пръсти през дневната. После чух глас:

— Можеш ли да ми кажеш как се пише *Открытие*, моля те?

Завъртях се и го видях — Раул. Седеше в малкото, кътче за хранене на апартамента. Беше по пижама и ровеше в купа със захарни пръчици. Беше си отворил учебника и пишеше някакво домашно с малко парченце молив. Беше доста едър за осемгодишно хлапе. Сложих пръст на устните си и приближих до него.

— Каква беше думата? — попитах аз.

— *Открытие* — повтори високо той.

— Нека да не будим баба.

— *Открытие* — прошепна той. — Трябва да попълня това изречение: *Томас направи интересно...*

— О-Т-К-Р-И-Т-И-Е.

Той изговори всяка буква поотделно и ги записа в тетрадката си.

— Какво откритие направи Томас? — попитах аз.

Раул погледна внимателно към тетрадката си и прочете:

— Томас отиваше на... Как се пише пътешествие?

— Как мислиш, че се пише пътешествие?

— П-А-Т...

— П-Ъ-Т...

— П-Ъ-Т-Е-Ш-Е-С-Т-В-И-Е.

— Добър правопис — похвалих го аз и го стиснах за рамото. —

Аз трябва да вървя...

— Ти приятел на мама ли си?

— Да, аз съм приятел на майка ти.

— И отиваш на П-Ъ-Т-Е-Ш-Е-С-Т-В-И-Е?

— Отивам на работа. Моля те, кажи на мама, че ще ѝ се обадя.

— Аз се казвам Раул. Това се пише Р-А-У-Л. А твоето име как се пише?

— Н-Е-Д.

Той ми се усмихна срамежливо.

— До скоро, Нед.

— До скоро, Раул.

Скочих в едно такси за другия край на града. Докато стигна до къщи, беше станало седем и четиридесет и осем. Бърз душ и бърснене, шепа витамини за енергия и после спринт към центъра, за да стигна навреме, в осем и трийсет, в РС решения. Ужасявах се, като си помислех как ще ме посрещне Медузата. Осемнадесет комплекта бяха наказанието за отсъствието ми от работа във вторник (да не споменаваме, че щях да бъда лишен от заплащането си за още един ден). Трябваше да приключа много сделки до петък следобед, ако исках да имам работа и следващата седмица.

Обърнах ключа в бравата на нашата врата и с изненада открих, че не е заключена два пъти. Когато отворих вратата, чух звука на течаща вода от кухнята. После с нарастваща тревога видях малък сак отдясно до вратата.

Лизи се беше върнала.

Първият инстинкт ми подсказа да бягам — да се измъкна тихичко през вратата, да хвана пожарната стълба и да изчезна от

погледа ѝ, докато бойните ми рани оздравеят. Но в паниката си отстъпих от вратата и я затръшнах зад себе си.

Кранчето в кухнята изведнъж замлъкна.

— Нед? — извика Лизи от другата стая. Аз посегнах към вратата, но преди да успея да я отворя, тя стоеше пред мен. Беше облечена в делови костюм, очевидно току-що бе пристигнала от Ел Ей. Изглеждаше озадачена от факта, че, току-що пристигнал, аз отново съм хванал дръжката на вратата. После аз се обърнах и лицето ѝ се стегна моментално — отначало от шок, после от гняв, после от отчаяна болка.

Наблюдавах как забеляза мъничките драскотини и петното с размери на десетаче на шията ми. Но повече от всичко, видях как усеща ужасното ми чувство за вина.

Тя затвори очи и потрепери. После ги отвори отново — и този път върху лицето ѝ се четеше чисто отчаяние.

— Задник — прошепна тя.

— Лизи, моля те...

— Мамка ти — изсъска тя и влезе в спалнята. Аз се втурнах след нея, но вратата се затръшна под носа ми. Тя я заключи. Аз затраках с дръжката, ударих с юмрук по вратата, молах я да отвори, казвах ѝ, че ще ѝ обясня всичко... макар да знаех, че за онова, което направих, нямаше обяснение. Освен едно — пълна и чиста глупост.

След около три минути чукане и молби аз се свлякох на пода, чувствайки се изтощен, обезсилен и искрено уплашен. Вратата на спалнята изведнъж се отвори. Аз мигновено скочих на крака.

— Лизи, трябва да ми позволиш да се опитам да...

После забелязах, че държи по един куфар в двете си ръце.

— Скъпа — запелтечих аз, — моля те, не си тръгвай...

Тя пусна куфарите в краката ми.

— Аз не си тръгвам — отсече тя. — Ти си тръгваш.

— Почакай една минута...

— Сега аз плащам наема, аз поемам всички сметки, така че ако този брак приключва, не виждам защо именно аз трябва да си тръгвам...

— Този брак не приключва.

— Прав си. Използвах погрешно глаголно време. Той е приключил.

— Скъпа... — казах аз, опитвайки се да докосна рамото ѝ.

Тя ме пропъди с ръка сякаш бях оса.

— По дяволите, не ме докосвай...

— Добре, добре — закимах сковано аз, опитвайки се да понижа емоционалната температура. — Можем ли просто да седнем и да поговорим...

— Да поговорим? Да поговорим? — Тя крещеше. — Ти чукаш някоя друга и после искаш да си поговориш за това?

Връхлетях в дневната като буря. Аз я последвах.

— Нещата не стоят така. Нищо не се е случило.

— Нищо не се е случило? Наистина ли можеш да стоиш там — покрит с доказателства — и да ми казваш, че нищо не се е случило? Изчезвай от живота ми.

Разридах се.

— Бях пиан, бях глупав, бях съсипан след тази история с Айвън, не исках да...

— Не искам да слушам глупавите ти извинения, Нед...

— Поне ми дай възможност...

— Да ти дам възможност? След като получих съобщението ти за Айвън, аз зарязах всичко и полетях през цялата страна, цяла нощ — защото си помислих: *Добре, той заслужава да му дам възможност... ние заслужаваме тази възможност.* И какво откривам тук? — че моят говнян съпруг даже не е бил способен да каже на курвата си да не го хапе по врата...

— Тя не е моята курва...

— Хич не ми пука коя е, каква е. Между нас е свършено.

— Не можеш просто да приключиш така...

— Не мога ли? Кой си ти, че да ми кажеш, че не мога?

— Направих грешка. Ужасна грешка.

Отпуснах се на дивана и хванах главата си с две ръце. Лизи стоеше права и ме гледаше как плача. Когато плачът ми се засили, тя не се помръдна, не престана да ме гледа с безсърдечно презрение. Когато се поуспокоих, ми каза:

— И аз направих грешка. Мислейки си, че имаме възможност да върнем нещата и отново да заживеем заедно.

Гласът ѝ секна, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Как можа? Как можа, по дяволите...?

— Не исках...

— На кого му пука какво си искал, Нед! Ти си го направил. Знаейки много добре, че бракът ни беше разклатен, ти все пак си продължил напред и си го направил. А за това няма извинение.

Тя изтри очи с опакото на ръката си. После вдигна двата куфара, отиде до входната врата, отвори я и остави куфарите в коридора.

— Тръгваш веднага — нареди късо тя.

Аз не помръднах.

— Чуваш ли ме? Искам да се изметеш от тук — повиши тон тя.

— Моля те, Лизи...

— Нямаме какво повече да си кажем...

— Имаме да си кажем всичко...

— Днес ще говоря с адвокат...

— Ами ако откажа да си тръгна.

— Тогава ще накарам адвоката да те изгони. Със съдебно разпореждане. Искаш ли грозна сцена, Нед? Ще ти направя една грозна сцена.

Не бях в печелившо положение. Бях се прецакал — и никакви спорове или молби нямаше да я разубедят. Така че се изправих и тръгнах към вратата. С ръка на дръжката, аз се обърнах и се канех да подхвана една последна молба. Но преди да успея да кажа и дума, тя ме прекъсна:

— Не искам да знам!

Влезе в спалнята и вратата се затръшна след нея. После я чух да плаче.

Приблжих до затворената врата.

— Лизи... — промълвих нежно.

Плачът ѝ внезапно престана.

— Измитай се и умри — кресна злобно тя.

Замръзнах на място като парализиран. Огледах отчаяно апартамента сякаш там имаше нещо — сватбена снимка, спомен от някоя ваканция, глупава малка дрънкулка, която сме купили заедно поради някакъв каприз — което би могло да пооправи всичко, да приключи кризата, да ни събере отново. Но видях само лъскав вътрешен дизайн и полирани дървени подове, големи светли прозорци, които рамкираха небосвода в центъра с цялата му вертикална перспектива. И си помислих — тук няма нищо от нас. Абсолютно нищо.

После, както бях инструктиран, отидох до входната врата. Отворих я. Така ли свършва един брак? Отваряне и затваряне на една врата? Дотам ли стига всичко?

Вратата зад мен се затвори. С хлопване.

[1] Йармулка — ритуална еврейска шапчица. — Б.пр. ↑

7.

Имах в джоба си седем долара и шестдесет цента. И валеше дъжд. Не леко, ситно ръмене, а почти порой. Повлачих куфарите си през този водопад към Шесто авеню и изгубих десет минути, опитвайки се отчаяно да хвана такси. Нямах късмет. Погледнах си часовника. Осем и осемнадесет. Даже ако успеех да завлека багажа си до метрото, нямаше начин да стигна в РС решения до съдбовния час осем и тридесет. Намерих телефонна кабина и се обадох на Медузата. Преди да успея да му съобщя, че ще закъснея, той ме прекъсна.

— Защо не беше на работа вчера? — попита ме рязко.

— Когато се обадох в понеделник, аз ви предупредих, че може да се наложи да остана в Хартфорд още един ден.

— Не, ти каза, че ще отсъстваш само в понеделник. Тогава аз те предупредих, че ако пропуснеш и вторник, ще бъдеш лишен от дневната си надница и седмичната ти квота ще нарасне на осемнадесет комплекта. Но не съм ти давал разрешение да отсъстваш за деня.

— Сигурно съм ви разбрал погрешно, мистър Рубинек — смотолевих аз, опитвайки се да запазя спокойствие. — Но, както ви обясних, почина един добър мой приятел.

— Това не е мой проблем. Сега квотата ти е двадесет и два комплекта. И още три комплекта върху това, ако те няма тук в осем и тридесет. Имаш девет минути...

Изведнъж се чух как казвам:

— Мамка ти, перверзен садист! — После затръшнах слушалката. След което си помислих: *току-що напуснах.*

След като най-накрая казах на това жалко чудовище какво мисля за него, усетих бръмчене на триумфално удовлетворение. То продължи около една наносекунда — и в този момент аз се сетих, че съм бездомен и безработен, а всичките ми земни авоари сега възлизаха на седем долара и четиридесет цента.

Обмислих ограничените си възможности. Можех да опитам да се настаня в хотел — но никоя от кредитните ми карти нямаше да ми позволи подобно разточителство (а ако напишех личен чек за стаята,

той щеше да подскочи като баскетболна топка — позволявайки на банката да ме преследва по федералния закон). Така че трябваше да се хвърля в обятията на някой приятел и да разчитам на състраданието му. Но кой? След снощната лудост наистина не исках да се свързвам с Деби Суарес — защото се ужасявах от мисълта, че тя може да приеме обаждането ми като израз на продължаващ романтичен интерес. Тя беше вдовица с дете, в крайна сметка. Ако разбереше, че Лизи ме е напуснала, вероятно щеше да се нахвърли върху мен като заблуден, търсещ топлина. Точно в този момент аз бях възможно най-лошата плячка. Аз бях беда — а тя, повече от всички хора, не заслужаваше беда.

Можеше, разбира се, да опитам при Йан и Джина — но ясно чувах яростта на Лизи, когато Джина ѝ се обади в Ел Ей, за да ѝ каже, че съм им измуфтил едно легло за няколко нощи. А и бях убеден, че Йан и Джина щяха да се почувстват доста обидени, когато Лизи ги информира за истинската причина, поради която съм изхвърлен от апартамента си. Кой друг? Фил Сирио. Бинго! Започнах да ровя из портфейла си, търсейки салфетката, върху която ми беше надраскал телефонните си номера. Но докато тършувах из всичките боклуци в портфейла си (бележки от кредитни карти, квитанции от таксито, стари визитки) аз съзрях визитката на Джери Шуберт. Той ме помоли да му се обадя (Не се дръж като непознат) — и, за разлика от Фил, живееше в Манхатън. Той със сигурност щеше да спаси едно старо приятелче от гимназията в Брунзуик за няколко дни. Пуснах четвъртак в телефона и нервно набрах служебния му номер. След като ме накара да почакам за момент, секретарката му ме свърза.

— Нед! — каза той, изглеждаше много доволен да ме чуе. — Надявах се да се обадиш. Май че си на улицата...

— Може да се каже.

— Откъде се обаждаш? От тенис клуба си на Западна двайсета улица!

— От една телефонна кабина на Деветнадесета и Шесто...

Сигурно съм звучал малко потресен, защото Джери попита:

— Всичко ли е наред, Нед?

— Не съвсем. Изпаднал съм в беда, Джери.

— Каква беда?

— Голяма беда — например, нямам представа къде ще спя довечера.

— Това ми звучи сериозно. — После допълни със смях: — Не ми казвай, че жена ти те е изхвърлила.

— Боя се, че наистина го направи.

— Хей, съжалявам...

— Стават такива гадости — изрекох отпаднало.

— Да — особено в брака. Слушай, трябва да тичам на едно съвещание с мистър Балантайн. Качи се до офиса ми — той е на Медисън авеню осемстотин четиридесет и осем, между Петдесет и трета и Петдесет и четвърта — и ще тръгнем от тук, става ли?

Дъждът все още се изливаше като из ведро. На Шесто авеню нямаше таксита. А когато се опитах да взема пари в брой от всичките кредитни и дебитни карти в портфейла си, машината постоянно светваше с едно и също съобщение: Недостатъчни средства. И така, аз повлачих куфарите към дълбините на метрото и се промъкнах в един претъпкан вагон към центъра. Огромните ми куфари не ми спечелиха приятели сред моите спътници. Особено след като случайно изпуснах единия върху пръстите на делова жена, застанала до мен.

— Внимавайте! — строго процеди тя, когато куфарът падна върху крака ѝ.

— Наистина съжалявам — извиних се.

Тя поклати глава с презрение. Промърмори под носа си крайната нюйоркска обида:

— Турист!

Аз затворих очи и поисках този ден да е свършил вече.

Слязох на Петдесет и трета и Пето. След като измъкнах куфарите нагоре по стълбите до улицата, усещах раменете си като изкълчени. Пороят беше преминал в упорито ръмене. Аз с мъка изминах две преки на изток и едва не паднах на Медисън авеню осемстотин четиридесет и Осем.

Офисите на Балантайн индъстриз бяха разположени в луксозен небостъргач от петдесетте — едно от онези горди, вертикални свидетелства на следвоенния оптимизъм и корпоративна увереност. До асансьорите стоеше охранител. Той хвърли поглед към мократа ми, раздърпана външност (и към двата ми големи куфара) и веднага ме регистрира в графата *Не е наред*. Препречи ми пътя.

— Кого ще посетите, сър?

— Джери Шуберт в Балантайн индъстриз.

Той посочи към многото столове.

— Можете да почакате там докато му се обадя.

— Но той ме очаква.

— Сигурен съм, че е така — каза пазачът, връщайки се към бюрото си. — Моля ви, седнете.

Аз се настаних на един стол. Палтото ми беше подгизнало, обувките — пълни с вода; усещах, че хващам някаква простуда. Пазачът затвори телефона и каза:

— Мистър Шуберт идва насам.

Джери се появи след две минути, облечен с върхно палто и с куфарче в ръка.

— Приличаш на удавен плъх — усмихна се той. — Лош ден ли имаше?

— Най-лошият.

— Хайде — подкани ме той и взе един от куфарите ми. — Отвън ни чака кола.

До тротоара беше паркиран линкълн. Униформеният шофьор взе багажа ни и сложи двата куфара в багажника. Седнахме на задната седалка. Джери нареди на шофьора:

— Първата ни спирка е на Уустър стрийт сто и петнадесет, после отивам на Бродуей сто и единадесет, на кръстовището на Бродуей и Уолстрийт.

После се обърна към мен и предложи:

— Отивам на съвещание с няколко финансиста, но по пътя мога да те оставя у дома.

— Слушай, ако е неудобно, просто ми заеми сто кинта и мога да намеря някой евтин хотел за една-две нощи.

Джери разтърка десния си палец и показалец.

— Знаеш ли какво е това? — попита той. — Най-малката цигулка на света. Престани с това скапано самосъжаление, Алън. На мен не ми минава.

— Съжалявам.

— Ако искаш легло, аз имам свободна стая в мансардата си.

— Продадено — съгласих се аз. — Наистина не мога да ти кажа колко съм ти благодарен...

Той вдигна ръка.

— Благодарностите са приети. Какво, по дяволите, е това на шията ти?

— Осмукано.

— Реверанс от страна на жена ти?

— Де да беше така...

Той се разсмя.

— Е, това ли е проблемът?

— То е дълга история. Всичко това е една много дълга история.

В таксито на път към центъра аз му разказах цялата ужасна приказка — от момента, когато Гец-Браун беше продаден, до момента, в който Лизи ме изгони. Когато приключих, Джери подсвирина продължително.

— Това е като някакъв епос — избъбри той.

— И още не е свършил — приемайки факта, че сега съм бездомен...

— Правило *Номер Едно* от житейската философия на Джак Балантайн: ако искаш да подскочиш обратно нагоре, ти ще го направиш.

— Бих искал да вярвам на това — промърморих тихо аз.

Апартаментът на Джери се намираше между Принс и Спринг. Беше чист и празен. Избелени подове, обикновени бели стени, голям диван от черна кожа, телевизор, стереоуредба, дълга стоманена маса и столове. Спалнята за гости беше мъничка. В нея нямаше нищо друго, освен двоен матрак и закачалка за дрехи. Аскетична беше меко казано — тя изглеждаше лишена от всякакви признаци на действителен живот.

— Какво местенце — изрекох почти беззвучно аз.

— Рядко съм тук — обясни той, — освен за шест часа през нощта, когато спя. Ако си подреден, можеш да останеш тук безкрайно.

— Много съм подреден — уверих го. — И много благодарен.

— Имаш ли някаква представа какъв ще бъде следващият ти ход — попита той.

— Сега търся каквото и да е — признах. — Особено след като съм на път да спечеля наградата *Длъжник на месеца*.

— С колко си затънал?

— Около седемнадесет бона.

— Впечатляващо.

— Това е един от начините да го погледнеш.

— Както и да е, да видим сега. Първо се почувствай като у дома си. Окачи си дрехите в резервната стая, поръчай храна по твое желание, 'щото в хладилника няма нищо друго, освен бира. Добре ли си със сухото?

— Добре — излъгах.

— Глупости. — Той извади пачката си, отдели две банкноти по петдесет долара и ми ги подаде.

— Джери, не мога да приема благотворителността ти...

Той пъхна банкнотите в джобчето на самото ми.

— Да, добре, тази глупава мейнска гордост не ми минава. Довечера ще закъснея...

— Бизнес?

— Удоволствие.

— Красивата Синди?

— Не, тя е история.

— Исусе, толкова бързо...

— При мен това е нещо обичайно. Слушай, трябва да ходя на това съвещание. Сутринта ще поговорим. Но ето ти един съвет, Нед: опитай се да изриташ назад днешния ден и да не се тревожиш за утрешния. Защото животът ще ти изглежда много по-хубав след като си поспиш дванайсет часа.

— Ти си добро момче.

— Я млъквай — усмихна се той. — Ще се видим по-късно.

Аз си разопаковах куфарите, съблякох мокрите си дрехи, взех си продължителен горещ душ, облякох чифт джинси и тениска и си направих кана кафе. Малко по малко започнах отново да се чувствам като човек. Докато не помислих за Лизи — и за това колко лошо се бях прецакал. Погледнах си часовника. Беше точно преди обяд. Знаех какво трябва да направя. Да ѝ се обадя в службата, да я помоля да се видим, да се извиня от все сърце и (ако се наложи) да падна на колене и да я моля за още една възможност. Това щеше да е най-трудната продажба в живота ми — и ако тя не я купеше, знаех, че ще бъда загубен.

Вдигнах телефона и набрах офиса на Лизи. Вдигна асистентката ѝ Поли. Тя очевидно знаеше какво става, защото тонът ѝ беше нервно

хладен.

— Току-що изпуснахте Лизи — информира ме тя. — Тази сутрин тя имаше няколко срещи и после хвана обедния полет на Американ за Ел Ей. Нали знаете, че тя все още ръководи офиса ни там.

Значи тя наистина беше захвърлила всичко и беше прелетяла над цялата страна, за да се опита да се сдобри с мен. Ох ти, тъп, глупав задник, Алън! Натикал си се право на вълка в устата.

Поли продължи да говори. Звучеше извънредно изнервена.

— Ъъъ, Нед, не знам как да ти го кажа... но Лизи ме помоли също да те информирам, че тя... ъъъ... помолила хазяина да преотстъпи апартамента. Казала му също, че ти вече не живееш там и го помолила да даде всички вещи на съхранение. Така че ако ти трябва нещо от твоите вещи, трябва да се обадиш...

— Имам името и телефона на хазяина — прекъснах я аз.

— Разбира се, че ги имаш — тихо изрече тя.

— Моля те, кажи на Лизи, че съм отседнал при един приятел в Сохо — и че може да ме намери на 555-7894.

— Нещо друго, Нед?

— Просто ъй кажи колко съжалявам.

Затворих бързо, за да не ме чуе как избухвам в плач. Минаха около десет минути преди да се успокоя. Ако баща ми ме видеше в този момент, щеше да се ужаси. *Когато направиш грешка, признай си грешката*, каза ми веднъж баща ми, после преглътни мъката си мълчаливо. Мъжете от семейство Алън не плачат.

Нито пък се прецакват толкова лошо, както се прецаках аз.

Устоях на изкушението да си успокоя нервите с няколко маши от малцовото уиски на Джери. А когато изпитах нужда от цигара, отидох в кухнята, пуснах водата в мивката и изсипах пакета си Уинстън. Вече никаква пиячка, никакъв тютюн и от утре сутринта щях да започна да тичам. Помислих си цитата на Джери от събраните поговорки на Председателя Балантайн: *ако искаш да подскочиш обратно нагоре, ти ще го направиш*. Вярно. Проблемът беше: дали Лизи някога щеше да ми даде шанс да подскоча обратно при нея?

Прекарах целия следобед върху дивана на Джери, четейки безразборно събраните съчинения на Джак Балантайн (които бяха изложени на видно място в бедно населената библиотека на Джери). Необходимо е сериозно чувство за ирония, за да изчетеш всички тези

евангелия за самоусъвършенстването. С дълбоките си до коляното футболни метафори те сякаш бяха ушити по мярка за онзи тип, който бях някога — ловкия, енергичен продавач, който искаше да повярва, че съществува действителна рецепта за успеха; стратегическа формула, която можеш да използваш, за да максимизираш целите си и да постигнеш оптимални резултати.

Но макар да се смеех на безкрайните футболни сравнения на Балантайн, аз наистина ококорих очи, когато прочетох следния пасаж от последния бестселър на Великия Мотиватор, Зоната на успеха:

„В бизнеса ние се определяме според етичното си положение. Мотивът за печалбата е велик мотив — но той се превръща в още по-велик, ако върви заедно с почтеността. Арената на бизнеса е трудна — така че когато атакуваш напред, винаги бъди сигурен, че си подкрепил атаката си със силна зонава защита. Но, повярвайте ми, ако тази атака не се изиграе по правилата — ако вие, като преден защитник, се опитате да спечелите територия чрез незаконни ходове — тогава всеки тъчдаун, който направите, винаги ще ви прилича на лъжлив триумф. Защото тайно ще знаете: един ден някой ще разбере как сте отбелязали тези точки.“

В „Компютърен свят“ аз винаги се опитвах да спазвам правилата; да се придържам към едно етично поведение. Докато онова копеле Креплин не ми предложи работата на Чък, а Питърсън дръпна чергата изпод краката на Айвън — след което аз започнах да играя безотговорно. От законова гледна точка аз не бях неетичен. Никога не изнудих открито Питърсън и се заклех пред Креплин да пазя повишението си в тайна. Но аз знаех, че бях изоставил скрупулите си. Щом веднъж се плъоснеш в аморалното, ти губиш ориентация. И се понасяш. Право към морето.

През този следобед излязох от мансардата само веднъж — да изтичам до местната бакалия и да се заредя с плодове, зеленчуци и газирана вода. Към девет вечерта, след изобилна вечеря със заешка

храна, ме налегна изтощението. Отидох в резервната стая, хвърлих се на матрака и веднага потънах в сън.

Не се пробудих единайсет часа. Когато най-накрая отворих очи и отидох в кухнята, забелязах бележка за мен върху стоманената маса. До нея се мъдреше чисто новичка банкнота от сто долара.

„Омбре^[1],

Надявам се, че си поспал. Ето ти още малко сухо, в случай че имаш нужда от нова четка за зъби. Но се опитай да висиш покрай телефона, за всеки случай, ако имаме нужда да поговорим с теб.

До скоро, Джери.“

Прочетох бележката няколко пъти, чудейки се какво, по дяволите, има предвид Джери с това за всеки случай, ако имаме нужда да поговорим с теб. Освен ако, разбира се, работейки за *Великия Мотиватор*, не беше се превърнал в Джери надменния и не използваше царското *Ние*.

Пъхнах парите в джоба си, малко притеснен заради това, че приемам благотворителността на Джери. После изпих чаша портокалов сок и излязох да потичам.

Планът ми беше да бягам направо през Западен Бродуей, а после да направя бърза обиколка около Уошингтън скуеър парк преди отново да се отправя на юг. Стигнах само до кръстовището на Западен Бродуей и Хюстън (с други думи около пет пресечки), преди да се превия одве от внезапна, остра болка в гърдите.

Не, не беше нещо сърдечно. Просто строго напомняне от сърдечносъдовата ми система, че сериозно съм излязъл от форма... и че цигарите са чудесни за вашето здраве.

Убих останалата част от сутринта в почистване на мансардата. Да се намирам на работа — и да поуспокоя чувството си за вина заради това, че приемах благотворителността на домакина си. Около обяд звънна телефонът. Беше секретарката на Джери.

— Мистър Шуберт цял ден е вързан на срещи. Но иска да се видите на вечеря в девет в Були Бейкър. Адресът е...

— Знам къде е — прекъсна я, сещайки се, че веднъж ходихме там с Лизи и че цените бяха абсурдно високи.

— Чудеше се дали няма да имате нещо против да занесете два от костюмите му в химическо чистене Колумбия на Западен Бродуей — срещу грандхотел Сохо.

— Няма проблеми. Някакви други поръчки? — Чудех се дали е усетила нервното ми желание да помогна с нещо. Защото в този критичен момент Джери беше единственото нещо, застанало между мен и улицата, и аз желях да изпълня всяка разумна задача, която ми поставеше, за да остана с червени точки в бележника му.

— Това е всичко, което спомена — каза тя. — Ще се видите в девет.

Були Бейкъри се намираше в Трибека — на десет минути пеш от мансардата на Джери. В ресторанта имаше само десет маси. Заведоха ме до една запазена на името Шуберт. До девет и петнайсет все още нямаше и следа от Джери и аз упорито продължавах да отклонявам любезния въпрос на сервитьора — *Аперитив, сър?* — защото, след като оставих тридесет долара за продукти и платих двадесет и два долара за химическото чистене на костюмите на Джери, цялата ми земна нетна стойност беше сто четиридесет и осем кинта и десет долара за картини щяха да понижат посочената по-горе стойност с шест процента. И тъй като не знаех откъде ще дойдат следващите двеста долара, трябваше да бъда благодарен.

И така информирах учтиво сервитьора, че ще изчакам пристигането на моя приятел. Продължих да забивам поглед в менюто, избягвайки погледа на оберкелнера — защото ако Джери не пристигнеше, щях да бъда поставен в неудобното положение да му кажа, че няма да се нуждаем от безценната му маса, за която се записвах отпреди пет седмици (освен ако не си в Балантайн индъстриз).

Или можех да реша да не се държа глупаво и да си поръчам вечеря.

С ордъворите, започващи от четиринадесет долара, ястия от по двадесет и девет и минимум четири кинта за бутилка вода, можех да се оправя с шейсет и пет долара, включително бакшиша и данък добавена стойност. Боже, шейсет и пет камъка на човек за една вечеря беше нищо за мен преди няколко месеца. Щях да хвърля кредитната си карта

сякаш е незначителен чип за покер от два долара и да не мисля за финансовите последствия. Когато станеше дума за пари, аз не бях просто безразсъден; бях напълно невнимателен. Препусках през пари; никога не се притеснявах за усложненията. Всъщност никога не гледах по-далеч от следващата сделка, следващия марков костюм, следващото изискано ядене в супер скъп ресторант. Ето истинското определение за глупак: някой, който е толкова зает с борбата си да стигне донякъде, че губи единственото нещо, което придава някакво значение на тази борба.

— Изглеждаш тъжен, Нед.

Вдигнах поглед от менюто и видях, че Джери е пристигнал.

— Просто замислен, това е всичко — отговорих аз.

— Тази замисленост може би е заради жена ти?

— Може би.

— Много ли ти липсва?

— Повече от много. Това ме убива.

— Тогава направи нещо по въпроса.

— Какво например?

— Ами стъпи си на краката. Обещавам ти — щом се стегнеш, тя ще се върне.

— Не и след онова, което забърках.

— За пръв път ли те хваща?

— За пръв път правя нещо такова.

— Исусе, ти да не си скаут!

— Обичам жена си.

— Поздравления. Но, хей, предполагам, че такава вяност е много впечатляваща. И повярвай ми, тя определено знае колко много я обичаш...

— След онова, което направих, не мисля, че това има значение.

— Виж какво, всички жени знаят, че мъжете могат да бъдат тъпанари. Особено в това отношение. И, по дяволите, това е било едно набързо след погребението на приятел и докато вие двамата сте били разделени. Обещавам ти — щом се стегнеш отново, ще я спечелиш пак.

Питиетата пристигнаха. Аз вдигнах моята чаша Перие.

— Джери, наистина не знам как да ти се отблагодаря...

— Алън, моля те — спокойно с тази признателност. Караш ме да се чувствам като свети Юда^[2].

— Добре, добре — но ще ти кажа това — ти ми спасяваш задника.

— Ти сам ще си спасиш задника, Алън. Знаеш ли защо? Защото си роден продавач. А хора като теб винаги излизат на върха.

— Даже с някой, който се опитва да унищожи кариерата ти?

— Не бих се притеснявал чак толкова много за този тип Тед Питърсън.

— Джери, той е като Терминатора. Няма да се откаже, докато не се превърна в история.

— Не спомена ли, че той работи в GBS?

— Да, шеф е на отдела им за медийни продажби.

— Искаш ли да го разкарам от теб?

— Искам го мъртъв.

Джери се разсмя мрачно.

— Не осигуряваме тази услуга. Но съм сигурен, че мистър Балантайн познава някого в мениджмънта на GBS. Мистър Балантайн познава по някого навсякъде. Както и да е, след едно обаждане от подходящия човек аз съм сигурен, че Питърсън ще получи заповед да се отдръпне. Всъщност се обзалагам, че GBS не знаят какво наистина прави той.

— Благодаря за предложението, но мисля, че вредата, която той нанесе, е невъзвратима. Имам предвид, че Айвън е мъртъв, а също и аз, що се отнася до компютърния бизнес.

Джери сведе поглед надолу към лъскавата повърхност на своето картини и попита:

— Какво най-много ти харесва в продажбите?

— Да уговоря някого да каже да.

— Има ли голямо значение какво продаваш?

— Никакво. Играта в продажбите няма нищо общо със стоката, а с убеждаването. Така че, да, щом въпросният продукт не е незаконен, мога да го продам.

— Това е добра новина.

— Защо?

— Защото онова, което искам да ни продадеш, едва ли е незаконно. Всъщност — както ще ти каже всеки на Уолстрийт — това

е доста авангарден продукт...

— Съжалявам — прекъснах го аз, — но мисля, че не виждам мястото си в това.

Той вдигна поглед от питието си и ми се усмихна язвително.

— Ти не следиш ли мисълта ми?

— Не съвсем.

— Добре, ще ти го кажа направо. Интересуваш ли се от работата?

[1] Човече (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Тук не става дума за Юда Искаротски — предателя на Исус — а за апостол Юда, брат на Исус, Яков, Йосиф и Симон — Евангелие от Марко 6:3; Евангелие от Матея 13:55 — Б.пр. ↑

8.

Джери Шуберт беше майстор на напрежението. След като хвърли тази малка бомба, предлагайки ми работа, той ме информира, че никога не говори за бизнес, преди да си изяде десерта. Това беше жестока, но умна стратегия; начин, по който Джери да прецени дали съм някой, който, когато е отчаян, преиграва ръката си, и веднага ще грабне разклатения пред него морков.

Аз определено бях отчаян, но все пак разбрах, че това е тест. След като бях прекарал по-голямата част от изминалия следобед, потопен в евангелията за самоусъвършенстването на Балантайн, си спомних няколко абзаца от *Зоната на успеха*, в които *Великия Мотиватор* показваше ясно, че приема отчаянието като слабост, основен грях в бизнеса.

„Никога не показвай на другия, че се бориш за изгубена кауза. Приеми, че това е безнадеждна ситуация: остават само двадесет секунди в четвъртата четвърт, това е третият даун и ти си назад с четиринадесет на десет на твоята тридесетярдова линия. Паникьосваш ли се, поддаваш ли се на страха? Само ако искаш да загубиш. Истинският победител е човекът, който поглежда страха и не премигва. Вместо това, той излиза от тази бъркотия, знаейки, че следващият пас, който хвърли, ще бъде тъч даун.“

Несъмнено Джери също приемаше тази философия. Така че аз не направих огромната грешка да се покажа свръхнапрегнат. Вместо това оставих на Джери да диктува дневния ред на разговора. Когато той спомена, че ще говорим открито за бизнес след като пристигне кафето, аз кимнах небрежно в знак на съгласие. И след три ястия и бутилка Клауди Бей Шардоне, ние прекарахме следващия час, увлечени в разговор за това как се е развил животът на двама ни. След като го

снабдих със съкратеното издание на историята си от последните петнайсет години, Джери най-накрая се нави да ми разкаже някои ефектни подробности за живота си след гимназията в Брунзуик (макар че не спомена нищо за скандала с продадената игра, който по-късно беше изчистил от биографията си). След завършването той спечелил пълна хоккейна стипендия за университета Сейнт Лоурънс, но не могъл да понесе схоластиката и използвал възможността да влезе в един канадски професионален отбор от ниските лиги в Алберта.

— По онова време бях само на двацет и смятах, че съм хванал света за топките. Защото бях голяма работа — професионален хокеист. И макар че печелех само по триста и петдесет кинти седмично, аз се чувствах като Уейн Гретски. Следващата спирка — договор за милион долара в NHL.

Разбира се, договорът за милион долара (и придвижването нагоре в света на хокея от висшите лиги) никога не се превърнал в реалност. Вместо това Джери останал залепен в този никакъв отбор от Алберта, играел срещу дървници пред тълпи от дървници, в дървенияшки градчета като Саут Сейнт Пиер, Йелоунайф и Медисин Хет. Шест години се изпарили за миг. Оженил се за някаква журналистка от Алберта — а бракът им, според Джери, продължил около пет минути. Изведнъж станал на двацет и шест. Сега му плащали огромната сума от шестстотин долара седмично, за да бъде главна мишена на тъпанари, кацнали върху кънки. Коленете му започнали да отслабват, а лекарят на отбора предрекъл големи ортопедични проблеми, ако Джери не се оттегли. *Бързо.*

И така, той се понесъл обратно през американската граница, приземявайки се в Детройт, където един бивш играч, когото познавал от ниските канадски лиги, сега въртял малка охранителна агенция.

— Бях закъсал сериозно, няхах диплома от колеж и никакви перспективи. Макар да не прегърнах с радост идеята да работя като наемен главорез на свободна практика в Мотаун^[1], парите не бяха лоши. А аз бях отчаян.

Около година Джери работил като бодигард на различни автомобилни администратори от средното ниво — типове, които живеели в страх да не бъдат очистени от някой съмнителен профсъюзен бос или страдали от обичайната параноична мания за отвлечане. Понякога бил наеман да охранява някоя гостуваща важна

клетка. Като Джак Балантайн — който през деветдесета прекарал десет дни в Детройт. Той проучвал някакъв потенциален сложен проект за търговски комплекс край Грос Пойнт и искал да бъде охраняван от някое местно момче, което познава района. Джери допаднал на *Великия Преден Защитник на Капитализма* (Мисля, че му хареса миналото ми на хокеист) и след около седмица му се обади някой от организацията на Балантайн, информирайки го, че мистър Балантайн си търсел нов бодигард. Би ли му харесала работата?

— Озовах се в самолета за Ню Йорк секунди след като затворих телефона. Това беше преди седем години и никога не се обърнах назад. Защото мистър Балантайн върти бизнеса си на много проста основа — ако ти се грижиш за него, и той се грижи за теб. Имам предвид, че даже след като цялата му империя за недвижими имоти беше притисната до стената, той все пак ме задържа на заплата. Знаеш ли защо? Защото, както ми каза тогава, *Когато един преден защитник се опитва да вземе топката, той има нужда от най-добрия си заден защитник до себе си, за да бъде сигурен, че няма отново да бъде провален.*

Балантайн знаел също, че професионалните аспирации на Джери се простират отвъд ролята му на бодигард. Така че когато решил да се преоткрие като гуру по самоусъвършенстването, той повишил Джери в ролята на посредник — позволил му да поддържа връзка с издателите, с литературния агент и с компанията, която организираше лекционните му пътувания.

— След като първата книга на мистър Балантайн *Завоеванието Ти* стана национален бестселър, той ми позволи да се занимавам с деловата страна. Искам да кажа, че първата книга се продаде за триста бона, втората за един милион и осемстотин милиона, третата — за два и половина милиона, а сега той получава по около петдесет бона за лекция. Само миналата година изнесе някъде около двеста мотивационни лекции — което води до една доста впечатляваща сума, не си ли съгласен?

Аз кимнах. Много пъти.

— Сега, разбира се, *Великия Мотиватор* е такава огромна индустрия, че трябваше да наема екип от трима координатори, които да се занимават с цялата тази организация на пътуванията. Кое е добре за мен — защото, да ти кажа честно, бях започнал да се

отегчавам от целия този бизнес със самоусъвършенстването. След като всичко се превърна в такъв успех, вече чувствахме нещо като бях там, направих го. И тъй като мистър Балантайн е човек, който не обича да стои на едно място — и винаги мисли за потенциално разрастване на бизнеса — той се съгласи, че е време да обмислим други предприемачески перспективи. И след като проучихме различните инвестиционни възможности, ние решихме да се впуснем в нещо доста рисковано — но и много примамливо.

Замълча, но само за миг.

— Чувал ли си някога за частните холдингови фондове, Нед?

Кафето току-що бе пристигнало на масата. Също и тирадата. Аз се поизправих в стола, за да съм сигурен, че изглеждам съсредоточен.

— Те не са ли като взаимните фондове? — попитах.

— Не точно. Взаимните фондове са много рестриктивна, консервативна форма на инвестиране. Те са онова, което мистър Балантайн нарича мисионерски училища във висшите финанси — защото макар и ефективни, те не са точно най-привлекателният начин да направиш финансов удар. Нали разбираш, взаимните фондове се регулират строго. Можеш да инвестираш само в изброените в списъка им компании, ограничен си в условията за инвестициите, които ти е позволено да правиш, и оперираш на един изключително претъпкан пазар. Знаеш ли, че американците инвестират четиринадесет милиарда долара месечно във взаимни фондове? И камарата от пари, привързана към тези фондове, е толкова голяма, че възвръщаемостта е точно такава, каквато може да ти предложи пазарът — най-много двайсет процента през наистина фантастична година. Кое то — ако обичаш да играеш на сигурно — вероятно ще те устрои.

Въздъхна бързо. И продължи:

— Но — когато стане дума за пари, както и за всичко друго в живота — Джак Балантайн определено не е от хората, които играят на сигурно. Нито пък аз. Ето защо решихме да заобиколим цялата тази работа с взаимните фондове. И тогава открихме това нещо, наречено частни холдингови фондове — което се оказа една съвсем различна спекулативна игра. И чудесна за някой с хазартен хъс.

Както го описа Джери, да управляваш частен холдингов фонд беше като да залагаш на някой съвсем неизвестен кон. Това представляваше схема за колективна инвестиция, в която група играчи

купуваха акции във все още неустановени компании (или нерегистрирани на Фондовата борса) и които се нуждаеха от капитал, за да се разраснат.

— Същината на работата е следната — не спираше разясненията Джери. — Ние, като оператори на фонда, се обръщаме към финансови институции и богати хора, насърчавайки ги да инвестират в нашето холдингово партньорство. После издирваме нови инициативи, които разработват потенциално горещи продукти. Ако решим, че въпросният бизнес е вълнуваща инвестиция, ние използваме част от парите на фонда, за да купим дял в компанията. Когато тя излезе на пазара, ние вече притежаваме доста апетитно парче от акциите ѝ. Ако изберем подходящата компания, печалбата от инвестицията може да бъде фантастична.

Погледна ме хитро.

— Ето например ние подкрепихме една малка софтуерна компания, която е разработила онзи нов, авангарден броусър^[2] за Интернет. В замяна на инвестиция от един милион сега ние притежаваме половината от акциите ѝ. После няколко средни доставчици на мрежата решават да включат нов броусър в софтуера си. Изведнъж нашата малка Интернет броусър компания е гореща перспектива за инвестиране. След първоначалното публично наддаване тя изплува на Фондовата борса за трийсет милиона. Ние печелим петнадесет милиона срещу инвестицията си от един милион. И това е само началото на нашата печалба. Защото ако цените на акциите отидат по-нависоко, ние бихме могли да направим едно малко състояние.

На това място се намесих.

— С други думи, целта на упражнението е да забележите следващия Майкрософт докато все още е напъпваща, малка компания.

— Знаех си, че ще го схванеш бързо — кимна Джери. — Майкрософт е точно мечтаната инвестиция, която всеки частен холдингов фонд би искал да направи. Да кажем, че през седемдесетте години срещаш тези двама компютърни чудаци с имена Бил Гейтс и Пол Алън, които току-що са започнали да развиват онова странно нещо, наречено DOS, и спешно търсят капитали, за да се придвижват напред. И да кажем, че им подхвърлиш два милиона срещу

петпроцентно участие в тяхната малка компания. Знаеш ли колко щеше да струва днес този дял, ако си задържал акциите?

— Неколкостотин милиона?

— Опитай с милиарди. Разбира се, да се натъкнем на някой нов Майкрософт е нашата крайна фантазия. Междувременно обаче ние търсим интригуващи малки компании, които биха могли да ни донесат начална печалба от петнайсет до дваисет процента когато излязат на пазара — и които биха могли, разбира се, да струват много повече, ако цената на акциите им продължи да расте.

— Това е хазартна инвестиция. Но ако говориш с който и да е фондов мениджър на Уолстрийт, той ще ти каже, че частните холдингови фондове са възможно най-горещата инвестиция. Има и много финансови институции, както и заможни хора, които желаят да дадат около десет от инвестиционните си фондове в ръцете на мениджъри от частни холдингови фондове. Защото всеки знае, че ако заложиш на правилната компания, печалбата ще бъде огромна.

С всяка изминала минута вълнението ми растеше. Това беше точно този тип професионална арена, в която винаги съм мечтал да вляза — арената на висшите финанси, едно царство, пред което продажното пространство в компютърно списание изглеждаше незначително, от ниска класа. Това щеше да бъде огромен скок в кариерата. Най-накрая щях да играя във висшите лиги.

Джери направи знак на сервитьора да ни налее още кафе, после каза:

— Сега сигурно си мислиш за нашия частен холдингов фонд и се чудиш как би могъл да се впишеш в общата му структура.

— Слушам те — подканих го.

— Фондът се нарича „Екскалибър“. Специализиран е изцяло в нови технологии. Работи от шест месеца. Понастоящем се състои от частни инвеститори, повечето от които в миналото са въртели бизнес с Джак Балантайн. Обаче при новата му известност като *Великия Мотиватор* името на Балантайн не се свързва директно с фонда. След като бизнесът му с недвижимо имущество беше опрян до стената, мистър Балантайн стана много чувствителен и не иска да се идентифицира с никакви форми на открита финансова спекулация, давайки по този начин на пресата повод да му се подиграва винаги когато това е възможно. И така — поради съвсем ясни обществени

причини (и за да избегне всякакви конфликти с империята за самоусъвършенстване Балантайн) — фондът е автономна единица, регистрирана офшорно^[3] като холдингова компания, дъщерна на Балантайн индъстриз. Но, разбира се, IRS^[4] знаят за съществуването на фонда.

Джери въздъхна за нещо си.

— Говорейки официално, офшорните фондове не плащат данъци в Америка. Обаче IRS очакват всеки американец с офшорни интереси да се прояви като добър гражданин и да докладва за своето участие в подобен фонд. Кое то, разбира се, ние сме направили. Защото IRS могат да станат много гадни, ако открият, че ги мамиш. — Той сбърчи чело. — И защото ние сме такива добри граждани.

Досега фондът бил инвестирал само в една-единствена операция с информационни технологии в Източна Европа. Сега се нуждаели от нови инвестиционни възможности. И Джери ме искаше, за да използва широката ми мрежа от контакти в областта на информационните технологии и софтуера, чрез която да откривам таланти сред новопоявяващите се компании, които биха могли да се превърнат във вълнуващи инвестиции.

— Ти трябва да ни намериш онази група от чудаци, които работят в някакъв гараж в Пало Алто и наскоро са открили начин да утroat скоростта на чипа Пентиум. Или онази фирма от трима души в Спокейн, която е разработила нова, подобрена система за спешно възстановяване на софтуерните програми. И ако успееш както в продаването на фонда, така и в откриването на доходоносни нови компании, можеш да станеш едно доста заможно момче.

После ми каза каква ще е заплатата. Тъй като фондът все още бил много нов и нямал печалба, той можел да ми плаща само шейсет бона основна годишна заплата. Обаче щях да получавам и трипроцентово дялово участие във всички компании, които открия и в които фондът реши да инвестира.

— Помисли си за това. Да предположим, че ни убедиш да купим за два милиона петдесетпроцентно дялово участие в софтуерна компания в Спокейн. Тя изплува на борсата за четиридесет милиона. Това означава моментална печалба от двайсет милиона за нас и ти притежаваш три процента от акциите. С други думи, незабавни

шестстотин хиляди. Намирай ни само по два такива победителя всяка година, и ще бъдеш, от финансова гледна точка, много добре устроен.

Не можех да повярвам на ушите си. Това не беше просто работа — това беше възможност, която потенциално можеше да преобрази целия ми професионален живот. Щях да мога да залича всичките си дългове, да събера малко капитал, да си възвърна малко от самоуважението. И в хода на всичко това да се надявам да си върна Лизи.

— Е, какво мислиш, Нед?

— Мисля, че това е точно работата, която винаги съм търсил.

— Добре, всичко в живота е свързано с улучване на подходящия момент. Защото от известно време аз душа наоколо за човек като теб, с твоя опит в продажбите и компютърния бизнес. И когато ми се обади вчера, не можех да не си помисля — ето какво се нарича синхрон.

— Само че има един малък организационен проблем — вметнах аз. — Ще трябва да се възползвам от свободното ти легло още няколко дни, докато си намеря нов апартамент.

— Защо да харчиш пари за ново жилище? Остани в мансардата колкото си искаш. Както ти казах вчера, аз рядко се задържам там.

Не можех да повярвам на късмета си. Да не се притеснявам за наема в близкото бъдеще, означаваше, че ще мога да си платя дълговете веднага.

— Между другото — каза Джери, — макар че оценявам жеста ти, наистина не е нужно да чистиш жилището — аз си имам жена, която идва два пъти седмично да го прави.

— Хей, трябва да правя нещо, за да успокоя чувството си за вина...

— Колкото се отнася до мен, ти не си навлек — ти си инвестиция. Някой, който ще ни спечели много пари.

— Точно това искам да направя — казах аз.

— Точно това ще направиш.

— Е, кога започвам? — попитах.

— След като поиграеш тенис с Джак Балантайн.

Най-напред си помислих, че Джери се шегува. Но той беше абсолютно сериозен.

— Казах на мистър Балантайн, че освен първокласен продавач, ти си и чудовище на корта. Знаеш ли какво отговори той? Е, преди да

наемем това момче, нека да видим дали ще може да ми изрита задника на корта.

Изведнъж се изнервих.

— Имаш предвид, че работата зависи от това дали ще го бия, или не?

— Не — отговори Джери. — Работата зависи от това дали той ще хареса как играеш.

Опитах се да възразя, че наистина не съм във форма и вече не съм онзи убиец иззад базовата линия, който бях в гимназията. Но Джери просто сви рамене и каза, че Балантайн ме очаква в девет сутринта в тенис клуба в центъра и че ако искам работата, е най-добре да отида.

— Непременно ли трябва да бъде в този клуб? — попитах аз.

— Мистър Балантайн винаги играе там. Всъщност той е един от основателите.

— И аз бях член едно време.

— Но вече не си?

— Пропуснах да си платя членския внос.

Джери се усмихна с разбиране.

— Колко им дължиш?

— Това наистина няма значение...

— Колко, Нед?

— Осемнайсет стотачки — смънках аз и преглътнах смутено.

— Това е нищо — обяви Джери, бръкна в джоба си и извади доста голяма пачка пари.

— Джери, наистина не трябва да правиш това...

— Всичко, което правя — обясни той, отброявайки осемнадесет банкноти по сто долара, — е за да се уверя, че играта ти с мистър Балантайн утре ще мине без засечки. Така че върви там по-рано и направи всичко възможно ръководството на клуба да получи тези пари, преди да се появи мистър Балантайн. Не ни трябва някоя неприятна сцена.

— Как ще ти ги върна?

— От първото си дялово участие.

— Ами ако не получа работата?

— Ще я получиш. Само запомни едно нещо. Когато излезеш на корта с Балантайн, играй, за да спечелиш. Това е единствената игра,

която той разбира.

Опитах се да запомня този съвет на следващата сутрин, докато се мотаех нервно във фоайето на тенис клуба, очаквайки нетърпеливо пристигането на Джак Балантайн. Както предложи Джери, аз пристигнах двацет минути по-рано, за да оправя малкия проблем с просрочената ми годишна такса. Управителката на клуба — дребна, пълна жена над четиридесетте на име Зелда — не беше особено възхитена, когато влязох.

— А, мистър Алън — сухо изрече тя, — помислихме, че сте напуснал страната.

— Известно време бях извън града — излъгах, — но постоянно си мислех за вас.

И с тези думи й подадох плик, пълен с осемнадесет стодоларови банкноти.

— Това трябва да оправи нещата.

— По-добре късно отколкото никога — макар че се наложи да ви пращаме шест писма...

— Както казах, доста време ме нямаше. Но се извинявам...

— Вие разбирате, естествено, че тези пари просто изчистват просрочената ви такса от миналата година. Членството ви обаче все още си остава изтекло. Така че ако искате отново да играете тук, ще трябва да напишете нова молба.

— Добре, но днес съм гост.

— Предполагам, че човекът, с когото ще играете, е платежоспособен член на клуба? — попита тя с досаден сарказъм.

— Да, така е — чух глас отблизо.

Зелда вдигна поглед и беше изумена, когато видя пред себе си Джак Балантайн. Той стоеше точно зад мен, облечен в сив спортен костюм Ралф Лоурен, носеше жълто-кафява тенис чанта.

— Добро утро, Зелда — поздрави Балантайн и й пусна една голяма бяла усмивка. Тя веднага стана сервилна.

— О, мистър Балантайн, колко мило да ви...

— Създаваш неприятности на госта ми, а, Зелда?

— Разбира се, че не, мистър Балантайн.

— На мен така ми се стори.

— Просто имаше малко объркване по един въпрос за старо членство.

— Но сега всичко е уредено, нали? И няма да се наложи моят приятел да подава нова молба, нали така?

— Разбира се, че няма, мистър Балантайн. Веднага ще го възстановим. Много ви се извинявам, мистър Алън...

— Извинението е прието — резолтира Балантайн вместо мен. После ме потупа по рамото и каза: — Хайде, момче.

И аз го последвах към съблекалнята.

Щом се отдалечихме достатъчно, Балантайн се обърна към мен и ме попита:

— Властта не е ли майтап? — После протегна ръка. — Приятно ми е да се запознаем, Нед.

— Мистър Балантайн, наистина съжалявам, че трябваше да се намесите там...

— Защо, по дяволите, трябва да съжаляваш? Колко дължеше на клуба?

— Хиляда и осемстотин. Но аз ги платих...

— Значи можеш да играеш тенис с мен?

— Е, въъ, да.

— Хлапе, това едновременно е умно и тъпо. Умно, защото ти наистина ме впечатли. Но тъпо, защото никога, никога не трябва да ставаш раболепен или да целуваш задници за толкова тривиален дълг като осемнайсет стотачки. Не забравяй, ти разговаряш с човек, който преди пет години беше хлътнал с двеста милиона — така че за мен осемнайсет стотачки не са даже дребни пари. Сега си вкарай задника в тази съблекалня и после ела на корт четири. Часът ни започва да тече след три минути.

Аз се преоблякох и излязох на корта за две минути. Балантайн беше свалил костюма си и сега носеше безупречно бяла блуза Ралф Лоурен и също толкова бели тенис шорти. Застанал в средата на корта, той правеше някакви доста впечатляващи упражнения за разгриване и се наслаждаваше на факта, че всички от съседните кортове го забелязват.

— Тук насам, хлапе — извика Балантайн и ми направи знак да отида при него. — Джери ми каза, че си бил страхотен убиец на корта.

— Може би едно време. Сега съм просто среден.

— Никога не се наричай среден. Особено когато можеш да изритваш задници. Все още можеш да изритваш задници, нали, Нед?

— Тъъ, да, предполагам.

Той ми подхвърли една топка.

— Добре, да видим как ще се опиташ да изриташ моя.

Само за пет минути ми стана дяволски ясно, че Джак Балантайн наистина играе, за да спечели. Тъй като не бях стъпвал на корта от няколко месеца — и тъй като бях някак си напрегнат, за да изляза в битка (въпреки неговото увещание да видим дали ще можеш да ми изриташ задника) — той спечели на нула и двата гейма, в които сервираше, и ме пресече по време на една напрегната игра, в която изравнява пет пъти.

Изведнъж той водеше три на нула и ме поглеждаше изпитателно през корта сякаш искаше да ми каже: *Защо не опиташ да направиш нещо?* Точно тогава аз изведнъж засилих играта си и започнах да го карам да тича за всяка точка. Балантайн беше класически залпов играч. Опитва се да те закове на корта още със сервиса. Ако това не успееше, той удряше навътре и тичаше към мрежата. За него една точка трябваше да бъде спечелена с няколко бързи наказателни изстрела. Като боксьор в тежка категория искаше набързо да свърши с теб. Но като повечето боксьори от тежка категория той започна да се колебае, когато беше принуден да влезе в продължителна битка. А аз му дадох тази продължителна битка — връщайки колкото може повече топки в далечните краища, принуждавайки го да тича по целия корт. Започнах да пречупвам и високата скорост на сервиса му — който, макар и изпълнен със зверска сила, нямаше нужното въртене или измамния ъгъл, който да го направи неспасяем. Това беше всичко в тениса на Балантайн — той беше силов и динамичен, но му липсваше финес. Като го карах да се движи постоянно, аз можех да се възползвам от двайсетте години разлика във възрастта ни.

Преди да се усети, аз пробих две негови сервирания, спечелих две мои и вече водех с четири на три. После дойде един напрегнат осми гейм, който Балантайн успя да спечели с късметлийски удар по мрежата при четиридесет — тридесет. Но аз продължих силно напред, спечелвайки следващия гейм на нула. И тогава Балантайн загуби самообладание — направи два двойни фала и див удар нависоко, което ме доведе до три сет пойнта. Усещайки загубата, Балантайн нито

веднъж не показва страх или загриженост. Той просто удряше силно, навън три последователни аса и изравни. Тогава аз направих един неволно лош бекхенд в мрежата и прецаках играта с лош залп, който отскочи извън очертаванията на корта.

Сега резултатът беше пет на пет и знаех, че ще го оставя да спечели. Не че борбеният дух ме беше напуснал. По-скоро, след като успях от пасив три на нула да стигна до три сет пойнта, аз му бях показал, че съм боец. Но знаех също, че, след като Балантайн все още беше на корта, ще бъде стратегическа грешка изведнъж да го унищожа. Този човек не само беше единственото нещо, застанало между мен и безработицата. Имах нужда да му подаря победата — и, правейки това, да му покажа, че знам кой е шефът.

И благодарение на няколко неволни грешки и два повече от досадни двойни фала, Джак Балантайн ме би със седем на пет. Аз приближих към мрежата с протегнатата ръка. Но преди да я поеме, Балантайн ме изгледа строго.

— Защо продаде играта? — попита.

От острия му тон разбрах, че сега не е моментът да му пробутвам разни глупости като вие спечелихте честно. Така че го погледнах в очите и му казах:

— Защото наистина се нуждая от работата, която ми предлагате. И защото, както вие сам казвате в *Зоната на успеха*, има моменти, когато е от стратегическо предимство да загубиш една-две игри.

Балантайн си позволи една лека усмивка. После най-накрая ми стисна ръката и реши:

— Добре... смятам, че си нает.

[1] Motown — съкр. от Motor Town — Детройт е столица на американската автомобилна индустрия. — Б.пр. ↑

[2] Browser — комп. — софтуерна система за бързо търсене на информация в Интернет. — Б.пр. ↑

[3] Offshore — чуждестранни инвестиции, наречени офшорни фондове в компании, особено в офшорни банки, базирани на някой остров със самостоятелно управление, убежище за скриване на данъци. Типични примери за такава дейност са Каймановите острови, Бахамските острови, Островите в Ламанша и т.н. — Б.пр. ↑

[4] IRS — Internal Revenue Service (англ.) — В САЩ — организация към федералното правителство, която събира всички лични и корпоративни подоходни данъци, а също така и данъци върху акции, подаръци, при смърт и от социални застраховки, но не и данъци върху някои стоки като алкохол и тютюн, за които се плаща акциз — Б.пр. ↑

9.

Офисът ми беше малък. Килер два на два, мебелиран с нищо повече, освен стоманено бюро, стоманен стол с висока облегалка и телефон. Нещо по-лошо, тази кутийка беше разположена в най-затънтено го място на небостъргача, подслонил Балантайн индъстриз. Докато центърът на империята Балантайн беше разположена в голям, стилиен апартамент с офиси на осемнадесетия етаж на Медисън авеню осемстотин четиридесет и осем, аз се озовах в най-задната част на третия етаж. Това беше районът от административната сграда с най-ниските наеми — дълъг, мръсен коридор, осветен от флуоресцентни тръби, с около двадесет матови врати, зад които работеха Джон Мейс: Частен детектив и Бентъм Колекшън Ейджънси (Никой дълг не е твърде малък), и Мансур & снове: Търговци на килими. Моята дупка беше в края на коридора. Миниатюрното ѝ прозорче ми даваше панорамен изглед към съседната вентилационна шахта. Освен че естествената светлина беше оскъдна, офисът бе лишен и от всички основни бизнес принадлежности. Адски ме депресираща.

— Знам, знам — възпря ме Джери, когато видя обърканата ми реакция спрямо тази дупка, — не е най-разточителната обстановка...

— Това е смекчаването на годината — промърморих аз. — Не можа ли да ми намериш нещо горе, при всички вас, на осемнадесетия етаж?

— Както вече ти казах, ние наистина все още оперираме на дребно. Така че и пространството ни е ограничено — дотам, че две секретарки са настанени в един и същ офис. Все пак, както знаеш, фондът трябва да се държи настрана от Балантайн индъстриз. Казвам ти, много хора в този град мразят мистър Балантайн и наистина не могат да понесат факта, че той се върна на върха като автор на бестселъри. И в момента, в който някой проклет финансов журналист или продавач на клюки разбере за връзката на мистър Балантайн с „Ексакалибър“, ще ни се струпат всякакви лоши коментари в пресата, говорещи с пренебрежение за фонда. А след като веднъж имиджът на

един частен холдингов фонд бъде опетнен, той е мъртъв. И можеш да целунеш работата си за сбогом.

Определено не исках да правя нищо, което би могло да застраши фонда — защото, в крайна сметка, той беше моят спасителен пояс; средството, чрез което отново щях да се измъкна нагоре. Но все още се чувствах силно унижен от този офис — и го казах.

— Добре, съгласен съм с теб — разпери ръце Джери. — Това определено не е идеално. Но, хей, мистър Балантайн вероятно ти е казал вчера — твоята работа наистина е пионерска. Ти помагаш да изградим нещо от земята нагоре. И ако всичко се развие точно така, както си мислим, че трябва да се развива, ще можем да ти наемем някое местенце тук.

Разбира се, мистър Балантайн наистина ме бе залял със същата търговска тирада. След тениса ние се оттеглихме в приемната на клуба и тогава *Великия Мотиватор* ми демонстрира своите страхотни умения в областта на самоусъвършенстването. Като всеки хитър гуру той притежаваше способността да ме накара да се почувствам като най-важната личност, която някога е срещал, и че вижда в мен потенциал за... е, за величие.

— Знаеш ли какво харесвам в играта ти на тенис, Нед? — попита ме той, отпивайки от портокаловия си сок. — Фактът, че тя е твърда, но тактическа. Видях те какво правиш там. Ти се опитваше да изтощиш този старец. Но не се опита да ме заковеш на корта. Игра една много последователна игра и нямаше нищо против да почакаш малко преди да спечелиш точка. Сега, за мен тази стратегия е ключът към търговията. Ти показва твърдост и прилежност, никога не преигра ръката си, но знаеше точно кога да се придвижиш за *coup de grace*. И ето защо съм убеден, че ти не само ще успееш идеално с „Екסקалибър“... но можеш и доста да забогатееш в този процес. Защото, приятелю, онова, което виждам в теб, е точно същото, което виждам в този смел нов свят на частните холдингови фондове: *неограничен потенциал*.

Добре, може би Балантайн преувеличаваше малко. Той очевидно знаеше какво съм преживял — защото всичко, което каза, имаше за цел да възстанови смачканата ми самоувереност.

— Ти не си просто боец, Нед. Ти умееш да оцеляваш. Познавам хората, момче. Аз също съм бил притискан до стената — и, повярвай

ми, разбирам колко боли. Особено когато са разбити не само професионалните ти мечти, но и личните. И ще споделя с теб една малка тайна, Нед. По скалата за измерване на болката пред сгромолясването на втория ми брак сгромолясването на бизнеса ми с недвижимо имущество изглеждаше просто като изкълчен глезен. Никога в живота си не съм изпитвал такава болка.

Очите ми се замъглиха. Аз се обърнах с гръб към Балантайн, не исках да види мъката ми.

— Съжалявам — казах, разтърквайки очи. — Наистина не знам защо съм...

— По дяволите, никога не се извинявай заради чувствата си, Нед. Чувството означава, че разбираш загубата и съжаляваш. А докато не разбереш загубата, никога няма да усетиш растежа. Растежът води до позитивна промяна. А позитивната промяна винаги води до успех. Сега ти се движиш по възходяща траектория, Нед. Така че всеки път, когато изпитваш завладяващото чувство на загуба заради сгромолясването на брака ти, си казвай това: *Осъзнавайки болката, аз започвам своето пътешествие обратно към успеха.*

Забавно е как, когато си най-уязвим и в най-голяма нужда, загубваш чувството си за хумор — и се успокояваш от сантименталности, които нормално би възприел като смешни. Разбира се, аз знаех, че Джак Балантайн дърдори психо глупости. Но в моето емоционално състояние те бяха точно това, което исках да чуя. Защото той усещаше със сърцето си, че сега се чувствам като много изоставено, много уплашено малко момченце — изведнъж останало само в големия лош свят и търсещо отчаяно своя татко. И той щеше да изпълни тази роля.

Той щеше да бъде бащата на моите мечти — човекът, който щеше да ми вярва напълно и да ме откърми, да ми върне себеуважението.

И ако, в замяна на това откърмяне, трябваше да се примиря с офис като кутия за обувки, нека да бъде така. Това беше малка цена за вярата, която Джак Балантайн имаше в мен.

— Добре, ще преживея този офис — казах на Джери, — но мога ли поне да купя някои важни неща, за да го направя функционален?

— Няма проблеми — сви рамене Джери и по-късно следобед ми даде плик с пет бона в брой.

— Ще ти стигнат ли, за да започнеш? — попита той.

— Даже ще са много — отговорих. — Ще уредя да получиш квитанции за всичко, което купя.

— Разбира се, разбира се — разсеяно избъбри Джери. — Само запомни: ако поръчваш някаква доставка, не им казвай да я изпращат на Балантайн индъстриз. Трябва да пристига директно за фонд „Ексакалибър“.

— Имаш предвид, за всеки случай, ако продавачът в Comp-USA се окаже репортер от Ню Йорк таймс.

— Много смешно — сръза ме Джери и направи гримаса.

Comp-USA — на Тридесет и осма и Пето — беше първата спирка от пазарната ми експедиция. Купих настолен IBM Aptiva, факс/модем, лазерен принтер, телефонен секретар и комплект софтуер за офиса. Продавачът се потруди здраво да запази благоприличие пред нюйоркското изобилие — но очите му го издадоха.

— Къде искате да ги доставя? — попита той.

Аз напечатах Фонд „Ексакалибър“, Медисън авеню 848, трети етаж, Ню Йорк, Ню Йорк 10013. Поглеждайки към адреса, той попита:

— За какъв фонд работите?

— Ами за такъв, който прави пари на хората — отговорих.

— Това го виждам — каза той.

Излизайки от Comp-USA, аз извървях една пряка на изток до магазина за офисобзавеждане на Медисън и Тридесет и седма, където открих стилно буково бюро с фурнир втора употреба, стол в черно и хром и високо технологична настолна лампа Тизио — и всичко това за по-малко от хиляда и двеста кинта. Мениджърът на магазина ми позволи да използвам телефона му. Обадих се в телефонната компания и уредих още в понеделник да инсталират в офиса ми отделна факс/модем линия, помолих ги да доставят и съвременен телефон с бутони. После тръгнах нагоре към Четиридесет и втора улица и Лексингтън и отделих сто деветдесет и девет долара за клетъчен телефон в един от онези евтини магазини за електроника, които поникнаха като гъби на източната страна на Гранд сентръл стейшън.

Имах още една последна задача в тичането си по пазара. Отбих се в Кинко на Петдесет и четвърта между Медисън и Пето и направих

поръчка за фирмени листи на името на Фонд „Ексакалибър“, както и за хиляда визитки с моето име и длъжност — Администратор на фонда — разположени в долния десен ъгъл. След като ми помогна да избира елегантни светлосиви фирмени листи, печатарят от Кинко ме попита:

— Имате ли фирмен знак, който бихте искали да отпечатаме?

Подадох му една много лъскава, добре отпечатана брошура. Името **ФОНД „ЕКСКАЛИБЪР“** беше отпечатано с релефни, сребърни букви върху корицата.

— Можете ли да използвате същия печат за листите и за визитките? — попитах.

— Няма проблеми — отговори той, прелиствайки проспекта. — Това ли е вашето създание?

— Нещо такова.

— Много впечатляващо. Ще ви направи ли богат?

— Такава е идеята.

Или поне в това ми се щеше да вярвам. Фактът беше, че аз наистина не знаех как (или дали) фондът ще заработи. Знаех само онова, което Джери сподели на вечерята ни в Були Бейкъри. Досега фондът беше съставен от половин дузина мастни инвеститори (бивши бизнес приятели на Балантайн), всеки от които беше поверил на фонда по един милион. Наскоро те бяха подкрепили една малка компания — Майкромагна — която току-що беше излязла на борсата.

— Спечелихме много добре от първоначалните борсови оферти за Майкромагна — сподели Джери. — Както и да е, сега е време да използваме твоите контакти, за да ни намериш горещите нови компании на бъдещето.

Рекламната брошура на фонд „Ексакалибър“ беше ключовият документ за търсене на нови инвеститори. Джери ми я показва, когато се върнахме в мансардата след вечерята в Були Бейкъри.

— Наскоро отпечатахме това — рече той, отвори куфарчето си и ми подаде брошурата. — Сам я написах. Ще изчезна за половин час, ще взема един душ. Прочети я, да видим как ще ти се стори.

През следващия половин час аз прочетох документа няколко пъти (особено след като исках да бъда добре запознат с делата на фонда преди тениса с Балантайн на следващата сутрин). Това беше изключително сладкодумна реклама — която започваше с *Изявление за целите*:

„В днешния динамичен финансов свят, където сериозният инвеститор има безброй потенциални възможности за инвестиции, един добре балансиран портфейл е изключително важна стока. Изберете максималната сигурност и вие никога няма да достигнете значителна печалба от капитала си. Изберете максималния риск и ще се окаже, че играете една опасна игра на финансовата рулетка.

Ето защо днес повечето мениджъри на фондове предлагат разумно диверсифициран портфейл, в който сигурните, ниско печеливши инвестиции са уравновесени с по-спекулативни начинания. Но даже инвеститорите с рисков дух не искат да се ангажират в безразсъден хазарт. Те искат финансова инвестиция, което има за цел да максимизира доходността, но и да осигури потенциална, дългосрочна стабилност.

Накратко, те търсят вълнуващи, но и проникателни инвестиционни възможности, каквито може да осигури ФОНД «ЕКСКАЛИБЪР».“

По-нататък рекламната брошура обясняваше динамичния потенциал на частните холдингови фондове — как, ако се ръководят правилно, те могат да донесат на сериозния инвеститор холдингов дял в някоя от днешните най-горещи нови компании, на които им предстои да излязат на борсата.

„Разбира се, вашият инвестиционен съветник може да ви посочи, че много частни холдингови фондове обещават висока възвръщаемост, но инвестиционната им стратегия е несигурна. В крайна сметка ключът към всички високо печеливши инвестиции е изборът на правилното начинание, което да подкрепиш. Ето защо вие се нуждаете от експертизата на ФОНД «ЕКСКАЛИБЪР».“

„Екскалибър“ — според брошурата — държеше пръст върху пулса на най-резониращата, най-доходната съвременна индустрия — информационните технологии. Посредством дълбокото си познаване на софтуерния и компютърния бизнес фондът можел да открие появяващи се нови компании с авангардни възможности. После обясняваше с подробности същността на единствената инициатива, която беше подкрепил до днес — Майкромагна, американска компания за производство на софтуер, базирана в Будапеща, която била постигнала феноменален успех, продавайки евтини, висококачествени текстообработващи програми на възникващия източноевропейски пазар.

Имаше графики и карти, обясняващи как оперира фондът. Имаше подробно обяснение за структурата на фонда — как бил регистриран офшорно и бил разделен на три оперативни отдела: Северноамерикански (регистриран на Бермудските острови), Европейски (регистриран в Люксембург) и Южноамерикански (регистриран в Насау, Бахамските острови). Всеки отдел имал търсач на таланти (базирани в Ню Йорк, Люксембург и Сан Паоло) — специалист по международни инвестиции, който бил активно ангажиран с откриването на най-доброто в новите инициативи в областта на информационните технологии.

— Ти не ми каза, че вече имате хора на фонда в Европа и Южна Америка — посочих на Джери, когато той се върна в дневната, след като си беше взел душ.

— Те са търсачи на таланти на свободна практика. Но когато започнат да ни намират солидни инвестиционни възможности, вероятно ще ги наема на постоянно място. И, казвам ти — ако печалбите, които получихме от Майкромагна са барометър за бъдещето — след една година ти не само ще работиш в по-голям офис. Ще си наемеш и поне двама асистенти.

Естествено, аз бомбардирах Джери с въпроси. Бях малко загрижен заради сложната структура на фонда — начинът, по който беше регистриран в три различни офшорни бази.

— Повярвай ми, това е стандартно положение, когато работиш с фонд с различно географско разположение — успокои ме Джери. — Нима една възникваща американска информационна фирма ще се притеснява, ако някой неизвестен латиноамерикански или европейски

инвеститор купи дял от тяхната компания? Само ако позволят на тези инвеститори да изкупят петдесет и един процента, контролния пакет в бизнеса им. Факт е, Нед, че една група измъчени компютърни хакери, сврени в някакво мазе, не дават пет пари кой ще им дава сухото. След като мангизите им помагат да развият продукта си, те ще бъдат доволни. Особено след като разберат, че „Екскалибър“ ще ги направи богати щом ги изкараме на борсата.

После изказах най-упоритата си тревога: как, по дяволите, щях да намеря вълнуващи нови компании?

— Е, ти имаш доста контакти в компютърния бизнес, нали?

— Да, но повечето от тях са в медийните продажби.

— Добре, боя се, че ще трябва да започнеш от нулата и да издирваш потенциални инвестиционни възможности. Намери имената на хората, които ръководят изследователските отдели във всяка компютърна компания, с която си струва да си имаме работа. Забий ги с по една рекламна брошура и с по едно писмо за запознаване, после ги уговори да се срещнете, изпомпай информация от тях и открий на кои възникващи компании си струва да се заложи. Знам, че това не е най-лесният начин за търсене на таланти...

— Не е лесен? — възкликнах аз. — Джери, това, за което ме молиш, е възможно най-трудното нещо. Особено след като „Екскалибър“ няма история, няма известни имена, свързани с него. Поне ако можех да спомена, че мистър Балантайн е дал на фонда своето одобрение...

Джери ме прекъсна.

— Знаеш, че това е невъзможно. И аз ще се нуждая от твоето обещание, че никога няма да споменавам името му във връзка с...

Сега беше мой ред да го прекъсна.

— Джери, разбрах каква е идеята. Джак Балантайн няма нищо общо с „Екскалибър“. Казвам само следното: *искам да ви свърша добра работа*. Искам... нуждая се да върша това успешно. Но, съвсем честно, уплашен съм до смърт за перспективите да ударя на камък даже с дребни компании, опитващи се да надушат горещи нови инвестиционни перспективи.

— Разбирам — *оценявам* — какво казваш. Искаш да се справиш добре. И ние искаме да се справиш добре. И не очакваме да станеш чудотворец за една вечер, който ще ни открие новия Майкрософт до

края на следващата седмица. Знаем, че този вид лов на интелекти е постепенна операция. Знаем също, че щом веднъж ни намериш една възможност за инвестиция, силата ще бъде на твоя страна — и ти ще се понесеш бързо напред.

Замълча, колкото да ми хвърли един преценяващ поглед.

— Но, повярвай ми, ние наистина гледаме на „Ексакалибър“ в далечна перспектива. Доколкото зависи от мен и от мистър Балантайн, ти имаш шест месеца да опипаш пътя си в този бизнес и да сключиш първия си значителен инвестиционен договор. Междувременно си сигурен в основната си заплата — тоест хиляда сто и петдесет долара на седмица — и безплатно жилище chez moi^[1]. Бих казал, че това не е лоша сделка.

Не, това изобщо не беше лоша сделка, отчитайки факта, че другите ми възможности за работа възлизаха на нула. Успокоих се и от факта, че Джери и Балантайн разбират, че това наистина е операция, която трябва да започне от нищо.

Естествено, аз все още имах големи опасения за този мъгляв, ембрионален продукт. Но когато си отчаян, ти се вкопчваш за всяко разумно предложение — без значение колко неоформено ти се струва. Особено когато човекът, който ти разклаща морковчето, е легендарният Джак Балантайн. Така че всеки път, когато се съмнявах във възможностите си да продам „Ексакалибър“, аз се сещах, че самият Балантайн е създал своята империя за недвижими имоти от нищо.

Така че реших да махна с ръка на всичките си опасения относно „Ексакалибър“ и да се захвана за работа. Да си кажа — точно в стила на Балантайн, че единственото нещо, което стои между мен и успеха, са моите собствени съмнения.

И нищо — даже този проклет офис, който приличаше на тоалетна — не можеше да намали доверието ми във фонда. Защото той беше потенциалното ми спасение.

И завъртях нещата. След като излязох от Кинко, аз се върнах в офиса, обадих се на Бои Джановик на Седемдесет и втора и Бродуей и ги помолих да доставят три галона бяла емулсия и половин галон бяла политура, валяк и кофа, две четки, бутилка терпентин и няколко парцала за покриване на пода. Когато ми поискаха кредитна карта, аз ги убедих да приемат плащане при доставката.

Боята пристигна в четири следобед. Беше петък и тъй като исках да боядисам офиса преди започването на бизнеса в понеделник, вдигнах телефона и се обадох на Джери, обясних му за боядисването и го попитах дали мога да взема от него един ключ от сградата за през уикенда.

— Няма проблеми — засмя се той. — Ще се обадя на охраната и ще ги помоля да ти оставят един. Но това е дяволски, адски начин да си прекараш уикенда, Алън.

— По-евтино е, отколкото да наема някой да го направи. И знаеш ли какво казват за прясното боядисване...

— Чакай да се сетя. Така всичко изглежда по-живо?

— И боята покрива всички пукнатини.

— Повярвай ми, има само едно нещо, което наистина покрива всички пукнатини — и това са парите. Нещо, което ти ще печелиш с камари. И то скоро.

— Говорейки за пари... ако имам някакви бизнес разходи...

— Просто ги сложи на твоята кредитна карта, а после ние ще ти възстановим парите.

— Е, има един малък проблем с кредитните ми карти... — смотолевих неловко.

Джери нямаше нужда от повече обяснения.

— Колко ти трябва? — попита.

— Хиляда биха освободили моята Master Card.

— Дадено — каза той. — Като излизам, ще ти оставя парите на рецепцията.

— Ще си свободен ли за по една бира довечера?

— Не мога. Мистър Балантайн току-що ми каза, че иска да летя за Ел Ей довечера, за да уредя някакви проблеми, които имаме с предстоящото рекламno пътуване във връзка с книгата му по Западното крайбрежие.

— Как ми се иска да се отправя към Лос Анджелис... — изрекох аз разсеяно.

— Не мисли за нея, Нед.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Приятен уикенд.

— На теб също. И не се преуморявай с боядисването.

Но, разбира се, аз наистина се преуморих — защото се надявах, че работата някак си ще отклони мислите ми от Лизи. Така че се заех усърдно да придам приличен вид на офиса. Пристигнах в осем в събота сутринта и си тръгнах в десет вечерта. В неделя също направих тринайсет часа работен ден — и докато си тръгна през нощта, малката ми дупка изглеждаше два пъти по-просторна, благодарение на свежата боя. На следващата сутрин пристигнаха новото ми бюро и столът заедно с оборудването от Comp-USA — и офисът ми изведнъж заприлича на малко, стилно бизнес кътче. Захванах се за работа. Прегледах бележника си с адреси, обадох се над трийсет пъти на различни познати в широката сфера от компютърни компании из цялата страна. Всяко обаждане удряше на камък. Всичките ми познати бяха на съвещание, извън града или просто ги нямаше точно в този момент.

Опитвайки се да не се стъписвам, аз включих компютъра, влязох в мрежата и с помощта на системата за търсене Йаху открих имената на всички компютърни компании в страната. Удивително — бяха изброени над дванадесет хиляди и петстотин. През следващите три дни аз систематично преглеждах този списък, стеснявайки го до около шестстотин компании, с които си струваше да се занимавам.

Още три дни бяха прахосани в телефониране на всяка една от тези компании, за да разбера името на ръководителя на изследователския отдел. След като приключих с тази задача, аз прекарах следващите два дни в изпращане на шестстотин рекламни брошури, придружени с писмо (върху новите фирмени листи на Фонд „Екскалибър“), в което представях себе си и „Екскалибър“, информирайки получателя, че ние търсим интересни нови инвестиционни перспективи в информационните технологии; съобщавах, че скоро ще се обадя, за да уредя среща очи в очи.

Това беше бавна, досадна работа — но поне ме караше да се чувствам продуктивен. Обаче, макар да бях постоянно погълнат от работата, аз не можех да се отърся от всички мисли за Лизи. Тя все още ми липсваше ужасно. Бяха минали две седмици откак тя отлетя обратно към Крайбрежието и аз всеки ден й звънях в Лос Анджелис — обаждах се както в офиса, така и в хотелската й стая. Но тя не отговаряше на обажданията ми. Най-напред секретарката й, Джули, ми казваше все едно и също: че тя е на едно постоянно съвещание. След

няколко дни с тези глупости ангажирана в Джули най-сетне ми каза всичко направо: Лизи не искала да разговаря с мен и проучвала всичките си обаждания в Мондриан, за да е сигурна, че няма да се свърже с мен по невнимание.

Леденото отношение не ме спря да ѝ изпратя по факса едно дълго, умолително писмо, в което постоянно се наричах глупак, казах ѝ, че тя е най-хубавото нещо, което ми се е случвало някога, че не мога да живея без нея и че от все сърце я моля да ми прости.

Изпратих писмото преди седмица. До този момент отговорът на Лизи беше опустошителен: пълно мълчание. Мълчание, което ми даваше да разбера, че тя не е склонна да се помирим.

Но аз отказвах да приема, че бракът ни е капут или че Лизи никога вече няма да разговаря с мен *И така*, с типичната упоритост на продавача, аз продължих с преградния огън от телефонни обаждания — надявайки се, без всякакво основание, че берлинската стена, която тя беше изградила помежду ни, най-накрая ще се срути.

И сега беше петък следобед, аз току-що се бях върнал в офиса, след като изпратих последните сто рекламни брошури на „Екскалибър“ до различни компании, и бях решил, че е време да направя ежедневното си обаждане до Ел Ей.

— Ало, офисът на Лизи Хауърд.

— Здравей, Джули, обажда се...

— О... мистър Алън. — Тонът ѝ казваше всичко: *остави ме на мира, неудачник такъв*.

— Тя там ли е? — политах.

— Не. Извън града е за няколко дни. Но тя...

— По работа?

— Разбира се.

— Къде по-точно?

— Мистър Алън, не мога да кажа...

— Добре, добре. Може ли просто да ѝ оставиш съобщение, че...

— Че вие сте на (212) 555–7894, а през работно време номерът ви е (212) 555–9001.

Това ме обезсърчи веднага.

— Да. Това са номерата. И моля те, моля те кажи ѝ, че искам просто пет минути на телефона.

— Имам съобщение от Лизи за вас.

— Така ли?

— Да, точно това се опитвам да ви кажа...

— Е, кажи ми сега.

Чух как посяга към бележника си. Гласът ѝ доби онази официална интонация, толкова обикната от съдебните стенографи.

— Лизи ме помоли да ви информирам, че тя е назначена за изпълнителен директор на офиса в Ел Ей за през следващите шест месеца и че ще ви се обадят от правната фирма „Плат и Макхенри“ във връзка с официалната ви раздяла...

— Каква официална раздяла?

Гласът на Джули изведнъж зазвуча глупаво.

— Мистър Алън, аз просто ви чета това, което тя ми е продиктувала. „Плат и Макхенри“ ще се свържат с вас, за да подпишете документите за официалната ви раздяла, така че вашият адвокат трябва да се свърже с...

— Аз нямам адвокат — прекъснах я и затръшнах телефона.

Преборих се с желанието си да запаля цигара. Преборих се с нуждата си да пийна нещо. Просто взех главата си в ръце и бях нападат от една от онези вълни на отчаяние, когато си мислиш, че животът ти е една неспасяема каша. После звънна телефонът. Вдигнах го, поздравих и изведнъж чух в ухото си буря от английски с испански акцент.

— Къде беше, по дяволите, Нед?

О, боже. Деби Суарес. След онази нощ аз не бях събрал кураж да ѝ се обадя отново... макар да знаех, че тя се опитва да се свърже с мен, тъй като беше оставила около пет съобщения на стария ми домашен телефон. Новите наематели още не бяха пристигнали, така че аз все още можех да прослушвам съобщенията от телефонния секретар в стария си апартамент. Чак вчера се наках да сменя съобщението, оставяйки номера в мансардата на Джери и в моя нов офис за всеки, който се опитва да се свърже с мен. Да, това беше доста мръсен начин да избягам от обажданията на Деби. Но аз не само бях твърде объркан заради това, че се озовах в леглото ѝ, бях погълнат и от факта, че тази забелка за една нощ доведе до края на брака ми.

— Здравсти, Деби — рекох доста нервно.

— Какво, по дяволите, ти става? — попита тя. — Преспиваш в леглото ми и после изчезваш?

— Това е дълга история...

— И после изобщо не ми се обади, макар че аз ти телефонирах постоянно...

— Това наистина е дълга история.

— Искам да я чуя...

— Деби, моля те... напоследък съвсем не ми беше лесно.

— Не искаш да се видим...

— Искам, но... животът ми напоследък наистина доста се усложни.

— Казваш, че ще ти усложня живота? — Стори ми се, че е обидена.

— Разбира се, че не. Това е просто... изобщо не съм наред.

— По едно кафе, това е всичко, за което те моля.

— Добре, добре.

И се уговорихме да се срещнем в Старбъкс на Петдесет и трета и Парк авеню в шест вечерта.

Но когато влязох в Старбъкс шейсет минути по-късно, бързо стана очевидно, че Деби се интересува от нещо много повече от една бърза среща. Целуна ме страстно по устните, прегърна ме силно. Зарови пръсти в косата ми и ми се усмихна любовно. Когато седнахме на малката масичка, тя взе ръката ми и я стисна силно. Изкара ми ангелите.

— Тряб'а да ти кажа, че сметнах, че си напуснал града или нещо такова — поде тя.

Внимателно издърпах ръката си от хватката ѝ.

— Нещата доста се усложниха след погребението на Айвън. — И ѝ обясних всичко за това как са ме изгонили от апартамента и от работата в „Телепродажби“. Тя внезапно взе ръката ми отново.

— О, мистър А... Нед... чувствам се ужасно. Как разбра жена ти?

— Бях, въъ, малко маркиран от преживяването.

Тя се разсмя нервно.

— Знам, знам... вината е моя. Но проблемът е там, че ти си толкова неустоим...

— Деби...

— Сега разбирам защо е било толкова трудно да те откроя. Къде си отседнал?

— В жилището на един човек, с когото бяхме съученици.

— Нали знаеш, ако имаш нужда от жилище, винаги можеш да останеш при мен. Раул почти всеки ден пита за теб. Казва, че си му помогнал с домашното. Да ти кажа, той наистина, наистина те харесва. Все ме пита кога ще те види...

Не казах нищо. Просто избегнах погледа ѝ и забих очи в масата, чувствайки се наистина ужасно. Деби удари спирачки на маниакалния си монолог, очите ѝ се навлажниха.

— Притеснявам те — разбра тя. — Притеснявам и себе си.

— Не притесняваш никого...

— Ако бях на твоето място, щях да си помисля: *Тази жена е отчаяна...*

— Не мисля така.

— Добре де, аз мисля така. 'Щото откак онзи мой говнян съпруг се остави да го застрелят преди три години, не е имало никой в живота ми, в леглото ми. Нито дори за една нощ. Докато не се появи ти. И знаеш...

Гласът ѝ утихна, сякаш се смали.

— ... винаги съм си падала ужасно по теб. Онази вечер на коледния банкет... не че бях пияна. Така се чувствах. Искях да те целуна...

— Деби... недей.

— ... и така, когато ти дойде у дома, аз си помислих, надявах се, молах се, че, може би, това ще бъде началото на... Особено след като Раул ми каза колко много те харесва.

— Съжалявам. Наистина съжалявам.

— Не се извинявай, човече. Нямам нужда от съчувствие. Просто имам нужда от... теб. Или поне такава е глупавата ми мечта. Ти. Аз. Раул. Някаква вълшебна приказка...

— Деби... аз обичам жена си.

— Жена ти те напусна...

— Знам. Прецаках всичко. Да спя с теб беше...

— Не го казвай.

Аз кимнах. Възцари се мълчание. Деби отново покри ръката ми с нейните.

— Тя си отиде, Нед. Аз съм тук.

Възможно най-внимателно аз ѝ отговорих:

— Разбираш, че не се получава. Бих искал да стане. Но...

— Млъкни — прошепна тя.

— Добре.

Тя издърпа ръката си, бръкна в чантичката си, извади пакетче кърпички, измъкна една и бързо изтри очи.

— Знаеш ли какво си мислех днес? — попита тя. — Колко съм уморена. Как всичко е една голяма, дълга борба. Парите никога не стигат. Никога не ми остава достатъчно време за хлапето. Непрестанни тревоги — за наема, за обучението, за медицинските сметки, за това дали следващата седмица все още ще имам шибаната работа. Продължавам да се надявам, че всичко ще стане по-лесно. Но тайно си знам: това никога няма да стане. И така, когато се замислиш, цялата тази борба има смисъл само ако съществува едно основно нещо в живота ти: някой да те чака, когато вечер се прибиращ у дома.

— Поне си имаш Раул — вметнах неуверено.

— Знам, знам. Понякога си мисля, че той е единствената причина, поради която ставам сутрин, креция в телефона по цял ден, продавам боклуци.

Тя си пое дълбоко дъх. И стана.

— Трябва да тръгвам, мистър Алън.

— Аз съм Нед.

Тя поклати глава.

— Ще се видим, Деби.

— Не, няма — каза тя и тръгна към вратата.

Отидох до метрото на Лексингтън авеню и хванах влакчето към центъра. Когато то спря на Четиринадесета улица, трябваше да се преборя с импулса да скоча, да изтичам три преки на изток до Стювесънт таун, да почукам на вратата на Деби, да се хвърля в ръцете ѝ, да прегърна Раул като мой новооткрит син, да изнеса една сълзлива реч за това, че семейните ценности са единствените ценности и после да тръгнем тримата, хванати за ръце, към залеза.

Ако сценарият за реалния живот можеше да бъде написан в Холивуд.

Но вместо това аз останах във влакчето до Кенъл стрийт, тръгнах на север към жилището на Джери и проверих телефона за съобщения. Имаше само едно — и то от Йан Дейвис.

— Е, здравей, страннико! Джина и аз се чудехме къде, по дяволите, изчезна. После, когато вчера говорих с Лизи...

Не изчаках останалата част от съобщението. Бързо набрах номера на Йан и молех Бога той да си е у дома. Беше там.

— Е, какво каза Лизи? — попитах аз веднага щом той вдигна телефона.

— И добър вечер, мистър Алън — разсмя се Йан.

— Съжалявам, съжалявам. Това е просто...

— Разбрано. Как вървят нещата?

— Бил съм и по-добре.

— Тогава защо, по дяволите, не се обади?

— Знаеш защо, Йан. А съм сигурен, че и Лизи ви е казала защо?

— Да, наистина каза нещо на Джина за...

— Как съм се прецакал.

— Случва се.

— Бях толкова глупав...

— Добре, добре, това е било доста глупаво. Но всички ние понякога вършим глупости.

— Не чак толкова глупави.

— Все пак трябваше да ни се обадиш, Нед.

— Наистина си мислех, че няма да искате да разговаряте с мен...

— Мамка му, Нед! — Ние сме ти приятели. И няма да вземаме страна в това.

— Даже Джина?

— Добре, трябва да призная, че тя клонеше малко към Лизи. Особено заради... ъъ...

— Да, разбирам...

— Но хей, да не би да очакваш да започна да ти чета морал. Имам предвид, такова нещо... това е било някакъв пиянски инцидент, нали?

— Да, пих много, после се обърках и накрая се озовах гол в леглото на друга жена...

— Просто си нямал късмет, това е всичко.

— Имаш предвид, че са ме хванали?

След известна пауза Йан каза:

— Да, предполагам, че точно това имам предвид. Но, хей, това не е военно престъпление.

— Не, но заради това бракът ми е унищожен. Тя няма да се върне, нали, Йан?

— Е, доколкото мога да разбера, Лизи все още е доста разстроена заради тези неща. И, да, мисля, че ти предстои трудна битка...

— Да.

— Усещам също, че точно сега тя има нужда от малко пространство...

Пространство. Пак тази шибана дума.

— Но кой знае? — додаде Йан. — Като мине известно време, тя може да...

— Какво? Да не ме мрази толкова много?

Чух как Джина вика нещо на Йан.

— Слушай какво, трябва да сядаме на вечеря. А утре заминаваме за Бермудите на едноседмична ваканция. Но се връщаме следващата неделя. Така че ще очаквам да се обадиш, ясно? Внимавай. И не забравяй — тук имаш съюзник.

Аз затворих телефона и не преставах да си мисля какъв глупак съм бил да заведа Йан под етикет *Арогантен манхатънски тъпанар*. Пак заради моята завист на момченцето от Мейн — заради нуждата ми да се състезавам на всяка цена — заради нея не бях видял крещящо очевидната истина: Йан Дейвис се считаше за мой приятел.

И макар че ми се искаше да послушам приятелския му съвет — и временно да прекратя кампанията си по връщането на Лизи — не бях способен да се вслушам в този съвет. През уикенда ѝ оставих пет съобщения.

После, във вторник сутринта, в мансардата пристигна писмо (по федералния Експрес).

„Нед,

Не се опитвам да се правя на непревземаема и не се държа като кучка. Но след всичко, което се случи, просто мисля, че е най-добре да се отпуснем малко, да останем разделени, да запазим дистанция докато и двамата се поуспокоим.

Джулиет ми каза за твоята реакция на моето съобщение. Поглеждайки назад, мисля, че сгреших, като се

свързах с адвокатите толкова скоро — и се извинявам заради това. Но ще ти бъда благодарна, ако бъдеш така добър да престанеш да се обаждаш. Това не помага на ситуацията.

Ще ти се обадя, когато съм готова за това — т.е. когато знам какъв ще бъде следващият ми ход.

Лизи“

Претърсвайки апартамента на Джери, аз открих куп жълти, официални листи и химикалка. Седнах на масата в трапезарията и написах:

„Скъпа Лизи,

Погледът назад винаги е едно към едно, нали? Не мога да променя онова, което се случи — макар че, боже, бих платил всяка цена, за да мога да го направя.

Прецаках нещата. Прецаках нещата. Прецаках нещата. И ми липсваш повече, отколкото мога да изкажа с думи.

Но... добре, щом не искаш да ти се обаждам повече, ще уважа молбата ти.

Но знай това: всеки, път, когато звънне телефонът, ще се надявам, че си ти.

Обичам те!

Нед“

На път за работа пуснах писмото в една пощенска кутия. И си помислих: *Сега тя е на ход. И ако реши да не отговори на това, по-добре да започна да приемам, че всичко между нас наистина е свършено.*

Две седмици по-късно все още няха отговор от Лизи и бях изпаднал в пълно отчаяние. Не само заради това, че беше съвсем ясно, че жена ми вече не иска да има нищо общо с мен, но и защото все още няха нито един положителен отговор на изпратените рекламни брошури на „Екскалибър“. Поправка: след като се обадох на над

двеста места, нито един производствен мениджър даже не благоволи да разговаря с мен. Съжалявам, просто не ни интересува беше отговорът, който получавах постоянно от секретарки, лични асистенти и други видове подчинени. За щастие през повечето време Джери беше по работа извън града — така че не се налагаше да му представям доклад за продължаващия прогрес или да му изнасям тиради за това как всичко процъфтява.

Но аз знаех, че, ако продължа да удрям на камък в продажбите, трябваше да си изясня нещата с Джери — и да призная, че това просто не проработва. И защо не проработва? Ако си добър продавач, има една-единствена реална причина, поради която не можеш да пробуташ нещо: хората не харесват продукта.

Но все пак продължих да се обаждам — свързвайки се с по около петдесет компании от списъка си на ден. Съжалявам, точно сега не търсим частни инвестиции... *Съжалявам, вече имаме други холдингови фондове, които се интересуват от нас...*

Но в един момент извадих късмет. Един следобед ми се обади някакъв тип на име Дуайт Кепъл. Кача ми, че е завършил М.И.Т.^[2] и управлява малка компания в Медфорд, Масачузетс, която в момента разработвала превъзходно графично табло (хардуер, който позволява на компютрите да работят с пълноценни видеопрограми).

— Имаме един наистина авангарден продукт, но нямаме бюджет, за да направим добре проклетия маркетинг. Така че когато пристигнаха брошурата и писмото ви, аз си помислих: може би това е инвестицията, която търсим.

Когато го попитах дали мога да отида в Медфорд, за да се видим, той ме информира, че предпочитал да се срещна с неговия финансов съветник — който случайно му бил и брат. Казвал се Елиът Кепъл. Бил главен финансов мениджър във Федерал & Стейт, базиран в Бостън пенсионен фонд, и снощи Дуайт му дал материалите за „Екскалибър“.

— Така че се обадете на Елиът, и ако той се навие за офертата, тогава предполагам, че ще можем да правим бизнес заедно.

Да се свържеш с Елиът Кепъл не беше лесна работа. През следващите два дни той постоянно беше зает. Накрая, изпаднал в отчаяние, на третия ден му се обадох в шест и половина сутринта и той вдигна телефона собствено лично.

— Е, това е някакво щастливо съвпадение — каза ми след като се представих. — Защото най-накрая намерих време да прочета рекламната брошура на „Ексакалибър“.

Аз изведнъж се оживих.

— Добрите бизнес сделки винаги започват с щастливи съвпадения — казах аз. — Наистина ми се иска да развием това съвпадение и да дойда при вас, за да си поговорим как компанията на брат ви може да спечели от инвестициите на „Ексакалибър“.

— Отдавна ли работите за фонда, мистър Алън?

— Моля ви, Нед. Но отговорът на въпроса ви е: не. От няколко седмици, за да бъдем точни. Но, разбира се, аз съм невероятно впечатлен от цялостния потенциал на „Ексакалибър“ и...

Той ме прекъсна.

— Значи нямате нищо общо със структурирането на фонда или с написването на брошурата?

— Както казах, просто съм нает от фонда.

— И никога преди не сте работили в частен холдингов фонд?

— Тъж, не съм. За мен това е един вид промяна в кариерата. Но вижте, мистър Кепъл, ако намерите прозорец в разписанието си през следващите няколко дни, ще се радвам да долетя в Бостън и да се срещна с вас.

— Какво ще кажете за утре, да кажем, около единадесет.

Гепих ги! Най-накрая първият пробив, първата среща.

— Единадесет ме устройва, мистър Кепъл. И ако имате време да обядваме заедно, с радост ще...

— Дума не може да става за обяд. Мога да ви отделя най-много двацет минути от времето си. Но ако все още желаете да дойдете тук и да се срещнете с мен, този прозорец от двацет минути е ваш.

— Ще бъда там, сър.

— Само че трябва да ви кажа, мистър Алън, единствената причина, поради която желая да се видя с вас, е тази, че ми се струвате разумен човек, който като че ли не разбира, че продава едно много неразумно предложение.

Ръцете ми изведнъж се изпотиха.

— Не ви разбирам съвсем точно, мистър Кепъл.

— Добре, ще ви го кажа направо, мистър Алън. Няма абсолютно никакъв начин да позволя на брат си да вземе дори цент от вашия

фонд. И причината е много проста. Според моя професионален поглед фонд „Екскалибър“ е абсолютна и пълна глупост.

[1] Chez moi (фр.) — у дома. — Б.пр. [↑](#)

[2] Масачузетски технологически институт — едно от най-елитните висши технически учебни заведения в САЩ — Б.пр. [↑](#)

10.

Елиът Кепъл беше човек, който държи на думата си. Отдели ми точно двацет минути от времето си, после учтиво ми показа вратата. Срещата свърши, преди да разбере. Излязох от офиса на Кепъл на Копли скуеър и тръгнах надолу към бостънския пазар. Макар че денят беше изумителен — безоблачно небе, приятен ветреца — аз всъщност не го възприемах така. Не обръщах внимание на изтънчените удоволствия на пазара, нито на миризмата на морска сол във влажния въздух, нито на удивителното изобилие от жени с дълги крака в къси полички. Бях твърде погълнат, твърде изгубен в тревожните си мисли, за да забележа каквото и да е.

— Е, обяснете ми сега — каза Елиът Кепъл веднага щом седнах срещу него, — кой точно стои зад фонд Ексакалибър?

Аз подбрах думите си много внимателно.

— Той се състои от консорциум от бизнесмени...

Прекъсна ме.

— Объркване — каза.

— Моля? — учудих се аз.

— Вие се опитвате да ме объркате, мистър Алън. По-добре познато като търгуване с глупости.

Гласът му беше сдържан, спокоен, леко академичен. Със сивия си вълнен костюм, със закопчаната си до горе оксфордска риза, с вратовръзката си на райета и с роговите си очила Елиът Кепъл наистина приличаше на професионалист. Докато говореше, той барабанеше с пръсти и фокусираше бледосините си очи в мен с такава сила, че аз се чувствах така, сякаш бях подложен на разпит. Както всъщност си и стоях нещата.

— Аз наистина не ви обърквам, мистър Кепъл — отвърнах щогоде спокойно. — Както казах, „Ексакалибър“ е чадърна^[1] организация, съставена от три компании...

— Три черупкови компании, мистър Алън^[2].

— Черупкови компании?

— Точно това казах, мистър Алън. Май че сте изненадан.

— Просто имах впечатлението...

— Какво?

— Че трите компании, които образуват фонда, са...

— Законни, може би?

— Е, да.

— Те може и да са. Защото съществуват много офшорни компании, които са напълно законни. Но защо една законна компания ще има борд на директорите, съставен от един бахамски адвокат и неговата секретарка?

— Не ви разбирам точно...

— Един от моите асистенти направи проверка на компанията, представляваща тъй наречения Южноамерикански отдел на вашия фонд: „Ексакалибър Ю.А.“, регистрирана на Бахамите. Председателят ѝ е адвокат от Насау на име Уинстън Паркхил и бордът има само още един член — жена на име Сейла Марки... която, както открихме след няколко телефонни обаждания, случайно се оказва секретарка на мистър Паркхил. Тази новина ме заинтригува и аз помолих асистента си да направи проверки на Европейския и Северноамериканския отдел на фонда — регистрирани, ако не греша, съответно в Люксембург и Бермудите. Досещате ли се какво открих? И в двата случая структурата на компаниите е една и съща: местен адвокат, секретарката му и никакви други членове на борда. Разбира се, това не е необичайна постановка при някои офшорни компании. Но какво показва това — поне за мен — е, че индивидът или групата индивиди, които стоят зад вашия фонд, не искат имената им да се свързват директно с „Ексакалибър“. И пак казвам, може да има напълно сериозна, оправдана причина за тяхната секретност...

Трябваше да се въздържа, за да не изтъряся: *Да, има — Джак Балантайн се притеснява за възможния негативен натиск, който може да бъде приложен към „Ексакалибър“, ако се разбере, че той е човекът, който стои зад фонда.*

Елиът Кепъл продължи:

— Пак казвам, може да има напълно сериозна, но незаконна причина за това с фонда да не се свързват никакви имена. Това е проблемът с офшорните компании. Никога не можеш да кажеш кой или какво точно стои зад тях. Искам да кажа — вие лично познавате ли хората, които стоят зад фонда?

Опитвайки се да сдържа нервите си, аз му отговорих така, както Джери ме беше научил да отговарям, ако ми зададат този въпрос по време на срещите:

— Както знаете, мистър Кепъл, имената на принципалите, които стоят зад много частни холдингови фондове, често остават в тайна. Но както несъмнено сте видели от нашите проспекти, „Екскалибър“ има подкрепата на такива водещи финансови институции като Люксембург тръст къмпани, Бахамската търговска банка...

— Водещи финансови институции? Кого се опитваш да будалкаш? Люксембург тръст къмпани е незначителна частна банка... макар че, в сравнение с Бахамската търговска банка, изглежда като Чейз Манхатън.

Аз избегнах погледа му:

— Наистина не знаех, че тези банки са толкова малки...

— Вие като че ли не знаете страшно много неща за фонда, който предлагате.

— Както ви казах вчера, аз съм нов в този бизнес.

— Това е ясно. И с какво сте се занимавал, преди да попаднете в тази игра?

Предадох му една съкратена версия на автобиографията си. Той слушаше с интерес — особено когато му обясних как съм попаднал на фонд „Екскалибър“ след като съм се озовал на дъното.

— Значи това наистина е било нещо като *Приемам всякаква работа*? — попита той.

— Ами бях доста отчаян, но също така си помислих, че това може да бъде един мост...

— Към какво? Към кариера на престъпник с бяла якичка?

— Не говорите сериозно, нали?

— Приемете го така, мистър Алън — ако бях на ваше място, щях да бъда много предпазлив със своите работодатели и вероятно много внимателно щях да проуча тяхното минало.

— Повярвайте ми — те са изключително почтени хора — уверих го аз.

— Добре, щом са почтени, защо тогава Майкромагна е толкова съмнителна операция?

Опитах се да не покажа, че съм смаян. Майкромагна беше главната находка на фонда — производител на софтуер, базиран в

Будапеща, според проспектите на „Ексакалибър“, постигнал феноменален успех — ниска продажна цена, висококачествени текстообработващи програми на възникващия източноевропейски пазар.

Много внимателно подбрах думите си.

— Какво имате предвид с това съмнителна операция, мистър Кепъл?

— Много просто, Майкромагна не съществува.

Клетъчният ми телефон звънна. Аз бях изтръгнат от бленуването си. Гласът на Елиът престана да отеква в главата ми и аз открих, че съм се озовал на една пейка в парка, вперила празен поглед в добре поддържана розова леха. Отворих куфарчето си и вдигнах телефона. Беше секретарката на Джери.

— Мистър Алън, имам съобщение за вас от мистър Шуберт...

— Мога ли лично да говоря с него?

— Боя се, че през целия ден ще бъде навън, на срещи, но ме помоли...

— Важно е — настоях аз.

— Той е с мистър Балантайн и остави строго нареждане никой да не го безпокои, но иска да се видите довечера.

— Ставаме двама.

— Възнамерява довечера да присъства на приема на СОФТУС в хотел Паркър меридиен на Западна петдесет и седма и се надява да се срещнете там в шест.

— Кажете му, че ще бъда там.

И — искаше ми се да допълня — кажи му, че току-що се срещнах с един мениджър на взаимен фонд, Елиът Кепъл, който разследва подробно нашия фонд. И е открил, че „Ексакалибър“ не е нищо повече от три празни черупкови компании, които имат тъй наречената подкрепа на три дребни, съмнителни финансови институции. Не само това — после мистър Кепъл ми каза, че неговият асистент се е обадил в Международна информация и е попитал за телефонния номер на Майкромагна в Будапеща. — Искате ли да чуеш нещо весело, Джери? Номерът на Майкромагна го няма в указателя. И кой, по дяволите, е чувал за фирма, чийто номер да го няма в указателя? Накратко, мистър Кепъл е стигнал до заключението, че

Майкромагна може би не е автентичен, функционален бизнес. Кое то на свой ред ме кара да се чудя — какво, по дяволите, става тук?_

През целия път към Ню Йорк аз репетирах речта, с която щях да се изправа пред Джери вечерта — реч, в която щях да поискам да разбере защо структурата на фонда е толкова дяволски подозрителна. И ако той не ми дадеше отговорите, които исках, аз щях...

Какво? Да напусна? И после да си намеря един хубав кашон, в който да се подслоня през нощта на Западен Бродуей? Напускането в този момент означаваше незабавно бедствие, пълно нещастие. Имах нужда от тази работа. Трябваше да я доведа до успех. Сигурно имаше някаква много приемлива причина, поради която компанията беше структурирана по този тайнствен начин и поради която телефонът на Майкромагна не беше записан в указателя. Искан да кажа, че този фонд бе изцяло рожба на Джек Балантайн. Макар той да не искаше името му да се свързва с него, следите в крайна сметка водеха обратно до него. И така — при положение че журналистите все още сновяха покрай него като изгладнели лешояди — нямаше начин той да се захване с нещо съмнително. Никакъв начин.

В пет се върнах в Манхатън и скочих в едно такси направо към Паркър меридиен. Не се вълнувах от срещата с Джери на приема на СОФТУС. В крайна сметка това годишно събиране на американските производители на софтуер винаги е било ключово събитие през годините, когато работех в „Компютърен свят“. Нещо по-важно, това беше мястото, където за пръв път се срещнах с Лизи. Така че присъствието ми на този прием бе още едно напомняне за това колко лошо си бях прецакал живота. Искан да се измъкна, но трябваше да се видя с Джери спешно и да получа отговори на някои трудни въпроси.

— Мамка му, това е Нед Алън...

Щом минах през вратите на приемната в Паркър меридиен, аз се почувствах така, сякаш пътувах по Мемориалната алея, в която цялата бивша история на бизнеса в компютърното списание мина пред мен като в забързан кадър. Коментарът *Мамка му* бе направен от Джо Доулинг — медийният шеф на Ад-Тел с предизвикателна талия. Предлагайки ми протегнатата си лапа, той направи мелодраматична стъпка назад, преди да я поема.

— Не възнамеряваш да ме цапардосаш, нали, Нед?

Успях да се усмихна.

— Много смешно, Джо — казах аз и грабнах чаша вода от таблата на минаващия покрай нас сервитър.

— Какво, по дяволите, те води насам? — попита той. — Чух, че си напуснал бизнеса.

— Да, но сега съм в сроден бизнес. Висшите финанси, за да бъдем точни. Частен холдингов фонд, който се занимава изключително с нови технологии. И, нали разбираш, Джо, много ми се ще някога да обядваме заедно. Особено след като търсим нови компании, които може би се нуждаят от финансиране...

Джо Доулинг вече надничаше през рамото ми, надявайки се да срещне нечий поглед.

— Не мога да повярвам... Бил Джейнс! — извика той на някого. После се обърна към мен и каза: — Страхотно беше, че се видяхме, Нед. Надявам се, че това, с което сега се занимаваш, ще успее...

— Ами обяда, за който ти споменах...?

— Обади се на секретарката ми — каза той, после бързо се стрелна към другата страна на залата.

Минута по-късно се сблъсках с Денис Мадуро, бившия ми външен продавач за Масачузетс.

— Денис! — извиках аз. — Как си, по дяволите?

Той изглеждаше смаян да ме види — сякаш бях някой, който, след като са го считали за мъртъв, изведнъж се беше появил отново сред живите.

— О, Нед — изблея той. — Каква изненада...

— Добре изглеждаш, Денис. Как се отнасят към теб в РС Глоуб?

— Добре, добре... — отговори той. Звучеше обезпокоен.

— Виждал ли си някой от старата банда тази вечер? — попитах аз.

— Някъде зърнах Дъг Блухорн. Но Чък е извън града, уговаря някакви потенциални нови рекламодатели в Сан Хосе.

Е, това беше облекчение. Ужасявах се от перспективата да срещна Чък.

— Семейството добре ли е, Денис?

— Да, страхотно... — смотолевя той и (като Джо Доулинг) очите му започнаха да търсят някого, който би могъл да го отърве от мен.

— Слушай — казах аз, опитвайки се да поддържам разговора, — от време на време прескачам до Бостън и бих искал да те поразпитам

за някои нови производители на софтуер...

— Нямах проблеми, Нед — съгласи се набързо. — Знаеш ми телефона...

И изчезна.

Навсякъде в Паркър меридиен бях посрещан с неспокойна неувереност от бившите си бизнес партньори. Или забелязвах как хората шепнат нещо на ухото на някой колега, който, на свой ред, крадешком хвърляше поглед към мен. Можех да си представя какво си мърморят:

Виждаш ли онзи тип ей там? Нед Алън. Беше играч, когато работеше в „Компютърен свят“. После наби немския си шеф... да, той беше човекът... и от това, което чувам сега, бедният нещастник даже не бил арестуван...

Беше очевидно, че ужасявах бившите си колеги. Защото аз олицетворявах всичките им страхове, събрани на едно място; прецаканият тип — една съдба, от която всички те се ужасяваха. Чувствах се като странен музеен експонат: *Неудачникът, Бившият*. И тъй като не можах да открия Джери сред тази гъста тълпа, аз реших, че е време да се отправя към вратата.

Но тогава чух гласа му.

— Нед, Нед... тук съм — подвижна отнякъде Джери.

Обърнах се и го видях застанал в далечния ъгъл на залата. Махна ми с ръка и ми направи знак да отида при него.

Но тогава видях кой стои до Джери. И изведнъж замръзнах.

Беше Тед Питърсън.

Самият Питърсън също изглеждаше шокиран да ме види. Обаче когато се опитах да си тръгна, Джери го сграбчи за рамото. После, вдигайки пръст към лицето му, той като че ли го смъмри строго. Питърсън побеля като платно. Не можех да повярвам на очите си.

— Нед!

Джери отново ми извика. Нямах избор, трябваше да отида при него.

— Познавате се, нали?

— Да — смънка Питърсън, — познаваме се. — Протегна ръка. — Как си, Нед?

Аз задържах ръцете си зад гърба.

— Как съм? — изръмжах. — Я върви се шибай — ето как съм.

— Спокойно, Нед — намеси се Джери.

— Спокойно? Спокойно? — почти изкрещях аз. — Това говно не заслужава спокойно.

— Всичко е минало — каза тихо той.

— Минало! Минало! Ти ми разби кариерата и уби Айвън Долински, а сега искаш да забравим всичко?

Крещях. Залата утихна. Всички гледаха към нас. Джери се опита да ме успокои като сложи ръка на рамото ми.

— Нед, престани с това сега.

Аз се отърсих от ръката му ядосано.

— Този шибаняк трябва да бъде съден. Не само защото докара Айвън до самоубийство, но и заради опит за изнасилване.

— Прекращаваш всички граници, мистър — изкрещя Питърсън.

— Защо? Защото казвам истината за това как са те сграбчили лекичко за топките миналата година на Гранд Кайман...

— Добре, добре — опита се да се намеси Джери.

— Нямах доказателства... — изкрещя Тед.

— Тя се казва Джоан Гластън...

— Нищо не знаеш, мамка ти...

— ... и единствената причина, поради която не повдигна обвинения, беше, че ти я подкупи...

— Внимавай...

— ... но след като тя те изрита по топките.

В този момент той тръгна към мен, размахвайки юмруци. Но преди да успее да ме удари, Джери скочи помежду ни, хвана Питърсън за ръцете с оная жестока хватка, която използваше навремето върху леда.

— Искам да се изпариш от тук — излая ми Джери.

— С удоволствие — казах аз, после се обърнах и излях питието си в лицето на Питърсън. — Това е за Айвън.

— Ти си мъртъв — изкрещя Питърсън, борейки се да се освободи от хватката на Джери.

— Вън, веднага — изсъска Джери и тълпата от зяпачи се раздели на две, за да ми направи път към вратата.

Пред Паркър меридиен трябваше да се облегна о един стълб докато се успокоя. После, след като възстанових равновесието си, тръгнах на юг по Шесто авеню и бях толкова влуден от всичко, което

стана, че не разбрах колко бързо се движа, докато не вдигнах поглед и не осъзнах, че се намирам на Двадесет и трета улица. Искях да се сгромолясам в някой бар и да успокоя разбитите си нерви с половин бутилка Джак Даниълс. Но все още се придържах към чистата си и трезва диета — така че продължих да крача бързо на юг. През Вилидж, покрай Сохо, в Трибека, пресяхох Уолстрийт, после стигнах до крайната линия: Бетъри парк. Не знаех колко е часът, нито колко път бях изминал — защото мозъкът ми се опитваше да осъзнае всичко, което се беше случило през този ден. Но не намирах никаква логика в онова, което бях видял и чул. В главата ми напиреха само въпроси.

Като: Защо, по дяволите, Джери разговаряше с Тед Питърсън?... Защо го смърти толкова строго?... Знаейки дългата ми история с този задник, защо не спомена, че познава Питърсън?... Какво, накратко, ставаше помежду им?

И когато престанах да размишлявам върху тези въпроси, трябваше да обмисля всички съмнения на Елиът Кепъл по отношение на фонда.

Тръгнах на север от Бетъри парк, върнах се през празните каньони на финансовия район, ударих на изток през Китайския квартал и Малката Италия и накрая завих обратно към Уустър стрийт. Тръгвайки към източния край на квартала, видях, че мансардата свети. За пръв път от около месец насам Джери се беше прибрал преди полунощ. Не бях изненадан. След всичко, което бях надробил в Паркър меридиен, той очевидно ме чакаше в засада — и несъмнено възнамеряваше да ми изрита задника.

Искях да избегна тази конфронтация — да продължа да вървя в нощта, надявайки се, че на сутринта положението ми може и да се подобри. Но знаех, че — според Принципите за бизнес мениджмънт на Балантайн — да избягаш от отговорността (особено след като си сгрешил в преценката си) се смяташе за основен смъртен грях (почти равен на това да отбележиш тъчдаун за противниковия отбор). *Винаги посрещай музиката, признавай грешката си, преценявай нещата цялостно — съветва Джак Балантайн в Зоната на успеха, защото когато признаваме грешките си с мъжко достойнство, ние се учим.*

Нямаше как да се измъкна. Трябваше да си призная грешката и тогава да прегърна положението си на бездомник с мъжко достойнство.

Когато влязох, Джери се беше настанил на дивана. Беше погълнат от телефонен разговор — така че аз се отпавих към стаята си и започнах да си събирам дрехите. След пет минути Джери влезе при мен. Забелязвайки отворения куфар върху матрака, той попита:

— Какво правиш, по дяволите?

— Заминавам.

— Защо, за бога?

— Реших, че след всичко, което се случи в Паркър меридиен...

— Постъпи тъпо. Абсолютно тъпо. Но... част от вината е моя. Защото трябваше да ти кажа, че Питърсън работи за нас.

— Какво? — успях да попитам.

— Изглеждаш шокиран — почти се засмя Джери.

— Аз съм шокиран.

— Това стана наскоро. И както и да е, той просто ни помага като съветник. Ослушва се за нови компании, в които може да си струва да инвестираме.

— Защо не ми каза?

— Защото като знам миналите ти истории с този тип, прецених, че може би ще приемеш зле новината.

— Правилно си преценил. Искам да кажа... не мога да повярвам, Джери. Този тип беше моето наказание. И Враг Номер Едно. Да не говорим, че е един напълно зъл шибаняк. А сега ти искаш да работиш с него...?

— Той е важен играч в GBS. Може да ни бъде много полезен. И когато се запознах с него преди три седмици...

— Това продължава от три седмици?

— Нед, престани да се правиш на предаден съпруг. Говорим за бизнес. Двама мои бизнес партньори ме представиха на Питърсън, той ми се стори умен играч, напипал пулса на тази индустрия, така че му предложих една консултантска сделка с нас. Която, честно казано, не е в съгласие с правилата на GBS — но тук става дума за това, че ние двамата просто ще се срещаме веднъж месечно на обяд и аз ще го разпитвам за нови компании. Както и да е, знаейки колко мразиш Питърсън...

— С основателна причина...

— Добре, съгласен съм, той се е държал отвратително с теб... И, знаейки това, аз наистина не исках да те разстройвам с факта, че това е

— е, нищо повече от една консултантска дейност, която всъщност няма нищо общо с теб. Но като стана дума, тази вечер нещата малко се промениха.

— Как?

— Когато ти влезе, аз разговарях с мистър Балантайн. Той вече е чул за сцената на приема. Знаеш ли какво ми каза? Трябва да се възхищаваш от Нед, че е поставил това копеле на мястото му. Но все пак това е магарешка постъпка.

Аз вдигнах рамене и казах:

— Виновен по всички обвинения. Съжалявам.

— Извиненията са приети. Извади си дрехите от куфара. Никой не те уволнява.

— Благодаря, Джери.

— Но все още имаме проблем. GBS е най-големият световен играч в компютърната индустрия. Тед Питърсън е нашата връзка с него. Той може да е кучи син, но е наш кучи син. Не искаме да го изгубим. Така че ето какво предлага мистър Балантайн: ти го извеждаш на вечеря и изглаждаш нещата с него...

— Мамка му, няма начин...

— Нед, когато мистър Балантайн предлага нещо, то е равносилно на заповед.

— Той разбира ли моята история с Питърсън?

— Напълно. И, разбира се, е на твоя страна. Но, както казах преди, това е бизнес — и, както обича да отбелязва мистър Балантайн, в бизнеса често се налага да спиш със задници. Както и да е, той мисли, че за теб срещата с Питърсън на мъжки разговор ще бъде нещо като изграждане на характера и така ще отслабиш напрежението помежду ви.

— Все пак не ми харесва.

— Такъв е шибаният живот, Нед.

— Ами ако откажа?

— Боя се, че тогава наистина ще си събираш багажа.

Това беше отговорът, който очаквах. И от който се ужасявах. Вдигнах ръце високо във въздуха — универсално разбираем жест за капитулация.

— Добре, добре, ще се срещна с него.

— Добро момче.

— Но ако той откаже да се срещне с мен? Особено след говната, които му наговорих на публично място?

— Няма да откаже.

— Как можеш да бъдеш толкова сигурен?

— Защото знам, че иска тази консултантска работа. Много. Всъщност, той наистина се нуждае от нея.

— Но защо? Той е голяма клечка в GBS.

— Голяма и много разточителна клечка. С обичайните парични проблеми на хората от горния слой на средната класа. Опитва се да свърже двата края с триста бона на година. Изглежда, че Тед просто не може да направи това с по-малко от триста седемдесет и пет. Което означава, че той има постоянно нарастващ проблем с дълговете. Проблем, който може да се реши лесно като играе по нашата свирка.

Телефонът звънна. Джери посегна към него. Бързо накара човека от другата страна на линията да млъкне, после затвори.

— Това беше срещата ми за тази вечер. Сериозно прецаканата ми среща. Трябваше да се видя с нея в Одеон преди трийсет минути.

— Можеш да кажеш, че аз съм виновен.

— Повярвай ми, ще го направя. Утре вечер свободен ли си?

— Да, предполагам.

— Ще се опитам да уредя тази среща с Питърсън за тогава. Вероятно някъде наблизо до офиса му в Стамфърд. Най-добре е да оставиш всичко това зад гърба си колкото може по-скоро. Между другото, как минаха нещата в Бостън?

— Искях да поговоря с теб за това. Онзи тип, с когото се срещнах във Федерал & Стейт...

— Страхотно е, че си се видял с някого от там. Те наистина са много добри в играта с взаимните фондове...

— Да, но онзи тип, когото видях... е, той имаше, въъ, няколко въпроса за „Ексакалбър“...

— Виж, сега наистина нямам време за това.

— Какво ще кажеш за утре на закуска?

— Ще закусвам във Фили. После заминавам за Уилмингтън и Балтимор за две последователни срещи. Няма да се върна в града преди десет. Но, хей, ще се видим тук в десет и трийсет, ще пийнем някъде по нещо и тогава можеш да ми разкажеш какво е станало в Бостън и как си уредил нещата с Питърсън. Ще накарам Пеги да

уговори вечерята със секретарката му — и тя ще ти се обади, щом научи подробностите кога и къде.

И, разбира се, в единайсет на другия ден телефонът в офиса ми звънна. Секретарката на Джери, Пеги, ми събщи, че вечерята с мистър Питърсън е уредена за седем вечерта в Кънектикът, в преддверието на хотел Хайт Риджънси, разположен на Пост роуд в Олд Гринич.

— Мистър Питърсън ще тръгне с колата си към Хайт направо от работа — обясни Пеги. — Но ако вие хванете Метро Норт в шест нула четири от Гранд сентръл, ще бъдете в Олд Гринич в шест и четиридесет и осем. А после имате точно десет минути с такси до ресторанта. Така че и двамата можете да се срещнете точно навреме.

Точно така трябваше да стане — ако влакът в шест часа и четири минути от Гранд сентръл не беше спрял пред Порт Честър за почти половин час, благодарение на сигнал за голяма повреда. Използвайки клетъчния си телефон, аз се обадих в ресторанта и съобщих, че ще закъснея. Вече се ужасявах от тази среща лице в лице с Питърсън, а сега опасенията ми полетяха нагоре като космическа ракета.

На спирката в Олд Гринич повиках такси. Трябваша ми десет минути, за да пристигна — което означаваше, че не успях да стигна до Хайт Риджънси преди седем и четиридесет и пет. Преддверието беше обзаведено тематично: Райската градина от предградията, с поточе, чакълени пътечки и полутропически дръвчета. Питърсън седеше на една ъглова маса. Изглеждаше ужасно. Кожата му беше бледна, под очите му имаше големи черни кръгове, ноктите на пръстите му бяха изгризани. Приличаше на човек, който не е спал от няколко дни и е в състояние на постоянно вълнение. И пиеше. Здравата. Когато седнах на масата, келнерката му сервираше нов скоч с лед. Той вече вонеше на Джони Уокър.

— Благодаря за точността — отбеляза той.

— Не ти ли предадох съобщението ми? Влакът...

— Да, получих го. Питие? Аз ти вода с три.

— Перие, моля — поръчах на келнерката.

— Ти какъв си — мормон?

— Просто не пия, Тед.

— Е, аз пък пия — тръсна той и отпи голяма глътка от скоча си.

— Повярвай ми — казах аз, — и аз не искам да съм тук.

— Снощи направи едно шибано шоу в Паркър меридиен. Настина искам да ти благодаря за това.

— Ти си го заслужаваше.

Наистина си решил да ме съсипеш, нали?

— О, моля те! Кой се обади на онзи глупак в Домашен компютър, заплашвайки да изтегли рекламите на GBS, ако не уволнят Айвън? Кой разбърка същите говна с Фил Гудуин, за да не ме наеме на работа...?

— А кой ме принуди да подпиша договора за онова рекламno приложение в „Компютърен свят“?

— Ти се отметна от сделката, не помниш ли?

— А ти се опита да играеш твърдо с мен... което ме накара да настръхна.

— О, разбирам. Ти си един от онези глупаци, за които бизнесът е война. Ако някой те ядоса, това ти дава право да му разрушиш кариерата...

— Работя по един много основен принцип: *Ти ме прецакваш, аз те прецаквам*. Мисля, че това се нарича законът на джунглата.

— Не, това е законът на неморалните задници като теб...

Питиетата пристигнаха и аз бях принуден да прекъсна това изречение по средата. Когато келнерката остави новия скоч пред Тед, той гаврътна наведнъж предишната си чаша.

— Ще поръчате ли вечеря? — попита тя.

— Аз не съм гладен — отговори Тед.

— Аз също — допълних аз.

Щом тя се отдалечи, Тед изсъска:

— Искаш да узнаеш една малка тайна? Наистина не ми пука на оная работа какво си мислиш за мен. И наистина няма да извадя моралната карта. Особено след като знам с какво си се захванал...

— С нищо не съм се захванал.

— Разбира се, че ще кажеш така. Но аз знам...

— Какво?

— ... играта, която играеш.

— Каква проклета игра?

— Не ми се прави на наивен, друже. Не мислиш ли, че съм уловил насоката, подтекста на тази среща? Повярвай ми, можеш да кажеш на шефа си Джери, че съм схванал намека. Силно и ясно.

Погледнах го озадачен.

— Тук съвсем ме обърка.

— Така ли? — ококори се той и се засмя злъчно. — Човече, ти си по-добър, отколкото те мислех в играта на будалкане. Е, какво да очаквам от един последовател на Джак Балантайн.

Усетих пристъп на страх. Тед забеляза това и се усмихна. Щракна с пръсти на келнерката и посочи към празната си вече чаша.

— Не знам за какво говориш — смънках.

— Джери ли те програмира да говориш така?

— Никой не ме програмира...

— Съжалявам, съжалявам. Забравих, че ти не си последовател на Муун — просто си покръстен в *Църквата на Великия Мотиватор*.

— Аз не работя за Джак Балантайн.

— Работиш. Защото и аз работя за Балантайн.

Сега наистина се уплаших.

— Тук наистина се обърках — казах.

— Разбира се. Ти не знаеш нищо. Изобщо.

— Аз наистина не...

— Тогава какво търсиш тук тази вечер?

— Джери искаше да се видя с теб...

— И ти дойде...

— ... надявайки се, че ние, може би, бихме могли да оправим нещата.

— Е, можеш да му предадеш, че аз не се огъвам автоматично, когато ме заплашат.

— Аз не те заплашвам.

— Цялото това шибано нещо е заплаха — почти извика той. После, забелязвайки, че привлича погледа на околните, се наведе напред и прошепна: — Кажи на Джери, че моята позиция не се е променила. Двеста бона предварително, осемпроцентова хапка от всички бъдещи сделки. Иначе...

Скочът му пристигна. Той го глътна на един дъх.

— Иначе какво? — попитах аз.

— Иначе... е, кажи го така: *Знанието е сила*.

— Все още не схващам за какво говориш — казах аз.

Той ме погледна с пиянско възхищение.

— Ти си добър. Наистина си добър. Сега разбирам защо Джери и *Великия Мотиватор* са те наели. Ти си съвършен...

— Съвършен за какво?

Той се изправи.

— Наистина нямам какво повече да кажа по темата. Освен това: ти ще си го получиш. Ти, Джери, шибаният мистър *Високи сгради*. Това е едно от правилата в живота. Всички ние си го получаваме. Всичко е само въпрос на време.

След като тръсна това, той се обърна и залитна. Не стигна много далеч, тъй като шестте уискита, които обърна, го хванаха и той политна право към един келнер с поднос храна. Подносът се разби на пода, келнерът се плъзна към една маса, а Питърсън се строполи, удряйки се в тезгяха. След секунди на сцената се появи оберкелнерът. Помогна на Питърсън да се изправи, усети миризмата в дъха му и започна да го блъска към вратата. Аз хвърлих на масата малко пари и ги застигнах във фоайето. Оберкелнерът стискаше Питърсън за ръката, опитвайки се да го задържи във вертикално положение.

— Може ли да ви помогна? — предложих услугите си.

— Той с вас ли е? — попита ме оберкелнерът.

— Боя се, че да.

— Добре, явно е пиян и искам да се измете от тук. Вие можете ли да шофирате?

— Пих само Перие — можете да проверите при келнерката си.

— Тогава ви предавам отговорността да го заведете у тях. И утре, когато изтрезнее, му кажете, че тук вече няма място за него. Завинаги.

Той ми подаде Питърсън. Аз го сграбчих за ръката, изведох го през вратата и го насочих към паркинга.

— Къде са ти ключовете от колата?

— Мамка ти — изпелтечи той.

Стиснах го по-здраво и със свободната си ръка го опипах бързо. После бръкнах в левия джоб на самото му и извадих ключовете. Бяха на ключодържател с емблемата на БМВ.

— Какъв цвят е колата ти? — попитах го.

— Черна!

— Къде си я паркирал?

Той посочи към далечния ъгъл на паркинга.

— Там.

— Страхотно — изсумтях аз и го поведох да търсим БМВ-то.

Слънцето беше залязло, паркингът бе изненадващо огромен, а уличното осветление беше слабо, така че търсенето на черното БМВ се оказа изморителна работа. Особено с пиян човек, когото се налагаше да направлявам. Питърсън се носеше непоследователно насам-натам и постоянно се блъскаше в брони и капаци. Когато си одраска пиццала в едно волво, той ме заплаши:

— Ако направиш това отново, ще те цапардосам.

— Хайде, хайде — подканих го аз и го хванах за колана, — колкото по-скоро стигнем до колата, толкова по-скоро ще се прибереш у дома.

След пет минути залитане през препятствията на паркираните коли най-накрая стигнахме до БМВ-то. Но когато облегнах Питърсън о вратата и се наведох да я отключа, чух зад себе си глас:

— Виж какво ще ти кажа, партньоре — всички ние ще го закараме обратно.

Обърнах се, без да пускам Питърсън. Зад мен стояха двама тъмни, едри типове. И двамата бяха с бейзболни шапки и слънчеви очила. И двамата носеха пистолети. За секунди пистолетите се насочиха към нас. Когато се опитах да изкрещя, усетих нещо студено и метално да опира о главата ми. Това беше малък деветмилиметров пистолет, насочен директно към лявото ми слепоочие.

— Ако бях на твое място, щях да млъкна, по дяволите — изсъска *Главорез Номер Едно* с южняшки акцент. Грабна ми ключовете и ги подхвърли на *Главорез Номер Две*. После насочи пиццова си към сърцето на Питърсън, но уискито беше размътило мозъка на Тед толкова лошо, че той всъщност не разбираше какво става. *Главорез Номер Две* отключи задната врата, напъха Питърсън вътре, после седна до него на задната седалка и подхвърли ключовете на *Главорез Номер Едно*. Той ме поведе към шофьорската врата, отвори я и ми нареди да вляза вътре. Когато *Главорез Номер Две* насочи пистолета си към мен, *Главорез Номер Едно* заобиколи бързо до другата предна врата и влезе. После ми подхвърли ключовете в скута и каза:

— Карай.

— Ако искате парите ми, вземете ми парите — смънках аз. — Само ни оставете...

Не можах да довърша изречението. Главорез Номер Едно отново мушна дулото на пистолета в слепоочието ми — но този път така, че да ме заболи.

— Ако искаш незабавна мозъчна хирургия, продължавай да дрънкаш.

— Добре, добре промърморих ужасен.

— Сега подкарай шибаната кола.

Сложих ключа на стартера и го завъртях. Моторът запали от първия път, включих на първа и подкарах към изхода на паркинга. *Главорез Номер Едно* махна пистолета от главата ми, но го държеше готов в скута си. Поглеждайки в огледалото, аз видях как *Главорез Номер Две* също свали пистолета си. Не че му трябваше — Питърсън се беше проснал на задната седалка в дълбок алкохолен унес.

— Добре — изръмжа *Главорез Номер Едно*. — Ето как ще стане работата. Ти ще правиш точно каквото ти кажа да правиш, ще караш точно натам, накъдето ти кажа да караш. Отвориш ли си устата, и си застрелян. Опиташ ли се да извикаш помощ, си застрелян. Минаваш на червено, и си застрелян. Разбираш ли?

— Ще правя каквото...

Той ме мушна с пистолета по крака.

— Казах, никакво шибано говорене. Сега завий надясно.

Насочихме се на север по Пост роуд, минахме около миля, после завих надясно под междущатския и тръгнах надолу към Олд Гринич. Ръцете ми се потяха толкова силно, че постоянно се плъзгаха по волана. А очите ми сълзяха от чист, неподправен страх. Защото бях сигурен, че ще ни убият.

Когато влязох на главната улица на Олд Гринич, *Главорез Номер Едно* ми заповяда да завия остро надясно под железопътния мост, после наляво по един път, който вървеше успоредно на релсите. След петдесет ярда стигнахме до прелез с бариери от двете страни на релсите. *Главорез Номер Едно* се обърна към колегата си и попита:

— Това ли е мястото?

Главорез Номер Две кимна. Казаха ми да спра колата до пътя и да угася фаровете.

Седяхме там около минута-две, тишината беше прекъсвана от хъркането на Питърсън. После в далечината чухме глухото бучене на

приближаващия влак, последвано от сирени и проблясващите светлини на спускащите се бариери.

— Сега — обяви *Главорез Номер Едно* на *Главорез Номер Две*.

Главорез Номер Две веднага издърпа Питърсън от колата, изправи го на крака и го поведе сгънат одве към прелеза. Бариерите се спускаха. *Главорез Номер Едно* се наведе заедно с Питърсън под спускащата се бариера точно преди тя да падне на мястото си. Сега от релсите ги делиха само няколко инча. И аз изведнъж разбрах какво предстои.

— О Исусе Христе — простенах. — Не можете, вие...

— Просто си стой на мястото — избъбри ми нежно *Главорез Номер Едно* и отново опря пистолета в челото ми.

Аз се взирах тъпо напред. Гледах как *Главорез Номер Две* води Питърсън между двете релси. Питърсън се люлееше напред-назад, без да осъзнава къде се намира или какво предстои да му се случи. Изведнъж те двамата бяха осветени ярко от фаровете на влака. Машинистът започна да надува бясно свирката. *Главорез Номер Две* се освободи от Питърсън и се стрелна встрани от релсите. Сега свирката нищеше непрестанно. Питърсън изглежда не осъзнаваше този звук, защото се обърна към влака, премигвайки от светлината. После, изведнъж, той осъзна къде се намира. Устата му се отвори широко. Свирката заглуши вика му. *Главорез Номер Две* бе прескочил бариерата и тичаше към колата. Чу се свирене на спирачки. Питърсън се опита да отскочи, но се препъна и главата му падна на релсата точно когато влакът...

Аз вдигнах ръце и закрих лицето си. За миг сякаш целият свят утихна. После *Главорез Номер Едно* се обърна към мен и се усмихна.

— Ти като че ли току-що извърши убийство — каза той.

[1] Чадърна организация (англ.). Umbrella organization или umbrella fund — специална форма на офшорен инвестиционен тръст, който е фонд от фондове, инвестиращ в други инвестиционни тръстове в страни, напр. Каймановите острови, които не налагат никакви или пък налагат много ниски данъци — Б.пр. ↑

[2] Тук става дума за т.нар. черупкови компании и банки, които са регистрирани на борсата, но не развиват никаква дейност. Други компании, без регистрация, използват регистрацията на черупковите

компании, за да извършват т.нар. черупкови операции — най-вече пране на пари. Подобна практика е забранена в много от развитите страни — Б.пр. [↑](#)

ЧАСТ ТРЕТА

1.

Те ми наредиха да карам обратно към гарата на Олд Гринич. На половината път дотам *Главорез Номер Едно* ми нареди да спра на тесен, тъмен път край голям обществен парк и да угася фаровете. По пътя нямаше никакво движение — макар че забелязах кола, паркирана недалеч.

— Ние слизаме — информира ме *Главорез Номер Едно*. — Ето как ще приключим малкото си сътрудничество. Ти ще седиш тук пет минути след като ние тръгнем. После ще отидеш до гарата на Олд Гринич и ще хванеш влак към града. Джери те очаква у тях.

— Джери? — изломотих дрезгаво аз.

— Да, Джери. Сега, преди да се сбогуваме, искам да знаеш още нещичко. Ако си помислиш, че ще се измъкнеш от това като отидеш в полицията, грешиш. Защото всичко, което направи, ще помогне да те обвинят в предумишлено убийство. Разбира се, можеш да избереш друга алтернатива — да вземеш да изчезнеш. Е, ако се скриеш, ние ще направим така, че полицията да получи информация за теб — че си заподозрян номер едно по този случай. И още утре сутринта федералните ще започнат да ти преследват задника. Така че постъпи умно — и не прави нищо. Освен, разбира се, да се върнеш при Джери. На твоє място щях да бъда точен — защото той иска много ясно да разбере, че ако не си там до полунощ, той ще се обади на ченгетата. Имаш по-малко от три часа да стигнеш до Манхатън, така че ако бях на твоє място, не бих спирал по пътя за едно питие. Ясно ли е?

Аз кимнах.

— Някакви въпроси?

Аз поклатих глава.

— Радвам се да го чуя. Сега имаме да свършим една последна домакинска работа — ние с моя приятел ще изтъркаме хубаво колата — всяко местенце, което може да сме докоснали. Разбира се, ако се опиташ да подкараш преди да сме свършили тази домакинска работа...

— Няма да се опитам да подкарам.

— Знаеш ли нещо? Все повече и повече започвам да те харесвам.

— Поласкан съм — промърморих.

— Сега си стой на мястото, 'щото туй ще ни отнеме само секунда.

И така, двамата излязоха от колата, извадиха кърпички и внимателно излъскаха всяка повърхност. Отне им около пет минути. Аз седях там, по гърба ми се стичаше студена пот, пръстите ми стискаха здраво волана. В този момент това бе единственото нещо, което ме държеше изправен. Когато те свършиха, *Главорез Номер Едно* ми направи знак да си смъкна прозореца.

— Е, тук ние казваме adios. И не забравяй — след като тръгнем, ти чакаш пет минути преди да се отправиш към гарата. И повярвай ми, ще разберем, ако хукнеш по-рано.

— Наистина е приятно да се работи с теб, партньоре.

Наблюдавах ги докато извървяха стоте ярда до тяхната кола. Тя беше паркирана достатъчно надалеч от БМВ-то — и на тъмна като в рог отсечка от пътя — за да не мога да разпозная модела. Когато тръгнаха, не запалиха фаровете, докато не завиха зад ъгъла и не се скриха от погледа ми — сигурни, че няма да мога да забележа регистрационния им номер. Точността им беше ужасяваща. Защото това означаваше, че убийството на Питърсън (и моята роля в него) беше планирано старателно и внимателно.

Седях зад волана, вперил поглед в часовника на таблото, чакайки да изтекат петте минути. Изведнъж ми се догади. Залитнах от предната седалка и се строполих на колене точно когато водопад от повръщано се изля от гърлото ми. Продължих да повръщам почти до припадък.

Бях прекаран, подготвен да поема удара. И Джери беше автор на този заговор.

Цялото това шибано нещо е заплаха, беше ми изкрещял Питърсън в ресторанта.

Но аз не казах нищо заплашително. Всъщност вечерята трябваше да бъде опит за сдобряване. Тогава защо, по дяволите, Питърсън се държеше така, сякаш аз го подлагах на мъчения? Освен ако, разбира, се, Джери не му е казал предварително, че аз ще играя твърдо и ще искам...

Какво ще искам?

Кажи на Джери, че моята позиция не се е променила. Двеста бона предварително, осемпроцентова хапка от всички бъдещи сделки.

Иначе... е, кажи го така: Знанието е сила.

Какво всъщност знаеше Питърсън — нещо, което му даваше такава сила? Сила, която очевидно толкова заплашваше Джери, че той беше уредил да го хвърлят под влака? Ясно, той беше разбрал, че Балантайн стои зад фонда — но нима това беше причина да го пречукат? Дали имаше нещо общо с онези двеста бона, които той искаше?

Ти ще си го получиш. Ти, Джери, шибаният мистър Високи сгради. Това е едно от правилата в живота. Всички ние си го получаваме. Всичко е само въпрос на време.

Този последен коментар — последните му думи — продължаваше да отеква в главата ми. Беше извършено убийство. Полицията щеше да търси заподозрян. И аз бях, несъмнено, човекът, когото щяха да търсят, защото всичко, всичко сочеше към мен.

Щях да си го получа.

Трябваше да бягам. Но ако избягах, Джери щеше да ме поднесе на ченгетата на поднос. Както и да е, за бягството трябваша работа, планиране, пари, време — а времето определено не беше на моя страна. Всъщност, ако не се върнех в мансардата на Джери...

Погледнах си часовника. Петте минути бяха изтекли. Беше девет и петнайсет. И, като имах предвид колко внимателно бе планирал смъртта на Питърсън, аз бях убеден, че ако не се върна в мансардата му до полунощ, Джери щеше да изпълни заплахата си да ме предаде.

Така че се изправих, пропълзях обратно в колата и разтреперан карах пет минути до гарата в Олд Гринич.

Оставих колата в един отдалечен ъгъл на паркинга. Използвайки края на ризата си, изтрих волана, дръжката на вратата и всичко друго, което може би бях докосвал. После хвърлих ключовете в една канализационна шахта и скочих на влака в девет и двадесет и седем обратно към града.

Влакът беше празен. В моя вагон имаше само още двама пътници и те ме погледнаха с интерес — забелязвайки, без съмнение, извадената от панталона ми риза, измачкания ми костюм, остатъците от повръщано по устните ми, страха, набраздил лицето ми. След като седнах в задната част на вагона, кондукторът се качи и обяви:

— Като че ли пред нас е станал някакъв инцидент, така че ще почакаме известно време.

Аз замръзнах. И се чудех дали някой не е забелязал това.

— Знаете ли какво става? — попита един от пътниците.

— Боя се, че на релсите има труп, на около миля от тук. Разбрах, че е от северната страна, но ченгетата временно са затворили линията и в двете посоки.

Следващият половин час беше най-дългият в живота ми. Трябваше да устоя на незабавното изкушение да се стрелна от влака, да хвана такси и да помоля шофьора да ме закара до Манхатън. Това означаваше да привлече вниманието към себе си. Хората във влака и шофьорът щяха да ме запомнят като някой, който изглежда червен и отчаяно иска да се измъкне от града. Но се тревожех и заради това, че ако залепна за дълго на линията, бих могъл да изтърва крайния полунощен срок на Джери. Така че взех решение да изтичам навън и да намеря такси, ако влакът не тръгне до четиридесет и пет минути.

За щастие ние потеглихме напред след десет минути. В началото пълзяхме по релсите. Само за минута стигнахме до сцената на инцидента. Там имаше няколко полицейски коли, линейка и купища служебни лица, стълпили се от едната страна на релсите. Задните врати на линейката зееха отворени и аз видях трупа през белия найлонов чувал. Едно униформено ченге погледна към влака. Аз инстинктивно сведох глава, а после си помислих: ... дали той забеляза това?... дали в момента не посяга към радиостанцията си, за да се обади на ченгетата на следващата гара да заловят един потенциален заподозрян във влака Метро Норт, пътуващ на юг?

— Грозна сцена, нали?

Аз подскочих и осъзнах, че гледам към кондуктора. Той явно се забавляваше, докато наблюдаваше свръх напрегнатата ми реакция.

— Извинете, ако ви уплаших — промърмори той.

— Не ви видях да идвате — обясних аз. — Аз просто...

Посочих към прозореца.

— Да, истинска каша. А когато бяхме спрели в Олд Гринич и ги чакахме да почистят линията, се чу слух, че машинистът видял двама мъже на релсите. Но бе открито само едно тяло.

— Без майтап? — попитах аз.

— Да. Мен ако питате, всичко това е някак подозрително. Направо до Гранд сентръл ли пътувате?

Аз кимнах и му подадох банкнота от двайсет долара. Той продупчи билета и ми го върна заедно с рестото.

— Приятно пътуване, сър.

Никакъв шанс да е приятно, искаше ми се да му кажа.

Слава Богу, след като минахме едва-едва покрай сцената на произшествието, увеличихме скоростта. Прекарах цялото пътуване загледан през прозореца в тъмната пустота на нощта; в мозъка ми постоянно изплуваха образи от последните минути на Питърсън върху железопътните релси. После се видях седнал на онази пейка в парка предишния ден, как обмислях подозренията на Елиът Кепъл относно фонда. Инстинктите бяха ми подсказали да напусна кораба, веднага да се откажа от работата. Но аз останах. Както останах и след като най-напред прочетох проспектите на „Ексакалибър“ и изпитах безпокойство относно законността на фонда. Както се молах за тази работа, без даже да помисля какво всъщност мога да бъда принуден да върша.

И сега всяко от тези решения изглеждаше огромно, монументално, жизненоважно. Докато тогава не ми трябваха повече от няколко секунди да ги взема. Толкова ли време е необходимо да направиш погрешен избор? Няколко нервни милисекунди — когато си толкова отчаян, че се хващаш за всяка сламка, която ти предложат.

Стигнахме Гранд центъръл малко след единайсет. Махнах на едно такси и бях в мансардата четиридесет минути преди крайния срок. Джери седеше до кухненската маса, говорейки, както обикновено, по телефона. Затвори веднага щом влязох.

— Е, как мина вечерята с Питърсън? — доволно попита той.

— Знаеш точно как е минала, ти, кучи син...

— Съжалявам, не знам.

— О, така ли? — креснах аз. — Е, тогава ще ти кажа. След вечерята двама типове с пистолети ни натикаха в колата на Питърсън и ме принудиха да карам до едно тихо местенце край гарата в Олд Гринич, а после да гледам как те хвърлят Питърсън под идващия нюхейвънски експрес. Така че ето как мина проклетата вечер, Джери...

— Ако бях на твое място, щях да оставя този враждебен тон — охлади ме той, изправи се и отвори кухненския шкаф.

— Ще използвам такъв тон, какъвто си искам. Особено след като двамата типове, които убиха Питърсън, дадоха да се разбере, че ти си мозъкът на тази операция.

— Наистина ли казаха така? — попита благо той. После извади бутилка скоч и две чаши и попита: — Малко уиски? Мисля, че ще ти е необходимо след всичко, което си преживял.

— Да ти го начукам на уискито.

Той сви рамене.

— Както искаш — каза и си наля една чаша.

— Защо нареди да убият Питърсън?

— За какво говориш? Аз не съм убивал Питърсън. Ти го уби. Мен нищо не ме свързва с убийството. Нищичко. Имам предвид, че аз ти казах само да го изведеш на вечеря. И после чувам, че той е паднал под влака. Гаден начин да убиеш някого, а, Алън?

Аз се строполих на дивана и хванах главата си с две ръце. Той приближи и се наведе над мен, после продължи да говори с този спокоен, делови тон.

— Помисли си за това. Всички знаят колко ненавиждаше Тед Питърсън заради това, че той ти разруши кариерата. И всеки, който е присъствал снощи на приема на СОФТУС, може да свидетелства за степента на твоята омраза, благодарение на скандала, който вдигна. Обзалагам се, че ти си бил последният човек, който го е видял — както, несъмнено, ще потвърди пред ченгетата оберкелнерът от Хайт Риджънси. Тръгнали сте си заедно, нали? И от онова, което току-що ми разказаха моите колеги, по това време той е бил абсолютно гроги и очевидно на теб е било поверено задължението да го заведеш у тях.

— Сега, да погледнем фактите, Нед — сценарият, който описвам, ще бъде музика в ушите на местния окръжен прокурор от окръг Феърфийлд. Той не само ще докаже, че си бил на мястото на престъплението... той има и много добър мотив. Нещо повече, само няколко минути след като си го убил, ти си се качил на влака. Естествено, там трябва да е имало кондуктор, който те е видял. Обзалагам се, че във вагона е имало и няколко пътници, които лесно биха могли да те разпознаят.

Усетих още един пристъп на гадене, но в стомаха не беше останало нищо.

— Сега знам, че по време на разпита ти ще размахаш някаква история за това как си работил за Балантайн, как фонд „Екскалибър“ е наша собственост. Добре, не съществуват абсолютно никакви документи за това, че ти си бил нает от нас — и фондът, както вече ти

казах, е разделен между три офшорно регистрирани компании. Да, ние наистина си плащаме данъците на държавата — в крайна сметка ние сме добри граждани — но холдингът е конструиран по такъв начин, че на хартия той никога не може да бъде проследен обратно до Балантайн индъстриз. И според бермудските, люксембургските и бахамските закони няма начин да бъде разкрита самоличността на действителния собственик. Тази информация е поверителна и според американските закони. Така че, нали разбираш, Нед — ние сме чисти, а ти си... е, убиец.

Ударих Джери. С отворена дясна ръка. Улучих го право в носа. Той падна на една страна, покри лицето си с ръце. Аз грабнах един тежък пепелник от масичката и се готвех да го стоваря върху главата му.

— Давай — подкани ме подигравателно Джери, — направи го. И ще бъдеш обвинен в две убийства.

Аз замръзнах с вдигнат над главата си пепелник. После го оставих на дивана. Строполих се обратно на възглавничките. Джери се надигна от пода, отиде до кухнята, отвори хладилника, напълни една кърпа с ледени кубчета и я опря о разкъравения си нос.

— Това беше тъпо, Алън — отбеляза той, — много тъпо.

Аз се надигнах с усилие от дивана.

— Аз изчезвам от тук.

— Боя се, че няма да отидеш никъде. Ако го направиш, полицията ще получи сигнал, че именно ти си човекът, когото търсят.

Не казах нищо.

Джери махна леда от носа си, огледа кърпата за кръв, сви рамене и я хвърли в мивката.

— Даже не можеш да удриш както трябва — ухили се той.

— Какво искаш?

— Да искам? Аз? Нищо не искам, Алън. Нищо друго, освен твоята лоялност. Защото сценарият, който току-що ти описах, ще се разиграе само ако извършиш нещо прибързано. Например да се раздрънкаш пред вестниците или да избягаш. Или да се опиташ да напуснеш работата.

— Полицията ще ме открие много бързо.

— Няма начин. Разбира се, във вестниците ще пише за някакъв тип, когото са видели с Питърсън — но докато някой не подшушне на

ченгетата, кой ще знае, че това си ти? Искам да кажа, преди да го видиш в СОФТУС, кога беше последният ти контакт с Питърсън?

— Преди Коледа.

— Ето на. Както и да е, ако поради някаква непредвидена причина те посочат, ще ти помогна с алиби. Разбира се, че са те видели да се караш с Питърсън в Паркър меридиен. Но през нощта на неговата смърт ти си бил в командировка извън града.

— Как изобщо ще докажа това?

— Дай ми една от кредитните си карти. — Когато аз се поколебах, той излая: — Веднага.

Извадих си портфейла и му подадох своята Master Card (единствената, която функционираше).

— Днес е трябвало е да летиш до Маями във връзка с някаква работа на фонда. Отседнал си в къщата на Виктор Ромеро...

— Кой е той?

— Един от първите инвеститори във фонда. Както и да е, той ще гарантира за теб. А утре, използвайки твоята Master Card, ще купя билет с днешна дата Ню Йорк Маями на твое име. Ще уредя и квитанция за кола под наем — и така всичко ще изглежда наистина убедително.

— Това не е ли незаконно?

— Само ако те хванат. И повярвай ми, теб няма да те хванат. Защото това ще бъдат автентични документи.

— Как, по дяволите, ще уредиш всичко това?

— Познавам разни хора...

— Сигурен съм, че е така.

Той възрази заради тона на последния коментар.

— Искаш ли алиби, или не?

— Искам да се измъкна от тази ситуация?

— Е, точно това няма да стане. Така че едно солидно алиби е единственият начин да избегнеш удара.

— Разбираш ли, че даже с изфабрикувано алиби, работата няма да е чиста. Да започнем с това, че оберкелнерът в ресторанта ме помоли да закарам Питърсън у тях. Което повдига въпроса: защо не съм го закарал право в къщата му? Освен това ченгетата със сигурност ще разпитат секретарката на Питърсън. И ще разберат, че съм имал уговорена вечеря с него.

— Не, няма.

— Но ти накара Пеги да се обади на секретарката му и да уреди вечерята.

— Е, всъщност, аз лично му се обадох.

— Но той със сигурност е казал на секретарката си за вечерята. Или пък я е записал в деловия си бележник.

— Повярвай ми, не е.

— Не можеш да бъдеш сигурен...

— Знам, че е така. Защото вечерята с теб не беше нещо, за което той би искал всички да узнаят.

— Престани да ми говориш с тези шибани гатанки, Джери. Защо е искал срещата му с мен да бъде запазена в тайна?

— Това не те засяга.

— Разбира се, че ме засяга, Джери. Моят задник е на огневата линия.

— Нед, ако не вечеряш отново в Хайт Риджънси, няма да имаш никакви проблеми. Никой няма да те посочи — и ако го направят, колкото и да е невероятно, е, ти ще имаш алибито с Маями. Така че виждаш как стоят нещата — ти си чист. Всъщност, ако бях на твое място, щях да изляза и да празнувам. Купи си нов костюм. Чувам, че в Армани имало разпродажба...

— Как можеш да стоиш тук, мамка му, да се майтапиш, да ме караш да си купя костюм, след като си наредил убийство...

— Тц, тц, тц. Както каза веднъж великият Роналд Рейгън: *пак започваш*. Но, добре, ще се опитам да ти дам някакво обяснение. Имаше проблем, този мистър Тед Питърсън се опитваше да навреди на фонда, и, заедно с това, на репутацията на мистър Балантайн. Изглежда, че личните му финансови проблеми са били толкова остри, че той не е имал друг избор, освен да прибегне до шантаж — и започна да ни заплашва, казвайки, че ще разпространи лъжлива информация за „Екскалибър“, ако не му дадем една значителна сума.

Искаше ми се да кажа: *Имаш предвид информацията, че фондът е фалшив?* Но се въздържах. Знанието може да бъде сила... но може и да се окаже вредно за вашето здраве.

— Но въпреки че тъй наречената му информация за фонда беше напълно фалшива, фактът остава: калта полепва... нещо, което мистър Балантайн знае твърде добре. Ако Питърсън беше изиграл картата с

шантажа, това малко говно можеше да подкопае доверието към всичко, свързано с Балантайн индъстриз — включително и твоята работа. Дали той щеше да изиграе тази карта? Съмнявам се. Но, ако си прочел *Зоната на успеха*, сигурно знаеш, че едно от великите правила в бизнес стратегията на Балантайн е следното: *Съмнението поражда опасения. Така че действай нападателно и унищожжи всички източници на съмнение*. Аз направих точно това. Унищожих Питърсън. И затворих източника на съмнения, който бих могъл да имам спрямо теб, осигурявайки си постоянната ти вяроност към мен.

— Ти ме хвана в капан.

— Това е една от интерпретациите. Ако бях на твое място обаче, щях да погледна на тази ситуация като на възможност. Докато ти си мълчиш и си гледаш работата, ще процъфтяваш. Ние наистина награждаваме лоялността — и тъй като знам, че си амбициозно момче, сигурен съм, че ще израснеш много бързо по организационната стълбица. Особено след като докладвам на мистър Балантайн, че (а) си изпълнил такава неприятна задача с такава огромна ефективност и (б) че може да ти имаме доверие.

Той ме погледна с триумфална усмивка.

— Може ли да ти вярваме, Алън?

Аз преглътнах с мъка.

— Можете да ми вярвате.

Защото ме хванахте. И защото нямам изход.

2.

Прекарах една дълга нощ, вперил поглед в тавана, потънал дълбоко в отчаяние, не исках да затворя очи от страх, че пак ще видя как главата на Тед Питърсън се разбива върху релсите. Умът ми продължаваше да препуска през целия сценарий, търсейки ъгъл, гледна точка, оправдателна клауза... каквото и да е, което би могло да ме измъкне от този капан. Не открих нищо. Джери ме беше притиснал в ъгъла, беше ме хванал натясно. Сега той контролираше живота ми. Ако го разсърдех — или откажех да изпълня заповедите му — той можеше да ми грабне свободата с едно анонимно обаждане до полицията. Освен че елиминира проблема с Питърсън, цялата тази инсценировка беше предназначена да ми устрои засада; да ме направи напълно зависим от Джери, за всичко в живота ми. А той, на свой ред, си имаше една послушна пешка, която щеше да изпълнява заповедите му.

Лизи. Лизи. Лизи. Искаше ми се да хукна към телефона, да се обадя в Ел Ей, да ѝ разкажа всичко. Но ако го направех, щях да я изгубя завинаги. Щом чуеше как съм бил впримчен (поправка: как поради лоша преценка, липса на проникателност, поради отчаяние съм позволил да ме хванат в капан), тя щеше да ме отпише завинаги.

Сънят ме налегна чак около пет. Два часа по-късно се чу силно думкане по вратата на спалнята ми.

— Излизай от там — изкрещя Джери. — Тед Питърсън е новината на града.

Аз си наметнах хавлията и се завлякох в дневната. Джери вече беше изкъпан и облечен за работа. Стоеше пред телевизора с чаша кафе в ръка и гледаше новините по местната кабелна станция, наречена *Ню Йорк едно*. Когато влязох, той усили звука — тъкмо навреме за прегледа на новините в седем и петнадесет. Историята на Тед Питърсън беше топ новина. Фред Флетчър, говорителят с квадратна челюст, погледна сериозно към камерата.

— Полицията в Кънектикът днес разследва подозрителната смърт на компютърен администратор от Олд Гринич, който беше

блъснат от влака Метро Норт около девет часа снощи. Мери Шипли от *Ню Йорк едно* на живо от мястото в Олд Гринич. Мери...

Когато камерата приближи до прелеза в Олд Гринич, аз затаих дъх. Мери Шипли — грубовата жена, преминала трийсетте — стоеше пред няколко полицейски коли с около дузина цивилни и униформени ченгета, които се занимаваха с нещо зад нея.

— Фред, щатската полиция в Кънектикът е объркана от това как Едуард Питърсън — трийсет и три годишен администратор в Глоубал бизнес системс в Стамфърд — е срещнал смъртта си, падайки под експреса към Ню Хейвън в осем и четиридесет и една снощи. От онова, което полицията е изяснила досега, мистър Питърсън, жител на Олд Гринич, е казал на жена си, че ще се върне късно от работа. Очевидно снощи се е върнал в Олд Гринич — защото по-късно колата му беше намерена паркирана край гарата в Олд Гринич. Но полицията не може да разбере как тялото му се е озовало на този прелез — който се намира на почти половин миля от гарата и не му е по път за вкъщи. Има непотвърдени слухове, че машинистът е информирал полицията, че е видял двама мъже на релсите. Това е голяма загадка, Фред. Очевидно е, че полицията не изключва някаква мръсна игра. От Олд Гринич, Мери Шипли за *Ню Йорк едно*.

Джери натисна копчето и картината изчезна.

— *Това е голяма загадка, Фред* — повтори Джери, имитирайки гласа на Мери Шипли. — Не обичаш ли тази страна? Човешката трагедия е редуцирана до бързо, силно ухапване. После ще разбереш, че смъртта на Питърсън е станала *Репортажа на седмицата*. Или епизод от Мис Марпъл.

— Те ще разберат, че съм аз...

— Няма ли да се отпуснеш? Няма да разберат, защото аз няма да им позволя да разберат. Ти си в отбора. А аз закрилям играчите си.

Той скочи от дивана.

— По-добре да включвам на скорост — приключи и тръгна към спалнята си. После се обърна към мен: — О, щях да те помоля за нещо дребно. Искам утре да летиш до Маями.

— Бизнес на фонда? — попитах напрегнато.

— Абсолютно. Ще се видиш с един представител на Виктор Романо. Снощи ти споменах за него...

— Човекът, който ще ми осигури алибито в Маями?

— Имаш отлична памет. Както и да е, мистър Романо прави нов принос към фонда — така че е уредено ти да го вземеш от неговия представител утре, в бара на хотел Делано, после да хванеш полета за Насау в два часа и да депозиращ неговия принос в сметката на фонда в Бахамската търговска банка.

Изведнъж усетих, че съм адски нервен.

— Мистър Романо прави принос за фонда в брой? — попитах аз.

— Той има много разнообразни интереси — особено в своя строителен и транспортен бизнес — и повечето плащания там стават в брой.

— Не е ли незаконно да пренасям пари в брой от американска територия до офшорна банка?

Лукава усмивка от страна на Джери.

— Само ако те хванат. Според федералния закон, ако изнасяш от страната повече от десет бона, трябва да попълниш митническа декларация и да деклариращ сумата. Но, съвсем честно, това проваля идеята за изнасяне на парите в офшорна банка — защото щом попълниш тази митническа декларация, започват да те водят на отчет. И преди да успееш да изречеш ревизия, IRS ти чукат на вратата.

— Но ако митничарят ме спре? Как ще обясня куфарче, пълно с пари?

— Нед, тъй като не приличаш на наемен убиец от картела Кали, вероятността да те спрат, преди да се качиш на самолета е хиляда към едно. Защото те търсят големи риби. И защото това са само пари.

— Имаш ли нещо против да проверя куфара, за да се уверя, че там няма нищо незаконно или контрабандно...

Той ме прекъсна.

— Нед, щом казвам, че са само пари, значи са само пари. Разбираш ли?

— Да, разбирам те.

— Както и да е, просто за да се успокоиш, ще накарам хората на Романо да скрият добре парите в куфара.

— Чудесно — избъбрих сломено.

Той ме изгледа свирепо.

— Ще изпълниш тази задача, нали?

Тонът му казваше всичко. Това е заповед. А ти изпълняваш заповеди или си носиш последствията. Затаих дъх.

— Ще направя всичко, за което ме помолиш — изрекох тихо.

— Ето това исках да чуя — усмихна се той. — Днес по-късно ще накарам някого да ти остави билетите в офиса.

Когато тръгна към вратата, той се обърна към мен и каза:

— Алън, ти постъпи умно. А аз харесвам умниците.

Трийсет минути по-късно го последвах към центъра. Беше гореща сутрин, необичайна за сезона — загатване за предстоящите летни горещини. Излизайки на улицата, аз сякаш се хвърлих в басейн с врял кленов сироп. Но бях безразличен към жестоката влага, към безмилостното слънце, към врявата на пневматичните чукове, разкопаващи улицата край спирката на Кенъл стрийт. Носех се в свое собствено пространство, затворено за всичко около мен. И защо да забелязвам живота, когато вече си нямах свой собствен живот?

Когато стигнах в офиса, аз се отпуснах на стола си и вдигнах крака върху бюрото, изритвайки рекламните брошури на „Екскалатор“. Те се пръснаха по пода. Не виждах причина да ги събирам. Вместо това заковах поглед в лъскавите им корици. Те изглеждаха толкова официални. Толкова професионални. Толкова обещаващи. Но бяха причината за смъртта на човек и заради тях аз бях превърнат в слуга. Те бяха входът към лъскавия капан, заложен за мен. Сега разбирах защо Джери ме е натикал в такъв малък офис. Даваше ми възможност да опитам вкуса на своето бъдеще като затворник.

Около обяд някой почука на вратата. Все още отпуснат в стола, аз извих глава и извиках:

— Да?

— Как си, партньоре.

Вцепених се и осъзнах, че гледам към тъмен, едър тип, облечен в прекалено голям черен костюм.

— Вие сигурно сте Нед Алън, нали?

В гласа му се усещаше далечен южняшки оттенък. И въпреки че последния път го видях с бейзболна шапка и тъмни очила, веднага разбрах, че предишната ни среща се състоя снощи на паркинга на Хайт Риджънси, когато той опря пистолет в главата ми.

Това беше *Главорез Номер Едно*.

— Да не си глътна езика? — осведоми ме загрижено той.

— Да, тъъ, аз съм Нед Алън. А ти кой си?

— Аз съм *От Горе*, ето кой съм. Нося ти нещо.

Подаде ми дебел плик.

— Ето ти самолетния билет за утре. Имаш запазено място за полета на Американ от Ла Гуардия в седем и десет, приземяваш се в Маями в десет и петнайсет и хващаш такси до хотел Делано. Срещаш се с мистър Бърт Чейзън в бара на хотела — опитай една от техните пини колади, между другото... те са убийци — а после хващаш такси до международното летище в Маями интернешънъл за полета на Американ ийгъл до Насау в един и петдесет. Кацаш в Насау в два и четиридесет и пет, вземаш такси директно до Бахамската търговска банка. Мениджърът, Оливър Макгуайър, те очаква, имаш билет обратно до Маями в пет и четиридесет и пет, сменяш самолетите и скачаш на полета на Американ към Ню Йорк в седем и дваайсет и пет. Запомни ли всичко?

— Мисля, че да.

— Сигурен си. 'Щото няма напечатан пътеводител.

Не бях много изненадан да чуя това. Джери внимаваше много да не оставя никакви писмени следи, които биха могли да ме свържат с Балантайн индъстриз. Плащаше ми се в брой, разходите ми бяха възстановявани в брой. Несъмнено наемът на офиса ми и самолетните билети се изплащаха от сметка на фонд „Екскалибър“, която нямаше никаква връзка с Балантайн. И от първия ден, в който започнах да работя тук, ми беше казано, че не трябва да се показвам в Балантайн индъстриз на осемнадесетия етаж. Джери беше прав — даже да отида при ченгетата или вестниците и да им разкажа приказката за съмнителните офшорни холдингови фондове, управлявани от моя работодател, Джак Балантайн, те нямаше да открият никакво проклето доказателство, за да ме свържат с него.

— Вътре ще намериш и четиристотин кинта в брой, които трябва да ти покрият всички таксите от и до летищата. Ако ти остане нещо, купи си една хубава вечеря.

— Много си резултатен — казах аз.

— Това ми е второто име.

— А — значи така трябва да ти викам. *Мистър Туре Резултатен Туре.*

Той присви очи.

— Това ли ти е представата за майтап?

Срещнах погледа му и направих всичко възможно, за да прикрия нервността си.

— Не сме ли се виждали преди? — попитах.

Той не премигна.

— Никога в живота си не съм те виждал.

— Сигурен ли си?

— Наистина съм сигурен. И съм сигурен, че и ти наистина си сигурен.

Беше време да приключа с това. Бързо.

— Трябва да съм те сбъркал с някой друг — рекох небрежно аз.

— Да, сигурно така си направил.

Той отвори вратата.

— Приятно прекарване в Маями. Ти очевидно обичаш да ходиш там.

— Никога не съм бил в Маями.

— Бил си. Вчера беше там, забрави ли?

— Разбира се — отговорих. — Естествено, че вчера бях в Маями.

— Точно така. Беше там. А в плика ще намериш още някои нещица, които да ти освежат паметта. Беше истинско удоволствие да се запозная с теб.

Вратата се затвори зад него. Аз веднага разкъсах плика. Вътре беше билетът ми за следващия ден. И още един билет до Маями на мое име, с вчерашна дата, с откъснати бележки за влизане и излизане, за да създадат впечатление, че той наистина е бил използван. Имаше и квитанция — с прикачена извадка от кредитна карта — от *Коли под наем Аламо*, показваща, че вчера на летището в Маями съм наел кабриолет Мустанг. Моята Master Card изпадна от плика. Също и три снимки — очевидно направени със специален, високоскоростен нощен филм — ясно показващи как извеждам очевидно пияния Тед Питърсън от Хайт Риджънси.

Много дълго гледах тези снимки. После бръкнах в плика и извадих последния предмет. Беше малко касетофонче. През мъничкото пластмасово прозорче видях, че касетата е още вътре. Натиснах бутона за старт. Качеството на записа беше лошо — тракането на сребърните съдове доминираше над всички останали звуци. Но въпреки околния шум, можеше да се чуе съвсем ясно какво се казва:

— Не бих се притеснявал чак толкова много за този тип Тед Питърсън.

— Джери — той е като Терминатора. Няма да се откаже докато не се превърна в история.

— Ти не спомена ли, че той работи в GBS?

— Да, той е шеф на отдела им за медийни продажби.

— Искаш ли да го разкарам от теб?

— Искам го мъртъв.

— Не осигуряваме тази услуга.

Натиснах стопа и хванах главата си с две ръце. Проклетият кучи син беше записал това по време на вечерята ни в Були Бейкъри — вечерята, когато ми предложи работата. Джери сигурно не е можел да повярва на късмета си, когато ме е чул да споменавам името на Тед Питърсън предишния ден, когато Лизи ме изрита и аз се оставих на милостта му. И, като върховен стратег, какъвто несъмнено е, той изведнъж е съзрял начин да се справи с проблема си с Питърсън и едновременно с това да ме матира.

Но какъв точно беше проблемът с Питърсън? Какво имаше Питърсън срещу Джери, срещу Балантайн, срещу фонда? И каква погрешна карта беше изиграл, та се наложи Джери да го унищожи?

Скъсах снимките на малки парченца. Извадих касетката от касетофона и я стъпках с тока на обувката си. Събрах останките в празния плик. После вдигнах телефона и се обадох на Джери.

— Благодаря, че ми напомни грубо как действа шантажът.

— Аз не те шантажирам — каза той, явно му беше забавно.

— Добре... от езикова гледна точка си прав. Това не се нарича шантаж, това е принуда. Демонстрация на груба сила. Напомняне за това кой е шефът.

— Съжалявам, съжалявам, наистина беше грубичко. Вземам си бележка и се извинявам смирено. Май че от време на време преигравам ръката си.

Пример за което е начинът, по който уреди Питърсън да бъде обезглавен от нюхейвънския експрес.

Подбрах думите си внимателно.

— Знам си мястото, Джери.

— Това беше само проверка, нищо повече. Просто исках да се уверя, че си на борда заедно с нас.

— На борда съм, Джери.

— В такъв случай въпросът няма да бъде повдиган повече.

— И ще престанеш да записваш всичките ни разговори?

— Аз не съм записвал всички наши разговори, Нед. Само *подбрани*.

И затвори.

Грабнах плика и излязох от офиса. Когато тръгнах на юг по Медисън, видях боклукчийски камион, паркиран на две преки южно от ъгъла на Петдесет и първа улица и хвърлих плика в свистящата му центрофуга за боклук. После спрях пред една вестникарска будка и си купих истински боклук — по-добре познат като Ню Йорк поуст. Историята, която търсех, покриваше горната половина на трета страница.

„КОМПЮТЪРЕН АДМИНИСТРАТОР УМИРА ЗАГАДЪЧНО, ПАДАЙКИ ПОД ВЛАКА“

Поуст бе посветил на историята над дванадесет абзаца (което, по таблоидните стандарти, беше равносилно на обема на „Война и мир“). В основата си тя покриваше същата информация като репортажа от *Ню Йорк едно* — с две изключения. Поуст беше успял да се добере до цитат от машиниста, Хауърд Бубриски, в което той потвърждаваше, че преди удара на линията е имало двама мъже — и единият от тях като че отскочи от влака тъкмо навреме. Второто ново откритие идваше от *неназован източник, който твърдеше, че според колегите на Питърсън в GBS напоследък той изглеждал разстроен и депресиран и очевидно бил погълнат от някакъв личен проблем...*

По-добре познато като това, че е опявал на Джак Балантайн по неподходящ начин.

Понесох се към центъра, спрях в кафене Ню уърлд на Четиридесет и трета улица за сандвич и ледено кафе. Седейки там, прочетох историята в Поуст няколко пъти — облекчен да забележа, че никой не беше видял Питърсън преди малкия му инцидент. Докато я поглъщах за четвърти път, клетъчният ми телефон звънна.

— Шефе, видя ли шибания Поуст?

— Фил?

— Същият. Как си? Трябва да се чувстваш много добре, след като мистър Тед Задник Питърсън се гмурна под онзи влак.

Прекъснах го.

— Фил, може ли да ти се обадя веднага от друг телефон?

— Няма проблеми — каза той и ми даде номер седемстотин и осемнадесет в Куинс. Гаврътнах си кафето и се стрелнах към монетния телефон. Пуснах няколко монети и бързо набрах номера на Фил. Той вдигна след едно позвъняване.

— Нещо не е наред, а, шефе? — веднага попита.

— Да, така е. Но най-напред най-важното — този телефон сигурен ли е?

— Абсолютно.

— Добре.

— В беда ли си?

— Голяма беда.

— Колко голяма?

— Най-голямата.

Той спря за момент.

— Не ми казвай, шефе...

— Какво?

— За Питърсън ли става дума?

— Убеден ли си, че линията е сигурна?

— Кълна се в майка си...

— Добре, добре — прекъснах го бързо.

— Ти ли го очисти?

— Няма начин.

— Е, това все пак е нещо. Не че бих те обвинил...

— Повярвай ми, не съм го очистил.

— Но знаеш кой го е направил?

— Тъхъ.

— А те знаят ли, че ти знаеш?

— Със сигурност.

— Беше ли там?

— Фил, по-добре да не казвам...

— Разбрано. Как мога да ти помогна, шефе?

— Познаваш някои хора, нали?

— Разбира се. Познавам хора, които познават хора, които пък познават други хора... ако можеш да следиш мисълта ми.

— Е, имам нужда от малко информация.

— Имаш я.

— Чувал ли си някога за един тип на име Виктор Романо?

— Не. Той ли е човекът?

— Нямам представа. Знам само, че има строителен и транспортен бизнес в Маями. Но имам чувството, че това не е единствената му работа...

— Ще се обадя тук-там и ще се свържа с теб.

— Не, по-добре аз да се свържа с теб.

— Тревожиш ме, шефе.

— И аз съм доста разтревожен.

Но колкото и да бях разтревожен, нямаше начин да се измъкна от пътуването си до Маями. И така, в седем и десет на следващата сутрин аз се озовах в задната част на Боинг 757 на Американ еърлайнс в посока юг. Да ми вземе билет във втора класа бе само един от начините на Джери да затвърди робския ми статус — така беше сигурен, че ще остана дискретен и анонимен. В крайна сметка, освен ако не си буен, стюардесите рядко запомнят лицата на хората в задната част на самолета.

Външната температура в Маями достигаше сто градуса по Фаренхайт^[1]. Нямах много време за директен контакт с горещината. Скочих в таксито с климатична инсталация към хотел Делано на Саут Бийч, после влязох направо във фоайето с климатична инсталация. Барът беше празен. Изкатерих се на едно столче, поръчах си Перие и зачаках. След пет минути влезе кльощав мъж с тънки мустачки, оредяваща коса и евтин, не по мярка светлосин костюм. Носеше черно куфарче за компютър. Приличаше на счетоводител. Седна на столчето до мен и сложи куфарчето помежду ни. Вдигна пръст към бармана и помоли за една кола. После, фокусирайки поглед право напред, попита:

— Нед Алън?

Когато се обърнах към него, той каза:

— Няма нужда да ме гледате. Само отговорете на един прост въпрос: как се казвам?

— Бърт Чейзън.

— Преминахте теста. Куфарчето е в краката ви. Вътре има триста и петдесет бона — заедно с едно документче, което банката изисква. Не го вземайте, докато не изляза от бара. И кажете на мистър Шуберт, че следващата седмица може да направим още един депозит.

Той глътна колата си и остави пет кинта на бара.

— Аз ще се погрижа за питието — предложих.

— Ние не сме заедно, забравихте ли?

После се обърна и тръгна. Все още bliжейки минералната си вода, аз преместих крака си надясно и го пъгнах под дръжката на куфарчето. Държах го така, докато си изпия водата. После, хвърляйки два долара на бара, взех куфарчето, отидох в най-близката тоалетна, заключих се и го отворих.

Вътре имаше портативен компютър Тошиба. Вдигнах капака му, натиснах бутона за включване и наблюдавах как екранът оживява, после го изключих. Компютърът лежеше върху дебела противоударна възглавничка, предназначена да го предпази от всякакви случайни раздрусвания. Извадих лаптопа и прокарах пръсти по вътрешните ръбове на куфарчето, докато най-сетне открих две малки платнени халки. Дръпнах ги нагоре. Вдигна се цялото фалшиво дъно на куфарчето. Погледнах надолу към триста и петдесетте бона в противоударна възглавничка.

Сигурно имаше петдесет дебели тухлички с пари, натъпкани в това фалшиво дъно. Самите размери на сухото бяха зашеметяващи. Имаше и наглед редовна фактура — от Екзетър индустриал икуипмънт инкорпорейтид (с адрес в Тампа, Флорида) до компания, наречена Веритас деполишън корпорейшън. Фактурата съдържаше дълъг списък с машини, купени от Веритас, за сумата триста и петдесет хиляди долара. Имаше и печат ПЛАТЕНО.

Много внимателно извадих всички тухлички и ги струпах в скута си. Прокарах пръсти по всеки инч от куфарчето, уверявайки се, че под подплатата не е пъхнато нищо. Когато се уверих, че е чисто, върнах парите на мястото им и внимателно поставих отново фалшивото дъно. Компютърът се върна върху тази скъпа противоударна възглавница. Дръпнах ципа на затворения куфар, излязох от хотела и хванах такси направо до летището.

Върнах се на международното летище в Маями в единайсет и четирийсет и пет — само някакви си деветдесет минути, след като се

бях приземил от Ню Йорк. Забелязвайки, че нося само ръчен багаж, служителят от Американ ийгъл се интересува дали не искам да побързам за по-ранния полет за Насау в дванайсет и петнайсет.

— Естествено — отговорих аз — и с бордов пропуск в ръка хукнах към вратата. Имаше доста изнервящи моменти, когато трябваше да подам куфарчето на офицера от охраната, който го подхвърли на конвейера към рентгена. Докато минавах през металния детектор, аз наблюдавах движението на куфарчето — надявайки се, че мрачният служител, загледан в рентгеновия екран, няма изведнъж да реши, че си струва да го отвори.

Но то премина прегледа и се плъзна надолу към преградата. Добре облечен възстар джентълмен го грабна по погрешка. За секунди моята ръка стискаше неговата.

— Мисля, че сбъркахте куфарчето, сър — казах аз.

Той погледна към черното компютърно куфарче в ръката си.

— О, хей, абсолютно си прав, синко. Наистина съжалявам за това.

Подаде ми го и после посегна към едно кафяво куфарче в края на конвейера, което смътно наподобяваше моето. Реших, че човекът наистина е направил грешка.

— Няма проблеми — казах аз, облекчен, че не се наложи да му чупя ръката.

На шейсетместния лек самолет му трябваха само четиридесет минути да прескочи като жаба до Бахамите. Още пет нервни минути на бахамската митница. Но униформеният служител ми махна да минавам и аз магнах на едно скапано такси пред терминала. Минахме през колибите в предградията на Насау. Преди да стигнем до главния туристически център на града, завихме надясно и паркирахме пред малка, тумбеста, нова сграда, която спешно се нуждаеше от преобоядисване. Табела, написана на ръка — Бахамска търговска банка — се люлееше над главния вход. Пристъпих навътре и влязох в голяма открита зала с лошо флуоресцентно осветление, олющени сини стени, протрит линолеум и вентилатори на тавана, които допълваха старата климатична инсталация, хрипяща като туберкулозно болен. Из залата бяха пръснати половин дузина стоманени бюра, зад които седяха

половин дузина доста възрастни бахамки. Ако върху бюрата нямаше компютри IBM, щях да се закълна, че току-що съм влязъл в друго измерение — в Карибите през петдесетте години. В задната част на залата имаше два остъклени офиса, и двата боядисани в цвят, който би могъл да се определи като зелено електрик, обзаведени с евтини тръстикови мебели, каквито можеш да очакваш в най-долнопробния хавайски курорт. Елиът Кепъл беше прав — Бахамската търговска банка наистина не внушаваше доверие.

— Здравейте, мистър Алън — изчурулика жената зад бюрото, поставено най-близо до входа.

— Тъъ, здравейте — отговорих аз, стъписан от факта, че тя знае името ми.

— Мистър Макгуайър ни каза, че идвате, да си отваряме очите за вас. Вървете направо отзад — той ви очаква.

Оливър Макгуайър беше бахамски джентълмен около четиридесетте. Висок бе почти шест фута и четири инча и имаше сериозно надут вид на човек, който отхвърля глупостите за средната възраст. На стената му, до една негова снимка на млади години в екип за крикет, висеше портрет на кралица Елизабет. И днес беше облечен в бяло: бял памучен панталон, бяла ленена риза, разкопчана на шията, и бели платнени обувки. Не приличаше на banker от Уолстрийт.

— Е, най-накрая да видя едно лице, което стои зад фонд „Ексакалибър“ — каза той и ми стисна ръката.

— Никога досега не сте срещал някого от фонда? — попитах аз.

Той ми направи знак да седна в тръстиковия стол срещу бюрото му.

— Не познавам много от офшорните си клиенти. Те общо взето са невидими.

— Е, ами кой откри сметката на „Ексакалибър“ тук?

— Подобна информация е поверителна, но вашият бахамски адвокат, Уинстън Паркхил, предаде цялата документация. Вие видяхте ли се с него?

— Аз започнах работа във фонда преди около месец. Но нямате ли някакво име, на което да се води сметката?

— Според бахамските закони, ако компанията е регистрирана тук, няма нужда от име, на което да се води сметката. Ако обаче вие лично искате да си откриете сметка при нас, законът ни задължава да я

открием на ваше име — макар че, разбира се, ако вашите данъчни служби почукат на вратата ни, ние нямаме и най-малкото задължение да ги информираме дали имате, или нямате сметка при нас.

Той се усмихна.

— Добре дошли в света на офшорното банкерство — където наистина можеш да кажеш на американското правителство да върви на майната си.

— Бих искал да си открия сметка при вас — казах аз. — Само заради удоволствието да натрия носа на IRS.

— Непременно — кимна Макгуайър, бръкна в едно странично чекмедже и извади два формуляра. — За нас ще е удоволствие да бъдете наш клиент. Всичко, което искаме, е някакъв документ за самоличност — паспортът ще свърши работа — и подписът ви на тези формуляри.

Взех формулярите, сгънах ги и ги пъхнах във вътрешния джоб на сако си.

— Ще си помисля — казах. Онези хиляда сто и петдесет долара седмично, които получавах от Балантайн индъстриз, не ми даваха голяма възможност да се възползвам от една офшорна сметка.

Мистър Макгуайър насочи вниманието си към куфарчето до стола ми.

— Предполагам, че днес ще направите депозит? — каза той.

Сложих куфарчето върху бюрото му. Отворих го, извадих лаптопа и вдигнах фалшивото дъно. Макгуайър даже не премигна.

— Това са триста и петдесет хиляди долара — осведомих го.

— Имате и документация за източника на парите?

— Върху парите има фактура, ако говорите за това.

— Точно за това говоря — кимна той. — Според новото законодателство против прането на пари бахамските банки не могат да приемат депозит над десет хиляди долара без писмено доказателство за произхода на парите.

Спря за момент и разсеяно почука по куфарчето ми с левия си показалец.

— Разбира се, това не означава, че ние трябва да проучваме задълбочено дали тази документация е законна... или, в този случай, да задаваме въпроси за това по какви тайнствени начини парите са

стигнали до нашия бряг. Красиво куфарче, мистър Алън. Хубава кожа. Откъде го купихте, ако нямате против да ви попитам?

— Подарък е.

— Разбира се — избъбри той и се изправи. — Ей сега ще накарам някого да ги преброи.

Тръгна с куфарчето към предния офис. Върна се след минута.

— Как пристигаха предишните депозити за фонда? — попитах аз.

— Чрез трето лице. Но до днес вашите депозити са само... колко...?

Той набра няколко цифри на компютъра си, после впери поглед в екрана.

— Шест милиона двеста осемдесет и четири хиляди петстотин и трийсет и два долара. — Огледа ме внимателно. — Ако нямате нищо против, че го казвам, това не е значителна сума за един частен холдингов фонд. Имам предвид, че според моя опит двеста милиона е една по-типична сума — макар че това се основава на петдесет милиона долара в брой, а останалото са заеми. И, разбира се, когато говорим за фонд с такива размери, обикновено са включени само трима-четирима основни инвеститори. Играчи като Джордж Сорос, Хенри Кравиц...

— Изглежда знаете доста за тези неща.

— Имате предвид като за бахамски банкер — сухо отбеляза той.

— Не съм искал да ви обидя.

— Не съм се обидил. Причината, поради която знам толкова много за холдинговите фондове, е, че в продължение на дванайсет години работих в Лондон, за една малка компания, наречена Лемън брадърс.

Ако целта му беше да ме обърка, той успя.

— Лемън брадърс... уха. Защо се отказате?

— И в замяна на това дойдохте в тази малка порутена банка? Случвало ли ви се е да бъдете в Лондон през януари, мистър Алън?

— Никога не съм бил в Лондон.

— След дванадесет януарски зими в Лондон ще бъдете доволен да приемете по-малката заплата и по-лошите условия в замяна на късче небе. Както и да е, аз съм бахамец. Това е моята страна. Искан да се върна у дома. И офшорното банкерство е едно постоянно

забавление. Особено след като ни дава възможност да се срещаме с колоритни бизнесмени като вас.

— Аз не съм колоритен, мистър Макгуайър.

— Мистър Алън, всеки, който се появи в офиса ми с компютърно куфарче, съдържащо триста и петдесет хиляди долара, е, според мен, колоритен герой.

Телефонът на бюрото му звънна. Той го вдигна, каза около дузина думи и отново ме погледна.

— Вашите триста и петдесет хиляди долара са в наличност и са вписани в сметката ви.

Придърпа към себе си голяма тъмножълта книга с квитанции, попълни квитанцията и отрязка, взе печат, намокри го, удари го два пъти върху книгата си, после откъсна квитанцията и ми я подаде.

— Сега всичко е официално — обясни той. — Можете да си вземете куфарчето на рецепцията. И, разбира се, не си забравяйте лаптопа.

Аз станах, мушнах тошибата под мишница, а после му благодарих за помощта.

— Сигурен съм, че скоро пак ще се видим — усмихна се той.

— Зависи.

— От какво?

— От това колко бързо ще нарастват инвестициите във фонда ни. Той ми се усмихна съзаклятнически.

— Или от това колко компютърни куфарчета, пълни със сухо, можете да носите наведнъж — каза той.

Аз се възпротивих:

— Аз не съм куриер, мистър Макгуайър. — Но, разбира се, вече знаех, че ще бъде точно това, което Джери Шуберт поиска от мен.

Жабешки прескок до Маями, бърза връзка за Ню Йорк и се върнах на Ла Гуардия в десет и двацет същата вечер. На излизане от терминала си купих един брой на Поуст. Този път историята на Тед Питърсън беше запратена чак на пета страница, но заглавието все пак ме накара да настръхна.

„КОМПЮТЪРЕН АДМИНИСТРАТОР В
РЕСТОРАНТСКИ СКАНДАЛ ЧАСОВЕ ПРЕДИ

СМЪРТТА СИ“

Както се опасявах, обекелнерът в ресторанта на Хайт Риджънси, Майкъл Олгър (според Поуст) се появил и информирал полицията, че Питърсън бил в неговото заведение вечерта преди смъртта си под колелата на влака Метро Норт. Нещо по-лошо, Олгър съобщил на ченгетата, че Питърсън не е бил сам в ресторанта, че бил забелязан как спори разгорещено с друг човек, с подобен на неговия костюм, на една ъглова маса — спор, който по-късно, както става обикновено, избухнал в скандал.

Последният абзац от историята наистина ме довърши:

„Щатската полиция в Кънектикът сега силно желае да разпита белия мъж, забелязан да излиза от хотела заедно с Питърсън. Той е бил описан като около трийсетгодишен, висок около шест фута, с нормално телосложение, със сламеноруса коса, облечен със светлосив костюм.“

Несъмнено полицейският художник сега седеше срещу мистър Олгър и рисуваше портрет по описание на предполагаемия престъпник. Несъмнено няколко колеги на Питърсън от GBS вече са били разпитани от полицаите. *Имаше ли врагове?*, щяха да попитат. И всички щяха да кажат едно и също. *Е, онзи тип, Нед Алън, наистина му вдигна много грозен скандал онази вечер преди смъртта му.*

Когато влязох в едно такси към Манхатън, телефонът ми звънна. Щом го вдигнах, Джери попита:

— Как мина?

— Нямаше спънки — отговорих.

— Радвам се да го чуя.

— Видя ли тазвечерния Поуст?

— Винаги чета Поуст — информира ме той с тон, който показваше, че не трябва да повдигам подобни въпроси в толкова лесен за проследяване разговор. — Чудесен вестник. Пълен с интересни истории. Ти сега в такси ли си?

— Да.

— Тогава хайде да се срещнем във Фанели. Ще те черпя с една късна вечеря.

Фанели бе една дупка в махалата — вероятно единственият бар с грил в стар стил, останал в Сохо. По пътя нямаше движение, така че пристигнах малко преди единадесет. Джери вече седеше на масата в малката трапезария зад бара. Беше спокойна вечер. Ние бяхме единствените клиенти в задната стая.

— Правило Номер Едно на съвременния живот — поде Джери, след като седнах. — Никога, никога не обсъждай нещо дискретно по клетъчен телефон.

— Уплашен съм до смърт, Джери.

— Защо? Защото някакъв шибан хотелски оберкелнер казва, че видял Питърсън с някого?

Взе моя брой на Поуст, обърна на пета страница и зачете на глас:

— ... около трийсетгодишен, висок около шест фута, с нормално телосложение, със сламеноруса коса, облечен със светлосив костюм. Това се отнася за половината мъжко население на окръг Феърфийлд.

Аз говорех почти шепнешком.

— Но да предположим, че някой разкаже на полицията за скандала ми с Питърсън на приема на СОФТУС? И да предположим, че ме изправят за разпознаване пред управителя на ресторанта?

— Параноята те е превзела напълно. Какво от това, че са те видели да се караш с Питърсън? Първо, ако ченгетата разпитат в GBS, вероятно ще открият още половин дузина хора, които са се карали с този тип. Защото той беше задник, който си прокарваше път в живота, карайки се с всички. Второ, ако ченгетата наистина те извикат на разпит, ти си имаш алибито с Маями. И щом веднъж видят, че имаш законно доказателство за това, че по време на убийството си бил другаде, те няма да те разследват за случая в Кънектикът.

— Наистина ми се ще да ми дадеш някаква насока за това защо Питърсън беше толкова опасен за теб — подхвърлих аз.

— Чувал ли си някога онзи забележителен американски израз: *Онова, което не го знаеш, не може да ти навреди?* На твоето място щях да последвам този съвет. Но знай следното: ако — поради някаква изключителна причина — около теб наистина стане горещо, ние ще предприемем всичко, за да те измъкнем от опасността. Както казах

вчера, казвам го и пак: докато си в нашия отбор, няма за какво да се тревожиш.

Едва не му благодарих. После си помислих: значи това наричат стокхолмски синдром — когато заложникът изведнъж започва да гледа на своя похитител като на свой защитник. Така че не казах нищо, а просто потвърдих последния му коментар с кимване.

— Сега имаме да обсъдим един малък бизнес — смени темата той. — Искам утре да летиш за Атланта и да се видиш с един друг клиент на фонда. Ед Симеоне. Той също прави инвестиция в брой за „Екскалибър“...

— ... и, нека се досетя, искаш да я взема, после да скоча в самолета до Насау и да я депозирам на нашата сметка.

— Ти си много умно момче.

Джери бръкна в джоба на самото си и извади от там един плик.

— Ето ти билетите. Боя се, че трябва да тръгнеш в шест сутринта. И след срещата ти на летището с представителя на мистър Симеоне ще трябва да летиш до Маями, преди да смениш самолета за Насау.

Аз го прекъснах.

— Искам да знам нещо.

— Не, няма да пренасяш никаква контрабанда. И да — мистър Симеоне е напълно законен бизнесмен, който ръководи един от най-големите заводи за обработка на храни на Юг.

— Това отговаря само на част от въпроса ми.

— Каква е другата част? — попита той безпристрастно.

— Променена ли е длъжностната ми характеристика?

Той с мъка удържа усмивката си.

— Да кажем, че се е развила. Защото през последните няколко дни ние взехме корпоративно решение да трансформираме „Екскалибър“ във фонд, съставен изцяло от частни инвеститори. Което, боя се, означава, че...

— ... че сега съм куриерът на фонда.

Той не обърна внимание на грубия ми тон.

— При огромното количество на инвестициите в брой, които наскоро успях да привлека за фонда, боя се, че сега имаме нужда ти да изпълняваш тази куриерска функция. Знам, че не те наех за това. Знам също, че така не използваме забележителния ти талант на продавач.

Обаче, след като достигнем инвестиционната цел на фонда от двадесет и два милиона...

— Двадесет и два милиона! Всеки ден ще бъда на този самолет за Насау.

Гласът на Джери остана спокоен както винаги.

— Боя се, че през следващите няколко месеца ще покриеш доста мили. Обаче щом веднъж достигнем целта си...

— Какво? Ще започнете да ме карате да пренасям кокаин от Колумбия? Или ще започнете да проучвате възможностите за износ на оръжие в Ирак?

Продължителна пауза. Джери забарабани с пръсти по масата, после отново погледна към мен.

— Ще го кажа само веднъж: ако не ти харесва работата, която ти предлагам, ти си свободен да напуснеш. Но ясно разбираш какви ще бъдат последствията от подобна стъпка.

— През цялото време си планирал това, нали? От момента, в който се появи в офиса ти, ти си помисли: *ето перфектната пионка*.

— Приписваш ми твърде много предварително планиране и коварство. Аз не съм по-различен от повечето благоразумни преуспяващи бизнесмени: когато видя възможност, просто я използвам.

Подаде ми билетите за самолета.

— Е, кажи сега — ще летиш ли за Атланта, или не?

Беше мой ред да забарабана с пръсти по масата. Но след миг се пресегнах и взех плика от ръката му.

Той кимна с одобрение.

— Нещо последно. Носи това компютърно куфарче със себе си — и можеш да сложиш вътре парите на Симеоне. Всъщност мисля, че ще трябва да използваш това куфарче при всичките си куриерски задачи. Ако митничарите в Насау или в САЩ те виждат всеки път с различни чанти, може да станат подозрителни.

— Няма ли да станат много подозрителни, след като ме проследят, че отивам и се връщам от Бахамите няколко пъти?

— Обещавам ти, цялата тази куриерска операция ще отнеме само няколко седмици. И, повярвай ми, на тях им трябва поне няколко месеца преди да си набележат някой, който лети много често. Така че няма абсолютно нищо, за което да се тревожиш.

Не казах нищо.

— Добре тогава, хайде да поръчваме — предложи Джери.

— Изгубих си апетита.

Джери използва липсата ми на апетит като извинение, за да отиде на среща с новата си жена на седмицата. Щом излезе, аз отидох до телефонния автомат в ресторанта и набрах Куинс.

— Здравсти, шефе — обади се Фил. — Как си?

— Все по-зле и по-зле. Чувал си някога за човек на име Ед Симеоне?

— Не — но открих малко информация за онзи Виктор Романо.

— Той бойскаут ли е?

— Ийгъл скаут^[2]. Да, наистина има законен строителен и транспортен бизнес — но също така е бил разследван от федералните за всичко — от контрабанда с оръжие до наркотици, както и за две убийства на тъй наречени бивши другари. Но федералните не успели да открият нищо, за което да се хванат.

— Исусе — възкликнах аз.

— Ти работиш ли с този Ийгъл скаут?

— Нещо такова.

— Разумно ли е?

— Приеми го така: нямам голям избор по въпроса.

[1] 100 градуса по Фаренхайт се равняват на 37.7 градуса по Целзий — Б.пр. ↑

[2] Eagle Scout — скаут орел — най-високият ранг в организацията на бойскаутите — Б.пр. ↑

3.

Представителят на Ед Симеоне се оказа шофьор. Беше облечен в тъмносин блейзър и носеше класическа черна шофьорска шапка с лъскава черна козирка. Както беше уговорено, ние се срещнахме в района за пристигащите. Той държеше табела с моето име, написано на нея. Когато приближих към него, той ме помоли да го последвам до колата му. Влизайки вътре, аз открих куфарче на задната седалка.

— Двеста и осемдесет хиляди, сър — докладва късо — Ще намерите и плик с необходимата документация.

— Добре — отговорих.

— Пак ли ще летите с Делта?

— Не, с Американ.

Докато ме караше към терминала на Американ еърлайнс, аз бързо изпразних куфарчето върху задната седалка. После отворих моето компютърно куфарче и натъпках тухличките с пари в отделението под лаптопа. Огледах приложените документи. Това беше фактура от Фей & Синове (консултантска фирма, базирана в Далас) за компания от Сан Антонио, наречена Купър-Мюлин за двеста и осемдесет хиляди долара в хонорари. Не изглеждаше законна.

— Всички пари ли са там? — попита шофьорът.

— Изглежда.

— Трябва да сте много талантлив — да успеете да преброите толкова сухо, и то толкова бързо.

Спря пред терминала на Американ.

— Приятен полет, сър.

Сто минути до Маями. Шейсет минути престой. Един час до Насау. И хитрата усмивка на Оливър Макгуайър, когато влязох в банката.

— А вие казвахте, че няма да се върнете скоро — избърбори той, докато се здрависвахме.

— Сгреших.

— Колко ми носите днес?

— Двеста и осемдесет хиляди — отговорих аз, подавайки му куфарчето.

Той леко сбърчи чело.

— Фондът ви очевидно излита нагоре.

— Очевидно.

Куфарът беше предаден на една жена на име Мюриъл. Докато я чакахме да преброи парите, ние седнахме в офиса на Макгуайър и пийнахме по една кола. Аз му подадох фактурата, която придружаваше парите. Той я погледна набързо, после я хвърли в кошчето, пълно с документи, което стоеше на бюрото му.

— Е, кажете ми, мистър Алън... в какъв точно вид бизнес инициативи инвестира фондът ви?

— Общо взето, компании за нови информационни технологии.

— А вашите инвеститори — те, общо взето, въртят бизнеса си с пари в брой?

— Аз съм просто куриер, така че не познавам лично никого от тях.

— Разбира се, че не ги познавате — закани ми се той шеговито.

— И защо ви е? В крайна сметка невежеството е блаженство.

Той ми се усмихна, наслаждавайки се на неудобството ми.

— Както казах, мистър Макгуайър, аз съм просто момче за поръчки. Вземам парите, нося ви ги, връщам се в Ню Йорк с квитанцията. Не задавам въпроси, навеждам глава, както са ми наредили.

— Искате ли да вършите тази работа?

— Вие как мислите?

Той ме погледна загрижено.

— Ако бях на ваше място, щях да внимавам много, ето какво мисля.

Аз го погледнах в очите.

— И защо ми казвате това?

— Е... вижте какво стана с Тед Питърсън.

Аз едва не паднах от стола.

— Вие сте познавал Тед Питърсън? — попитах.

— Да, познавах мистър Питърсън.

— Като клиент?

— Да, той имаше сметка при нас. Ужасно нещастие го е сполетяло, нали?

— Вестниците тук отразиха ли смъртта му?

— Не, но в Насау получаваме Ню Йорк таймс. Както можете да си представите, аз бях шокиран, когато прочетох за този инцидент... ако, разбира се, е било инцидент. Полицията все още не е изключила хипотезата за мръсна игра, нали?

— Не, не е — отговорих тихо.

— Вие очевидно също сте познавал мистър Питърсън?

— Работех в компютърния бизнес — така че, да, срещали сме се няколко пъти.

— И това бе степента на познанството ви?

— Да — отговорих внимателно, — просто случайни професионални срещи.

Той отново ме погледна със задоволство.

— Значи не знаете...

— Какво?

— Че Тед Питърсън беше джентълменът, който всъщност откри при нас сметката на фонд „Ексакалибър“?

Сега бях напълно объркан. Преди да успеея нещо друго, освен да покажа, че съм шокиран, телефонът върху бюрото на Макгуайър звънна. Той го вдигна, промърмори няколко думи, после затвори и придърпа към себе си книгата с квитанциите.

— Точно двеста и осемдесет хиляди долара — каза той, пишейки квитанцията.

— Защо не споменахте връзката с Питърсън още вчера? — попитах аз.

— Защото исках първо да ви опозная — предпазливо отговори той.

— Чакайте малко — не споменахте ли, че местният адвокат на фонда е открил сметката?

— Не, разбрал сте ме погрешно. Адвокатът просто оформи документацията. Но именно Питърсън се появи тук с първия депозит на „Ексакалибър“ миналата година.

Печатът му се стовари върху квитанцията.

— Разбира се, едновременно с това той си отвори и лична сметка при нас.

— Много ли имаше в нея?

— Това е поверителна информация. Но ще ви го кажа така: не беше незначителна сума. И макар да знам, че е мъртъв от няколко дни, адвокатите му все още не са се свързали с нас.

— Мислите ли, че никой не знае за съществуването на сметката?

— Твърде рано е да се каже.

— Не разбирам нещо: ако той е открил своя собствена сметка по пощата, тогава защо не е правил депозитите си също по пощата?

— Защото всички депозити бяха в брой. И защото, както много наши клиенти, той вероятно не е искал документална следа, свързваща го с тази сметка.

Ако — както твърдеше Джери — Тед Питърсън е бил изпаднал в сериозно финансово затруднение, как тогава е могъл да прави депозити в брой в офшорна сметка на свое име? В края на краищата една голяма мултинационална компания като GBS не плаща на служителите си в брой. И, според Джери, Балантайн индъстриз са започнали да му плащат консултантски хонорар преди три-четири седмици. Така че откъде е вземал парите?

— Мистър Питърсън казвал ли ви е някога кой стои зад фонд „Ексакалибър“? — попитах аз.

— Що за абсурдна идея — учуди се Макгуайър, подавайки ми квитанцията. — Разбира се, че не е споменал и дума за имената на съдружниците си. А даже да ме беше информирал, аз нямаше да ви кажа. Бахамският банкер е като свещеник: той не може да разкрие нищо, споделено по време на изповед.

После се разсмя и допълни:

— Но не може да дава и опрощение. Може само да прибира в банката нечий пари — и да предложи инвестиционен съвет, ако го помолят. Така че аз не задавах въпроси на мистър Питърсън за нищо, свързано със сметките му тук. Нито за личностите зад фонда. Нито за произхода на шестте милиона долара, с които той откри сметката на „Ексакалибър“.

Аз премигнах.

— Питърсън се е появил тук с шест милиона в брой? — възкликнах аз.

— Да — и всичките натъпкани в два туристически сака. Четири мои служителки трябваше да ги броят цял ден. Шест милиона са много

пари.

— След това правил ли е други депозити по сметката.

— Не. Сметката не е получавала допълнителни фондове до вчера — когато се появихте вие. Кое то, предполагам, ви превръща в наследник на мистър Питърсън.

Той си погледна часовника.

— Ще трябва да ме извините — след половин час трябва да играя тенис с нашия финансов министър.

— Един последен въпрос...

Мистър Макгуайър се изправи.

— Трябва да бъдете кратък. Ако закъснея, министърът може да вдигне основния лихвен процент.

— Защо ми казахте да внимавам?

Той сви рамене, после каза:

— Защото куриерите винаги се харчат лесно, ето защо.

През целия обратен път до Ню Йорк аз не преставах да си мисля: значи Питърсън е бил мой предшественик като куриер на фонда. Кое то означава, че е бил съучастник на Джери и Балантайн по-дълго от три седмици. Кое то, на свой ред, означава също...

Мозъкът ми включи на обратно превъртане. Изведнъж си спомних телефонния ни разговор с Питърсън, след като той капитулира във връзка с рекламното приложение за „Компютърен свят“.

— Давай направо, Алън. Накъде отива това? Или да кажа така: какви са твоите условия?

— Моите условия? Ти изпълни моите условия. Одобри сделката с Айвън...

— Хайде да оставим тези скромни глупости, нали? Искаш да играеш, хайде да играем. Сигурен съм, че ще можем да измислим начин да уредим това заедно и всички да са доволни.

След като най-накрая го убедих, че наистина не знам за какво говори, настъпи продължително мълчание. Когато Питърсън заговори отново, гласът му беше изгубил жлъчността си.

— Алън, какво точно знаеш?

Когато казах, че знам всичко за инцидента с Джоан Гластън, в гласа му наистина се усети облекчение — сякаш това бе едно съвсем дребно провинение в сравнение с...

С какво? Умът ми се стрелна назад, в онази сутрин, когато карах на север към Олд Гринич и се изправих пред Питърсън на неговата алея. Той замръзна, когато споменах Гранд Кайман — после се обърна към мен, а очите му бяха изпълнени с опасения.

— *Просто се махни от тук — каза той тихо.*

Гранд Кайман. По време на това посещение беше станало нещо, което се бе раздвижило...

Чакай малко. Може би именно на Гранд Кайман той е открил... какво?

Открил е нещо, което по-късно е направило неизбежна срещата му с експреса Метро Норт?

Питърсън изглеждаше толкова уплашен и напрегнат, когато разговаряше с Джери на приема на СОФТУС. Дали Джери го беше заплашил по същия начин, по който после заплаши мен? Може би се е опитал да превърне Питърсън в своя пионка — и, след като не е успял, е решил, че аз съм съвършеният кандидат? Джери бе нагласил умно случайната ми среща с Питърсън на приема на СОФТУС. И после бе изиграл един майсторски удар, настоявайки да се срещна с Питърсън в Хайт Риджънси...

Става дума за една перфектно изпълнена двойна игра. Устата на Питърсън е затворена, аз съм хванат в капан — и за всичко това е нужно едно малко нечестно планиране. И сега щях да остана постоянно хванат в този капан. Освен ако...

Ето къде изтеглих празно билетче. Защото все още не можех да намеря изход от тази ситуация. Всичко, което можех да измисля беше:

Куриерите винаги се харчат лесно.

Върнах се в Ню Йорк в пет следобед. Тръгнах си към мансардата, проверих съобщенията си (никакви), после нахлузих чифт джинси и тениска и реших да се измъкна за една ранна вечеря във Вилидж. Но когато стигнах до Блийкър стрийт, клетъчният ми телефон звънна.

— Нед?

Трябваше ми момент, за да осъзная чий е този глас.

— Лизи?

— Здравсти. — Тонът ѝ беше приятен, любезен.

— Ето това се казва изненада — казах аз и бързо допълних: — Приятна изненада.

— Обадих се в офиса ти, но телефонният ти секретар ме посъветва да опитам на клетъчния ти телефон.

— Да, тази сутрин бях в командировка извън града. Току-що се върнах. Откъде се обаждаш?

— От офиса.

— В Ел Ей?

— Не, тук в Ню Йорк.

— Ти си в града? — уточних аз, опитвайки се да прикрия вълнението си.

— От понеделник съм тук по работа. Отседнала съм при Йан и Джина — 'щото, както знаеш, апартаментът все още е нает.

Поддържай небрежен тон.

— А кога се връщаш на Крайбрежието?

— Утре, рано сутринта — каза тя.

— Разбирам — рекох тихо аз.

— Слушай... тъъ... програмата ми наистина е претоварена... и след малко съм на вечеря...

Нервността й беше осезаема. Искаше й се да не се бе обаждала.

— Разбирам, Лизи — промълвих тъжно. — Наистина беше много приятно да...

— Виж — прекъсна ме тя, — имаш ли възможност да се срещнем някъде в центъра след половин час? Няма да имам много време, но...

— Кажй къде. Ще бъда там.

— Дъбовата зала на Плаза.

— Не съм облечен подходящо...

— Не се притеснявай за това. Слушай, трябва да приема друго обаждане. Половин час, нали?

Намерих един шофьор на такси, който — с доста насърчения от моя страна — си прокара път като булдозер през натовареното движение. И аз наистина успях да пристигна навреме в Плаза.

Лизи вече ни беше намерила една ъглова маса в Дъбовата зала.

— Надявам се, че не си ме чакала дълго — извиних се, навеждайки се през масата да я целуна. Тя извъртя лице и ми позволи да я целуна само по бузата. Лошо начало.

— Пристигнах минутка преди теб. — Погледна светкавично часовника си. — Боя се, че имам само дваисет минути.

— Изглеждаш страхотно — казах аз.

Всъщност тя изглеждаше чудесно. Лицето ѝ беше хванало тен. Беше се позагладила. Сякаш спеше по осем часа всяка нощ и ядеше само зеленчуци. Очевидно се бе адаптирала добре в Южна Калифорния.

— И ти изглеждаш добре, Нед.

Дръпнах си тениската.

— Ако имах повече време, щях да се наконтя за случая.

Тя сви рамене.

— Вината е моя. Не трябваше да ти се обаждам в последната минута.

— Радвам се, че го направи.

За момент се умълчахме. Тя ми се усмихна, стегнато, нервно, после започна да барабани с пръсти по масата и попита:

— Ще поръчваме ли?

— Разбира се. — Вдигнах ръка. Келнерът пристигна незабавно. Аз се обърнах към Лизи.

— Мартини — каза тя. — Чисто, с парченце лимон. А ти?

— Минерална вода — поръчах си аз.

Келнерът кимна и се отдалечи.

— Само минерална вода? — учуди се тя.

— Напоследък това е станало основната ми напитка. Не съм се докосвал до алкохол от... е, откакто ти си тръгна.

— Изненадана съм. Ти си обичаше пиячката.

— Обичах много неща. — Погледнах я право в очите. — И все още ги обичам.

Тя сведе поглед към масата. Аз бързо смених темата.

— Какво те води в града?

— Няколко важни срещи. Компанията ми предложи две възможности — да стана постоянен шеф на офиса в Ел Ей или да се върна в Ню Йорк като младши вицепрезидент.

— Хубави възможности. И кое от двете ще бъде?

— Връщам се. В Ел Ей е забавно за няколко месеца — но има прекалено много слънце.

— Да, и на мен това би ми лазило по нервите. Кога се местиш насам?

— В понеделник сутринта. Бих предпочела да не се връщам в Ел Ей точно сега, но имам някои неща за довършване.

— Защо искат да се върнеш тук толкова бързо?

— Защото наистина улучихме голяма риба. Балантайн индъстриз.

Аз преглътнах.

— Това наистина е голяма риба — отбелязах.

— Да. И предполагам, че е доста трудна. Според репутацията му Джак Балантайн е пълен работохолик. Все пак тази задача е много привлекателна. И доста предизвикателна. Особено след като първата ми работа е да се заема с новата му книга за самоусъвършенстване.

— Имаш предвид *Най-добрата защита е нападението*? — изтърсих аз.

— Много впечатляващо.

— Е, въъ, нали знаеш за връзката ми с Джери Шуберт...

— Да, всъщност днес разговарях по телефона с Джери. Ще поддържа близки връзки заради проекта с книгата. Не бях разбрала, че живееш при него.

— Да. Той ми предложи стаята си за гости след като ние... — заекнах аз, макар да се опитвах да говоря спокойно.

— Добре — кимна тя. — Както и да е, най-накрая тази вечер трябва да се срещна с великия човек. Ще вечеряме в Лъо Сирк. Той избра мястото. Ето защо имам само няколко свободни минути.

— Джери ще бъде ли там?

— Не, извикаха го извън града.

Е, това поне беше една малка милост.

— Както и да е — продължи тя, — мисля, че Балантайн искаше да подготви вечеря *a deux*^[1]. Предполагам, че той е голям женкар.

— Сигурен съм, че можеш да се грижиш за себе си.

— Повярвай ми — мога.

— Както и да е, поздравления за този удар — смотолевих аз. — Това е страхотна новина.

— Не съм много сигурна. От онова, което чувам, Балантайн не получава нервни срывове — причинява ги. Все пак, така ще бъде заета — което е най-важното напоследък.

Не срещнах безрадостния ѝ поглед.

— Ти работиш ли? — попита тя.

— Нещо такова.

— За кого?

Тук трябваше да внимавам. Трябваше да излъжа.

— Ами след като изгубих работата в „Телепродажби“...

— Не знаех. Съжалявам.

— Недей. Всеки ден там ми скъсяваше живота с една година. Както и да е, след като това приключи, аз бях отчаян, отидох в бюрото по труда и ги помолих да ми намерят каквото и да е. И те ми предложиха работа в една компания за финансови услуги. Главният им офис е в Сиатъл, а аз, най-общо казано, ръководя офиса им в Ню Йорк. Това е някаква комуникационна работа. Проследявам движението на капитали, уреждам куриерски услуги за клиенти, такива неща. Най-забавното е, че офиса ми е в една и съща сграда с Балантайн индъстриз.

— Харесва ли ти работата?

— Всъщност не е онова, за което бих си мечтал.

— Тогава напусни.

— Имам нужда от работата. Дълга пари.

— На кого?

— Amex, Visa, Barneys — обичайните заподозрени. Мисля, че все още съм в списъка им за *Десетте Най-Издирвани*.

— Ако се нуждаеш от пари, мога да ти помогна.

— Наистина е много мило, но...

— Ти все още изплащаш почивката ни в Невис, нали? И моя часовник. И...

— Това си е мой проблем. Както и да е, ти ми даде онзи заем, не помниш ли?

— Това не беше заем. Беше подарък.

— Както и да е, бавно започвам да оправям нещата на паричния фронт.

— Все пак ме караш да се чувствам виновна.

— Защо? Моят дълг не е твоя вина, Лизи.

— Виждах се с друг човек.

Изречението се приземи пред мен като задействана ръчна граната. Опитах се да не премигна. Сведох поглед. Показалецът й описваше кръгове в празния пепелник на масата ни. Не казах нищо.

— Чу ли какво казах? — попита нежно тя.

— Да. Чух. И?

— Той беше сериозен. Реших, че аз не съм.

— Приключи ли?

Тя кимна.

— Да. Наскоро. Той беше мил. Солиден. Сигурен. Скучен.

— Адвокат.

— Как позна?

— Не съм. Просто стрелях напосоки.

— Срещал си го веднъж, преди няколко години. Питър Бъкли.

— Не е ли домашният адвокат на Мосман?

Тя кимна.

— Живее тук, нали? — попитах.

— Има и голям бизнес на Крайбрежието. Така че постоянно е насам-натам...

— А ти? Ти много ли ходеше насам-натам?

Тя, без да иска покри устата си с ръка.

— Малко — призна. — Съжалявам.

Питиетата пристигнаха. Не вдигнахме наздравица. Тя отпи голяма глътка от мартинито си, очите ѝ запремигнаха бързо, когато усети въздействието на алкохола. Завиждах ѝ за това усещане.

— Искам да знаеш нещо — продължи тя, — и трябва да ми повярваш — това не е започнало, преди да се разделим.

— Добре — кимнах.

— Адски ти бях ядосана.

— А сега?

— Не знам.

— Липсваш ми. Не мога да ти кажа колко ми липсваш...

— Предпочитам да не чувам това.

— Беше една тъпа, пиянска грешка.

— Това не я извинява...

— Не се опитвам да се извинявам.

— Не беше само това, че ми изневери. Отблъсна ме. Аз исках да ти помогна. Ти ме намрази заради това.

— Никога не съм те мразил.

— Не искаше дете от мен.

Това ме закова на място.

— Просто бях уплашен.

— Защо не го каза?

— Защото... се страхувах да си призная, че съм уплашен.

— Наистина никога не можеше да разговаряш с мен, нали? Особено когато ставаше дума за големи неща. Никога не показваше слабост, страх.

— Не, не можех. И сега знам, че е трябвало да ти кажа много неща.

— Аз — също. Все ги избягвахме...

— Всичко — съгласих се аз. — И аз наистина съжалявам...

— Аз също съжалявам заради това как се обърнаха нещата.

Тя отпи голяма глътка от мартинито си, пресушавайки половината чаша.

— Както и да е...

Покрих ръката ѝ със своята.

— Върни се — прошепнах.

Тя си издърпа ръката.

— Вчера говорих с адвокат — съобщи ми.

— Разбирам.

— Всичко ще мине много бързо, освен ако ти не се противопоставиш на развода.

Погледнах към чашата си.

— Наистина ли искаш да приключим с всичко?

— Така мисля.

— Мислиш?

— Да, мисля.

— Ако не си сигурна...

Тя си погледна часовника.

— Нед, не сега.

— Просто... наистина ми е трудно, Лизи. Просто искам...

— Трябва да тръгвам — прекъсна ме тя.

— Може ли да се видим като се върнеш?

Тя стана.

— Не знам. И на мен ми е трудно.

Стисна ми бързо ръката и се стрелна навън — преди да успеем да си кажем още нещо.

Исках да хукна след нея, но знаех, че това не е добра идея. Така че си наложих да остана на мястото си, вперил поглед в недопитото

мартини на Лизи. Посегнах към него, вдигнах го близо до устните си, но после го оставих. Не се чувствах добродетелен. Само депресиран. Поисках сметката. Осемнадесет кинта за едно мартини и минерална вода. Исусе! Неохотно оставих една двайсетачка на масата. И излязох.

Изведнъж келнерът излезе от ресторанта, понесъл моята банкнота от двадесет долара.

— Сър — каза той, пъхайки парите в ръката ми, — вашата гостенка се погрижи за сметката на излизане.

Гърлото ми се стегна. Премигнах и усетих сълзи.

— Благодаря — отговорих му.

Тръгнах обратно към мансардата. Не знаех какво да правя и гледах телевизия. Но не можех да се концентрирам върху екрана. Лизи и Балантайн. Лизи и Питър Бъкли. Лизи и шибаният Джери Шуберт. Несъмнено именно на него му беше хрумнала гениалната идея да наеме Мосман & Кийтинг да се грижат за пбблик рилейшънс на Балантайн. Сигурен съм, че е поискал Лизи Хауърд лично да поеме работата. След като впримчи мен, сега щеше да привлече и нея в своята постоянно разширяващата се паяжина — за да бъде наистина сигурен, че няма къде да мърдам.

Опитах се да поспя. Около четири сутринта — след часове виране в тавана — вече бях решил какво да правя. Това беше игра вабанк, но трябваше да опитам. Станах от леглото. Взех си душ, излязох от мансардата и тръгнах към Двадесета улица, после се насочих към Осмо авеню. Беше четири и четиридесет и пет. Имах да убия повече от половин час и седнах в едно кафене, където изпих около три пинти гъсто черно ямайско кафе. Не преставах да си мисля, че несъмнено именно сега е моментът да пропуша отново — но все пак успях да устоя на изкушението.

После, малко след пет и петнайсет, изминах половин пряка на запад по Двадесета, застанах срещу една добре поддържана тухлена къща и зачаках.

В пет и двайсет един дълъг черен линкълн спря пред Двадесета улица номер двеста тридесет и четири. Пет минути по-късно Лизи излезе от апартамента на Йан и Джина. Докато вървеше към колата, тя вдигна поглед и ме видя да пресичам улицата и да се приближавам към нея. Най-напред като че ли не можеше да повярва на очите си, после на лицето ѝ се изписа сливане.

— О, Христе, Нед. Защо...?

Но после спря и видя онова, което може да забележи само най-близкият ти съюзник — неподправен страх.

— Какво е станало?

— Моля те — казах аз. — Позволи ме да те изпратя до летището.

Тя се поколеба за част от секундата, но после ми кимна бързо.

Когато колата потегли, забелязах, че стъклената преграда между шофьора и задната седалка е спусната. Сякаш прочела мислите ми, тя помоли шофьора да ни остави насаме.

Моторчето забръмча и стъклената преграда си отиде на мястото. Когато се затвори, тя ме погледна.

— Е... — попита.

— Е... — повторих аз.

И започнах да разказвам. Превеждах я стъпка по стъпка през всичко, което се случи, след като Джери ме прибра при себе си. Не й спестих подробностите. Въпреки че не каза нищо, тя изглеждаше направо смаяна. Особено когато й разказах подробно за събитията в Олд Гринич в началото, на седмицата и й обясних как сега Джери е моят тъмничар.

Тя не ме прекъсна нито веднъж — макар да знаех какво си мисли: *и аз ще работя с тези хора!*

Когато най-накрая свърших, настъпи продължително мълчание. Посегнах към ръката ѝ. Очаквах да я дръпне или да ме отблъсне. Но тя взе ръката ми. И за момент я стисна. Силно.

[1] A deux (фр.) — за двама — Б.пр. ↑

4.

Тя ми предложи пари. предложи ми самолетен билет в посока, която сам си избира. Каза ми, че трябва да изчезна — да избягам в *Огромната Американска Пустош*, да си създам нова самоличност и да се надявам, че изчезването ми ще убеди Джери, че възнамерявам да си мълча. Можех дори да му оставя бележка, изразявайки позицията си: ти ме остави на мира и аз ще те оставя на мира.

— Той не работи по този начин — обясних ѝ аз. — Или си в неговия отбор, или си враг. А всички врагове трябва да бъдат унищожени. Казвам ти, ако напусна града, той само за миг ще ме впише в списъка на ФБР за *Най-Издирвани Престъпници*.

— Тогава трябва да отидеш в полицията.

— И какво да направя там? Да се появя с някаква сбъркана конспиративна теория. Историята, която ще им разкажа, ще звучи толкова объркано, че те ще ме пхнат в изолатора в лудницата — а после ще ме обвинят в предумишлено убийство, след като Джери уреди да им подшушнат това. Ченгетата просто ще трябва да извикат мениджъра на ресторанта да ме идентифицира. И след като получат изявление от един от двестата свидетели, които са присъствали на скандала ми с Питърсън, всичко ще си дойде на мястото. И аз ще излежавам доживотна присъда в Бриджпорт — или в затвора в Кънектикът с максимална сигурност, който и да е той, по дяволите.

— Не мога да повярвам, че положението е толкова отчайващо.

— Повярвай ми, напълно отчайващо е.

Тя притисна длани към очите си.

— Ти, идиот такъв! Глупав идиот. Как, защо прие работата? Особено след като си усетил, че вони толкова лошо?

— Нямах пари. Нямах жилище. Нямах перспективи. А това беше Джак Балантайн. Направи си сметката.

Тя дръпна ръце от лицето си.

— Обвиняваш ли ме? — попита ме тихо.

— Не, разбира се.

— Аз се обвинявам.

— Недей.

— Държах се непростимо.

— Ти беше наранена.

— Да, и исках да те накажа за това. И, о, Христе, нима бях си мислила...

— Аз постъпих зле, не ти.

— Аз не ти дадох избор.

— Паникьосах се и реших, че това е единствената ми възможност. А след като веднъж се паникьосаш, преставаш да преценяваш ситуацията правилно.

Стигнахме на летище Кенеди и подкарахме към рампата на терминала на Американ еърлайнс. Шофьорът отвори багажника и остави чантата на Лизи на бордюра.

— Не знам как да ти помогна — промълви тя.

— Мога ли поне да ти се обаждам?

— Предполагам — кимна тя. После излезе от колата, грабна си чантата и хукна към терминала. Не се обърна назад.

Колата ме върна в града. Когато приближихме до Сохо, помолих шофьора да ме остави на Бродуей и Спринг. Едва беше минало седем. Намерих телефон. Обадох се в Куинс.

— Извинявай за ранния час, Фил.

— Няма проблеми, шефе. Гласът ти все още звучи така, сякаш са ти опрели пистолет в главата.

— Повярвай ми, така си е. Откри ли нещо за този тип Симеоне?

— Да. Управлява няколко големи завода за обработка на храни в Джорджия, Южна Каролина и Алабама. Но има и бизнес оттатък границата.

— Какъв бизнес?

— Фабрика за кетчуп в Мексико Сити, две работилници в Богота и Меделин...

— Меделин? — възкликнах аз. — Това не е ли световната столица на кокаина?

— Прочел си си урока по география, шефе. Както и да е, никой от хората, с които разговарях, не спомена, че той по някакъв начин е свързан с бизнеса с белия прах. Но няма съмнение, че познава хората там, които играят тази игра. Въртиш ли бизнес с този тип?

— Просто транспортирам част от сухото му до една офшорна банка.

— Приятна работа — подметна той язвително.

— Нямам избор.

— Здравата си загазил.

— Искам направо да или не, Фил. Според теб мислиш ли, че парите, които пренасям, може да са от Южната страна на границата?

— Според мен абсолютно, мамка му. Имам предвид, че бизнесът с белия прах се върти само с пари в брой. И парите трябва да се депозират някъде, sareesh^[1]?

Затаих дъх.

— Благодаря за мнението.

— Шефе, измъкни се от това.

— Бих искал да мога.

Върнах се в мансардата и седнах на леглото си. Заспах за секунди. А когато се събудих отново, беше късно следобед и телефонът звънеше.

— Къде се губиш, по дяволите? — сопна ми се Джери, когато най-накрая успях да вдигна слушалката. — Аз все още съм в Ел Ей, но трябва да съм ти звънил поне шест пъти в офиса и на клетъчния телефон.

— Прекарах лоша нощ. Не можах да заспя. Така че сега навакзвам.

— Ти трябва да работиш за нас, забрави ли? Което означава да бъдеш в офиса през работното време...

— О, за Бога. Джери — куриерите нямат работно време.

— Щом казвам, че те искам там...

— Да, да, сър.

— Утре заминаваш за Далас.

— Страхотно.

— Още една среща на летището. Ще се срещнеш с представител на клиент на фонда на име Чък Батърсби. И после заминаваш направо за Насау през Маями. Ще уредя да ти донесат билетите в мансардата.

— Добре — изломотих глухо.

— Мистър Балантайн каза, че прекарал чудесно с жена ти снощи. Вечеряли са заедно. Съжалявам: с бившата ти жена. Абсолютна

чаровница, така я нарече той. Умна, красива, адски забавни — *Алън сигурно се е прецакал царски, за да я загуби*. Точните му думи, Нед.

Процедих през зъби:

— Има ли смисъл във всичко това, Джери?

— Никакъв. Макар че би трябвало да знаеш, че сме ангажирали Мосман & Кийтинг да се занимават с PR на мистър Балантайн. И аз лично изисках Лизи да поеме сделката.

Не ми се щеше той да разбере, че вчера съм се срещал с Лизи — или че вече знам тези факти. Така че избъбрих:

— Ти си много умно момче, Джери. Първо мен, сега Лизи.

— Това се нарича всичко да си остане в семейството, Нед. А ти знаеш колко ценим семейството в нашия бизнес — и как се грижим един за друг. Като стана дума, разбирам, че портретът ти е по вестниците; дават го и по телевизията.

— Какво? — успях да възкликна.

— Всъщност не е точно портрет. Някаква скица. Както и да е, трябва да бягам. Приятно прекарване в Далас.

Щом той затвори, аз грабнах дистанционното управление на телевизора и превключих на *Ню Йорк едно*. Трябваше да почакам десет минути до новините. Историята на Питърсън беше трета по ред. Говорителят разказа за *интригуващата смърт на Тед Питърсън* — компютърния администратор от GBS, убит в четвъртък вечерта, след като бил ударен от влака Метро Норт, пътуващ на север, на прелеза в Олд Гринич, Кънектикът. От мястото на събитието в Олд Гринич репортерката на Ню Йорк едно_ Мери Шипли. Мери...

Камерата прескочи при Мери Шипли. Все още навъсена и сериозна. Все още застанала пред този прелез в Олд Гринич — само от вида им пулсът ми се ускори поне двойно.

— Фред... — откликна Мери Шипли. — Мистерията около смъртта на компютърния администратор Тед Питърсън се задълбочава с всеки изминал ден. Сега щатската полиция твърди, че според доклада на съдебния следовател мистър Питърсън е бил жестоко натровен, когато е паднал под влака Метро Норт за Ню Хейвън в четвъртък. Според офиса на съдебния следовател в Стамфърд съдържанието на алкохол в кръвта на мистър Питърсън е било четири и половина промила — почти десет пъти над законното ограничение. Разбира се, все още не е ясно дали мистър Питърсън е шофирал в часа на смъртта

си. По-рано същата вечер е бил видян как излиза от хотел Хайт Риджънси с този мъж...

Камерата показва полицейска скица на около тридесетгодишен мъж с уморени очи, отсечени устни и обичайния намусен израз на лицето *Издирван убиец*. Под шията бяха скицирани вратовръзка и сако. Бях виждал и по-добри подобия на себе си — но бях облекчен, че не прилича много на мен.

— ... когото полицията желае да разпита. Той е бял мъж между тридесет и тридесет и пет, със сламеноруса коса, висок около шест фута, с нормално телосложение и е облечен с костюм. Същият човек вероятно е забелязан от кондуктора на Метро Норт по посока Гранд сентръл. Той се е качил на влака в Олд Гринич около час след убийството на Питърсън. Щатската полиция на Кънектикът предполага, че това е същият човек, който е бил видян от машиниста върху релсите непосредствено преди инцидента.

Камерата се върна на Мери Шипли.

— Репортаж за *Ню Йорк* едно...

Изключих телевизора. И си помислих: щом изляза от мансардата, рискувам да бъда арестуван. Полицейската скица ще излезе в днешния следобеден брой на Поуст. Ще бъде показана и в *На живо в пет*, *новини от свидетели* и по всички други местни телевизионни новинарски програми. И макар че от полицейския портрет можеше да се желае още доста, някой някъде щеше да забележи приликата.

Проверих телефонния си секретар в офиса. Получих следното съобщение:

„Здрасти, Лизи е — обаждам ти се от тридесет и три хиляди фута височина. Съжалявам, че напоследък не отговарях на обажданията ти — но наистина имам нужда от пространство. Както и да е, сериозно си мисля, че е време да приключим с всичко — така че ако искаш да ми се обадиш, можеш да ме намериш в офиса в Ел Ей днес след един следобед, тихоокеанско време.“

Най-напред съобщението ме обърка. После изведнъж разбрах. Тя ме прикриваше — правеше така, че да не се разбере за вчерашната ни

среща, за всеки случай, ако Джери прослуша телефонния ми секретар или ако е наредил да ме подслушват (две твърде вероятни възможности при неговата нужда да контролира всичко и всекиго). И страхувайки се, че той вероятно записва разговорите от телефона в мансардата (а тъй като не исках и да рискувам да кажа нещо поверително по клетъчния телефон), аз нямах друг избор, освен да използвам монетен автомат. Но преди да се осмеля да изляза, си сложих чифт тъмни очила и бейзболна шапка — за всеки случай, ако някой погледне в Поуст точно когато минавам покрай него.

Поех на запад и спрях в корейската бакалия, за да разваля пет долара на монети. После намерих телефонна будка в тихия край на Кинг стрийт, набрах номера на Лизи в Ел Ей и пуснах три долара и седемдесет и пет цента на четвъртинки. След като ме накара да чакам около шейсет секунди, секретарката ѝ ме свърза.

— Можеш ли да ми се обадиш обратно? — попитах аз. — Разполагам само с две минути.

— Това ще отнеме само няколко секунди. Кога си пак в Насау?

— Утре.

— Ще правиш нов депозит?

— Разбира се.

— Добре, докато си в банката, наистина мисля, че ще трябва да откриеш сметка на името на Джери Шуберт.

— Сериозно ли говориш?

— Много. И имаме само деветдесет секунди. Така че поне веднъж в живота си млъкни и ме изслушай.

И аз заслушах. После, след деветдесет секунди, Лизи затвори, а аз се върнах в мансардата да потърся паспорта на Джери.

Намерих го лесно — той го държеше в едно незаклучено чекмедже на бюрото си. Прелистих го. Имаше скорошни входни печати за Колумбия, Еквадор, Бразилия, Каймановите острови и Люксембург... но не и за Бахамите. Проучих подписа му на вътрешната страница. Очаквах Джери да има екстравагантен, смел автограф, но той се оказа стегната, издължена драскулка. След около двайсет опита върху празен лист хартия (който после нахъсах на парченца и пуснах в тоалетната чиния) можах да надраскам приемливо подобие на подписа му върху двата формуляра, които се изискваха за откриване на сметка в Бахамската търговска банка. После попълних

останалата част от молбата, използвайки паспорта му, за да впиша най-различни подробности като датата и мястото на раждането му. Заградих отговора *Не* в ъгълчето на формуляра — срещу въпроса дали подаващият молба иска да му бъде изпратено банково извлечение на домашния адрес.

Следващия следобед представих тези формуляри на Оливър Макгуайър.

— Значи вашият приятел, мистър Шуберт, иска да си отвори сметка при нас? — повдигна вежди Макгуайър.

— Е, между нас да си остане — казах аз, подхвърляйки паспорта на Джери върху бюрото на Макгуайър. — Той всъщност ми е шеф. Фондът е негова рожба — и той иска сигурен офшорен дом за своята двадесетпроцентова комисиона от всички депозити.

— Двайсет процента? — възкликна Макгуайър и ме огледа внимателно. — Това наистина е значителна комисиона.

Аз посегнах надолу и вдигнах компютърното куфарче, натъпкано с парите, които бях взел сутринта от летището в Далас. Оставих го върху бюрото на Макгуайър.

— Да, това е хубав дял, но вижте колко пари носи на фонда.

— Днес колко са?

— Четиристотин и десет хиляди.

— От които... — Той надраска няколко цифри върху плота на бюрото си. — ... точно осемдесет и две хиляди трябва да бъдат депозирани на сметката на мистър Шуберт?

— Абсолютно.

Той огледа подробно формулярите. Накрая сви рамене.

— Е, не е същото като да отваряте сметка на ваше име. Но паспортът му е у вас. И подписът върху формулярите съвпада с подписа в паспорта. Което ме води до заключението, че това или е напълно законно, или вие сте страшно умен.

Преди да успея да защитя своята невинност, той вдигна пръст.

— Направете ми една услуга, мистър Алън, и си задръжте отговора на този въпрос. Защото не е моя работа да знам подобни неща. И наистина не искам да ги знам.

Изчезна заедно с куфарчето. Когато се върна след петнайсет минути, той носеше малка депозитна книжка.

— Подаде ми я. Беше издадена на името на Джеръм Д. Шуберт.

— Сметката е открита официално.

Върнах му книжката.

— Можете да я задържите на съхранение тук — казах аз.

— Искате да кажете, че мистър Шуберт не иска да види запис на депозитите си?

— Той ми вярва.

— Разбира се — кимна мистър Макгуайър и се захвана да пише квитанциите.

— Е, нали ще му предам квитанциите.

— Разбира се, че ще му ги предадете.

— Щях да ви питам нещо — Джери Шуберт не ви ли е искал да му изпратите документите на „Ексакалибър“?

Той ме погледна като попарен.

— „Ексакалибър“ не е негова сметка, мистър Алън.

— Разбира се — съгласих се аз в опит да прикрия гафа си. — Той не може да бъде проследен до нито един индивид персонално. И поради това никой не получава документите му.

— Точно така. Но...

Той ми направи знак да се приближа до него.

— ... ще ви споделя една малка тайна. Адвокатът на фонда, мистър Паркхил, ми се обаждат всеки път, когато ни посетите с депозит, просто за да се увери, че парите са пристигнали. И винаги ме пита за сумата, която сте депозирал.

— И сега ще му кажете ли, че парите са разделени на две сметки?

— Ще продължа да правя онова, което съм правил винаги — ще го информирам за общата сума, която сте депозирал... и няма да му казвам нищо повече.

— Много съм ви задължен. Мога ли да ви помоля за още две услуги?

— Опитайте.

— Бихте ли написали името Батърсби върху квитанцията на фонда?

Той направи това, за което го помолих, после удари печатите няколко пъти, преди да ми подаде квитанциите на „Екскалибър“ и на Джери Шуберт. Аз ги пяхнах в джобчето на самото си.

— А втората услуга? — попита.

Аз подбрах много внимателно думите си.

— Ако някога си помислите, че трябва да знам за нечий друг интерес към сметката, бихте ли ми се обадил?

Той помисли един момент.

— Добре... мисля, че едно телефонно обаждане няма да противоречи на правилата на банката. И така...

Блъсна един бележник към мен. Аз му надрасках номера на клетъчния си телефон. После станах да тръгвам.

— Наистина оценявам помощта ви — казах аз.

Той ми стисна ръката.

— Много любопитна игра играете, мистър Алън. Надявам се, че в нея има някаква стратегия.

Не, аз просто импровизирах.

Преди да си тръгна от банката обаче, успях да изпълня една маневра, която бях планирал на път към Насау. Спрях на предното гише да поздравя касиерката на име Мюриъл, която винаги ми викаше такси, след като приключи бизнеса си с мистър Макгуайър. Тя беше набита жена около петдесетте, с пищна прическа и силно начервени устни. Беше и умела кокетка. Когато приближих до гишето, тя каза:

— Здравейте, богати човече, колко пари ни дадохте днес?

— Не достатъчно, за да те спечеля, Мюриъл — отговорих.

— Дяволски сте прав. Сигурна съм, че не са достатъчно. Защото аз не съм евтина.

— Обзалагам се, че не си.

— Такси до летището, скъпи?

— Моля.

Зад гишето нямаше телефон, така че Мюриъл отиде в офиса отзад. Щом тя се скри от погледа ми (а аз се огледах добре, за да се уверя, че никой не ме наблюдава), грабнах бързо два предмета от гишето — една неизползвана книжка с квитанции и официален банков печат. Цялата кражба не ми отне повече от три секунди и плячката ми бързо се скри в куфарчето. Когато Мюриъл се върна, настъпи един

нервен момент — помислих, че тя е забелязала липсата на предметите — но той мина и тя ми се усмихна широко.

— Таксито ще бъде тук след секунда, скъпи.

— Този път ще избягаш ли с мен? — попитах я.

— Предложение ли ми правиш?

— Абсолютно.

— Човече, много бързо действаш.

— Най-бързо от всички.

— Мисля, че е по-добре най-напред да обсъдя това със съпруга си. На него идеята може и да не му хареса. А освен това си мисля, че ти и така си имаш достатъчно проблеми, скъпи.

През целия път обратно до Маями коментарът на Мюриъл не ми даваше мира. Караше ме да се чудя дали не излъчвам тревога — или пък дали Макгуайър и колегите му знаеха повече за малкото ми затруднение, отколкото даваха да се разбере. Те със сигурност бяха много любопитни да разберат произхода на милиона, който бях внесъл в банката им тази седмица. Аз също бях доста любопитен.

Във фоайето за заминаващи в Маями развалих една банкнота от пет долара, пуснах три и седемдесет и пет в автомата и се обадох на Лизи.

— Откри ли сметката? — попита тя.

— Да.

— Без проблеми?

— Имаше няколко сбръчкани чела, но после мениджърът, мистър Макгуайър, видя, че депозирам четиристотин и десет бона и реши, че може да преживее малко съмнения относно законността на сметката.

— Както и да е, това си е законна сметка. На името на Джери Шуберт. Взе ли и двете квитанции?

— Да.

— Тогава най-добре намери някое сигурно място, където да скриеш квитанцията по сметката на Джери.

— Даже свих една книжка с квитанции и официален депозитен печат от Бахамската търговска банка.

— Трудно ли беше?

— Оказа се, че съм роден крадец.

— Слушай, в неделя ще летя за Ню Йорк. Току-що разбрах, че компанията ми е намерила жилище за три месеца на Седемдесет и

четвърта и Трето.

— Може ли да те посрещна на летището?

— Нед, ние сме разделени. Нека да си останем разделени.

— Просто си помислих...

— Какво?

— Ти беше страхотна, това е всичко.

— Просто се опитвам да помогна. Защото, за Бога, ти се нуждаеш от помощ. Но нищо повече от това. Разбрано?

— Дааа... разбрано.

— Обади ми се утре с нова информация. О, и виж дали ще можеш да проникнеш в компютъра на Джери. Единственият начин да се измъкнеш от всичко това, е да разбереш как точно работи фондът и какво е запратило Питърсън под влака.

На вестникарската будка до изхода попитах продавача дали имат мастило за печати.

— Единственото, което имам, върви в комплект с няколко героя на Дисни.

— Продадено.

Самолетът към Ню Йорк беше пълен наполовина. Имах две места за себе си. След излитането си отворих куфарчето, извадих книжката с квитанциите и попълних квитанция на името на Фонд „Екскалибър“ за сумата от четиристотин и десет хиляди американски долара. После извадих банковия печат, отворих кутийката с мастило на Дисни, напоих печата и го ударих върху квитанцията — давайки на Джери достоверно доказателство, че целият депозит от Далас е на сигурно място в сметката на фонда.

Стигнахме в Ню Йорк чак в десет часа вечерта. Светлините в мансардата бяха изгасени, но аз не рискувах. Преди да взема асансьора нагоре, оставих куфарчето си в шкафа за метли в задната част на фойето на партера. Но Джери не ме чакаше в засада, чудейки се защо му е изчезнал паспортът. Мансардата беше празна. Аз върнах паспорта в чекмеджето, после включих компютъра му. Веднага се появи съобщение: „ВКАРАЙТЕ ПАРОЛА.“

По дяволите. По дяволите. По дяволите! Но можеше да се очаква — Джери беше ултра предпазлив що се отнася до сигурността. Прерових чекмеджетата на бюрото му, надявайки се, че е написал паролата в книгата си с адреси или на вътрешната страница на

упътването за компютъра си. Но самият факт, че беше оставил бюрото си отключено, ми казваше онова, което вече знаех — там нямаше нищо от поверително естество. Така че пробвах няколко варианта за пароли:

ДЖЕРИ
ДЖШУБЕРТ
ДШ
Д.Ш.
ДЖЕРИС
БАЛАНТАЙН
ДБ
БАЛАНТАЙН ИНД
БАЛИНД
ЕКСКАЛИБЪР
ЕКСКАЛФОНД
ФОНД УСПЕХ
ЗОНАТА НА УСПЕХА
БРУНЗУИК
ХОКЕИСТ
ТЕЖЪК
БИЗНЕСЪТ Е ВОЙНА

Когато изобретателността ми започна да се изчерпва, аз опитах с рождената му дата. Никакъв шанс. Обърнах числото обратно. Пак няхах късмет. Но точно когато извадих паспорта му и възнамерявах да напечатам номера му, чух издайническо щрак във външната врата. Асансьорът спря на нашия етаж. Аз затворих компютъра като обезумял, едва успях да изключа монитора и да се хвърля на дивана, когато Джери влезе през вратата.

— Останал си до късно — каза той и си хвърли чантата до вратата. — В Далас всичко ли мина добре?

— Нямаше спънки — промърморих аз, опитвайки се да изглеждам спокоен.

— И успя за връзката към Насау?

— С половин час престой.

— Носиш ли квитанцията?

— Да — кимнах, бръкнах в джоба на ризата си и му я подадох. Той я огледа набързо, после я пхна в портфейла си.

— Как беше в Ел Ей? — попитах.

— Страхотно пътуване. На крайбрежието проявяват голям интерес към книгата на мистър Балантайн. Открих и нов клиент за фонда.

— Разбирам.

— Изглежда, че в понеделник ще летиш за Града на ангелите. Обадох се на туристическия ни агент. Тя ще ти вземе билет за полета на Американ в три следобед, ще бъдеш в Ел Ей в шест, ще имаш два часа на летището, за да се справиш с целия бизнес, после имаш запазено място за десет часа към Маями, а там хващаш полет в седем сутринта към Насау.

— Както кажеш — изсумтах аз, мислейки си, че два трансконтинентални полета в един ден придават друго значение на термина разлика във времето.

Джери отвори хладилника, извади една бира, отвори я и отпи голяма глътка.

— Трябва да ти кажа нещо, Нед. И разбери — правя го като реверанс.

— Да?

Той отпи още една глътка от бирата.

— Какво ще си помислиш, ако започна да излизам с Лизи?

Опитах се да скрия чувствата си.

— Ние сме разделени, забрави ли? Така че не е моя работа с кого се вижда тя.

— Вчера обядвахме заедно.

— Какво? — рекох объркано аз.

— Вчера обядвахме заедно в Западен Холивуд. Делови обяд, разбира се. По време на обяда имахме да си кажем много неща за книгата на мистър Балантайн. Но трябва да ти кажа — тя е изключителна жена.

— Да, знам това.

— Така че, естествено, аз си помислих... е, как бих искал да започна да се срещам с нея. Особено след като тя сега се мести обратно тук. И особено след като определено усетих, че и тя се интересува от мен. Разбира се, може и да греша, но...

Аз станах и тръгнах към вратата.

— ... може и да си прав — допълних го аз. — Ще изляза да подишам малко въздух.

— Разстрои те.

— Да — промърморих нервно. — Разстрои ме.

Нямах търпение да изчакам асансьора. Спуснах се надолу по стълбите, грабнах куфарчето от шкафа, изтичах през вратата и се озовах пред най-близкия телефонен автомат. Беше полунощ. Тъй като това беше последният й ден в офиса в Ел Ей, аз заложих на това, че тя ще работи до късно. Преди тя да успее да ме поздрави, аз изкрещях:

— Защо, по дяволите, си обядвала с Джери Шуберт?

— Говорихме за бизнес. — И веднага си промени тона.

— Той каза, че помежду ви прелетели искри като при горски пожар...

— О, за Бога...

— ... и че наистина усетил как ти излъчваш онези силни романтични вибрации.

— В сънищата му. Сега, моля те, ще пораснеш ли най-после...

— Липсваш ми, по дяволите! Липсваш ми. Липсваш ми. Липсваш ми!

Мълчание. Тя ме изчака докато престана да ридая.

— Добре ли си? — попита най-накрая.

— Не.

— Нед, повярвай ми. Мисля, че Шуберт е абсолютен задник.

— Добре.

— Но трябва да работя с него. И наистина мисля, че си струва да пофлиртувам с този тип. Защото, като повечето мъже, той си отваря устата когато си помисли, че има шансове. А вчера следобед...

— Да?

— Попита ме дали някога сме поддържали приятелски отношения с Тед Питърсън и с жена му.

— Наистина ли те попита за това?

— Да, направи го.

— Но защо?

— Е, уж случайно, той спомена как прочел във вестника за смъртта на Питърсън и как после разбрал, че ти си имал някаква история с него... и че също така случайно се чуди дали някога сме се срещали с мисис Питърсън. Дали тя е била близка със съпруга си, дали е знаела всичко за работата му. Казах му истината — че никога не съм

се срещала нито с нея, нито с починалия глупак — съпруга ѝ. Но това ме кара да си мисля...

Дълга пауза. Накрая казах:

— Той се притеснява да не би мисис Питърсън да се е натъкнала на някаква улика, която Тед може да е държал вкъщи?

— Получаваш шест плюс за досетливост.

[1] Сапееш (ит.) — разбирам; разбираш ли — Б.пр. ↑

5.

Две неща ме спряха да не изтичам и да се срещна с Мег Питърсън в Олд Гринич. Първото беше заглавието, което видях в неделния Ню Йорк таймс. Беше на трета страница:

„ДОМЪТ НА МЪРТВИЯ КОМПЮТЪРЕН АДМИНИСТРАТОР ПРЕТЪРСЕН ПО ВРЕМЕ НА ПОГРЕБЕНИЕТО МУ

Пет дни след смъртта на Тед Питърсън на линията Метро Норт в Олд Гринич към делото, което полицията в Кънектикът нарича много подозрително бе добавено ново развитие. След като се завърнали вчера от погребението му, роднините на мистър Питърсън открили, че къщата му в Олд Гринич е била ограбена.

Според капитан Джеймс Хайки от полицията в Кънектикът «Престъпниците са взели много малко ценни неща от къщата, но все пак са я преровили старателно».

Макар че къщата е била обърната наопаки, основните кражби са извършени в кабинета и в спалнята на мистър Питърсън. Или тези крадци са търсили нещо специално, казва капитан Хайки в предварително подготвеното си изявление, или не са преценили правилно времето на нахлуването си и се е наложило да избягат когато опечалените са се завърнали у дома. Какъвто и да е бил сценарият им, действията им са повече от отвратителни.“

Шибаният Джери. Този тип беше повече от безмилостен. Той нямаше никакви скрупули. Инстинктите на Лизи не бяха я подвели. Разтревожен, че може би Питърсън е запазил някакви изобличаващи документи у дома си, той е решил да инсценира взлом в къщата на Питърсън и да го маскира като грабеж. Само че, разбира се, вместо да откраднат бижутата и семейното сребро, те са отмъкнали настолния

компютър на Тед, всичките му дискети и документи. И с безупречно, внимателно планиране той е организиран грабежа точно когато семейството и тъй наречените му приятели са изричали молитви над тялото му.

Това сложи край на намеренията ми за среща с мисис Питърсън. Джери ме беше лишил от тази възможност.

Второто нещо, което ме възпираше да посетя мисис Питърсън, беше полицията. Около девет часа в понеделник сутринта — само няколко часа преди да полетя за Лос Анджелис — ми се обади детектив Том Флин от щатската полиция в Кънектикът. Той просто случайно бил по работа в Манхатън и много щял да оцени възможността да се отбие в офиса ми и да ми зададе няколко въпроса за Тед Питърсън. Когато му обясних, че следобед заминавам за Ел Ей, той каза:

— Няма проблеми. Приключвам разговора си с един човек на Източната Четиридесет и осма улица. Мога да бъда в офиса ви след половин час.

— Е, сутринта ми е доста натоварена — излъгах аз.

— Трябват ми само петнайсет минути от времето ви, не повече — обеща той и затвори, преди да успея да кажа *не*.

Детектив Том Флин приближаваше петдесетте. Нисък и жилиав, той имаше телосложение на боксьор в лека категория и лице на улично хлапе — застаряващ Джими Кагни^[1], изоставен в предградията на Кънектикът.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си — изрече вместо поздрав той и седна на стола срещу бюрото ми.

— Няма проблеми — кимнах аз, правейки всичко възможно да не изглеждам нервен.

— Нека още в началото да ви обясня нещо, мистър Алън. Това не е официален разпит. Нито пък вие сте официално заподозрян. И не сте задължен да отговаряте на въпросите ми. Всичко това е просто един разговор.

— Благодаря за пояснението.

— Вие въртите собствен бизнес? — попита той, оглеждайки малкия ми офис.

— Нещо такова. Представител съм за Северна Америка на един международен частен холдингов фонд.

— Частен холдингов какво? — попита той, записвайки нещо в малкото си тефтерче.

Обясних му набързо как действат частните холдингови фондове и как пътувам из цялата страна, опитвайки се да възбудя интереса на клиентите относно нашите инвестиционни перспективи. Той като че ли се хвана на тази лъжа.

— По-рано сте бил в компютърния бизнес, нали?

— В компютърните списания. Бях териториален директор по продажбите за Североизтока в „Компютърен свят“.

— И кога приключи тази работа...?

— В началото на януари. Нашето заглавие беше закрито.

Той направи справка с бележника си.

— Тогава, когато сте нападнал шефа си, мистър Клаус Креплин?

Произнесе погрешно немското име. Аз усетих пристъп на страх. Детектив Флин беше разследвал внимателно миналото ми.

— Да, имаме един... въъ... спор с мистър Креплин, след като компанията беше продадена.

Очите му се върнаха върху тефтерчето.

— И той беше настанен в болница, а вие — арестуван?

— Обвиненията бяха свалени.

— Знам това, мистър Алън. Запознат съм също и с факта, че не сте се погаждали с покойния мистър Тед Питърсън.

— Не беше любимият ми човек на земята.

— Не премълчавате ли нещо? Според неговата секретарка...

О, Христе, онази чаровница.

— ... имали сте голям бизнес спор с него преди Коледа. А детектив Барбара Кастър от полицията в Хартфорд ни уведоми, че сте обвинил Питърсън за самоубийството на ваш колега. Така ли е?

Престани да избягват погледа му.

Погледнах детектив Флин право в очите и казах:

— Да. Така беше.

— И после, разбира се, следва публичното ви спречкване с мистър Питърсън на търговския прием тук в Манхатън вечерта преди смъртта му.

— Да — това беше първият ми контакт с него от... е, отпреди Коледа.

— И въпреки факта, че са минали седем месеца, вие все още сте му бил много ядосан.

— Той причини огромни професионални вреди — на мен и на мъртвия ми колега Айвън Долински.

Той отново заби поглед в тефтерчето.

— Джентълменът, който се е самоубил в Хартфорд през март тази година.

Кимнах.

— Значи вие мразехте Питърсън?

Тук стъпвай внимателно.

— Както казах, не ми беше любимец...

— Значи сте бил доволен от смъртта му?

Въпросът бе зададен в небрежен стил, все едно че бе изпуснат случайно. Но аз все пак подскочих.

— Никой не заслужава подобна смърт — казах най-накрая.

— И предполагам, че ще можете да докажете къде сте бил през нощта на убийството?

— Да. Бях в Маями. В командировка.

— Както споменах в началото — това не е официален полицейски разпит. И вие не носите отговорност, нямате задължение да представите доказателства за местонахождението си. Но ако наистина докажете пътуването си до Маями, това ще ни бъде от полза, за да ви елиминираме от...

— С радост ще ви помогна — прекъснах го аз. Отворих чекмеджето на бюрото си, разрових куп папки, после извадих една с надпис Маями и му подадох самолетния билет и квитанцията за наетата кола. Детектив Флин огледа документите, преписа нужните подробности в тефтерчето си и ми ги върна.

— Значи много пътувате? — попита той.

— По няколко пъти седмично — но никога не оставам извън Ню Йорк за повече от една нощ.

— Значи ако имаме нужда отново да се свържем с вас...

— Тук съм.

Той се изправи.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си.

— Удоволствието беше мое.

Той се обърна да излиза, после се извъртя към мен.

— Нещо последно — промърмори той, бъркайки в куфарчето си.
— Имате ли някаква представа кой може да е този тип?

Вдигна полицейската скица на компаньона от последната вечеря на Питърсън.

— Никога преди не съм го виждал — отвърнах.

— Сигурен ли сте, че не можете да познаете лицето му?

— Трябва да познавам поне дузина, които приличат на него.
Типично лице.

Той ме огледа внимателно.

— Да... така е — отбеляза и излезе.

Този следобед, преди да се кача на самолета за Ел Ей в три часа, аз се обадох на Лизи. Това беше първият ѝ ден откак се върна на работа в манхатънския офис и ми се стори доста сприхава.

— Как е апартаментът?

— Стерилен.

— Кога ще мога да дойда да го видя?

— Наистина никога не чуваш какво ти казвам, нали?

— Чух точно какво каза. Но не очаквай да те оставя да си отидеш без борба.

— Нед, не е необходимо да ме оставяш да си отида. Аз вече съм си отишла. Приеми го.

Промених темата. Бързо.

— Видя ли вчерашния Ню Йорк таймс? — попитах я.

— Не мога да го повярвам. Да се промъкнат в къщата на Питърсън по време на погребението му.

— Точно както ти предсказа: Джери се тревожи, че Питърсън е скътал нещо опасно. И сега всяка улика е изчезнала.

— На твоє място все пак бих се видяла с жена му.

— Защо?

— Може би ще успее да ти каже нещо...

— Какво например?

— Не знам. Временно съм изчерпала блестящите си идеи.

— Ставаме двама. И за да стане още по-сложно, ченгетата идваха при мен тази сутрин.

Отново усетих тревога в гласа ѝ.

— Как мина?

— Оправих се. И им показах фалшивите доказателства за тъй нареченото ми пътуване до Маями през въпросната нощ.

— Хванаха ли се?

— Изглежда.

Високоговорителят до мен обяви, че полет единадесет на Американ еърлайнс за Лос Анджелис предстои.

— Слушай, това е повикването ми за самолета.

— Днес имаш куриерски задължения?

— Боя се, че е така.

— Как, по дяволите, успя да се замесиш в това...

— По начина, по който винаги се спъваш в нещо — като не гледаш.

— Внимавай — тихо завърши тя.

Слязох от самолета на международното летище в Лос Анджелис. Влязох в залата за пристигащи и подадох компютърното си куфарче на представителя на мистър Тарик Айзък. Той изчезна за няколко минути, после се върна и седна на пейката до мен. Остави куфарчето на пода помежду ни.

— Шестстотин и дванадесет хиляди — прошепна в ухото ми.

След като си тръгна, аз убих почти четири часа във фоайето за заминаващи, преди да се кача на самолета за Маями. Заспах, прегърнал куфарчето. Стигнахме в Маями около шест на следващата сутрин. Хванах полета в седем за Насау. Парите бяха депозирани в банката в девет и тридесет (сто двадесет и две хиляди и четиристотин долара депозирани на сметката на Джеръм Д. Шуберт, а останалите четиристотин осемдесет и девет хиляди и шестстотин — на фонд „Ексакалибър“). И се върнах в Ню Йорк в четири на същия следобед. Хванах такси до Уустър стрийт и извадих куфарчето от шкафа за метли в партера. Качих се в мансардата, извадих различните банкови джунджурии, написах депозитна квитанция за шестстотин и дванадесет бона с етикет Фонд „Ексакалибър“, датирах я, намокрих печата с мастило и го цапнах върху квитанцията. После я откъснах от книгата и я оставих на Джери върху кухненската маса.

Отворих куфарчето и сложих истинските квитанции в плика, където събирах всички предишни документи. После опаковах всичките банкови книжа и реших да не оставям куфарчето обратно в шкафа на партера. Това не беше сигурно скривалище — и ако портиерът го

откриеше и започнеше да чука по вратите, търсейки собственика, дните ми на този свят можеха да се окажат преброени.

Взех едно такси към центъра, до една книжарница на Четиридесет и пета и Лексингтън, където можеше да се наеме и пощенска кутия. Платих двадесет долара депозит и още двадесет наем за първия месец и след като ми дадоха ключ за кутия номер двеста четиридесет и две, аз заключих там съдържанието на куфарчето.

Когато влизах в административната сграда, Джак Балантайн излизаше заедно с две горили. Веднага разпознах единия. Беше *Аз съм от Горе*.

— Хей, това е моят тенис партньор — избъбри Балантайн, протягайки ръка.

— Приятно ми е да ви видя, мистър Балантайн — поздравих тихо.

— Скоро трябва да уредим една игра.

— Когато кажете.

Той наведе глава към мен и ми намигна:

— Джери ми разказа за страхотната работа, която си свършил за фонда.

Хвърлих бърз поглед към *Аз съм от Горе*. Той се обърна.

— Доволен съм, че той е доволен.

— Знам, че това не е точно онова, което имаше предвид...

Още един поглед към *Аз съм от Горе*.

— Някои страни на работата ме... въъ... изненадаха.

— Добре, повярвай ми, знам какви усилия влагаш в работата и щом свърши тази обиколка с книгата ми, ние двамата с теб ще си позволим един дълъг обяд и ще поговорим за бъдещето ти при нас. Как ти се струва?

— Очаквам това с нетърпение, мистър Балантайн.

— О, един малък съвет. Ако бях на твое място, щях да преместя планини, за да си върна съпругата. Тя е доста впечатляваща. И...

Той се наведе напред и ми прошепна в ухото.

— ... със сигурност знам, че някой вече я преследва активно, ако разбираш какво имам предвид.

Аз кимнах.

— Между другото — не си споменавал на Лизи за твоята, въъ, връзка с нас, нали?

— Разбира се, че не съм.

— Радвам се да го чуя. Продължавай добрата работа.

Потупа ме бащински по рамото и тръгна към очакващата го кола. *Аз съм от Горе* погледна през мен когато мина.

Със сигурност знам, че някой вече я преследва активно. И тъй като този някой случайно беше всемогъщият ми шеф, той можеше удобно да ме изпрати извън града за почти две седмици докато преследва активно жена ми.

И точно това направи. На сутринта, след като се срещнах с Балантайн, Джери ми връчи куп самолетни билети и дълъг устен пътеводител, който ме помоли да си запиша (защото, разбира се, никаква документация не трябваше да води до него). Това беше изтощителна програма. Мемфис, Далас, Ел Ей, Маями, Детройт, Маями, Денвър, Ел Ей, Хюстън, Ню Орлийнз, Маями — със спиране в Насау след всеки град.

— Няма ли да ти излезе по-евтино да хванеш Федерал експрес да се заемат с това? — попитах шеговито.

— Да не би наистина да очакваш, че нашите инвеститори ще доверят толкова много пари на куриерска компания? Както и да е, като ги вземаш лично, си създаваме добри връзки с клиентите. Нещо повече, ти ги уверяваш, че парите ще стигнат до Бахамската търговска банка без никакви спънки. И така нашите инвеститори разбират, че с нас са в добри ръце.

Нашите инвеститори. Трябваше да му се признае на Джери — този тип се държеше така, сякаш вярваше на собствените си глупости. Наистина ми се искаше да му кажа: само между нас двамата, защо не се изясним за всичко това и не признаем, че се правиш на banker на банда отвратителни типове. Защото, благодарение приятелите на Фил, бях започнал да събирам доста дебело досие за нашите тъй наречени инвеститори.

— Добре, ето ти накратко кой е Тарик Айзък — ми каза Фил, когато му се обадох от летището в Маями между два полета. — Роден в Ливан, живее в Ел Ей и е голяма клечка в нелегалната игра с оръжие...

Седмица по-късно, когато му се обадох от Денвър, той имаше доклад за нашия инвеститор от Хюстън.

— Мени Ругоф — независим търговец на петрол с големи бизнес интереси в Гватемала, Еквадор и Венецуела. Носят се слухове, че е в много близки отношения с някои умници от южната страна на границата.

— Страхотно — беше реакцията ми.

Докато бях на път, поддържах редовни контакти с Лизи. Джери наистина я преследваше активно.

— Офисът ми започна да прилича на мафиотско погребение — каза ми тя един следобед, когато ѝ се обадох от летището в Маями.

— Какво имаш предвид?

— Ежедневният букет цветя от мистър Шуберт.

— Исусе...

— Е, трябва да се възхитиш от упоритостта му.

— Канил ли те е вече да излизате?

— Само около две дузини пъти.

— И?

— Най-накрая се предадох и се съгласих да вечерям с него утре вечер.

— Чудесно.

— Неблагодарник!

На следващата вечер, когато нощувах в един хотел на далаското летище, се обадох на Лизи в новия ѝ апартамент.

— Ти какъв си ми, баща? — сърдито ме смъмри тя.

— Просто се тревожех...

— Сега е един през нощта, Нед.

— Сама ли си?

— Наистина трябва да ти затворя.

— Просто исках да се уверя...

— Какво? Че не съм преспала с онзи тип?

— Ами...

— Ти си пълен глупак.

— Пълен, загрижен глупак.

Чух я как потиска смеха си.

— Да спя с Джери, би било пълно естетическо престъпление.

— Но той е голяма клечка.

— И убиец — което, ако искаш вярвай, наистина не го превръща в мой тип.

- Наистина? Изненадан съм. Той опита ли?
- Заведе ме в един много хубав ресторант...
- Кой?
- Джо-Джо на Източната Шестдесет и четвърта улица.
- Веднъж хапнахме там, нали?
- Да. На втората ни годишнина.
- Беше много романтична вечер.
- Не се хващам на това.
- Нали знаеш, има два основни типа техники за прелъстяване.

Първият е, когато мъжът кара жената да се смее цяла вечер и с шеги си проправя път до леглото ѝ. Вторият е, когато мъжът се проявява като искрен и чувствителен, а после прави убийствения ход. Обзалагам се на всичко, че Джери е представител на втората техника...

Тя отново потисна смеха си.

— Лека нощ, Нед — промълви тя.

Три дни по-късно, докато сменях самолетите (както обикновено) в Маями, успях да я хвана на работа.

— Надявах се да се обадиш — каза тя.

— Това звучи обещаващо...

— Колко бързо можеш да се върнеш тук?

— Остават ми още два дни куриерски задачи. После...

— Видя ли сутрешния Ню Йорк таймс?

— Още не.

— Къщата на Тед Питърсън отново е била претърсена.

— Мамка му, Исусе Христе! Взели ли са нещо?

— Нищо важно — макар че според статията тя наистина е била обърната нагоре с краката.

Умът ми започна да препуска. Накрая я попитах:

— Хората на Джери не са намерили онова, което са търсили, нали?

— Така изглежда. Което означава, че мисис Питърсън е скрила уликата, която търсят някъде другаде. Или може би...

Бинго!

— Самият Питърсън го е скрил на сигурно място — вметнах аз, завършвайки изречението ѝ.

— Сигурно и офшорно, може би? — попита тя.

— Може би, разбира се — съгласих се аз.

Изтичах до най-близкия вестникарски щанд и си купих Ню Йорк таймс. После хукнах към самолета. Два часа по-късно влязох в Бахамската търговска банка.

— Знаете ли, наистина станяхте най-добрият ни клиент — посрещна ме мистър Макгуайър, хвърляйки поглед към куфарчето, което оставих върху бюрото ми.

— Какво да кажа? Бизнесът е много задоволителен.

— Четири милиона и двеста хиляди долара депозити само за две седмици е повече от задоволително. Особено ако, също като мистър Шуберт, и вие получавате двайсет процента комисиона.

— Да, той вече трябва да е събрал близо милионче в сметката си.

— Завиждате ли?

— Той си ги заслужава — изрекох хладно.

— Сигурен съм, че е така — кимна мистър Макгуайър и сбърчи чело. — Е, колко ми носите днес?

— Сто четиридесет и една хиляди.

— Скромно по вашите стандарти.

Да, добре — въпросният *инвеститор* (Бил Пърл — голям търговец на части втора употреба в Денвър) вероятно е най-дребният ни бизнесмен.

Парите бяха предадени на Мюриъл, за да ги преброи. А аз подхвърлих Ню Йорк таймс върху бюрото на Макгуайър.

— Обърнете на част втора, страница пет — насочих го аз.

— Имате предвид историята за второто нахлуване в къщата на мистър Питърсън? Ужасна работа, нали? Какво, по дяволите, мислите, че търсят?

— Вие не знаете ли?

— Че защо трябва да знам?

— Защото вие сте бил неговият офшорен банкер. И защото той е имал при вас не само сметка, но и сейф.

— Вие не знаете това.

— Не, но бих заложил голяма сума, че той съществува. Ако имах някакви пари, разбира се...

— Мистър Алън, знаете, че ако такъв сейф съществуваше, аз не можех да ви кажа за него.

— Но бихте могъл да разкриете тайната на вдовицата на мистър Питърсън, нали?

— Ако може да ми представи необходимата документация, да, бих могъл.

— Значи сейфът наистина съществува.

Той въздъхна, после ме погледна, преструвайки се на сърдит.

— Напомнете ми никога да не играя покер с вас, мистър Алън.

— Какви документи ще ѝ бъдат необходими?

— Брачното им свидетелство, смъртния му акт, завещанието и изявление, показващо, че е оставил всичките си финансови авоари на жена си.

— Това ли е всичко?

— Да... но ще ви бъдем благодарни ако, за ваше удобство, ни върнете печата и депозитната книжка, които откраднахте от нас.

— Дайте ми още няколко дни — помолих го аз.

— Имате късмет, че сте такъв добър клиент.

Тази вечер изпуснах връзката си в Маями, така че трябваше да прекарам нощта в един хотел на летището. Набрах номера в офиса си и проверих за съобщения. Имаше само едно.

— Тук е детектив Флин от полицията в Гринич. Възможно ли е да ми се обадите колкото можете по-скоро — или в управлението, или у дома. Номерата ми са...

Погледнах си часовника. Беше девет и петнайсет. Набрах домашния номер на детектива.

— Хей, благодаря за обаждането, мистър Алън. В Ню Йорк ли сте?

— Маями.

— Кога се връщате в града, сър?

— Най-рано след седмица — излъгах.

— Не можете ли да се върнете по-рано?

— Не, освен ако не искам да си изгубя работата.

— Е, ще бъда откровен с вас — трябва да ви видим.

— Защо?

— Искаме да вземете участие в разпознаване.

— Разпознаване? — повторих аз и думата заседна на гърлото ми.

— Но аз мислех, че сте ме елиминирали от...

— Бяхме. После успяхме да се доберем до няколко снимки, направени на приема на СОФТУС. Изглежда, че там е имало фотограф, нает от СОФТУС, който е бродел из залата и е снимал всички гости, а

снимките, както разбирам, са щели да бъдат използвани в тяхното списание. Оказва се, че има няколко снимки от дискусията ви с мистър Питърсън. Те, трябва да се каже, са леко замъглени. Все пак днес сутринта ние показахме всичките снимки от приема на мистър Майкъл Олгър — оберкелнерът от Хайт Риджънси — с надеждата, че той може да открие човека, който е излязъл от ресторанта заедно с Питърсън. И сега трябва да ви информирам, мистър Алън, че той посочи вашата снимка и каза, че може би именно вие сте човекът.

Исках да избягам от стаята. Вместо това си поех дълбоко дъх и се опитах да не издавам безпокойството си.

— Но това е абсурдно. Аз бях в Маями. Показах ви доказателство, че съм бил там.

— Знам. Знам също, че снимката беше леко замъглена и че мистър Олгър само си мисли, че вие сте човекът, когото е видял с Питърсън. И, разбира се, фактът, че ми се обадохте у дома, също показва вашето желание да съдействате на нашето разследване.

— Аз определено не съм човекът, когото търсите.

— Радвам се да чуя това, сър. Но след като мистър Олгър покъсно ни даде някаква причина да се усъмним във вашето твърдение за невинност, ние ви молим да дойдете и да вземете участие в разпознаването. Така веднъж завинаги ще приключим с цялата работа. И ако той не ви идентифицира като човека, когото е видял с Питърсън, никога вече няма да чуете за нас. Така че кога ще можете да се върнете тук?

Печели време, печели време.

— В понеделник — отговорих.

— Няма начин, мистър Алън — това е чак след една седмица.

— Както казах — имам уредени срещи из цялата страна през тази седмица...

— А аз водя разследване за убийство — разследване, в което вие сега сте фигура, представляваща значителен интерес за нас. Имам предвид, че ако Олгър беше ви идентифицирал със сигурност, аз още сега щях да имам заповед за арестуването ви. Но при дадените обстоятелства мога да ви дам четиридесет и осем часа от утре сутринта да се явите в кабинета ми. И ако не сте там в девет в четвъртък сутринта, тогава наистина ще издадем заповед за арестуването ви. Ясно ли е?

— Нещо последно — може би ще искате адвокатът ви да присъства на разпознаването. За всеки случай.

Той затвори. Аз рухнах назад в хотелското легло. Бях ужасен. После пак скочих, грабнах телефона, готов да поискам Услуги в Олд Гринич, Кънектикът, и да попитам за домашния номер на Едуард Питърсън на Шор роуд. Но после си помислих: ако Джери е накарал пионките си на два пъти да проникнат в къщата му, търсейки отчаяно някаква улика, то е твърде възможно да подслушва и телефона му. И тъй като ми оставаха само четиридесет и осем часа, аз имах право само на един изстрел, и то точен, така че...

Обадих се на Лизи. Щом вдигна, й казах:

— Лизи, изпаднал съм в страхотна беда...

— О, разбирам... — Звучеше много обезпокоена.

— Добре ли си?

— Тъъ, разбира се. Но... точно сега не мога да разговарям.

— Какво имаш предвид с това не мога да разговарям? Това е криза...

— Имам предвид — прошепна тя, — че не мога да разговарям.

Стомахът ми се преобърна.

— О, Исусе... — промърморих.

— Трябва да затварям...

— Той е там, нали?

— Обади ми се утре.

— Джери е там, нали?

— Да.

— Страхотно.

— Вярвай ми — прошепна тя. И затвори.

[1] Джеймс Кагни (1899–1987) — американски филмов актьор — Б.пр. ↑

6.

Бях на сутрешния самолет от Маями за Ню Йорк. Преди да се кача, изключих клетъчния си телефон. През следващите двадесет и четири часа имах нужда да бъда недостижим, непроследим.

На Ла Гуардия направих две резервации за връщане в Насау (през Маями) за същия следобед, после наех кола. В десет стигнах в Олд Гринич. Карайки по главната улица Саунд бийч авеню, аз сведох глава надолу, за всеки случай, да не би детектив Флин да е в града... или ако Майкъл Олгър, известният оберкелнер от Хайт Риджънси, случайно пресича главната улица.

Десет часът. Ако налудничавият план, който бях скалъпил, проработеше, в този момент Мег Питърсън трябваше да си е у дома. А ако тя не се хванеше на моята история, няхах друг избор, освен да бягам. Защото ако се появях на разпознаването, се насочвах право към затвора.

На Шор роуд завих надясно. На половината път покрай мен мина един форд Експлорър, подкараше към града. Трябваше ми само миг, за да осъзная какво става: зад волана на тази кола седеше Мег Питърсън. Аз скочих на спирачката, моментално завих обратно — но не и преди пред мен да се вмъкне един лексус. Шофьорът му беше мистър *Бавен*. Караше поне с десет мили по-малко от ограничението, а бясното свирене на клаксона ми го насърчи да кара още по-бавно. Пътят беше двулентов и движението от другата страна беше плътно, така че беше невъзможно да го изпреваря. Чак когато най-после стигнахме до Саунд бийч авеню, аз успях да натисна педала докрай и да изрева покрай този демон на скоростта. Погледнах го. Беше към седемдесет и пет годишен, наконтен, с комплект стикове за голф на задната седалка. Несъмнено пенсиониран адвокат — който в истински патрициански стил отговори на бясното ми преследване, като ми показва среден пръст.

За един кратък, ужасяващ момент помислих, че съм изгубил експлоръра. Но после го видях как завива надясно в една странична уличка. Минах, без да спирам покрай един стоп и успях да го настигна, докато той се спускаше по една тиха уличка, наречена Парк авеню.

После пресече тясно авеню и влезе в паркинга зад банката. Спрях точно когато Мег Питърсън излизаше от колата си. Тя изглеждаше преуморена, сякаш не беше спала много дълго. Спрях с изсвирване на гуми и изскочих от колата си.

— Мисис Питърсън? — извиках аз.

Тя се обърна и ме погледна с презрение.

— Ако сте от пресата, не искам да ви виждам — сърдито изсъска тя.

Приблжих до нея, вдигнал и двете си ръце, опитвайки се да постигна примирие.

— Повярвайте ми, мисис Питърсън — не съм от пресата.

— Да, така ми каза и онова копеле от Поуст.

— Срещали сме се и преди.

— Никога в живота си не съм ви виждала.

— Миналия декември в алеята пред къщата ви, спомняте ли си? Аз съм Нед Алън. Работех за едно списание, наречено „Компютърен свят“, и вие ме намерихте заспал зад волана на колата си...

— Да, да спомням си. Тед каза, че сте го преследвали заради някакво рекламно приложение... и че той решил да ви помогне, когато се оказало, че работата ви зависи от тази сделка.

— Точно така. Съпругът ви наистина постъпи страхотно като...

— Глупости! Тед никога не е правил нищо свястно. Това беше против религиозните му убеждения. Сега бихте ли ме извинили...

— Наистина трябва да поговоря с вас.

— А пък аз не искам да говоря с вас. През последните две седмици постоянно говоря с някого — с ченгетата, с пресата, с адвокатите и най-вече с моите много объркани и разстроени деца. Така че наистина ми е писнало, до гуша ми е дошло от приказки...

Тя се облегна о паркираната кола и се опита да потисне риданието си.

— Мисис Питърсън, моля ви...

Сгрехих, като сложих успокояваща ръка на рамото ѝ.

— Не ме докосвайте...

— Съжалявам. Не исках...

— Изчезвайте от тук или ще повикам ченгетата.

— Мисис Питърсън, просто ме изслушайте.

— Изчезвайте!

Няколко минувачи в паркинга спряха и ни погледнаха. Имах един последен коз на тази среща. Трябваше да рискувам.

— Знам кой уби съпруга ви — изрекох почти шепнешком.

Най-напред тя не осъзна думите ми.

— Вие... какво?

Продължих да говоря тихо.

— Знам кой уби съпруга ви.

Тя ме огледа внимателно и с абсолютно недоверие.

— И откъде знаете това? — попита.

— Бях там.

Тя заби поглед в земята.

— Слушайте — продължих аз, — може ли да ви почерпя едно кафе?

— Вървете си — помоли тихо тя, — не искам да знам...

— Ще ви отнема само десет минути, не повече.

— Откъде да знам...?

— Какво?

— Че не сте един от тях.

— Кой са те?

— Хората, които преровиха къщата ми. Два пъти.

— Защото... аз работя за тях. И защото те се опитват да ме натопят за убийството на мъжа ви.

Тя сви рамене.

Аз настоях.

— Десет минути — само за това ви моля. Вие изберете мястото.

Тя се огледа и аз забелязах колко отчаяно се опитва да вземе решение.

— Сега отивам до банката — рече тя и започна да се отдалечава от мен. След като направи няколко крачки обаче, се обърна и каза: — До пожарната на Саунд бийч има кафене. Бъдете там след пет минути.

Слава Богу, кафенето беше празно. Седнах в най-задното сепаре. Десетте минути минаха. Аз си помислих — ще се появи с ченгетата.

Но пет минути по-късно, тя влезе. Сама.

— В банката имаше големи опашки... — извини се тя и седна.

— Наистина съм ви благодарен...

— Господине, не знам кой, по дяволите, сте вие и след всичко, което ми се струпа на главата, определено не вярвам на никого на тази

планета, с изключение на двете си депа. Така че давайте направо. Веднага.

Аз започнах да говоря. Стъпка по стъпка аз я преведох през цялата история. Не й спестих никакви подробности. Кризата около рекламното приложение за „Компютърен свят“. Как Тед се паникьоса, когато изиграх картата с Гранд Кайман — но как стана отмъстителен, когато разбра, че всичко, което имам срещу него, е един потулен случай за опит за изнасилване. (Лицето й видимо се стегна, когато й разказах подробно за инцидента с Джоан Гластън.) Обясних как той ми е провалил работата в Компютър Америка. Как подтикна Айвън към самоубийство. Как потънах до дъното и бях спасен от един мой стар приятел, Джери Шуберт, който пък работеше за Джак Балантайн, за когото случайно работеше и нейният съпруг.

Тя ме прекъсна.

— Джак Балантайн? — прошепна тя. — Онзи Джак Балантайн?

Разказах й подробно за мошеничеството с фонд „Ексакалибър“. Как съм открил, че е фалшив. Как е бил използван за някаква сложна, незаконна измама, свързана със значителни количества съмнителни пари. Как Тед по някакъв начин е бил включен в тази схема и как Джери е инсценирал скарването ни на приема на СОФТУС, последван от тъй наречената помирителна вечеря в Хайт Риджънси, след която...

Главата й остана наведена докато описвах как е станало убийството. Не каза нищо, когато й обясних как Джери ме е натопил като виновник и ме е заплашил, че ще ме предаде, ако не стана куриер. И как, докато съм пренасял тези много съмнителни пари до една офшорна бахамска банка, съм открил, че именно Тед Питърсън си е открил сметка там. Че има и сейф в трезора на същата банка. Обясних, че съм сигурен, че в този сейф се намират нещата, заради които главорезите са преобърнали къщата й с главата надолу. Че след четиридесет и шест часа трябва да взема участие в разпознаване в полицейското управление в Олд Гринич и че със сигурност ще бъде прибран на топло, ако не...

— Ако не какво? — прекъсна ме тя.

— Ако не видя какво има в сейфа.

— И имате нужда от мен, за да получите достъп до сейфа.

— Абсолютно. В банката изискват само брачното ви свидетелство, завещанието на Тед, смъртния му акт и паспорта ви,

разбира се... Вие нали имате паспорт...?

Тя ме прекъсна.

— Вие да не сте се побъркал?

— Знам, че всичко това звучи...

— Очаквате да захвърля всичко и да се кача на самолета с вас? С вас — а може би именно вие сте човекът, който е блъснал онзи мой шибан съпруг под влака. Вие — който може би сте един от чаровниците, които преровиха къщата ми по време на погребението на мъжа ми, а после се върнаха и го направиха още веднъж. Вие — та вие вероятно ще ме ударите по главата още в мига, в който се кача в шибаната ви кола...

Тя говореше опасно високо.

— Мисис Питърсън, моля ви...

— Аз изчезвам от тук...

— Просто ме чуйте...

— Чух достатъчно.

— Вие сте затънала в дългове, нали?

— Какво?

— Оставил ви е дългове. Сериозни дългове, нали?

— Това не е ваша...

— Добре, вярно, вземам си бележка. Но трябва да знаете следното: в Бахамската търговска банка съществува сметка на името на съпруга ви. Не знам на каква сума възлиза — но мисля, че е значителна. И ако желаете да ме послушате само още две минути, ще ви обясня как е възможно да наследите около милион долара.

Последва много дълга пауза.

— Две минути — отсече тя.

Моето обяснение продължи около пет минути, но тя не ме прекъсна. Когато приключих, тя ме попита:

— Имате ли телефонния номер на тази банка?

Извадих тефтерче и го написах.

Тя бръкна в чантата си и извади клетъчен телефон. Видях я как натиска нула и иска да се свърже с Международна информация.

— Насау, Бахамите — каза тя в телефона. — Трябва ми номерът на Бахамската търговска банка... Имате ли го? Почакайте...

Тя дръпна тефтерчето към себе си, погледна номера, който бях написал, и после докосна с пръст всяка цифра, докато операторката

потвърждаваше тяхната автентичност.

Когато затвори, ме погледна отново.

— Добре, наистина съществува Бахамска търговска банка. Сега, как се казва мениджърът?

— Оливър Макгуайър. Но ако искате да му се обадите, не използвайте клетъчния си телефон. Някой може да подслушва...

— Просто ще трябва да поемете този риск, ясно ли е? — И тя започна да набира.

— Бих искала да говоря с мистър Макгуайър, моля... Кажете му, че се обажда вдовицата на Тед Питърсън... и че Нед Алън ми е предложил да му се обадя.

Аз хванах главата си с две ръце и се запитах дали Джери подслушва разговорите й.

— Мистър Макгуайър? — попита тя, после изведнъж се изправи и отиде в другия край на кафенето, където не можех да я чувам. Върна се след пет минути, седна срещу мен и хвърли телефона си обратно в чантата.

— Мистър Макгуайър каза, че според банковите правила той не може да отрече или да потвърди съществуването на сметка или на сейф на името на съпруга ми... но че ако се появя в банката с цялата документация, за която споменахте, той ще може да ми помогне. Каза също, че сте почтен човек.

— Имам билети за Маями в един и трийсет — така че можем да успеем, ако...

— Откъде да знам, че не сте подкупил този Макгуайър да ми напълни главата с разни глупости за офшорна сметка, за да можете да ме примамите там.

— Няма откъде да знаете. Вие решавате.

Почти минута тя не каза нищо. После стана.

— Чакайте тук. След малко ще се върна.

Излезе от кафенето. Беше десет и четиридесет и седем. Бях изтощен, съсипан емоционално и ужасен. Умирах от глад и си поръчах огромна закуска. Две бъркани яйца, наденички, дреболии, препечени филийки. Но успях да сдъвча само една препечена филийка.

Единадесет и десет. Единадесет и осемнадесет. Единадесет и тридесет и една. Продължих да се взирам в часовника и започнах да се

страхувам от най-лошото — че тя се е паникьосала, не е повярвала на историята ми и се е обадила на детектив Флин.

Единадесет и тридесет и осем. Вратата се отвори и Мег Питърсън се втурна вътре. Носеше малък сак.

— Най-добре да тръгваме, ако искаме да успеем за самолета — подкани ме задъхано тя.

Излязохме от кафенето и бързо тръгнахме към паркинга, където бях оставил наетата си кола. Когато се отправихме на юг по I-95, аз все си мислех, че съм преследван от един сребрист кътлас, но после го видях да изчезва сред колите и реших, че ме гони параноята.

— Трябва да се върна до утре на обяд, не по-късно — осведоми ме тя.

— Ще се върнете.

— Кога ще стигнем в Насау довечера?

— Малко преди шест, ако успеем да хванем връзката.

— Банката няма ли да е затворена?

— Ако Макгуайър знае, че пристигаме, мисля, че ще ни чака там.

Тя извади телефона от чантата си и натисна бутона за повторно избиране.

— Мисис Питърсън, хайде да изчакаме докато стигнем до телефонен автомат...

— Не се качвам на самолета, докато не съм сигурна, че той ще ни посрещне довечера.

— Вероятно ни подслушват...

— Те не са ЦРУ... Здравейте? Да, мистър Макгуайър, моля. Пак е мисис Питърсън... Здравейте, мистър Макгуайър. Мег Питърсън... Слушайте, мистър Алън и аз пристигаме в Насау довечера в шест. До утре ще трябва да се върна в Щатите, така че... Сигурен ли сте, че няма никакъв проблем?... Страхотно, добре, наистина съм ви благодарна за това... Ще се видим тогава.

Тя изключи телефона.

— Каза, че ще ни чака в банката към шест. Звучи ми като много услужлив човек.

— Аз съм добър клиент.

— Обзалагам се, че е така.

— Кой ще се грижи за децата ви? — попитах аз.

— Сестра ми. Тя живее в Ривърсайд. Ще ги вземе от училище и тази нощ ще останат у тях.

— Какво й казахте?

— Само че основният заподозрян за смъртта на Тед ме отвлича до Бахамите за през нощта.

— Разбирам.

— Явно нямате чувство за хумор.

— Изгубих го на втори януари тази година.

— Какво се провали на втори януари?

— Аз се провалих.

— Това чувство ми е познато. Моята дата аз се провалих беше двадесет и седми юли осемдесет и седма.

— Какво стана тогава?

— Омъжих се за Тед Питърсън.

Тя ми разказа някои неща за себе си — как отраснала край Филадельфия, ходила на училище в Уийтън и след като завършила, отишла в Ню Йорк, там успяла доста в рекламата, когато срещнала чудесния Тед.

— Той беше мистър чаровник. Мистър *Корпоративният Тузар*. Говното, за което ми беше съдено да се омъжа.

— Защо тогава го направихте?

— Много ми приличаше на татко.

За две години тя разбрала, че бракът им е пълна трагедия. Но през тези две години Тед бил прехвърлен в главната квартира на GBS в Стамфърд, а Мег била бременна с *Дете Номер Едно*.

— И всичко се превърна в един *Кошмар от Предградията* — продължи с равен глас тя. — И по настояване на Тед аз направих тъпата грешка да напусна работа.

— Можело, е да се съпротивлявате — вметнах съчувствено.

— Предполагам, че притежавам талант за нещастие.

Дете Номер Две се появило осемнадесет месеца след *Дете Номер Едно*. И Мег научила за първата афера на Тед.

— Барманка в онази дупка в Стамфърд, където той си пийваше след работа.

— Класика.

— Това му беше второто име.

— Как открихте?

— Тя се обади вкъщи, вбесена, разплакана, пияна и каза как Тед ѝ обещал луната, звездите и собствена каравана. Разбира се, той отрече всичко. Както отрече, че е инвестирал двеста бона в някакво лозе в Бордо — пари, които отидоха на вятъра. Или че е изгубил сто и петдесет хиляди в някакъв налудничав взаимен фонд. Или че е направил втора ипотека на къщата ни. Или че е изпаднал дотам, че миналия месец се наложи да моля татко да ми даде десет бона. А сега вие ми казвате, че копелето през цялото това време си е имало скътани пари. Това вероятно са били парите му за бягство — постоянно ми намекуваше, че някой ден ще изчезне. Че ще ме остави с децата и с всичките му дългове.

— И колко точно бяха дълговете му?

— Шестстотин хиляди долара.

— Мили Боже...

— Да. В работата смятаха Тед за мистър *Успех*, мистър *Сто и десет процента*. Но в душата си той имаше онази напълно безразсъдна, самоубийствена нишка. Сякаш постоянно се опитваше да види колко далеч може да стигне върху тънкото клонче. И когато падна под този влак, аз получих триста хиляди за застраховка живот. Но ми останаха да изчистят още триста бона — и къщата определено ще бъде обявена на търг, ако тази офшорна сметка не ми спаси задника.

— Повярвайте ми, ще го спаси.

— Никога вече не ми казвайте тези две думи.

— Съжалявам...

— Повярвай ми. Това беше безкрайният припев на Тед. *Повярвай ми, не спя с никоя друга... Аз само ги чукам. Повярвай ми, ние сме в страховтно финансово състояние... но децата наистина ли имат нужда от нови обувки? Повярвай ми, повярвай ми, повярвай ми...*

— А вие защо останахте?

— Страх. Глупост. Ниско самочувствие. Обичайните класически причини на съпругата. Но аз му казах, преди около месец, че искам да се махна. Някои мои приятелки знаят, че бях му споменала за развод — и се чудят дали не се е хвърлил под влака, защото е бил депресиран от перспективата да го напусна. Знаеш ли какво им казах: *Тед никога не би се самоубил за нещо толкова тривиално като загубата на семейството си...*

— Но той е бил доста отчаян заради дълга, който ви е оставил.

— Толкова отчаян, че се е хванал с някакъв наистина отвратителен тип — като този Джери Шуберг.

— От мен да го знаете, мисис Питърсън — отчаянието е нещо опасно.

Точно преди да спрем пред летище Ла Гуардия, аз погледнах в огледалото и ми се стори, че пак видях сребристия кътлас. Но после той изчезна.

Успяхме да хванем гюлета за Маями в един и трийсет. Изтичахме към самолетчето за Насау в пет. А Макгуайър ни очакваше в банката. Видях удивлението на Мег Питърсън от жалкото състояние на тази уважавана офшорна финансова институция — но вродената учтивост на Макгуайър я спечели веднага. Тя му представи необходимите документи. Той ги огледа внимателно — особено завещанието на Питърсън. Накрая поиска да види паспорта на Мег. После произнесе присъдата.

— Мисис Питърсън, от документите, които ми показахте, аз мога да потвърдя, че вашият покоен съпруг наистина има сметка в тази банка. И макар да е ясно, че вие сте наследник на тази сметка, аз не мога да ви позволя достъп до фондовете в неговата сметка, докато адвокатите по имуществото му не ме уведомят писмено, че валидността на завещанието е потвърдена официално.

— Утре мога да се погрижа за това.

— След като получа зелена светлина от тях, парите са ваши.

— И колко са парите?

Мистър Макгуайър натисна няколко клавиша на компютъра си. После погледна към екрана и каза:

— Един милион двадесет и осем хиляди седемстотин и петдесет долара.

Мег Питърсън замръзна за миг. Накрая все пак изрече:

— Сериозно?

— Много съм сериозен.

На устните ѝ се оформи плаха усмивка.

— Е, щом сте много сериозен, тогава аз съм много, много доволна. Имате ли нещо против да повторите цифрата отново, мистър Макгуайър?

— Един милион двадесет и осем хиляди седемстотин и петдесет долара.

— Благодаря — въздъхна тя.

— Сега по въпроса за сейфа му... — продължи мистър Макгуайър. — Не мисля, че трябва да се притесняваме и да чакаме одобрение от адвокатите, преди да видите съдържанието му, тъй като е оставил писмени инструкции, че трябва да бъде отворен от наследника му, ако той умре. Наскоро ни постави необичайно условие — изпрати ми ключа от сейфа на съхранение.

Отвори горното чекмедже на бюрото си и извади голяма връзка с ключове, както и малко ключе с етикет B21. Излязохме от офиса му и тръгнахме по тесен коридор към обкована със стомана врата. Тя имаше пет ключалки, които мистър Макгуайър отключи систематично. Вътре имаше малка тъмна стаичка с маса и столове и две стени със сейфове. Макгуайър пхна малкото ключе в сейф номер B21, после помоли Мег да го превърти. Малката вратичка се плъзна напред. Макгуайър извади дълго стоманено сандъче и го остави на масата.

— Сега ако желаете да останете насаме докато го огледате... — изглежда внимателно Мег.

— Искам да останете и двамата — настоя Мег.

— Сигурна ли сте? — попита Макгуайър.

— Като сме повече е по-сигурно — отговори тя и вдигна капака на сандъчето. Вътре имаше малко касетофонче, двацет микрокасети, куп документи и сгъната бележка. Мег я отвори, прочете я, после ми я подаде. В нея пишеше:

„Ако четете това, значи те са ме пипнали.

В касетите е разказана цялата история. Те знаят, че касетите са у мен. Просто не знаят къде са. И тъй като знаят, че съм открил сметката на фонда им тук, те са сигурни, че трябва да съм скрил касетите някъде другаде. В крайна сметка защо пък да не ги държа точно под носа им?

Повярвайте ми, когато най-напред се захванах с това, мислех, че е законно. Но после, в Гранд Кайман, те ми казаха истината. Макар че дълбоко в душата си аз отдавна знаех истината.

Последната ми дума: Мислех, че съм истински задник... докато не срещнах Джери Шуберт.

И отдолу беше подписано: Едуард Питърсън.“

Подадох писмото на Макгуайър. Когато той го прочете, Мег каза:

— Кучият му син. С това, което е вложил тук, е можел да изчисти дълговете си за минута. Това наистина е била сметката му за изчезване.

— Но защо не е изчезнал, щом се е тревожел, че Джери може да го хване? — попитах аз.

— Мисля, че трябва да чуем касетите — предложи Мег.

Трябваха ни повече от три часа да прослушаеме всичките десетминутни микрокасети. Трябваха ни още три часа да направим копия на двайсетте микрокасети, използвайки личния касетофон на Макгуайър (и резервен комплект празни касети, които той успя да изрови от склада на банката). После чакахме един час, докато Макгуайър ни откара в нощта до къщата на един свой приятел — адвокат на име Керил Дженкинс, който беше също и нотариус и завери подписа на Мег върху писмото, оторизиращо банката да изпрати тези касети до Федералното бюро за разследване (в манхатънския клон), в случай че един от двамата ни умре. После се върнахме в банката, където оригиналните касети на Питърсън бяха прехвърлени в нов сейф, регистриран на името на Мег Питърсън.

Изведнъж осъзнахме, че е станало седем сутринта, слънцето изгряваше и Оливър Макгуайър настоя да ни откара до летището.

— Не се тревожете, че Керил Дженкинс може да каже нещо на адвокатата на фонда, мистър Паркхил, относно вашата работа тази нощ. Избрах Керил, защото знам, че той не може да понася Паркхил.

— Не знам как да ви благодаря — промълви Мег, докосвайки ръката на Макгуайър.

— Това беше една много поучителна нощ — взря се в очите ѝ той. — И още днес ми изпратете официалното потвърждение за валидността на завещанието. Щом то пристигне, мога да прехвърля сметката на ваше име и вие ще имате незабавен достъп до парите.

На летището аз стиснах ръката на Макгуайър. И го попитах:

— Защо ми позволи да се измъкна с печата и книжката с депозитните квитанции?

— Защото прецених, че онова, което правиш с тях, не може да навреди на имиджа на банката.

— Как можеше да бъдеш сигурен?

Той сви рамене.

— Инстинкт. Доверие. И съчувствие. Особено към някой, който е прав.

— Помогна ми. Много.

Той подхвана с официален подигравателен тон.

— Щом не са ме помолили да наруша закона, винаги съм щастлив да помогна на клиентите с каквото мога. Всичко, за което ти ме помоли, в общи линии беше законно, така че...

— Все пак си приятел.

Той се усмихна.

— Да, но съм и банкер.

В сградата на терминала хич не харесах вида на стария рентгенов апарат, с който проверяваха ръчния багаж, страхувайки се, че на него могат да се видят касетите. Така че помолих дежурния митничар да провери багажа ми лично.

— Какво има в чантата? — попита той, преди да я отвори.

Погледнах към Мег Питърсън. И се въздържах да не кажа: *Динамит.*

7.

Щом слязохме от самолета в Маями, телефонът ми звънна.

— Мистър Алън, обаждат се Макгуайър от банката.

— Не ти ли казах довиждане преди малко?

— Щях да се обадя още преди половин час, но през цялото това време ти беше във въздуха.

Гласът му звучеше необичайно напрегнато.

— Нещо не е наред?

— Спомняш ли си, когато ме помоли да ти се обадя, ако адвокатът на „Екскалибър“ ми се обади и поиска да провери баланса на фонда?

— О, Исусе...

— Съжалявам, Нед. Но той ми се обади веднага след като се върнах в банката. И аз нямах избор — трябваше да му дам официалния баланс. Все пак той е представител на сметката в края на краищата.

— Добре, Оливър, благодаря, че ме предупреди.

— Внимавай.

Обърнах се към Мег и ѝ обясних какво се е случило току-що.

— Значи адвокатът ще докладва на Шуберт, че в сметката липсват един милион долара? — попита тя.

— Точно така. И той ще помисли, че аз съм си ги присвоил...

Телефонът звънна отново.

— Нед.

Беше Лизи. Не ми се стори спокойна.

— Не се прибирай у дома — каза тя.

— Какво?

— Не се връщай в мансардата. Те те чакат.

— Кой са те?

— Главорезите на Джери. Знаят със сигурност с кого си и къде сте били и търсят онова, до което си се докопал. Кажи и на мисис Питърсън да не се прибира. И нея я чакат.

— Ти откъде знаеш?

— Джери ми каза.

— Преспа ли с него? — попитах аз и веднага съжалих за това.

— Ти си пълен глупак.

— Съжалявам.

— Сега слушай ме, моля те. Джери пристигна ненадейно, за да ми съобщи, че току-що е чул някаква новина: ченгетата в Кънектикът имат свидетел, който ще те посочи като човека, убил Питърсън.

О, Христе! Именно Джери им беше изпратил снимките от приема.

— Сега е пределно ясно защо се появи на прага ми, за да ми съобщи тази новина — той се надяваше, с глупавия си мозък, с пубертетската си романтичност, че аз веднага ще зарежа всичко и ще се хвърля в обятията му. Но аз никога няма да се откажа от теб, Нед. Никога. Макар че, бог знае, исках да...

Стори ми се, че въздъхна.

— Както и да е, аз се престорих, държах се така, все едно че съм едва ли не облекчена от факта, че ти ще бъдеш арестуван, пофлиртувах с глупака, но му излязох с номера не съм разположена когато той започна да си въобразява, че това е щастливата му нощ. И щях да ти се обадя веднага след като той си тръгна, ако знаех къде си или ако клетъчният ти телефон беше включен. Бях обезумяла. Особено когато той ми се обади снощи, за да ми каже, че ти си изчезнал с жената на Питърсън и ми напълни главата с лъжи, че ченгетата от Кънектикът поставили постови на мансардата и покрай къщата на мисис Питърсън и чакали да ви хванат. Че трябвало да му се обадя незабавно, ако ти се появиш...

— Успокой се, Лизи. Успокой се.

— Не мога да се успокоя. Те ще те убият.

— Ето какво ще направиш — обади се на Джери, кажи му, че си се чула с мен и че аз съм решил да се скрия в Маями за няколко дни. Кажи му, че съм се регистрирал в Делано. Остави го да изпрати хора тук...

— Добре, добре... ти какво ще правиш?

— Ще се върна в Ню Йорк и ще се опитам да се измъкна от тази задънена улица.

— Внимавай.

Изключих телефона. Мег Питърсън ме гледаше разтревожена.

— Децата със сигурност ли са у сестра ти? — попитах аз.

Тя пребледня.

— О, Христе, не ми казвай...

— Джери е поставил група посрещали пред къщата ти. Така че се обади на сестра си и ѝ кажи да не приближава до къщата ти... и ѝ предложи още днес да заминем с децата извън града.

Мег бръкна в чантата си, търсейки клетъчния си телефон.

— Земна линия, Мег — обадох се аз и посочих към монетния автомат на стената в транзитното фоайе.

— Разбирам.

Обявиха полета ни за Ла Гуардия. Мег още беше на телефона, когато чух последното повикване. Служителят от летището приближи до нас.

— Сър, мадам, моля ви — трябва да се качвате на борда.

Мег приключи разговора си и ние бяхме подкарани към самолета.

— Те са добре, слава Богу — каза Мег, докато се качвахме по стълбичката. — И всички заминават на гости на една наша братовчедка в Милфърд. О, трябва да ти кажа: местните вестници съобщавали, че полицията още утре възнамерява да арестува някого за убийството на Тед.

— Имаш предвид щом мистър Хайт Риджънси ме идентифицира.

Открихме местата си в най-задната част на самолета. Почти веднага се отстранихме от вратата и хукнахме по пътеката. Телефонът ми звънна.

Ето какво ще направиш — обади се на Джери, кажи му, че си се чула с мен и че аз съм решил да се скрия в Маями за няколко дни.

Усетих силни студени тръпки по гърба си — когато чух как Джери повтаря дословно разговора ми отпреди пет минути.

— Какво ти казах за клетъчните телефони, Алън? Щом някой може да подслушва клетъчния телефон на принц Чарлз, да не си мислиш, че не могат да подслушват и твоя? Не че вече трябва да се притесняваш за такива дреболии като телефоните. Защото ти си мъртъв. М-Ъ-Р-Т-Ъ-В. Колкото до тая двулична кучка, която наричаш своя жена...

Стюардесата изтича по пътеката.

— Сър, веднага изключете клетъчния телефон. Смущава навигационните уреди.

Направих каквото ми беше наредено. И прошепнах на Мег:

— Трябва да слезем от този самолет.

— Какво?

— Обади се Джери Шуберт. Подслушвал е. И ти обещавам, че ще изпрати комитет по посрещането на Ла Гуардия. Така че трябва да...

Изведнъж самолетът зави и, без да спираме, ние се стрелнахме по пистата.

— Хич не си го мисли вече — каза Мег.

Забелязах телефон за кредитни карти в дръжката на седалката си. Огледах се да видя къде е седнала стюардесата.

— Може ли да използвам това? — попитах аз, дърпайки отчаяно слушалката от дръжката на седалката.

Тя кимна. Извадих си кредитната карта и я мушнах в малкия канал в края на слушалката. Нищо не стана. Мушнах я отново. На малкото екранче върху слушалката се появи съобщение: *недостатъчни фондове*.

— Мамка му, мамка му, мамка му — промърморих. Мег Питърсън ме потупа по рамото с нейната карта Атех.

— Това може да свърши работа.

И точно така стана — свързах се с Лизи в апартамента ѝ.

— Веднага изчезвай от там — казах ѝ аз. — Той е подслушвал. Знае, че си ми предавала всичко, което ти е казал. И наистина е вбесен.

— О, Исусе...

— Не ходи в офиса. Не ходи никъде, където може да му дойде наум да те търси. Просто изчезни. И вече не ми се обаждай. Върви на някое безопасно място... в някой музей.

— Помниш ли онзи бенефис, където ходихме през октомври...?

— Разбрах.

Следващото ми обаждане беше до Фил Сирио.

— В самолета ли си, шефе? — попита той.

— Затънал съм много.

— Колко много?

Обясних му какъв е проблемът. Той веднага намери решение. Щял да вземе брат си и колата на брат си и да ни посрещне на Ла Гуардия. После щели да ни скрият на безопасно място в Озон парк докато е необходимо.

— Можеш да скриеш мисис Питърсън. Аз имам малко работа в града.

— Както кажеш — съгласи се Фил. — Кога кацате?

— Малко преди единадесет. Ние сме на полета на Американ номер единадесет петдесет и две.

— Ще бъдем там, шефе.

Обърнах се към Мег и я информирах, че сега имаме закрила под формата на Фил Сирио и на брат му. После, говорейки почти шепнешком, аз ѝ обясних целия сценарий на играта, която щях да изпълня щом стигна в Манхатън — че ще ѝ се обадя когато имам нужда от нея. Тя написа телефонния си номер в тефтерчето ми. После изпаднахме в напрегнато мълчание. То продължи чак докато докоснем пистата на Ла Гуардия.

Слязохме последни от самолета. Фил и брат му Вини (нисък мечок с копринена риза, разкопчана на врата и няколко златни вериги) ни чакаха на входа. Когато им махнахме, аз забелязах как *Аз съм от Горе* приближава бързо към нас. Точно когато се готвеше да ме сграбчи за ръката, Вини го потупа по рамото. *Аз съм от Горе* се извъртя и незабавно се среща със свития юмрук на Вини. Юмрукът го улучи между очите и той се строполи на земята. Хората се пръснаха. После Вини бързо заби крак между краката му, просто за да се увери, че той наистина няма да ни преследва. И тогава ние четиримата изтичахме на улицата.

— Колата ни е ей там — Фил посочи един златист олдсмобил, неправилно паркиран до стоянката за таксите. — Можем да те закараме до Манхатън.

— Само приберете Мег на някое сигурно място. Аз ще ви се обадя когато ми потрябвате. И Вини...

— Да?

— Радвам се, че се запознахме.

Скочих в едно такси.

— Четиридесет и пета и Лексингтън.

Строполих се на задната седалка. Моментално затворих очи. Когато ги отворих пак, вече бяхме наред Манхатън. Трябваше ми малко време докато се опомня. Платих на шофьора. Грабнах си куфарчето и влязох в книжарницата, където бях наел пощенска кутия. Извадих ключа, отворих кутията, извадих плика, натъпкан с

квитанциите от Бахамската търговска банка и с печата, изтичах отново на улицата, махнах на друго такси и помолих шофьора да ме остави пред Медисън авеню осемстотин четиридесет и осем.

Боях, се че Джери може да е оставил отряд главорези да ме чакат във фойето — но охраната се състоеше само от обичайния дежурен пазач, който ме поздрави с отсечено кимване. Хванах асансьора до осемнадесетия етаж, очаквайки горилите да ме посрещнат в рецепцията на Балантайн индъстриз. Обаче там беше само секретарката. Тя ме погледна през стъклената врата, прецени, че съм добре облечен (макар и малко раздърпан) администратор и натисна копчето, за да ме пусне.

— С какво мога да ви помогна?

— С нищо — отговорих аз и минах покрай нея. Тя извика след мен, но аз вече тичах, а очите ми бяха фокусирани в края на коридора. Масивната махагонова врата крещеше с внушителността си и можеше да принадлежи само на един човек в тази организация. Чух бързи стъпки зад себе си — но знаех, че ще стигна пръв до вратата. Хвърлих се срещу нея с всички сили и се изтърсих направо в офиса на Джак Балантайн.

Седеше зад огромно бюро в стила на Овалния кабинет. Но щом се появих с гръм и трясък, той скочи на крака. Скочи и Джери Шуберт, седнал на стола срещу бюрото. Джери посегна към телефона.

— Джени, дай ми охраната...

Но охраната вече беше там — във формата на Главорез Номер две от славните времена на паркинга на Хайт Риджънси. Изви ми ръката. Балантайн приближи до мен, поклащайки глава.

— Ти ме разочарова, Нед. Ето на, аз те мислех за момче, което е готово да играе професионално. Но, както се оказва, ти си от младшите студентски отбори — далеч от нашата лига.

— Заведи го в моя офис — заповяда Джери на горилата.

— Ти допусна класическа грешка, Нед — продължи с огорчение Балантайн. — Забрави, че играчите, които не са в отбора, ги прегазват...

Дясната ми ръка все още беше свободна, така че бръкнах в джоба на самото си и извадих касетофона.

— Преди да започнете да ме газите, мисля, че най-напред трябва да чуете това — казах аз и натиснах старта, после усилих звука до

край.

— Казваш ми, че Джак Балантайн стои зад този фонд?

— Точно това ти казвам. Ето защо, ако не играеш с нас ти и семейството ти ще пострадате. Защото Джак Балантайн е като бог от Стария Завет. Разсърдиш ли го, той ти помита задника. Завинаги.

Джери тръгна към мен.

— Дай ми тази шибана касета — заповяда той.

— Не бързай толкова — възпря го Балантайн и приближи към мен. — Пусни го пак.

— Казваш ми, че Джак Балантайн стои зад този фонд?

— Точно това ти казвам. Ето защо, ако не играеш с нас, ти и семейството ти ще пострадате. Защото Джак Балантайн е като бог от Стария Завет. Разсърдиш ли го, той ти помита задника. Завинаги.

Джери посегна отново към касетофона. Но Балантайн блокира опита му, хващайки го за ризата.

— Назад, синко — рече му той спокойно, — иначе можеш да се нараниш.

Блъсна Джери в един стол, после се обърна към мен.

— Кой е другият на тази касета? — попита.

— Покойният Тед Питърсън. А ако погледнете в това куфарче, ще видите още два-сет касети — на всичките са записани разговорите между мистър Питърсън и мистър Шуберт и всички те съдържат много изобличителен материал.

Балантайн се наведе, вдигна куфарчето и надзърна вътре. Аз продължих да говоря.

— И трябва да ви информирам, мистър Балантайн, че моите съдружници очакват да им се обадя по телефона само след петнадесет минути. Ако не се чуят с мен, те ще предположат най-лошото и ще предоставят оригиналните касети на ФБР...

— Това са глупости, мистър Балантайн — изписка Джери.

Аз не обърнах внимание на Джери и погледнах директно към Балантайн.

— Бих ви посъветвал да приемете тази заплаха на сериозно, сър. Ще ви помоля също още сега да помолите тази шибана горила да се махне от мен.

След момент на размисъл Балантайн махна с ръка към *Главорез Номер две*. Той ме пусна и застана на пост до вратата.

— Мога ли сега да ви разкажа една история? — попитах.

— Този тип е един шибан изнудвач — изръмжа Джери.

— Джери — изгледа го Балантайн, — ще го кажа само веднъж: млъкни.

После ми кимна.

— Добре, Алън. Говори.

— Не съм дошъл, за да ви изнудвам, мистър Балантайн. Дойдох, за да ви продам една идея. Всичко в майсторството на продаването е разказване на истории. Не бяхте ли написал това в *Зоната на успеха*? Добре, ето я историята...

Тъй като не ме спряха, започнах.

— Тед Питърсън, администратор и абсолютен задник, преди около година се запознава с Джери Шуберт на някакъв коктейл. Джери подхваща разговор за частния холдингов фонд, който се готви да създаде, Тед проявява интерес — защото, макар че е висш администратор, този тип също така е абсолютен глупак, когато трябва да управлява собствените си пари и е натрупал дълг от неколкостотин хиляди. Те двамата виждат взаимна възможност за забавление и за печалба. Особено след като Тед е член на строго секретния комитет на GBS, в който всички хора от изследователския отдел обсъждат продуктите, които мислят да закупят от малки софтуерни компании, на които им предстои да излязат на борсата.

Взех си само въздух. И продължих:

— Преди да успеете да изречете *вътрешна информация*. Джери започва да плаща на Тед по пет бона месечно за тази строго поверителна корпоративна информация — която той после разпространява в широкия кръг от богатите ви приятели... които, на свой ред, купуват акции в тези нововъзникващи компании и получават добра печалба...

Никой не беше помръднал.

— Дотук добре. Но, разбира се, Джери има амбиции, които се простират по-далеч от обикновената търговия с вътрешна информация. Той знае, че вашият широк кръг от богати приятели, мистър Балантайн, търси интригуващи инвестиционни възможности — и начин да изпере много мръсни пари. Така че той основава частен

холдингов фонд, наречен „Ексакалибър“, и пита Тед дали може да стане главен търсач на таланти за фонда. Тед е доволен — петте процента комисиона могат да се окажат много примамлив страничен доход. И освен това Джери го кара да лети из страната през уикендите и да се среща с някои от заможните инвеститори, които Джери привлича към фонда. И за изненада на Тед, тези хора започват да му дават куфарчета, пълни с пари. Той се обажда на Джери. *Какво да правя с всички тези пари?*, пита той. *Открихме сметка на фонда на Гранд Кайман*, отговаря Джери. Скочи на един самолет и ги депозирай там.

Хвърлих един поглед. Вниманието беше абсолютно. Интересно им беше.

— Тед се съгласява. И всеки уикенд в продължение на един месец той прави тези малки пътешествия из страната до богатите приятели на Джак Балантайн — които толкова много харесват тирадите му за мастните холдингови фондове, че продължават да му дават куфарчета, пълни с пари. И преди да се върне при семейството си в неделя вечерта, Тед минава набързо през банката в Гранд Кайман, която за щастие приема депозити седем дни в седмицата. За няколко седмици сметката на фонда набъбва до петнадесет милиона. Но тогава Джери подхвърля една малка бомбичка на Тед. Той не възнамерява да инвестира всички тези пари в нововъзникващи компании — защото фонд „Ексакалибър“ е въздух под налягане. Вместо това той иска Тед да пере парите... защото всички пари, които му дават, са мръсни. От наркотици. От оръжие. От детска порнография. Извинете ме за редакторското отклонение, мистър Балантайн — но вие познавате някои много интересни предприемачи...

— Връщай се към историята, Алън.

— С удоволствие. Тед се уплашва и иска да излезе от играта. Джери го заплашва, че ще разкрие всичките му вътрешни предателства в GBS. Тед си купува касетофон и започва да записва всичките си делови разговори с Джери. По-късно, след множество заплахи — като онази, която току-що чухте и в която се споменава и вашето име, мистър Балантайн — Тед капитулира. И — след малко проучване — той създава фалшива софтуерна компания в Будапеща, наречена Майкромагна. Те уж продават текстообработващи програми на други страни в Източния блок. Но те всъщност продавали празни кутии от дискети на несъществуващи компании от един човек в телефонна

будка във Варшава, Букурещ, Братислава — които, на свой ред, плащали за тези фалшиви стоки с пари, които получавали от фонд „Ексакалибър“. Това е свършена схема за пране на пари — мръсните пари се използват за мними законни сделки. Всъщност никой не слага в джоба си нито пени. Парите излизат от схемата и миришат на чисто.

Въздъгнах. Само малка въздишка.

— Схемата работи блестящо — но за съжаление Тед не е доволен от дребната сума от двайсет бона, която получава за тежката си работа. Джери му обещава повече за следващия път — и изпраща Тед да вземе крещящата сума от шест и половина милиона долара от консорциума на вашите предприемчиви приятели отвъд мексиканската граница. Този път решават да ползват банковите улеснения на Бахамските острови. Тед се приземява в Насау с шест и половина милиона. Ползва услугите на местен адвокат. Адвокатът се обажда в Бахамската търговска банка. Тед посещава банката и открива сметка на Фонд „Ексакалибър“. Докато е там, банковият мениджър му предлага да си открие лична сметка за комисионите, които ще получи от фонда. Тед начаса решава, че този път заслужава щедра комисиона и казва на банкера да сложи пет и половина милиона в сметката на „Ексакалибър“ и един милион в неговата лична сметка.

Никой не ме прекъсна.

— Е, Джери се обезпокоява малко, когато разбира за комисионата на Тед, и заплашва него и семейството му с жестока физическа разправа, ако парите не бъдат върнати. В този момент Тед изиграва коза си. Той притежава голяма библиотека със записи от техните разговори — които ще разгласи, ако не си задържи милиона. Нещо повече, той иска хонорар от петнадесет бона месечно, за да си държи устата затворена. Трябва да чуете как се заплашват тези момчета, мистър Балантайн. Просто не могат да спрат да си раздават заплахи и контразаплахи. И трябва да ви кажа не можех да разбера само това защо Тед просто не е взел парите и не е избягал — докато, разбира се, не чух касетката, в която Джери уверява Тед, че ще причини неизразима мъка на децата му, ако той случайно изчезне. Даже неморален тъпанар като Тед Питърсън е трябвало да се поддаде на тази заплаха и да си остане в Олд Гринич.

Джери се канеше да изкрещи нещо в свое оправдание, но Балантайн го накара да млъкне, като го изгледа свирепо.

— И Тед има този голям проблем. Той все още е задлъжнял с шестстотин бона. И макар че има милион в офшорната си сметка, знае, че Джери ще го убие, ако се докосне до парите. Джери също има голям проблем, тъй като милионът, който си е присвоил Тед, принадлежи на неговите тъй наречени инвеститори — а те не са такива джентълмени, които обичат някой да ги краде.

Увеличавах темпото. Приближавах към края.

— Но тогава на сцената се появявам аз и Джери вижда начин да елиминира цялата криза с Тед. Преди да успеете да изречете пуф-паф, Тед е под влака, аз съм новото пощальонче на Джери, а къщата на Питърсън на два пъти е обърната надолу с главата от пионките на Джери в търсене на касетките... които, както вече знаете, през цялото време са били някъде другаде.

Седнах.

— Ето това е историята, мистър Балантайн — история, която може да бъде потвърдена изцяло от двайсетте касетки в това куфарче. Те наистина са интересни за слушане — особено ако сте от ФБР...

Джери скочи на крака.

— Тук искам да кажа нещо — изджавка той.

— Не искам да го чувам — прекъсна го Балантайн.

— Е, мамка му, аз все пак ще го кажа дори да...

Лицето на Балантайн стана злобно, но гласът му си остана приглушен.

— Не, няма да кажеш нищо. Седни.

Джери погледна към вратата, сякаш си мислеше да хукне към нея. *Главорез Номер две* поклати глава, сякаш искаше да каже: *Добре не се опитвай*. И той потъна обратно в стола си. Балантайн отново се обърна към мен.

— Значи това е цялата история, мистър Алън?

Аз, без да искам се усмихнах на внезапното, внушаващо уважение прибавяне на мистър към името ми.

— Не, сър. Както вие самият казвате в *Защитата Ти: В бизнеса никога не съществува една действителна история. Има много истории*. Ако тези касетки успеят да стигнат до полицията или до медиите, цялата история ще се появи такава, каквата я описах — с ужасяващи лични последствия за вас. Обаче има и начин да се прекрои историята, така че да се избегне подобен негативен изход. И той е

Джери да бъде посочен като виновен за всичко. В крайна сметка не съществува документация, свързваща Балантайн индъстриз нито с „Ексакалибър“, нито с някоя от офшорните сметки. Така че ето как ще извъртите нещата. Джери сам е основал фонд „Ексакалибър“. Качил е Тед на борда. Открили са сметката на Гранд Кайман. Използвали са Майкромагна, за да перат парите. Постоянно са спорили за пари. Джери е хвърлил Тед под влака. Край на историята.

Джери пак скочи на крака. Балантайн просто го посочи с пръст и той отново потъна в стола си.

— Това е интересен сценарий — отбеляза Балантайн, — но по този начин няма ли да излязат наяве инвеститорите във фонда на Гранд Кайман?

— Че защо? Парите са изпрани, няма документи за индивидуалния им принос и даже ако Джери спомене някакви имена, какво доказателство има?

— Това ми харесва — изрече бавно Балантайн. — Ами сегашният фонд?

— Е, това ви изправя пред съвсем различни проблеми, но всички те могат да се решат много лесно. Отивате при вашите инвеститори и им съобщавате, че ще им върнете парите с десет процента лихва, защото сте открил, че Джери Шуберт, дясната ви ръка, човекът, към когото сте се отнасял като към син, си е присвоил значителна част от парите.

Джери отново скочи.

— Това са пълни глупости. Алън е крадецът. И аз имам доказателство. Ето го...

Бръкна в джоба на самото си, извади лист хартия и го размаха с маниакално отчаяние пред Балантайн.

— Това е факс от адвоката ни в Насау, който показва, че над един милион от парите, които носеше Алън, са изчезнали от сметката на „Ексакалибър“.

Балантайн грабна факса от ръката на Джери. След като го огледа, той се обърна към мен и попита:

— Вярно ли е това? Един милион от парите на нашите инвеститори липсват?

— Да, сър — съвсем вярно. Един милион долара от сметката на „Ексакалибър“ липсва... но това не е необяснимо, тъй като всичките

пари са прехвърлени на личната сметка на името на Джери Шуберт.

Джери се хвърли срещу мен. Но *Главорез Номер две* застана помежду ни и бързо го спря.

— Мистър Балантайн, Джак, копелето лъже, никога, никога не бих си мечтал да открадна от теб.

Бръкнах в куфарчето и извадих от там плика, пълен с квитанции.

— Мистър Балантайн, той ме помоли да открия сметка на негово име...

— Говно — изписка Джери.

— Вътре ще намерите депозитната му книжка и копия от квитанциите за всички пари, които ме помоли да впиша в неговата сметка. Просто за протокола, това са двадесет процента от всички авоари. Добрата новина обаче е, че аз съм водил точна документация за всичко, което са внесли вашите инвеститори — всеки път, когато към правил депозит, си записвах името на инвеститора върху квитанцията. Така че няма да ви е трудно да им върнете парите. Просто прибавяте двадесет процента към всичко, което е записано... както и лихвата, която ще им платите, разбира се.

— А на вас какво ще ви платя, мистър Алън?

— След малко ще стигнем и до мен. Първо нека поговорим за проблема с мисис Питърсън. Тя ме помоли да преговарям с вас от нейно име. Сега, както сам можете да прецените, напоследък тя пострада много. Единственият работещ член на семейството ѝ беше хвърлен под влака. Къщата ѝ беше преобърната на два пъти. Отвратителни хора обикалят около децата ѝ. И, разбира се, тя притежава доказателства, които могат да отнемат свободата ви завинаги, сър.

Изглеждах го. Чакаше.

— Но имате думата ми: тя не иска нищо друго, освен спокоен живот. И определена компенсация за загубите си. Значи ето я сметката... и трябва да кажа, че тя ми се струва доста разумна. Тя ще задържи милиона в офшорната сметка на Питърсън — което общо взето ще измъкне семейството ѝ от дълга, който Питърсън им е оставил, и ще плати първата ипотека върху къщата. После тя ще иска още един милион, който възнамерява да инвестира в надеждни спестовни тръстове и взаимни фондове, за да осигури приличен годишен доход за себе си и за двете си деца.

— Ами касетките? — заинтересува се Балантайн.

— Вие ще запазите този комплект. Оригиналите остават заключени на сигурно място — и с инструкции да бъдат предадени на федералните ако аз или мисис Питърсън бъдем настигнати от зловеща смърт. Но това няма да се случи, нали?

— Откъде да знам, че вие никога вече няма да използвате тези касети и отново да се пазарите с мен?

— Защото, въпреки цялото ми уважение, след днешния ден аз не искам да ви виждам повече. А мисис Питърсън изобщо не иска да се среща с вас. Така че...

Извадих клетъчния си телефон.

— ... договорихме ли се?

— Не е евтино.

— Все пак ще трябва да намерите около три милиона, за да уредите уговорката с мисис Питърсън и да платите на вашите инвеститори. Но, хей, това е ниска цена за вашата свобода, за вашия живот. И какво са три милиона долара за Джак Балантайн?

Той поклати нетърпеливо глава.

— Дай ми телефона — нареди.

— Номерът вече е програмиран. Трябва само да натиснете изпрати.

Той направи каквото му казах.

— Мисис Питърсън? Обажда се Джак Балантайн. Имах дълъг разговор с вашия представител, мистър Алън. Приятно ми е да ви съобщя, че съм съгласен с вашите условия. Сега ви давам мистър Алън.

Върна ми телефона.

— Здравсти, Мег.

Тя беше като ошашавена.

— Той наистина ли се съгласи с всичко?

Погледнах към него.

— Той държи на думата си.

— Сигурно си удивително убедителен, мистър Алън.

— Мога да играя само с картите, които държа. А ти ми раздаде четири аса. Как се отнасят към теб Фил и Вини?

— Страхотно, но постоянно ми пускат албумите на Ал Мартино.

— Е, за всичко си има цена.

— Мисля, че те заслужават награда от моя неочакван късмет. Дали ще приемат десет бона?

— Съмнявам се — Фил е по-етичен, отколкото му се иска да си признае. Слушай, трябва да затварям.

— Бог да те благослови, Нед.

— Не кихнах ли току-що?

Изключих телефона.

— Тя е много доволна — съобщих.

— Сигурен съм в това — срязва ме сухо Балантайн. — А сега, сър, как мога да удовлетвори вас? Милион? Нова работа? И двете? Каква е цената?

— Искам от вас само две неща. Първото е следното — утре сутринта в девет часа трябва да се явя в полицията в Олд Гринич, за да взема участие в разпознаване, където оберкелнерът от ресторанта в Хайт Риджънси — мистър Майкъл Олгър — със сигурност ще ме посочи като човека, видян за последен път с Питърсън. Искам да убедите мистър Олгър — с известно количество сухо — да посочи Шуберт вместо мен.

Джери се опита да възрази на идеята ми, но *Главорез Номер две* просто му изви ръцете зад гърба.

— Шуберт заповяда смъртта на Питърсън — поясних аз. — Шуберт уби Питърсън задочно. Шуберт трябва да поеме вината.

— Дадено — отсече Балантайн.

Изведнъж Джери ритна с пета левия крак на *Главорез Номер две* и се освободи от хватката му.

— Не поемам никаква шибана вина — изкрещя той и хукна през вратата. *Главорез Номер две* се канеше да хукне след него, но Балантайн каза:

— Обади се на охраната, нека те да го намерят.

Главорез Номер две вдигна телефона. Аз попитах Балантайн:

— Не се ли тревожите, че може да избяга?

— Повярвайте ми, той никога няма да излезе от сградата — каза той делово. — Сега, докъде бяхме стигнали, мистър Алън?

— Щяхме да обсъждаме последната ми молба — напомних аз.

— Която е?

— Аз излизам от тук и вие никога повече няма да приближавате до мен.

— Това ли е? — учуди се Балантайн.

— Да — това е.

— А предложението ми за един милион?

— Все още ли е в сила?

— Както сам казахте, аз си държа на думата. А освен парите, в момента си търся нова дясна ръка. Двеста бона на година — и, не е нужно да го казвам, много премии. Всичко е ваше, мистър Алън.

— Не, благодаря — отговорих след известен размисъл.

— Не ми казвайте, че даже не сте изкушен.

— Разбира се, че съм изкушен.

— Един милион долара и впечатляваща нова работа решават много проблеми.

— И създават нови, много големи. Не мога да се състезавам във вашата лига, мистър Балантайн. Не съм достатъчно голям задник.

Той се усмихна едва-едва.

— Много жалко, Нед — промърмори. — Защото задниците винаги печелят. Както и да е... това си е твоят живот.

— Точно така. Мой си е. И си го искам обратно.

— От моя страна нямаш проблеми. Как се казваше обекелнерът?

— Майкъл Олгър. Хотел Хайт Риджънси, Олд Гринич.

— Запомни ли всичко това? — попита той *Главорез Номер две*.

— Да.

— Предложи му двайсет и пет бона, не повече — разпореди Балантайн. — Намери снимка на Шуберт и му я занеси. Сигурен съм, че няма да имаш проблеми с него.

— Фасулска работа — ухили се *Главорез Номер две* и излезе.

— Е... — проточи Балантайн, протягайки ръце пред себе си — ... гейм, сет и мач. Много впечатляващо изпълнение, Нед.

— Благодаря. Мога ли да ви задам един въпрос?

— Давай.

— Наистина ли ще предадете Джери на ченгетата?

— Ти как мислиш?

— Е, ами какво ще правите с него?

— Няма да е приятно. Но ще прилича на инцидент.

— Наистина ли е необходимо?

— Аз съм задник, забрави ли?

— Ще си навлечете много лоша слава...

Той ме прекъсна.

— Аз оцелявам. Винаги.

— Знам, мистър Балантайн. Всъщност всички знаят това.

Той протегна ръка. Аз не я поех. Той сви рамене, сякаш искаше да каже: *Мога да живея и без твоето одобрение.*

— И какво следва, Нед?

— Ще се поразходя.

— Имам предвид след това...

— Сега си мисля само за разходката, мистър Балантайн.

— Внимавай — посъветва ме той.

Срещнах погледа му.

— Вие също внимавайте.

Взех асансьора до първия етаж и излязох от сградата. Когато се озовах на улицата, хванах такси и помолих шофьора да ме закара на Седемдесет и седма улица между Сентръл парк уест и Колумб.

Помниш ли онзи бенефис, където ходихме през октомври...?

Помнех го. Беше някакъв благотворителен прием с официално облекло, който се състоя в Залата с динозаврите в Музея по естествена история.

Когато таксито спря пред музея, аз изтичах вътре, платих входната такса, после тръгнах нагоре по стълбите към Залата с динозаврите на четвъртия етаж. Но когато стигнах до входа — и забелязах Лизи (с гръб към мен) до тиранозавъра Рекс — аз натиснах спирачки. Сега внимателно. Не преигравай ръката си.

Излязох от залата. Извадих си тефтерчето и химикалката от джоба и написах:

„Лизи,

Мина една сутрин, пълна със събития — но изглежда, че брегът е чист.

Сега трябва да свърша една работа — но възнамерявам да изпия едно кафе в Бъргър (на Седемдесет и шеста и Бродуей) след около половин час. Ще ми бъде приятно да те видя. Ако обаче не се появиш, ще те разбера.

Обичам те.“

Най-отдолу си написах името, после откъснах страницата от бележника и открих пазача на музея, който стоеше наблизно.

— Бихте ли ми направили една услуга? — попитах го.

— Зависи — отговори той.

— Виждате ли жената, застанала ей там до Рекс? Имате ли нещо против да ѝ предадете тази бележка?

Той погледна бележката предпазливо сякаш можеше да е нещо неприлично.

— Прочетете я, ако искате — предложих. — Както и да е, аз съм съпругът ѝ.

— Да бе, човече — каза той и дръпна бележката от ръката ми.

Наблюдавах го как приближава към Лизи. Когато ѝ подаде листчето, аз се измъкнах надолу по стълбите и тръгнах към главния вход.

Завих на запад по Седемдесет и седма улица, после на север по Амстердам и спрях пред магазин за канцеларски материали на ъгъла на Седемдесет и девета улица.

— Продават ли пликове с подложки? — попитах жената зад щанда.

— Разбира се — усмихна се тя. — Колко голям?

Аз бръкнах в джоба на самото си и извадих печата на Бахамската търговска банка.

— Достатъчно голям, за да побере това — казах ѝ.

Тя бръкна под щанда и ми подаде плик с размери осем на десет. Написах отпред името на Оливър Макгуайър и адреса му, после отново извадих бележника си и надрасках шест думи:

„Оливър, приключих.

Длъжник съм ти.

Нед.“

Откъснах бележката и я пхнах в плика заедно с банковия печат.

— Ако искате, мога да ви продам марки и да ви го изпратя по пощата — предложи жената.

— Това ще бъде страхотно — съгласих се аз, подавайки ѝ малко пари.

— Бахамите, а? — каза тя, поглеждайки към адреса. — Ще трябва да залепя митнически стикер отпред. Как да опиша съдържанието?

Помислих за момент, после й казах:

— Сувенир.

Тя ме погледна весело.

— За какво, ако нямате нищо против да попитам?

— За минали неща.

Излязох отвън. Тръгнах на запад. Докато вървах, се надявах да изпия едно кафе с жената, която може би — или може би не — все още беше моя съпруга. Опитах се да не мисля за това какво ще кажа (ако, разбира се, тя се появи) или как ще реагирам, или каква стратегическа поза ще заема. Това не беше делова среща. Това беше само едно кафе. Нищо повече. Можеше да бъде приятно прекарване на кафе. Можеше да бъде ужасно. Да става каквото има да става — аз щях да се справя с изхода.

Ето на какво те учат продажбите: никога не е лесно и по-голямата част от живота ти минава в борба. Но поне веднъж можеш да седнеш с някого и да изпиеш едно кафе.

И когато седнеш с някого на чаша кафе... е, това винаги е начало.

Издание:

Дъглас Кенеди. Убийствен бизнес

Американска. Първо издание

ИК „Компас“, Варна, 1999

Редактор: Любен Любенов

Коректор: Диана Черногорова

ISBN: 954-701-068-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.